SORGU VE YANIT

Kaos Yürüyüşü 2. Kitap

Patrick Ness

ePubPDF.
WordPress.com

2. baskı

Patrick Ness

Eleştirmenler tarafından çok beğenilmiş ve çoksatanlar listesine girmiş "Kaos Yürüyüşü" üçlemesinin yazarı Ness; Carnegie Madalyası, Guardian Edebiyat Ödülü, CILIP Kate Greenaway Madalyası, Booktrust Gençlik Ödülü ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü gibi gençlik ve çocuk edebiyatında önemli yeri olan ödüllerin sahibi olmuştur.

Yetişkinler için yazdığı *The Crane Wife*, gençler için yazdığı *More Than This* ve çocuklar için yazdığı *Canavarın Çağrısı* (Tudem, 2014) kitaplarından bazılarıdır. Amerika doğumlu Ness, Londra'da yaşamakta, yazarlığın yanı sıra edebiyat eleştirileri kaleme almakta ve yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

"Kaos Yürüyüşü" Üçlemesi

- *Umut Bıçağı* (roman)
- *Sorgu ve Yanıt* (roman)
- *İnsan Denen Canavar* (roman)

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Canavarın Çağrısı (roman)

Patrick Ness'in "Kaos Yürüyüşü" üçlemesi herkese
ama herkese ısrarla tavsiye edilir. Olağanüstü.
Guardian

© 2009, Patrick Ness
© 2009, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2009 yılında, İngiltere'de *The Ask and The Answer* adı ile Walker Books Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-05-3

Birinci Basım: Şubat 2011 (3000 adet)
İkinci Basım: Ocak 2014 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Kerem Işık
Editör: Perçem U. Yıldızbaş
Kapak Tasarım: Tudem
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

SORGU VE YANIT

Patrick Ness

Kaos Yürüyüşü:

2. Kitap

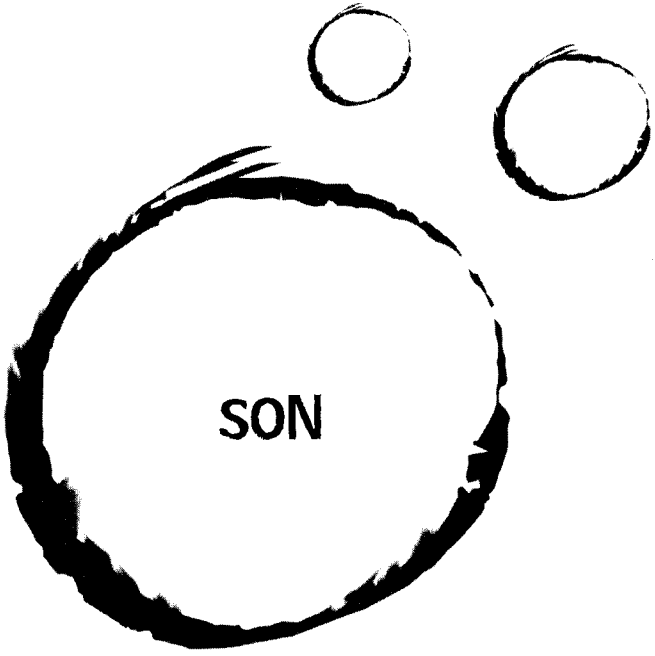
Delidolu

Patrick Gale için

Canavarlarla savaşmayın
Yoksa siz de canavar olursunuz
Eğer uçuruma bakarsanız
Uçurum da sizin içinize bakar

Friedrich Nietzsche

SON

"SESİN SENİ ELE VERİYOR TODD HEWITT."

Bir ses...

Karanlıkta...

Gözlerimi açıyorum. Her şey gölgelerle kaplı ve bulanık ve sanki dünya fır dönüyor ve kanım kaynıyor ve beynim durmuş ve düşünemiyorum ve karanlık...

Gözlerimi kırpıyorum.

Bekle...

Hayır, *bekle*...

Az önce, daha az önce meydandaydık...

Az önce kollarımdaydı...

Kollarımda *ölüyordu*...

"Nerede o?" diye sesleniyorum karanlığa tükürerek, ağzımda kanımın tadı, sesim hırıltılı, Sesim öfkeyle yükseliyor. "*NEREDE O?*"

"Burada soruları ben sorarım Todd."

O ses.

Onun sesi.

Karanlıkta bir yerde.

Arkamda, göremeyeceğim bir yerde.

Başkan Prentiss.

Bir kez daha gözlerimi kırpınca bulanıklığın içinde bu kez kocaman bir oda beliriyor, var olan tek ışık çok yüksekteki geniş, yuvarlak pencereden geliyor, üzerine çevresinde dönen iki ayla birlikte Yeni Dünya'nın resmedilmiş olduğu cam saydam değil, ışık yalnızca beni aydınlatıyor.

"*Ona ne yaptın?*" diye bağırıyorum, gözlerimi kırptıkça kan damlalarını hissediyorum. Silmek için elimi kaldırmaya çalışıyorum, fakat ellerimin arkamda bağlı olduğunu fark edince iplerden kurtulmak için debeleniyorum ve soluk alıp verişim hızlanıyor ve yeniden bağırıyorum, "*NEREDE O?*"

Karanlıktan gelen bir yumruk mideme iniyor.

İki büklüm olunca ahşap bir sandalyeye bağlı olduğumu anlıyorum, ayaklarım sandalyenin ayaklarına bağlı, gömleğim tozlu tepelerin birinde kaldı ve midem bomboş olmasına rağmen kusarken ayaklarımın altında hah olduğunu fark ediyom, onun da üzerine Yeni Dünya ve ayları işlenmiş, bu desen sonsuz bi döngü içinde tekrarlanıp duruyo.

Ve meydanda olduğumuzu anımsıyom, koşmuştum, o kollarımdaydı, onu taşımıştım, hayatta kalmasını söylemiştim, güvenli bir yere varıncaya dek hayatta kalmasını, Haven'a, onu kurtarabileceğim yere varıncaya dek...

Gelgelelim güvenli bi yer yoktu, hem de hiç, hiç yoktu, sadece o vardı, o ve adamları onu benden aldılar, onu kollarımdan *aldılar*...

"Fark ettiyseniz, *Neredeyim?* diye sormuyor." Başkan'ın sesi orada bir yerde hareket ediyor. "Söylediği ilk şey, *O nerede?* Üstelik Sesi de aynı şeyi tekrarlıyor. İlginç."

Başım da midemle birlikte zonkluyo ve biraz daha ayılınca onlarla *dövüştüğümü* anımsıyorum, onu kollarımdan alınca

kendimi kaybettim, ta ki ellerindeki tüfeklerin dipçiğiyle başıma vurup beni bayıltana dek...

Yutkununca boğazıma takılıp kalan yumru gidiyo, onunla birlikte panik ve korku da...

Çünkü bu son artık, öyle di mi?

Her şeyin sonu.

Başkan beni ele geçirdi.

Başkan onu ele geçirdi.

"Eğer ona zarar verecek olursan..." diyorum ama yumruk yediğim yer hâlâ ağrıyo. Bay Collins hemen önümde, yarı karanlığın içinde. Mısır ve karnabahar yetiştiren, Başkan'ın atlarına bakan Bay Collins bu ve şimdi hemen önümde, kabzasında bir silah, sırtındaysa bir tüfek olduğu halde yumruğunu bana tekrar vurmak üzere havaya kaldırıyor.

"Zaten epey kötü yaralanmıştı Todd," diyo Başkan, Bay Collins'i durdurarak. "Zavallı şey."

Ellerim bağlı oldukları yerde birer yumruğa dönüşüyo. Sesim pürüzlü ve zayıf olsa da anımsadıklarımla güçleniyo: Davy Prentiss'in bize doğrulttuğu silah, onun kollarıma düşüşü, kan kaybetmeye başlayışı, soluk alıp vermekte güçlük çekişi...

Ve sonra Davy Prentiss'in suratının ortasına yumruğumu indirişimi, Davy Prentiss'in atından düşüşünü, ayağının üzengiye takılışını, bi çöp parçası gibi yerde sürüklenişini düşününce Sesim iyice öfkeli bir hal alıyo.

"Eh," diyor Başkan, "bu da *oğlumun* ortalıkta gözükmeyişine bir açıklık getiriyor."

Ve bunu söylerken sesi neredeyse *hoşnut* gibi.

Fakat bunu yalnızca sesinden anlayabileceğimin farkına varıyorum, bir zamanlar sahip olduğu Prentisstown sesinden

çok daha tiz ve ukalaca olan sesinden, Haven'a girdiğimde duyduğum boşluksa hâlâ odayı tamamen kaplıyo ve burası her nasıl bi odaysa, bu koskocaman boşluğa Bay Collins'in boşluğu da ekleniyo.

Sesleri yok.

İkisinin de.

Burdaki tek Ses benimki, yaralı bir buzağı gibi böğürüp duruyo.

Başımı çevirince Başkan'ı görüyorum ancak çok acıdığından fazla çeviremiyom ve emin olduğum tek şey, epey uzakta kalan duvarlarını güçlükle seçebildiğim kocaman bi odanın ortasında, tozlu, rengârenk bir ışık huzmesinin aydınlattığı bi sandalyede oturuyo olduğum.

Ve sonra karanlığın içinde, üzerinde ne olduğunu seçebileceğim kadar yakında duran bir masa olduğunu görüyom.

Düşünmek dahi istemeyeceğim şeyler vaat eden bi metal ışıltısı.

"Beni hâlâ Başkan olarak düşünüyor," diyor sesi oldukça neşeli bir şekilde.

"O artık Büyük Başkan Prentiss evlat," diye homurdanıyo Bay Collins. "Bunu kafana soksan iyi edersin."

"Ona ne yaptın?" derken sağa sola dönmeye çalışıp acıyla yüzümü buruşturuyorum. "Eğer ona *dokunursan*, ben..."

"Kasabama daha bu sabah geldiğinde," diye araya giriyor Başkan, "üzerinde hiçbir şey yoktu, gömleğin bile; korkunç bir kaza geçirmiş olan kollarında taşıdığın o kız hariç..."

Sesim atılıyor. "Bu *kaza maza* değildi..."

"Hem de çok kötü bir kaza," diye devam ediyo Başkan, sesinde, meydanda karşılaştığımızda duyduğum sabırsızlık var.

"Hatta öyle kötü ki neredeyse ölmek üzere ve bulmak için onca emek ve zaman harcadığımız oğlan işte burada, başımıza onca belayı açan oğlan, *kendi isteğiyle* teslim oluyor, sadece *kızı kurtarmamız* koşuluyla ne istersek yapacağını söylüyor, ama tam da buna kalkıştığımızda..."

"O iyi mi? Güvende mi?"

Başkan susuyo ve Bay Collins öne çıkıp elinin tersiyle yüzüme vuruyo. Hissettiğim acı yanağıma yayılırken uzun bir süre geçiyor ve ben öylece nefes nefese oturuyorum.

Sonra Başkan aydınlığa çıkıp tam önüme geliyor.

Üzerinde hâlâ çok şık kıyafetler var, her zamanki gibi tertemiz ve bakımlı, sanki bu görüntünün altında bi adam değil de yürüyüp konuşabilen bi buz kalıbı var. Bay Collins bile terlemiş, üstü başı toz toprak içinde, üstelik hiç de şaşırtıcı olmayan bi şekilde kokuyo ama Başkan, hayır.

Başkan, insana kendini temizlenmesi gereken bi pislikmiş gibi hissettirebiliyor.

Tam karşımda, eğilip gözlerimin içine bakıyor.

Ve sonra bana soruyor, merak ediyomuş gibi.

"Onun adı ne Todd?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Ne?"

"Onun adı ne?" diye tekrarlıyor.

Adını mutlaka biliyordur. Sesimde mutlaka olmalı...

"Adını biliyosun," diyorum.

"Senden duymak istiyorum."

Bakışlarımı Bay Collins'e çeviriyorum; kollarını kavuşturmuş, yüzünde beni yumruklayarak toprağa gömmekten keyif alacağını belli eden bir ifade, öylece duruyor.

"Bir kez daha soruyorum Todd," diyor Başkan usulca, "ve

bu kez yanıt verirsen gerçekten çok memnun olurum. Onun adı ne? Şu başka dünyadan gelen kızın."

"Onun başka bir dünyadan geldiğini biliyosan," diyorum, "adını da biliyorsundur."

Bunun üzerine Başkan gülümsüyor, gerçekten *gülümsüyor*.

Ve ben daha önce hiç korkmadığım kadar korkuyorum.

"İşler böyle yürümüyor Todd. Nasıl yürüdüğünü söyleyeyim: Ben soru soruyorum, sen yanıt veriyorsun. Şimdi. Onun adı ne?"

"O nerde?"

"Onun adı ne?"

"Onun nerde olduğunu söylersen ben de adını söylerim."

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç geçiriyor. Başıyla işaret edince Bay Collins öne çıkıp karnıma bir yumruk daha atıyo.

"Bu basit bir alışveriş Todd," diyor Başkan, ben halının üzerinde iki büklümken. "Tek yapman gereken bilmek istediğim şeyi söylemen, sonra bütün bunlar biter. Seçim senin. Gerçekten de sana daha fazla zarar vermek istemiyorum."

Öne eğilmiş hızlı hızlı soluk alıp veriyorum, karnımdaki ağrı soluk alıp vermemi güçleştiriyor. Vücudum bileklerimi kesen ipleri çekiyo, yüzümde pıhtılaşmış, yapış yapış olmuş, kaskatı kesilmek üzere olan kanı hissedebiliyorum ve bu odanın ortasındaki ışıktan zindanımda yorgun gözlerle çevreye bakıyorum, çıkışı olmayan bu odanın ortasında...

Öleceğim odanın...

Bu oda...

Onun olmadığı bu oda.

Ve içimden bi ses seçimini yapıyor.

Eğer durum buysa, içimden bir ses kararını veriyor.

Söylememeye karar veriyor.

"Adım biliyosun," diyorum. "İstersen beni öldürebilirsin ama adını zaten biliyosun."

Ve Başkan öylece bana bakıyor.

Hayatımda yaşadığım en uzun dakika boyunca bana bakıyor, Sesimi dinliyor, sonunda ciddi olduğumu anlıyor.

Ve ufak ahşap masaya doğru bir adım atıyor.

Görmeye çalışsam da sırtı dönük olduğundan ne yaptığını göremiyorum. Masanın üzerindekilerle bi şeyler yaptığını duyuyorum, ahşaba sürtülen metal sesi geliyo.

"*Ne istersen yaparım,*" diyor ve benim söylediklerimi tekrarladığını fark ediyorum. "*Sadece onu kurtar, ne istersen yaparım.*"

"Senden korkmuyorum," desem de o masanın üzerinde neler olabileceğini düşündükçe Sesim aksini söylüyor. "Ölmekten korkmuyorum."

Ve bu söylediğimin doğru olup olmadığını düşünüyorum.

Bana dönüyor, elleri hâlâ arkasında olduğundan masadan ne aldığını göremiyorum. "Çünkü erkeksin, öyle değil mi Todd? Çünkü erkekler ölmekten korkmaz, öyle değil mi?"

"Evet," diyorum. "Çünkü erkeğim."

"Yanılmıyorsam doğum gününe daha on dört gün var."

"Bu sadece bi sayı." Derin derin soluk alıp veriyorum, bu şekilde konuşmaya devam ettikçe midem kasılıyo. "Bu *hiçbi* anlama gelmiyo. Eski Dünya'da olsaydım şimdi..."

"Eski Dünya'da diilsin *evlat*," diyor Bay Collins.

"Söylemek istediğinin bu olduğuna inanmıyorum Bay Collins," diyor Başkan gözlerini benden ayırmadan. "Öyle mi Todd?"

Bi ona bi ötekine bakıp duruyorum. "Öldürdüm," diyorum. "Öldürdüm."

"Evet, öldürdüğüne inanıyorum," diyor Başkan. "Bunun utancını yüzünden okuyabiliyorum. Ama asıl sormam gereken kimi öldürdüğün? *Kimi* öldürdün?" Daire şeklindeki ışıktan çıkıp karanlığa giriyo, yavaşça arkama geçerken masadan her ne aldıysa hâlâ saklıyor. "Ya da *neyi* mi demeliyim?"

"Aaron'u öldürdüm," diyorum bakışlarımla onu takip etmeye çalışarak, yapamıyorum.

"Sahi mi?" Sesi olmaması korkunç, özellikle de onu göremezken. Bu bir kızın sessizliğine benzemiyor, ne de olsa kızların sessizliği hareketlidir, çevresindeki onca Sesi şekillendiren canlı bi varlıktır.

(Onu düşünüyorum, sessizliğini, bunun verdiği acıyı)

(Adını düşünmüyorum)

Fakat Başkan her nasıl yaptıysa, onun da Bay Collins'in de Sesi yok; koskocaman bi boşluk, ölü bi şey gibi, ne bi şekil ne bi Ses ne de bi hayat belirtisi, bi taş ya da duvardan farksız, asla ele geçirilemeyecek bi kale gibi. Sanırım Sesimi okuyo fakat söz konusu taştan bi adamken buna nasıl emin olunabilir ki?

Yine de görmek istediğini gösteriyorum. Şelalenin altındaki kiliseyi Sesimde ön plana çıkarıyorum. Aaron'la dövüşmemi, tüm o mücadeleyi ve kanı olduğu gibi düşünüyorum. Ona saldırışımı, onu dövüşümü ve yere düşürüşümü ve sonra bıçağımı çekişimi.

Aaron'u boynundan bıçaklayışımı düşünüyorum.

"Bu gerçek," diyor Başkan. "Ama tüm gerçek bu mu?"

"Evet," derken duyulabilecek başka şeyleri örtebilmek için Sesimi iyice yükseltiyorum. "Tüm gerçek bu."

Ses tonu hâlâ eğleniyormuş gibi. "Sanırım bana yalan söylüyorsun Todd."

"Söylemiyom!" diyeneredeysebağırıyorum. "Aaron'unistediğiniyaptım! Onuöldürdüm! Sizinyasalarınızagörebirerkekoldumve artık beni orduna alabilirsin ve ne istersen yaparım, sadece ona ne yaptığını söyle!"

Bay Collins'in arkamdan gelen bir işareti fark ettiğini görüyorum, yumruğunu kaldırıp öne çıkıyo ve...

(Elimde değil)

Öyle şiddetli bir şekilde irkilerek geri çekiliyorum ki sandalye biraz yana kayıyor...

(kapa çeneni)

Ve yumruk inmiyor.

"Güzel," diyor Başkan, ses tonundan oldukça hoşnut olduğu anlaşılıyor. "Güzel." Yine karanlıkta hareket etmeye başlıyor. "Sana birkaç şey açıklayayım Todd," diyor. "Bir zamanlar Haven Katedrali adı verilen, dünden itibarense Büyük Başkanlık Sarayı olarak adlandırılan binanın ana ofisindesin. Seni evime getirmemin nedeni sana yardım edebilmeyi ummam. Bana karşı, bize karşı giriştiğin bu umutsuz mücadelede ne kadar büyük yanılgılara düştüğünü görmeni sağlamak istiyorum."

Sesi Bay Collins'in arkasından geliyor...

Sesi...

Bir an için sanki yüksek sesle konuşmuyomuş gibi geliyor...

Sanki kafamın içinde konuşuyomuş gibi...

Sonra bu düşünce geçiyor.

"Askerlerim yarın öğleden sonra buraya varır," diyor sürekli hareket ederek. "Sense, Todd Hewitt, önce istediğim şeyi söyleyeceksin ve sonra da sözünün eri olduğunu kanıt-

layarak, yeni bir toplum yaratma sürecimizde bana yardım edeceksin."

Yeniden ışığa gelip tam önümde duruyor, elleri hâlâ arkasında, masadan her ne aldıysa hâlâ göremiyorum.

"Gelgelelim, burada başlamak istediğim süreçte, benim aslında senin düşmanın olmadığımı öğreneceksin."

Öyle şaşırıyorum ki bir saniyeliğine korkum yok olup gidiyo.

Düşmanım değil mi?

Gözlerim fal taşı gibi açılıyo.

Düşmanım değil mi?

"Hayır, Todd," diyor. "Düşmanın değilim."

"Sen bi katilsin," diyorum hiç düşünmeden.

"Ben bir generalim," diyor. "Ne fazla ne eksik."

Ona bakıyorum. "Buraya gelirken bissürü insan öldürdün. Uzakdal halkını öldürdün."

"Savaş esnasında sonradan pişmanlık duyulabilecek şeyler her zaman olur, fakat savaş artık sona erdi."

"Onları vurduğunu gördüm," derken Sesi olmayan birinin ağzından çıkanların nasıl olup da bu kadar kaskatı olabildiğini düşünüyorum ve nefretim katlanıyo.

"Bizzat ben mi Todd?"

Ağzıma ekşi bir tat gelince yutkunuyorum. "Hayır, ama bu *senin* başlattığın bi savaştı!"

"Gerekliydi," diyor. "Hasta ve ölmek üzere olan bir gezegeni kurtarmak için."

Soluk alıp verişim hızlanıyor, zihnim daha da bulanıklaşıyor, başım hiç olmadığı kadar ağırlaşmış. Ama Sesim de öfkeli. "Sen Cillian'ı öldürdün."

"Bunun için çok pişmanım," diyor. "İyi bir asker olurdu."

"Annemi öldürdün," derken sesim titriyor (kapa çeneni), Sesim öfke ve acı dolu, gözlerimdense yaşlar akmak üzere (kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni). "Prentisstown'daki tüm kadınları öldürdün."

"Duyduğun her şeye inanır mısın Todd?"

Sonra benim Sesim dahi bu söylenenlerden bir anlam çıkarmaya çalışırken bi sessizlik oluyo, gerçek bi sessizlik. "Kadınları öldürmek gibi bir isteğim yok," diye ekliyor. "Hiç de olmadı."

Ağzım açılıyor. "Evet, *oldu*..."

"Tarih dersinin sırası değil."

"*Yalan* söylüyosun!"

"Ve sanırım sen de her şeyi bildiğini düşünüyorsun, öyle değil mi?" Sesi buz kesiyor ve benden uzaklaşınca Bay Collins şakağıma öyle sert bir yumruk atıyor ki neredeyse yere düşüyorum.

"Sen YALANCI VE KATİLSİN!" diye bağırırken kulaklarım yumruğun etkisiyle hâlâ çınlıyor.

Bay Collins bana bu kez de diğer taraftan bi yumruk atıyor, kaya gibi sert bi yumruk.

"Ben senin düşmanın *değilim* Todd," diye tekrarlıyor Başkan. "Lütfen sana bunu yapmama izin verme."

Başım öyle çok acıyor ki hiçbi şey demiyorum. *Diyemiyorum*. Duymak istediklerini söylemiyorum.

Buraya kadarmış. Bu son olmalı. Yaşamama izin vermezler. *Onun* da yaşamasına izin vermezler.

Bu son olmalı.

"Umarım *gerçekten* sondur," diyor Başkan ve sesi gerçekten doğruyu söylüyomuş gibi çıkıyor. "Umarım bilmek istediğim şeyi söylersin de buna bir son verebiliriz."

Ve sonra söylüyo...

Sonra diyo ki...

"Lütfen," diyo.

Şişmeye başlayan gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum.

Yüzünde endişeli bir ifade var, hatta nerdeyse *yalvarır* gibi.

Neler oluyo? Kahretsin, neler olup bitiyo?

Ve sonra başımın içinde yeniden uğuldadığını duyuyorum...

Bu herhangi birinin Sesini duymaktan farklı...

LÜTFEN sanki ses benim sesim...

LÜTFEN sanki ben söylüyomuşum gibi...

Baskı yapıyo...

İçten içe...

Sanki söylemek istiyomuşum gibi hissettiriyo...

LÜTFEN...

"Bildiğini sandığın şeyler Todd," diyor Başkan, sesi hâlâ zihnimin içinde yankılanıyo. "Onlar doğru değil."

Ve sonra anımsıyorum...

Ben'i anımsıyorum...

Ben'in de bana aynı şeyleri söylediğini anımsıyorum...

Kaybettiğim Ben...

Ve Sesim kaskatı kesiliyor.

Sözünü kesiyorum.

Başkanın yüzündeki rica ifadesi siliniyor.

"Pekâlâ," diyor somurtarak. "Ama unutma, bu senin seçimin." Dimdik duruyor. "Onun adı ne?"

"Adını biliyosun."

Bay Collins yumruk atınca başım yana düşüyor.

"Onun adı ne?"

"Zaten biliyosun..."

Bam, bi yumruk daha, bu kez diğer taraftan.

"Onun adı ne?"

"Hayır."

Bam.

"Bana adını söyle!"

"Hayır!"

BAM!

"Onun adı ne Todd?"

"STR'OL GİT!"

Tabii gerçekten "str" demiyorum, apaçık söylüyorum ve Bay Collins bu kez öyle sert bir yumruk atıyo ki başım arkaya doğru dönünce sandalye dengesini kaybediyo ve yana devriliyorum. Halıya düşüyorum, ellerim bağlı olduğundan destek alamıyorum, gözlerim halıdaki Yeni Dünya desenlerinden başka bi şey görmüyo.

Halıya doğru soluk alıp veriyorum.

Başkan'ın botları yüzüme yaklaşıyor.

"Ben düşmanın değilim Todd Hewitt," diyor bir kez daha. "Sadece adını söylemen tüm bunlara bir son vermeye yeter."

Derin bir nefes alınca öksürüyorum.

Bir kez daha derin bir nefes alıp söylemem gerekeni söylüyorum.

"Sen bi katilsin."

Bir sessizlik daha.

"Öyle olsun," diyor Başkan.

Ayaklarım çekiyor ve Bay Collins'in sandalyemle birlikte beni de yerden kaldırdığını hissediyorum, bedenim sanki kendi ağırlığına karşı koyuyor gibi, hemen ardından yine

renkli ışığın aydınlattığı çemberin ortasındayım. Gözlerim artık öyle şiş ki Bay Collins hemen önümde olmasına rağmen onu güçlükle görebiliyorum.

Başkan'ın yine küçük masanın orada olduğunu anlıyorum. Masanın üzerinde bir şeylerin yerini değiştiriyor. Bir yere sürtünen metal sesi duyuyorum.

Hemen yanıma geldiğini duyuyorum.

Ve onca sözden sonra işte en nihayetinde.

Sonum geldi.

Üzgünüm, diye düşünüyorum. Çok ama çok üzgünüm.

Başkan elini omzuma koyunca irkilip geri kaçıyorum ama elini çekmeden gitgide daha sıkı bastırıyo. Elinde ne olduğunu göremesem de bana, yüzüme doğru bir şey yaklaştırıyo, sert ve metal bir şey, acı dolu ve bana acı verip canımı almaya hazır olan bir şey ve ta içimde tüm bunlardan kaçıp saklanmak istediğim bi delik var, kapkara, depderin bir delik ve bunun son olduğunu biliyorum, her şeyin sonu, buradan asla kaçamam ve beni de, onu da öldürecek ve başka şansım yok, başka hayatım yok, umudum yok, hiçbişeyim yok.

Üzgünüm.

Ve Başkan yüzüme bir şey yerleştiriyor.

Bandajın serinliğinden irkilip uzaklaşmaya çalışsam da yavaşça alnımdaki şişliğe ve yüzümle çenemdeki yaralara bastırmaya devam ediyo, öyle yakınımda ki kokusunu alabiliyorum, bandajın temizliğinin kokusu, Başkan'ın kullandığı sabunun odunsu kokusu, burnundan verdiği nefes yanaklarımı yalayıp geçiyor, parmakları nerdeyse kibar denebilecek bir şekilde yüzümdeki kesiklerin, gözlerimdeki şişliklerin ve dudağımdaki patlakların üzerinde dolaşıyo ve bandajın etki-

sini neredeyse hemen hissediyorum, ağrı kesici etki etmeye başladıkça sanki şişlik iniveriyor ve bir an için Haven'da bandajların *ne kadar harika* olduğunu düşünüyorum, tıpkı *onun* bandajları gibi ve rahatlama öyle aniden ve öyle beklenmedik bir şekilde geliyo ki boğazım düğümleniyor, yutkunmam gerekiyor.

"Ben düşündüğün adam değilim Todd," diyor Başkan sessizce, neredeyse kulağıma fısıldarcasına ve boynuma bir bandaj daha yerleştiriyor. "Yaptığımı düşündüğün şeyleri yapmadım. Oğluma seni geri getirmesini söyledim. Ondan kimseyi vurmasını istemedim. Aaron'a seni öldürmesini söylemedim."

"Sen bi yalancısın," diyorum ama sesim zayıf ve ağlamamak için (kapa çeneni) epey bi çabalamam gerekiyo.

Başkan göğsümle karnımdaki yaraları da bandajlarken öyle nazik ki buna neredeyse dayanamıyorum, sanki acıyıp acımadığı onun için önemliymiş gibi.

"Bu benim için gerçekten önemli Todd," diyor. "Bunun doğru olduğunu öğrenmek için vaktin olacak."

Arkama geçip bileklerimdeki iplerin çevresini de bandajladıktan sonra ellerimi tutup başparmaklarıyla ovalayarak kan dolaşımımı hızlandırmaya çalışıyor.

"Bana güvenmek için de vaktin olacak," diyor. "Belki beni *seversin* bile. Hatta günün birinde beni baban gibi bile görebilirsin Todd."

İlaçların etkisiyle Sesim eriyip gidiyo gibi, sanki ben de hissettiğim acıyla birlikte yok oluyorum, sanki beni sahiden öldürüyo ama cezalandırarak değil de iyileştirerek.

Boğazıma, bakışlarıma, sesime düğümlenip kalan hıçkırıkları artık bastıramıyorum.

"Lütfen," diyorum. "Lütfen."

Oysa ne demek istediğimi bilmiyorum.

"Savaş bitti Todd," diyor Başkan yeniden. "Yeni bir dünya kuruyoruz. Bu gezegen en sonunda ve bu kez sahiden adının hakkını veriyor. Bunu bir kez görürsen parçası olmak *isteyeceksin* dediğimde lütfen bana inan."

Soluğum karanlığa karışıyor.

"İnsanların lideri olabilirsin Todd. Çok özel biri olduğunu kanıtladın."

Soluk alıp verişlerime tutunmaya çabalasam da yavaş yavaş kötüleştiğimi hissediyorum.

"Nasıl bilebilirim?" diyorum en sonunda; sesim çatlak bi gevelemeden ibaret, gerçek değilmiş gibi. "Hâlâ hayatta olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Bilemezsin," diyor Başkan. "Benim sözüme inanman gerek."

Yine bekliyor.

"Bunu yaparsam, yani istediğini yaparsam, onu kurtaracaksın öyle mi?"

"Gereken neyse yapacağız," diyor.

Acı duymazken bedenim yokmuş, bir ruhmuşum gibi hissediyorum; sandalyeye oturtulup bağlanmış bir ruh gibi.

Şimdiden ölmüşüm gibi.

Çünkü eğer acı çekmezsen yaşayıp yaşamadığım nasıl bilirsin?

"Biz yaptığımız seçimlerden ibaretiz Todd," diyor Başkan. "Ne azı ne fazlası. Bana istediğimi söylemeni, bunu seçmeni isterdim. Hem de çok."

Bandajların altında karanlıktan başka bir şey yok.

Karanlığın içinde bir başımayım.

Onun sesiyle bir başıma.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Hiçbişey bilmiyorum.

(Ne yapmalıyım?)

Ama eğer bi şans varsa, yani çok ufak bi *şans* bile...

"Gerçekten de bu o derece büyük bir fedakârlık mı?" diyor Başkan düşüncelerimi dinlerken. "Burada, geçmişin bitip de geleceğin başladığı yerde?"

Hayır. Hayır. Yapamam. O bi yalancı ve katil, ne derse desin...

"Bekliyorum Todd."

Ama hayatta olabilir, hayatta kalmasını sağlayabilir...

"Son şansının da sonuna geliyoruz Todd."

Başımı kaldırıyorum. Bandajların bir kısmı açılınca ışığa doğru gözlerimi kısıp Başkan'ın yüzüne bakıyorum.

Her zamanki gibi bomboş.

Boş, cansız bir duvar.

Dipsiz bir kuyuyla konuşmaktan farksız.

Belki de o dipsiz kuyu *benim*.

Başımı çeviriyorum. Yere bakıyorum.

"Viola," diyorum halıya doğru. "Adı Viola."

Başkan upuzun, rahat bir nefes veriyor. "Güzel, Todd," diyor. "Teşekkür ederim."

Sonra Bay Collins'e dönüyor.

"Kilitle şunu."

BÖLÜM 1
TODD KULEDE

1

ESKİ BAŞKAN

[TODD]

BAY COLLINS BENİ DAR, penceresiz bi merdiven boyunca itekliyo, yukarı ve yukarı, yukarı, kat aralarında keskin dönüşler yapıp yukarı çıkmaya devam ediyoruz. Tam bacaklarımda derman kalmadığını düşünürken bi kapıya varıyoruz. Kapıyı açıp beni öyle sertçe itiyo ki paldır küldür odaya girip ahşap zemine kapaklanıyom, kollarım kaskatı kesildiğinden yerden kalkamıyom bile ve acı içinde homurdanarak yan dönüyorum.

Ve otuz metrelik bi uçurum görüyorum.

Alelacele geriye kaçmaya çalıştığımı görünce Bay Collins kahkahayı basıyo. Kare şeklindeki bir odanın duvarlarını çevreleyen, olsa olsa beş tahta kalınlığındaki bir çıkıntının üzerindeyim. Odanın ortasında, aşağıya sarkıtılmış iplerin sallandığı dipsiz bir boşluk var. Yukarı bakınca şimdiye kadar gördüğüm en büyük çanları görüyorum, ikisi tek bir ahşap kirişten sarkıyor, devasa şeyler, nerdeyse birer oda büyüklüğündeler, çanlar çaldığında sesi dağılsın diye kulenin yanlarına kemerli geçitler açılmış.

Bay Collins kapıyı sertçe çarpıp *tıkırt* diye kilitlerken çıkan bu ses hiçbi kaçış ümidi bırakmıyor.

Ayağa kalkıp tekrar soluk alıp verebilene dek duvara yaslanıyorum.

Gözlerimi kapıyorum.

Ben Todd Hewitt, diye düşünüyorum. *Cillian Boyd ve Ben Moore'un oğluyum. Doğum günüm on dört gün sonra ama ben bir erkeğim.*

Ben Todd Hewitt ve ben bir erkeğim.

(Başkan'a onun ismini söyleyen bir erkek)

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm."

Bir süre sonra gözlerimi açıp çevreye bakıyorum. Göz hizamda, kulenin bu katını çepeçevre saran ufak dikdörtgen açıklıklar var; her duvarda üç tane, tozların arasından ışık sızıyor.

En yakın açıklığa gidiyom. Katedralin çan kulesinde olduğum çok açık, epey yüksekteyim, ön tarafa, kasabaya girdiğim yere, yani daha bu sabah geldiğim meydana bakıyorum ama tüm bunlar sanki bir ömür önce olmuş gibi. Gece çöküyor, yani Başkan beni uyandırmadan önce bir süre kendimden geçmiş olmalıyım, bu süre boyunca ona istediğini yapmış olabilir, hatta onu...

(kapa çeneni, sadece kapa çeneni)

Meydana bakıyorum. Hâlâ bomboş; bi ordu tarafından ele geçirilmeyi bekleyen sessiz ve Sessiz bir kasabanın sakinliği.

Savaşmaya bile kalkışmayan bir kasaba.

Başkan'ın çıkagelmesi yetti, öylece teslim oluverdiler. *Bazen ordularla ilgili dedikodular da orduların kendisi kadar etkili olabilir*, böyle demişti bana ve haklı çıktı, öyle değil mi?

O kadar süre boyunca, buraya bir an önce varmaya çalışırken, Haven'ın nası bi yer olduğuyla ilgili hiçbişey düşünme-

den, sadece güvenli, cennet gibi bi yer olduğunu umarken.

Umut var diyorum, demişti Ben.

Gelgelelim yanıldı işte. Burası Haven değildi.

Yeni Prentisstown'dı.

Suratım asılıyor, göğsümün sıkıştığını hissedince meydan boyunca batıya, uzaktaki sessiz evlerle sokakların ardındaki ağaçlara, ötede, vadinin zeminini döven şelalenin yukarısına, hemen yanında tepeye tırmanan dolambaçlı yola bakıyorum, Bay Küçük Prentiss'le dövüştüğüm yola, Viola'nın...

Odaya geri dönüyorum.

Gözlerim solgun ışığa alışıyo ama burada ahşap döşeme ve belli belirsiz bi koku dışında hiçbişey yok. Çan ipleri kenardan iki metre ötede, havada sallanıyo. Yukarı, çanların çalınmasını sağlamak için bağlandıkları yere bakıyorum. Sonra gözlerimi kısıp delikten aşağıya bakıyorum ama ta aşağıda ne olduğu seçilemicek kadar karanlık. Beton zeminden başka bi şey olmasa gerek.

İki metre o kadar da yüksek diil ama. Kolayca atlayıp iplerden birini yakalayabilir ve aşağıya inebilirim.

Ama...

"Gerçekten de zekice," diyor bir ses uzak köşeden.

İrkiliyorum, yumruklarım sıkılı, Sesim gergin. Bir adam oturduğu yerden kalkıyor, bir başka Sessiz adam.

Yalnız...

"Eğer son derece davetkâr görünen ipleri kullanarak kaçmayı düşünüyorsan," diye devam ediyor sözlerine, "kasabadaki herkes bunu öğrenir."

"Sen de kimsin?" derken yüreğim ağzımda ve yumruklarım sıkılı.

"Evet," diyor, "Haven'dan olmadığını anlamıştım." Köşeden uzaklaşınca ışık yüzüne vuruyor. Mor bir göz ve dudağında kuruyup kabuk tutmuş bir yarık görüyorum. Fakat görünen o ki ona bandaj verilmemiş. "*Gürültüsünün* bu kadar çabuk unutulması komik," diyor neredeyse mırıldanırcasına.

Ufak tefek bir adam benden kısa boylu ve daha iri, Ben'den yaşlı fakat çok diil, ama yumuşak biri olduğu belli, bakışlarından bile. Öyle yumuşak ki gerekirse onu dövebilirim.

"Evet," diyor, "sanırım bunu yapabilirsin."

"Sen de kimsin?" diyorum bir kez daha.

"Kim miyim?" diyor yavaşça, ardından rol yapıyormuş gibi sesini yükseltiyor. "Ben Con Ledger, evlat. Haven'ın Başkanı." Şaşkın bir şekilde gülümsüyor. "Ancak Yeni Prentisstown'ın Başkanı değilim." Bana bakarken başını hafifçe sallıyor. "Akın etmeye başladıklarında mültecileri bile tedavi ettik."

Ve sonra aslında gülümsemediğini, acı içinde yüzünü buruşturduğunu anlıyorum.

"Aman Tanrım, oğlum, sen ne kadar da Seslisin öyle!"

"Ben oğlan diilim," derken yumruklarım hâlâ havada.

"Bunun konuyla ne alakası olduğunu cidden anlamış değilim."

Söylemek istediğim on milyon şey var ama merakım baskın çıkıyor. "Demek tedavi gerçekten *var*, öyle mi? Yani Ses için?"

"Ah evet," derken kötü bi şeyin tadına bakıyormuş gibi yüzünü ekşitiyor. "Doğal bir nörokimyasal olan buraya özgü bir bitkiyi ürettiğimiz birkaç maddeyle karıştırmak yetiyor. En sonunda Yeni Dünya'ya sessizlik çöküyor."

"Yeni Dünya'nın *tümüne* değil ama."

"Ah, hayır," diyerek dönüp meydana bakarken ellerini arkasında kavuşturuyor. "Bunu yapmak çok güç, öyle değil mi? Uzun ve yavaş bir süreç. Daha geçen yıl tamamlayabildik, tam yirmi yıl süren denemelerin ardından. Kendimize yetecek kadar yaptık ve tam ihraç etmek üzereydik ki..."

Sesi uzaklaşıyo gibi, bakışlarıysa hâlâ aşağıdaki kasabanın üzerinde.

"Teslim oldunuz," derken Sesim öfkeli ve homurdanıyo. "Korkaklar gibi."

Bana dönüyor, yüzündeki ekşi gülümseme yok, *tamamen* silinmiş. "Bir oğlanın fikirleri benim için neden önemli olsun ki?"

"Ben oğlan *diilim*," diye tekrarlarken ellerim yine yumruk halinde mi? Evet, öyle.

"Görünüşe bakılırsa öylesin," diyor, "ne de olsa bir *erkek* unutma gerekliliğiyle yüzleştiğinde ne tür bir seçim yapması gerektiğini bilir."

Gözlerimi kısıyorum. "Unutmakla ilgili bana öğretebilceğin bi şey yok."

Gözlerini kırpıyor, onu kör etmeye çalışırcasına ışıldayan Sesimden doğru söylediğimi anlayınca çöküveriyor. "Affet beni," diyor. "Bu ben değilim." Elini yüzüne kaldırıp göz çevresindeki morluğu ovuşturuyor. "Daha düne kadar güzel bir kasabanın cömert başkanıydım." Kendi kendine yaptığı bir şakaya güler gibi. "Ama bu dündü."

"Haven'da kaç kişi var?" diye soruyorum, o kadar kolay vazgeçecek değilim.

Bana bakıyor. "Evlat..."

"Adım Todd Hewitt," diyorum. "Bana Bay Hewitt diyebilirsin."

"Bize yeni bir başlangıç sözü verdi..."

"*Ben* bile onun yalancının teki olduğunu biliyorum. *Kaç kişi var?*"

İç geçiriyor. "Mültecilerle birlikte üç bin üç yüz."

"Ordunun tümü bu sayının üçte biri kadar bile diil. Savaşabilirdiniz."

"Kadınlar ve çocuklar," diyor. "Çiftçiler."

"Diğer kasabalarda kadınlarla çocuklar da savaştı. Kadınlarla çocuklar da *öldü*."

Öne doğru bir adım atıyor, sinirlenmeye başladığı yüzünden belli. "Evet ve şimdi bu kentteki kadın ve çocuklar *ölmeyecek*! Çünkü barış anlaşması yaptık!"

"Gözünü morartıp dudağını patlatan bi barış anlaşması," diyorum.

Bir an için bana baktıktan sonra üzgün bir şekilde homurdanıyor. "Bir köylünün sesiyle bir bilgenin sözleri," diyor.

Ve sonra arkasına dönüp açıklıktan dışarı bakıyor.

İşte hafif *uğultuyu* tam o an fark ediyorum.

Sesim soru işaretleriyle dolu fakat daha ağzımı açamadan, Başkan, *eski* Başkan şöyle diyor: "Evet, o duyduğun benim."

"Sen mi?" diye soruyorum. "Peki ya şu ilaç?"

"Ele geçirdiğin düşmanına istediği ilacı verir miydin?"

"Geri geliyor, öyle mi? Ses yani?"

"Evet." Tekrar bana dönüyor. "Günlük dozunu almazsan kesinlikle geri geliyor." Köşesine dönüp yavaşça oturuyor. "Etrafta tuvalet olmadığını fark etmişsindir," diyor. "Rahatsızlıktan ötürü şimdiden özür dilerim."

Onun oturmasını izlerken Sesim hâlâ öfkeli ve sorularla dolu.

"Demek o *sendin*, öyle mi? Bu sabahki yani? Kasabanın boşaltılmasına neden olan, Büyük Başkan'ın bizzat at üzerinde karşılamaya çıktığı kişi sendin?"

Ona yanıt vermiyorum. Ama Sesim yanıtlıyor.

"Peki ama kimsin sen Todd Hewitt? Seni bu kadar özel kılan nedir?"

İşte *bu* gerçekten iyi bir soru.

Gece hızla çökerken Başkan Ledger gitgide daha az konuşup daha çok huzursuzlanıyor ve en sonunda dayanamayıp volta atmaya başlıyor. *Uğultu* da giderek artıyor, en sonunda öyle bir hal alıyo ki konuşmak istesek bile bağırmamız gerekiyor.

Kulenin önünde ayaktayım, yıldızlar tek tek belirirken gecenin vadiye bir örtü gibi yayılmasını izliyorum.

Ve düşünüyorum ve düşünmemeye çabalıyorum, çünkü düşündüğümde midem bulanıyo ya da boğazım düğümleniyo ve kendimi kötü hissediyorum ya da gözlerim doluyo ve yine kendimi kötü hissediyorum.

Çünkü o oralarda bir yerde.

(*lütfen* oralarda bir yerde ol)

(*lütfen* iyi ol)

(*lütfen*)

"Kahretsin, hep bu kadar *gürültülü* olmak zorunda mısın?" diye çıkışıyor Başkan Ledger. Ona karşılık vermek üzere dönmüşken ellerini özür dilercesine havaya kaldırdığını görüyorum. "Özür dilerim. Ben normalde böyle değilimdir."

Yine parmaklarıyla oynamaya başlıyor. "İnsanın tedavisinin aniden kesilmesi çok zor bir durum."

Evlerde ışıklar yanmaya başlarken Yeni Prentisstown'a bakıyorum. Tüm gün dışarıda tek bi kişi bile görmedim, kimse dışarı çıkmadı, bu Başkan'ın emri olmalı.

"Herkes bunu yaşıyo, öyle mi?" diye soruyorum.

"Ah, herkesin evinde stoğu vardır," diyor Başkan Ledger. "Herhalde ellerinden zorla alınacaktır."

"Ordu buraya gelince bunu kolayca hallederler," diyorum.

Aylar hiç aceleleri yokmuşçasına yavaş yavaş gökyüzünde yükseliyor. Işıkları Yeni Prentisstown'ı aydınlatmaya yetiyor ve nehrin kenti nasıl ortadan ikiye böldüğünü ama kuzeyde tarlalardan başka hiçbi şey olmadığını görüyorum, ay ışığında bomboş bi görüntü, sonra vadinin kuzey yüzünü oluşturan sarp kayalıklar. Daha da kuzeyde, aşağı inip kasabaya girmeden önce tepeden dolaşan incecik bi yol var, Viola'yla birlikte Uzakdal'dan çıktıktan sonra sapmadığımız diğer yol, hani Başkan'ın *sapıp* buraya bizden önce varmasını sağlayan yol.

Doğuda, nehir ve anayol uzak tepeleri aşarak göz alabildiğine devam ediyor, kim bilir nereye uzanıyor. Güney istikametinde meydandan çıkıp, binalarla evleri geçtikten sonra önce bir ormana, ardından zirvesinde geçit olan tepeye ulaşan bir başka patika daha var.

İşte Yeni Prentisstown'ın hepsi bu.

Hepsi evlerinde saklanan üç bin üç yüz kişiye ev sahipliği yapan kasaba; etraf öylesine sessiz ki herkes ölmüş bile olabilir.

İçlerinden biri bile üzerlerine doğru gelen tehlikeye karşı elini kaldırmıyo, yeterince uysal, yeterince zayıf olurlarsa canavarın onları yemeyeceğini umuyolar.

Varmak için onca uğraştığımız yer işte *burası*.

Meydanda bir hareket görüyorum, bir gölge var, bir köpek. Ev, ev, ev diye düşündüğünü duyabiliyom. Ev, ev, ev.

Köpeklerin insanlar gibi sorunları yok.

Köpekler her an mutlu olabilir.

Göğsümü sıkıştıran, gözlerimi yaşartan ağırlıktan kurtulmak için derin bir nefes alıyorum.

Bir dakika sonra artık kendi köpeğimi düşünmüyorum.

Yeniden dışarı bakabildiğimde bu kez köpek değil de birini görüyorum.

Başı önde ve atını çeke çeke yavaşça kasaba meydanında ilerliyor ve yaklaştıkça, Başkan Ledger'ın nasıl uykuya dalacağını düşündüren *uğuldaması* tam bir baş belası olmasına rağmen, nal seslerini duyabiliyorum.

Ses.

Bekleyen kentin sessizliğinde adamın Sesini duyabiliyorum.

O da benimkini.

Todd Hewitt? diye düşünüyor.

Ve yüzündeki gülümsemeyi de duyabiliyorum.

Bir şey buldum Todd diyor, meydandan kuleye doğru, ay ışığında beni arıyor. Sana ait bişey buldum.

Hiçbişey söylemiyom. Hiçbi şey *düşünmüyom*.

Arkasına uzanıp havaya doğru bir şey kaldırmasını izliyom sadece.

Annemin kitabı.

Annemin kitabı Davy Prentiss'in elinde.

2

BAS AYAĞINLA BOĞAZINA

[TODD]

ERTESİ SABAH ERKEN saatlerde, üzerine mikrofon konmuş bir platform çabucak ve gürültülü bir şekilde çan kulesinin dibine hazırlanıveriyor ve çok geçmeden Yeni Prentisstown erkekleri oraya toplanıyor.

"Neden?" diyorum onlara bakarken.

"Sence neden?" diyor Başkan Ledger oturduğu karanlık köşede şakaklarını ovuştururken. Sesi sıcak ve metalik bi şekilde *uğuldamaya* devam ediyor. "Yeni yöneticiyle tanışmak için."

Erkekler fazla bi şey söylemiyo; yüzleri solgun, bakışları üzgün ama Sesleri duyulmazken ne düşündüklerini kim bilebilir ki? Fakat benim kasabamdaki erkeklerden daha temiz görünüyolar, saçları daha kısa, yüzleri tıraşlı, kıyafetleri daha iyi. Bissürüsü de Başkan Ledger gibi toplu ve narin görünüyo.

Haven rahat bi yer olmalı, erkeklerin hayatta kalabilmek uğruna her gün savaşmak zorunda olmadığı bi yer.

Belki asıl sorun fazla rahatlık.

Başkan Ledger kendi kendine homurdanıyo ama bişey demiyo.

Başkan Prentiss'in atlı adamları meydanın etrafındaki stratejik noktalara yerleşmiş durumda; on-on iki kadarı herkesin uslu durması için tüfeklerini hazırlamış hazırlamasına, fakat yaklaşan ordu tehdidi sayesinde buna pek gerek yok gibi. Bay Tate, Bay Morgan ve Bay O'Hare'i görüyorum, birlikte büyüdüğüm erkekler, her gün çiftliklerinde çalışırken gördüğüm erkekler, bi anda bambaşka bi şeye dönüşüverene dek yalnızca erkek olan erkekler.

Davy Prentiss etrafta yok ve onu düşününce Sesim yine homurdanmaya başlıyo.

Atının tepede onu sürüklediği yerden inip sırt çantasını bulmuş olmalı. İçinde sadece paçavraya dönmüş bikaç giysiyle kitap vardı.

Annemin kitabı.

Annemin bana yazdıkları.

Ben doğduğumda yazmış. Ölmeden kısa bi süre önce.

Öldürülmeden.

Dünyanın düze çıktığını görecek olan muhteşem oğlum.

Bu kelimeleri bana Viola okumuştu çünkü ben okuma...

Ve şimdi de kahrolası Davy Prentiss...

"Lütfen, en azından," diyo Başkan Ledger iyice sıktığı dişlerinin arasından, "*dener misin...*" Sonra susup kabahat işlemişçesine bana bakıyo. Bay Collins kahvaltı getirip bizi uyandırdığından bu yana milyonuncu kez, "Üzgünüm," diyo.

Yanıt vermeme kalmadan yüreğim ağzıma gelecekmiş gibi oluyo, öyle şaşırıyorum ki neredeyse nefessiz kalıyorum.

Tekrar dışarı bakıyorum.

Yeni Prentisstown kadınları geliyor.

Uzaktan geliyolar, gruplar halinde, ara sokaklarda erkeklerden uzaktalar, Başkan'ın atlı adamları onları orada tutuyor.

Sessizliklerini erkeklerinkinden daha farklı bir şekilde hissediyorum. Bir kayıp gibi, dünyanın sesine karşı büyük acılar öbek öbek toplanmış gibi ve yine gözlerimi ovuşturmam gerekiyo ancak bu kez aralığa iyice yanaşıp onları görmeye çalışıyorum, tek tek her birini görmeye çalışıyorum.

Onun orada olup olmadığına bakıyorum.

Ama orada diil.

Diil işte.

Erkeklere benziyolar, çoğu pantolon ve farklı model gömlekler giymiş, bazılarında uzun etekler var, ama hemen hemen hepsi tertemiz, rahat ve iyi beslenmiş görünüyor. Saç modelleri daha çeşitli; kimi atkuyruğu yapmış, kimi başının üstünde toplamış, kimininki uzun, kimininki kısa ve benim geldiğim kasabadaki erkeklerin Seslerinde olduğu kadar sarışın yok.

Kollarını kavuşturduklarını ve yüzünlerinde endişeli bi ifade olduğunu görüyom.

Erkeklerden daha öfkeli görünüyolar.

"Karşı gelen olmadı mı?" diye soruyorum Başkan Ledger'a bi yandan dışarı bakmaya devam ederken. "Teslim olmak istemeyen çıkmadı mı?"

"Burada demokrasi var Todd," diye iç geçiriyor. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbi fikrim yok," derken dışarı bakmaya devam ediyorum ama onu hâlâ göremiyom.

"Yani azınlığın fikri sorulur fakat çoğunluğun dediği olur," diyor.

Ona bakıyorum. "Bu kadar insan teslim olmak mı istedi?"

"Büyük Başkan Konsey'e bir *öneride* bulundu," diyor yarık dudağına dokunarak, "bunu kabul edersek kente hiçbir zarar gelmeyeceğine dair söz verdi."

"Ve siz de ona inandınız?"

Sertçe bana bakıyor. "Senin doğduğun sıralarda büyük bir savaş, diğer tüm savaşları sona erdirecek bir savaş yaşadığımızı ya unutuyorsun ya da bilmiyorsun. Bunun tekrarlanması engellenebilecekse..."

"Kendinizi bi katilin ellerine teslim etmeye bile varsınız."

Yeniden iç geçiriyor. "Liderliğini benim yaptığım Konsey'in çoğunluğu olabildiğince çok kişinin hayatını kurtarmak için bunun en iyi yol olduğuna karar verdi." Başını duvara yaslıyor. "Her şey siyah ya da beyaz değildir Todd. Hatta neredeyse hiçbir şey öyle değildir."

"Peki ama ya..."

Takırt. Kapı kilidi çekilip açılınca Bay Collins elinde bi silahla içeri giriyo.

Direkt Başkan Ledger'a bakıyo. "Ayağa kalk," diyor.

Bi ona, bi diğerine bakıyorum. "Neler oluyor?" diyorum.

Başkan Ledger ayağa kalkıyor. "Başa gelen çekilir Todd," derken sesi normal çıksa da korku dolu olduğunu duyabiliyorum. "Burası güzel bir kasabaydı," diyor bana. "Ve ben çok daha iyi bir adamdım. Bunu unutma lütfen."

"Neden bahsediyosun?" diyorum.

Bay Collins onu kolundan yakaladığı gibi kapıdan dışarı itiyor.

"Hey!" diye bağırıyorum arkalarından. "Onu nereye götürüyorsun?"

Bay Collins bana vuracakmış gibi yumruğunu kaldırıyor...

Ve ben geri kaçıyorum.

(*kapa* çeneni)

Kahkahalar atarak kapıyı arkasından kapıyor.

Takırt.

Ve kulede bir başımayım.

Ve Başkan Ledger'ın *uğuldaması* merdivenlerde kaybolurken diğer sesi duyuyorum.

Rap, rap, rap, uzaktan geliyor.

Aralığa gidiyorum.

Buradalar.

İstilacı ordu Haven'a giriyor.

Dolambaçlı yoldan aşağı, baraj duvarlarını yıkmış kapkara bir nehir gibi akıyolar, toz ve kir içindekiler. Dörtlü beşli gruplar halinde ilerliyolar ve en arkadakiler tepenin zirvesinde yenice belirirken, öndekiler tepenin aşağısındaki ağaçların arkasında gözden kayboluyor. Kalabalık onları izliyor, erkekler platforma arkalarına dönerken kadınlar ara sokaklardan başlarını uzatıyor.

Rap rap rap sesleri gitgide yükselerek kentin sokaklarında yankılanıyor. Tıkır tıkır çalışan bi saat gibi.

Kalabalık bekliyor. Ben de onlarla bir bekliyorum.

Ve sonra, yolun kıvrıldığı yerde, ağaçların arasından...

İşte ordalar.

Ordu.

Bay Hammar en önde.

Kasabamızdaki benzinlikte yaşayan Bay Hammar, hiçbi oğlanın duymaması gereken kötü, şiddet dolu şeyler düşünen Bay Hammar, kaçmaya çalışan Uzakdallıları sırtlarından vuran Bay Hammar.

Bay Hammar ordunun başında.

Herkesin düzenli bi şekilde ilerleyebilmesi için marş söylediğini duyabiliyorum. *Marş*, diye bağırıyor marşın ritminde.

Marş.

Marş.

Marş.

Bas ayağınla boğazına.

Meydana girip yana dönerek, dur durak bilmeyen bi güç gibi, kadınlarla erkeklerin arasından geçiyolar. Bay Hammar öyle yakında ki yüzündeki gülümsemeyi görebiliyorum, çok iyi bildiğim bi gülümseme bu, insanı döven, insana çarpan, insanı sindiren bi gülümseme.

Ve yaklaştıkça daha da emin oluyorum.

Bu Sessiz bir gülümseme.

İçlerinden biri, muhtemelen atlılardan biri, orduyu karşılamak üzere yola çıkmış olmalı. Yanına da ilacı almış olmalı. Ordu, sertçe yere vuran ayaklarıyla söyledikleri marşın dışında hiçbi ses çıkarmıyor.

Marş, marş, marş, bas ayağınla boğazına.

Meydanı dolaşıp platforma geliyolar. Bay Hammar köşede durup adamlarının platformun arkasında, sırtları bana, yüzleriyse onlara bakan kalabalığa dönük olacak şekilde sıraya girmelerini bekliyor.

Sıraya girerlerken askerleri yavaş yavaş tanımaya başlıyorum. Bay Wallace. Daha genç olan Bay Smith. Dükkân işleten Bay Phelps. Prentisstown erkekleri ve onların yanında bissürü adam daha.

Ordu buraya gelirken iyice kalabalıklaşmış.

Ivan'ı görüyorum, Uzakdal'daki ahırda karşılaştığım, bana gizlice bu duruma sıcak bakan erkekler olduğunu fısıldayan

adam. Sıraların birinin başında duruyor ve hemen arkasında, tüfekleri omuzlarında hazırolda bekleyen adamlar onun haklı olduğunu ispatlıyor.

En son asker de yerine geçince marş sonlanıyor.

Bas ayağınla BOĞAZINA!

Yeni Prentisstown'da rüzgâr gibi esen sessizlikten başka bişey yok.

Derken, aşağıda katedralin kapılarının açıldığını duyuyorum.

Başkan Prentiss yeni kentine ilk konuşmasını yapmak üzere öne çıkıyor.

"Şu anda," diyor mikrofona, Bay Hammar'ı selamlayıp platform basamaklarını tırmandıktan sonra, "korkuyorsunuz."

Kasabanın erkekleri hiçbişey söylemeden, hiçbi Ses ya da uğultu çıkarmadan ona bakıyolar.

Kadınlar da ara sokaklarda, sessiz.

Ordu hazırolda, her şeye hazır bekliyor.

Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Şu anda," diye devam ediyor, "kasabanızın istila edildiğini düşünüyorsunuz. Hiçbir umut kalmadığını. Buraya sonunuzu hazırlamaya geldiğimi düşünüyorsunuz."

Sırtı bana dönük ama meydanın dört köşesine yerleştirilmiş hoparlörlerden duyulan sesi tüm meydanda, tüm kentte ve hatta tüm vadide ve ötesinde çınlıyor. Oysa onun konuşmasını dinleyecek başka kim var ki? Burda olanlar ya da toprağın altında yatanlar dışında Yeni Dünya'da kimse kaldı mı ki?

Başkan Prentiss tüm gezegene sesleniyor.

"Ve haklısınız," derken gülümsediğini duyduğuma yemin edebilirim. "Kasabanız istila edildi. Siz yenildiniz. Ve sonunuzu hazırlamaya geldim."

Bir süre bu söylediklerinin sindirilmesi için bekliyor. Sesim homurdanıyor ve kalabalıktaki erkeklerden bazılarının kuleye baktığını görüyorum. Sessiz olmaya çalışıyorum ama bu insanlar kim? Bu tertemiz, rahat, teslim oluveren insanlar kim?

"Ama sizi ele geçiren ben değilim," diyor Başkan. "Sizi yenen ya da köle yapan ben değilim."

Duraksayıp kalabalığa bakıyor. Kıyafetleri bembeyaz, beyaz şapka, beyaz botlar ve tüm bu beyaz kıyafetlerin üzerine çarpan akşam güneşi sahiden kör edici bi şekilde parlıyor.

"Sizi köle yapan kendi aylaklığınız," diyor Başkan. "Kendi kayıtsızlığınız yüzünden yenildiniz. Kendi sonunuzu," –ve sonunuzu derken öyle bir bağırıyo ki kalabalığın yarısı irkiliyo– "kendi iyi niyetiniz hazırladı!"

Hızlı hızlı soluk alıp vererek iyice havaya giriyor.

"Bu dünyanın güçlükleri karşısında öyle zayıf, öyle âciz bir hale düştünüz ki yalnızca bir nesil sonra sadece SÖYLENTİLERE teslim olan bir halka dönüştünüz!"

Elinde mikrofon, platformun üzerinde bi oraya bi buraya gidiyor. Kalabalığın içindeki korku dolu her yüz, ordudaki her erkek onun bi ileri bi geri gidişini izliyor.

Ben de izliyorum.

"Bir ordunun kasabanıza elini kolunu sallayarak girmesine izin verdiniz ve kasabayı ele geçirmesinler diye onlarla mücadele edeceğinize kasabayı onlara bile isteye teslim ettiniz!"

Hâlâ dört dönüyo, sesi gitgide yükseliyo.

"Peki ben ne yaptım? Ben aldım. Sizi aldım. Özgürlüğünüzü. Kasabanızı. Geleceğinizi."

Bu kadar şanslı olduğuna inanamıyomuş gibi gülüyor.

"Bir savaş bekliyordum," diyor.

Kalabalıktakilerin bazıları yere bakıyor, birbirlerinin yüzlerine bakamıyolar.

Utanç duyup duymadıklarını merak ediyorum.

Umarım duyuyolardır.

"Ama savaş yerine," diyor Başkan, "bir konuşma duyuyorum. *Lütfen bizi incitmeyin*, diye başlayıp, *lütfen istediğiniz her şeyi alın*, diye biten bir konuşma."

Platformun ortasında duruyor.

"Ben bir SAVAŞ bekliyordum!" diye bağırıyor yeniden ve bu kez yumruğunu kalabalığa doğru savuruyor.

Ve kalabalık irkiliyor.

Bir kalabalık nasıl irkilebilirse işte öyle irkiliyolar.

Bini aşkın erkek tek bir yumruk karşısında irkiliyor.

Kadınların ne yaptığını göremiyorum.

"Ve bana karşı savaşmadığınız için," diyor Başkan daha alçak bir sesle, "sonuçlarına katlanacaksınız."

Katedralin kapılarının bir kez daha açıldığını duyuyorum ve Bay Collins, ordu saflarının arasından, elleri arkasında bağlanmış olan Başkan Ledger'ı itekliyor.

Başkan Prentiss kollarını kavuşturmuş, kendisinin yanına gelişini izliyor. En sonunda kalabalıktan mırıltılar yükseliyor, kadınların bulunduğu yerden daha yüksek bir ses duyuluyor ve atlı adamlar sesleri kesmek için tüfeklerini sallıyolar. Başkan sesin nereden geldiğine bakmıyo bile, sanki buna değmezmiş gibi. Sadece Bay Collins'in platforma uzanan basamaklar boyunca Başkan Ledger'ı itekleyişini izliyor.

Başkan Ledger basamakların bittiği yerde durup kalabalığa bakıyor. Kalabalık da ona bakıyor, bazıları Sesinin, *uğultusunun* tizliği karşısında yüzünü buruşturuyor, bu *uğultunun* arasında artık bazı kelimeleri seçebiliyorum, gerçek kelimeler, korku dolu kelimeler, korku dolu *resimler*, Bay Collins'in gözünü morartıp dudağını patlatmasının görüntüsü, teslim olmayı kabullenip kuleye kapatılmasının görüntüsü.

"Diz çök," diyor Başkan Prentiss ve her ne kadar bunu mikrofondan uzakta söylese de, her nasılsa zihnimin içinde çınlayan bi çanı nasıl net duyarsam, işte öyle duyuyorum sesini ve kalabalığın soluğunu tutuşundan bunu onların da duyup duymadığını merak ediyorum.

Başkan Ledger, yapmakta olduğu şeyin farkına bile varmadan platformun üzerinde diz çökerken, orada o konumda olduğu için şaşkın görünüyor.

Tüm kasaba onun diz çöküşünü izliyor.

Başkan Prentiss bir süre bekliyor.

Ve sonra ona doğru bir adım atıyor.

Ve bir bıçak çıkarıyor.

Güneşte parlayan bu şey kocaman, şakası yok, ölüm gibi.

Başkan onu başının üzerine kaldırıp tutuyor.

Olcakları görmeleri için yavaşça kendi etrafında dönüyor.

Bıçağı herkes görebilsin diye.

Yüreğim ağzıma geliyor ve bir an için düşünüyorum...

Ama benimki diil...

Diil...

Ve sonra meydandan biri, "Katil!" diye bağırıyor.

Sessizliği yırtan tek bir ses.

Kadınların oradan geldi.

Bir an için kalbim deli gibi çarpıyor...

Fakat bu o olamaz...

Yine de en azından biri var. En azından *biri* var.

Başkan Prentiss sakin bir şekilde mikrofona yanaşıyor. "Muzaffer düşmanınız size sesleniyor," diyor neredeyse kibar bir şekilde, sanki az önce bağıran kişi sadece onu anlayamamış gibi. "Yenilginizin kaçınılmaz sonucu olarak liderleriniz öldürülecek."

Dönüp, platformun üzerinde diz çökmüş öylece duran Başkan Ledger'a bakıyor. Sakin görünmeye çalışsa da herkes onun nasıl da ölmek istemediğini, isteklerinin ne kadar çocukça olduğunu ve tekrar çıkmaya başlayan Sesinin nasıl da her yere yayıldığını duyabiliyor.

"Ve şimdi," diyor Başkan Prentiss kalabalığa dönerek, "yeni Büyük Başkamnızın nasıl biri olduğunu öğreneceksiniz. Ve sizden neler talep edeceğini."

Sessizlik, daha çok sessizlik, Başkan Ledger'ın miyavlama gibi duyulan inlemelerinin dışında.

Başkan Prentiss onadoğru ilerliyor, elindeki bıçakışılışıl. Görmek üzere oldukları şey en nihayet gerçekleşince kalabalıktan bi mırıltı daha yükseliyor. Başkan Prentiss Başkan Ledger'ın arkasına geçip bıçağı bir kez daha havaya kaldırıyor. Orada öylece duruyor, ona bakarak eski başkanlarının beceriksizce kontrol etmeye çalıştığı Sesini dinleyen kalabalığa bakıyor.

"İŞTE GELECEĞİNİZ!" diye bağırıyor Başkan Prentiss.

Bıçağı batıracakmış gibi eğip bekliyor, yine bağıracakmış gibi...

Kalabalığın mırıltısı yükseliyor...

Başkan Prentiss kolunu kaldırıyor...

Bir ses, bir kadın sesi, belki de aynı ses bağırıyor, "Hayır!"

Ve tam o anda neler olacağının farkına varıyorum.

Sandalyede, camları renkli odada, beni yenilgiye ve ölümün kıyısına yaklaştırdığı odada bunun eninde sonunda olacağını *anlamamı* sağladı...

Ve sonra yüzüme bi bandaj sardı.

Ve işte *tam o an* benden istediğini yaptım.

Bıçak boşluğu yarıp Başkan Ledger'ın ellerini bağlayan ipleri kesiyor.

Kasaba kadar, *gezegen* kadar büyük bir şaşkınlıkla, kalabalık, tuttuğu nefesini bir anda bırakıyor.

Başkan Prentiss bir an bekliyor ve sonra bu kez mikrofona doğru değil de kendi kendine mırıldanıyomuş gibi tekrarlıyor, "İşte geleceğiniz."

İşte yine aynı şey, tam da beynimin içinde.

Bıçağı sırtındaki kınına yerleştirip mikrofona ilerliyor.

Ve kalabalığın yaralarını sarmaya başlıyor.

"Ben düşündüğünüz adam değilim," diyor. "Ben düşmanlarını katleden bir zorba değilim. Kendi kurtuluşu olacak şeyleri bile bile yok eden bir deli değilim. Ben," diyerek Başkan Ledger'a bakıyor, "celladınız *değilim*."

Kalabalık, tüm o kadınlar ve erkekler öyle sessiz ki meydan bomboş gibi.

"Savaş *sona erdi*," diye devam ediyor Başkan. "Ve yerini yeni bir barış dönemi alacak."

Gökyüzüne işaret ediyor. İnsanlar, üzerlerine düşecek bi-şeyi yoktan var edecekmiş gibi yukarı bakıyor.

"Bir söylenti duymuş olabilirsiniz," diyor. "Yeni yerleşimcilerin geleceğiyle ilgili."

Midem yine düğümleniveriyor.

"Büyük Başkanınız olarak bu söylentilerin doğru olduğunu söylemek istiyorum."

Bunu nasıl biliyor? Kahretsin, bunu nasıl *bilebilir*?

Kalabalık, tüm o kadın ve erkekler, bu duydukları karşısında mırıldanmaya başlıyor. Başkan onları susturmadan konuşmasına devam ediyor.

"Onları karşılamaya hazır olacağız!" diyor. "Onları yeni bir Cennet'te layığıyla karşılamaya hazır bir toplum olacağız!" Sesi yine yükseliyor. "Onlara Eski Dünya'dan çıkıp CENNET'e geldiklerini göstereceğiz."

Mırıltılar gitgide artıyor, artık herkes konuşuyor.

"İlacı elinizden alacağım," diyor Başkan.

Ve bu kez mırıltılar anında *kesiliveriyor*.

Başkan sessizliğin yoğunlaşarak çökmesine izin veriyor ve ekliyor: "Şimdilik."

Erkekler önce birbirlerine, sonra Başkan'a bakıyor.

"Yeni bir döneme giriyoruz," diyor Başkan Prentiss. "Yeni bir toplum yaratmak için bana katılarak güvenimi kazanacaksınız. Bu yeni toplumun kurulması esnasında ilk güçlüklerle karşılaşıp ilk başarılarımızı kutlarken yeniden erkek denmeyi hak edeceksiniz. Böylelikle ilacınızı yeniden alma hakkını kazanacaksınız ve işte o an bütün erkekler gerçek anlamda kardeş olacak."

Kadınlara bakmıyor. Kalabalıktaki erkekler de öyle. Kadınlar, ödül olarak tedavi edilmelerini gerektircek kadar işe yaramıyor, öyle di mi?

"Bu zor olacak," diye devam ediyor. "Aksini iddia etmiyorum. Ama buna değecek." Orduyu işaret ediyor. "Vekillerim sizi bir düzene sokmaya başladılar bile. Onların talimatlarına uymaya devam edeceksiniz ve sizi eziyetli olmayacaklarına dair temin ederim, zaten çok geçmeden fatihiniz olmadığımı göreceksiniz. Sizin sonunuz değilim. Düşmanınız," derken yine duraksıyor, "değilim."

Son kez dönüp erkek kalabalığına bakıyor.

"Sizin kurtarıcınızım," diyor.

Seslerini bile duymazken biliyorum ki kalabalık, doğruyu söyleyip söylemediğini, belki de her şeyin yoluna gireceğini, bunca korkmalarına rağmen paçayı sıyırdıklarını düşünüyor.

Oysa öyle diil. *Hem de hiç diil.*

Başkan'ın konuşmasının ardından kalabalık henüz tam dağılmadan kapımdan yine *takırt* diye bi ses geliyor.

"İyi akşamlar Todd," diyor Başkan çan odası hücreme girip çevresine bakarken, bir yandan da ağır koku nedeniyle burnunu oynatıyor. "Konuşmamı beğendin mi?"

"Gelen yerleşimciler olduğunu nerden biliyosun?" diye soruyorum. "Onunla mı konuşuyosun? O iyi mi?"

Buna yanıt vermiyor ama sorduğum için vurmuyor da. Sadece gülümseyip, "Hepsinin zamanı gelecek Todd," diyor.

Kapının dışındaki merdivenlerden gelen bir Ses duyuyoruz. YAŞIYORUM diyor, YAŞIYORUM YAŞIYORUM YAŞIYORUM ve Bay Collins'in iteklediği Başkan Ledger odaya dalıyor.

Başkan Prentiss'i görünce olduğu yerde kalakalıyor.

"Yeni yataklar yarın gelecek," diyor Başkan Prentiss, hâlâ bana bakıyor. "Tuvalet de öyle."

Başkan Ledger çenesini oynatmaya çabalasa da konuşabilmesi için bikaç kez denemesi gerekiyor. "Bay Büyük Başkan..."

Başkan Prentiss onu duymazdan geliyor. "İlk işin yarın başlayacak Todd."

"*İş mi?*"

"Herkesin çalışması gerek Todd," diyor. "Çalışmak özgürlüğe uzanan yoldur. Ben de çalışıyor olacağım. Bay Ledger da."

"Ben de mi?" diye soruyor Başkan Ledger.

"Ama biz tutukluyuz," diyorum.

Yeniden gülümsüyor ve bu kez daha çok eğleniyomuş gibi göründüğünden, acaba nasıl bir karşılık alacağım, diye meraklanıyorum.

"Biraz uyu," diyerek kapıya doğru ilerledikten sonra, dönüp gözlerimin içine bakıyor. "Yarın sabah ilk iş oğlum gelip seni alacak."

3

YENİ HAYAT

[TODD]

AMA ERTESİ SABAH sürüklenerek katedralin önüne, soğuğa çıkarıldığımda endişe etmem gerekenin Davy olmadığı ortaya çıkıyor. Hatta Davy'ye bakmıyom bile.

Asıl baktığım at.

Acemi oğlan derken gözlerinde atlara özgü o deli bakışla bi o ayağını bi ötekini kaldırıp indiriyor, sanki şöyle iyice bi tepelenmem gerekiyomuş gibi.

"Atlar hakkında hiçbişey bilmem," diyorum.

"O benim özel sürümden," diyor Başkan Prentiss kendi atı Morpeth'in üzerinden. "Adı Angharrad ve sana iyi davranacak Todd."

Morpeth benim atıma bakıyor ve tek düşündüğü itaat et, itaat et, itaat et olduğundan atımı daha da huzursuz bi hale sokuyor, benimse işte bu bi tonluk huzursuz hayvanı sürmem gerekiyor.

"Ne'n var?" diyor üçüncü atın terkisinde oturan Davy Prentiss alaylı bi şekilde. "Korktun mu?"

"Ne'm mi var?" diyorum. "Babacığın sana daha ilacını vermedi mi?"

Sesi anında yükseliveriyor. "Seni kahrolası..."

"Bak bak," diyor Başkan. "Daha topu topu on kelime bile etmeden kavga başladı."

"O başlattı," diyor Davy.

"Ve bahse girerim bitiren de o olur," diyor Başkan bana bakarak. Viola'yla ilgili sorular ve Davy Prentiss'in gizlemeye çalıştığı daha başka sorularla dolu Sesimin öfkeli, gergin halini okuyor. "Gel hadi Todd," diyor Başkan atını sürerek. "Erkeklerin lideri olmaya hazır mısın?"

"Bu basit bir ayrım," diyor sabahın erken saatlerinde kendimi rahat hissedebileceğimden çok daha hızlı bi şekilde atlarımızla ilerlerken. "Erkekler vadinin batı ucuna, katedralin hemen önüne gidecek, kadınlarsa doğuya, arka tarafına."

Şelalenin oradaki dolambaçlı patikadan başlayıp kasaba meydanına uzanan, oradan da katedralin çevresini dolaşarak daha ötedeki vadiye doğru ilerleyen Yeni Prentisstown'ın anacaddesinde doğuya doğru ilerliyoruz. Az sayıda askerden oluşan birkaç manga ara sokaklarda bi aşağı bi yukarı uygun adım yürüyo ve Yeni Prentisstownlı erkekler sırtlarında çantalar ve daha başka yüklerle tam karşımızdan yürüyerek geliyor.

"Pek kadın görükmüyo," diyor Davy.

"*Hiç* kadın görmüyorum," diye düzeltiyor Başkan. "Ve evet, Yüzbaşı Morgan ile Yüzbaşı Tate kadınların geri kalanının transferini dün akşam tamamladı."

"Onlara ne yapacaksın?" diye sorarken dizginleri öyle sert bi şekilde sıkıyorum ki parmaklarım bembeyaz kesiliyo.

Dönüp bana bakıyor. "Hiçbir şey Todd. Yeni Dünya için taşıdıkları öneme yaraşır bir muamele görecekler." Başını çeviriyor. "Ama şimdilik ayrı durmaları en iyisi."

"Yosmaları hak ettikleri yere gönderdin," diye çıkışıveriyo Davy.

"Benim yanımda bir daha bu şekilde konuşmayacaksın Davy," diyor Başkan sakin bir şekilde, fakat ses tonundan şaka yapmadığı anlaşılıyor. "Kadınlar hep saygı görecek ve her tür ihtiyaçları sağlanacak. Tabii terbiyesizliğin bir yana, aslında haklısın. Hepimizin bir yeri var. Yeni Dünya erkeklere yerlerini unutturdu, bu da, neden burada olduğumuz ve asıl olmamız gereken kişi kim gibi soruların yanıtlarını hatırlayana dek, kadınlardan uzak durmamız gerektiği anlamına geliyor."

Sesi az da olsa neşeleniyor. "İnsanlar bundan hoşlanacaktır. Eskiden karmaşa olan yere artık açıklık getiriyorum."

"Viola kadınların yanında mı?" diye soruyorum. "İyi mi?"

Yine dönüp bana bakıyor. "Bir söz verdin Todd Hewitt," diyor. "Bir kez daha hatırlatmam mı gerekiyor? *Sadece onu kurtar, ne istersen yaparım*, sanırım böyle demiştin."

Gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum. "Verdiğin sözü tuttuğunu nası bilcem?"

"Bilemezsin," derken bakışları üzerimde, ona söyleyebileceğim her tür yalanı net bir şekilde görebiliyomuş gibi. "Bana inanmanı istiyorum Todd, kanıt gerektiren inanç, inanç değildir."

Tekrar yola dönünce yanımda kıs kıs gülen Davy'yle kalakalıp atıma, "Yavaş kızım," diye fısıldıyorum. Postu koyu kahverengi, alnının ortasında beyaz bi çizgi var ve yelesi öyle iyi taranmış ki kavrayıp onu daha da sinirlendirmemek için kendimi zor tutuyorum. ▲cemi oğlan diye düşünüyor.

Kız, diye düşünüyorum. Kız. Ve ardından, aklıma daha önce sormaya fırsat bulamadığım bi soru geliyo. Çünkü çiftlikteki koyunlarımızın da Sesi vardı ve eğer kadınların Sesi yoksa...

"Çünkü kadınlar hayvan değildir," diyor Başkan Sesimi okuyarak. "Kim ne derse desin ben inanıyorum. Onlar sadece doğuştan Sessizler."

Fısıldayarak ekliyor, "Bu da onları farklı kılıyor."

Yolun bu bölümünde daha çok ağaçların arasma sıra sıra dizilmiş ve bi daha ne zaman açılacağı belli olmayan dükkânlarla, ara sokaklardan sol taraftaki nehre ve sağ taraftaki tepeye uzanan evler var. Binaların çoğu, hatta hemen hepsi, birbirinden aralıklı inşa edilmiş, Sese karşı bi ilaç bulunmadan önce büyük kasabaların bu şekilde planlanması gerekiyodu heralde.

Beşli ya da onlu gruplar halinde uygun adım yürüyen askerlerin yanından geçiyoruz, sırtlarında eşyaları olduğu halde batıya doğru ilerleyen erkekler; hâlâ tek bi kadın bile yok. Yanımızdan geçen erkeklerin yüzlerine bakıyorum, çoğu başlarını eğmiş ayaklarına bakıyo, içlerinden biri bile dövüşmeye hazır gibi görünmüyor.

"Yavaş ol kızım," diye fısıldıyorum bir kez daha, çünkü görülen o ki at sürmek insanın hassas yerleri için epey rahatsızlık verici bişey.

"İşte Todd," diyor Davy yanıma gelerek. "Daha şimdiden mızmızlanmaya mı başladın?"

"Kapa çeneni Davy," diyorum.

"Bundan böyle birbirinize Bay Küçük Prentiss ve Bay Hewitt olarak hitap edeceksiniz," diye sesleniyor Başkan.

"*Ne*?" diyor Davy, Sesi öfkeyle parlıyor. "O daha erkek diil! O sadece..."

Başkan tek bir bakışla onu susturuyor. "Bu sabah erken saatlerde nehirde bir ceset bulundu," diyor. "Vücudunda korkunç yaralar olan ve boynuna kocaman bıçak saplanmış olan bir ceset. Öleli iki günden fazla olmamış."

Bana bakıyor, yine Sesimi inceliyor, görmek istediği şeylere dair resimler düşünüyorum, çünkü aslında Ses budur, yalnızca gerçekler diil aynı zamanda düşündüklerindir de ve eğer bişeyi yeterince düşünürsen belki gerçekten de olmuş gibi bi görüntü yaratırsın.

Davy alay ediyor. "Rahip Aaron'u *sen mi* öldürdün? Buna inanmıyom."

Başkan hiçbişey söylemiyo, sadece Morpeth'i tırısa kaldırıyor. Davy küçümsermişçesine baktıktan sonra o da kendi atını hızlandırıyor.

"Takip et," diye kişniyor Morpeth.

"Takip et," diye yanıt veriyor Davy'nin atı.

Takip et diye düşünüyor atım ve peşleri sıra hızlanarak beni daha da çok zıplatmaya başlıyor.

İlerlerken, onu görme şansım olmamasına rağmen yine de gözlerimi dört açtım. Hâlâ hayattaysa bile yürüyemeyecek kadar hastadır, yürüyemeyecek kadar hasta değilse de diğer kadınlarla birlikte bir yere kapatılmıştır.

Fakat bakmaya devam ediyom...

(belki de kaçmıştır...)

(belki beni arıyodur...)

(belki de...)

Ve sonra duyuyorum.

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Apaçık ve net, tam kafamın içinde, Başkan'ın Sesi kendi Sesime karışıyor, sanki dosdoğru Sesime konuşuyo gibi, bu öyle ani ve gerçek ki doğruluverince atımdan aşağı düşecek gibi oluyorum. Davy şaşkın, Sesi neye tepki verdiğimi düşünüyor.

Ama Başkan atını sürmeye devam ediyor, hiçbi şey olmamış gibi.

Katedralden doğuya doğru gittikçe kasaba daha az ışıltılı bir hal alıyor ve çok geçmeden mıcırlı bir patikaya çıkıyoruz. Binalar da sadeleşiyor, ağaçların arasındaki açıklıklara bırakılıvermiş tuğlalar gibi duran, aralarında epey mesafe olan upuzun ahşap evler.

Kadınların sessizliğini yayan evler.

"Çok doğru," diyor Başkan. "Yeni Kadın Mahallesi'ne giriyoruz."

İlerlemeye devam ettikçe kalbimin sıkıştığını hissediyorum, sessizlik yumruk gibi kalbimi sıkıyor.

Atımın üzerinde daha dik durmaya çalışıyorum.

Çünkü etrafta olabilir, burada iyileşiyor olabilir.

Davy atını yine yanıma sürüyor, yüzüne o pis gülümseme yayılınca, varla yok arası o acınası bıyığı kıvrılıveriyor. Şu senin yosmanın nerde olduğunu söyliyim diyor Sesi.

Başkan Prentiss eyerin üzerinde arkasına dönüveriyor.

Ve sonra çok garip bir ses çıkarıyor, bağırış gibi ama aynı zamanda sessiz ve uzak, dünya dışı bişey gibi, sanki milyonlarca kelime aynı anda söyleniveriyo, öyle hızlı ki saçlarımın rüzgâra kapılmışçasına savrulduğuna yemin edebilirim.

Gelgelelim tepki veren Davy oluyor...

Vurulmuş gibi başını geriye atıyor ve düşmemek için atının dizginlerine sarılınca at olduğu yerde dönmeye başlıyo, Davy gözlerini iri iri açarken ağzından da salyalar akıyor.

Lanet olsun, neler oluyor böyle?..

"O bilmiyor Todd," diyor Başkan. "Sesinin sana söylediği her şey yalan."

Önce şaşkın bir şekilde acı içinde kıvranan Davy'ye, sonra yeniden Başkan'a bakıyorum. "Yani bu kızın güvende olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bilmediği anlamına geliyor. Biliyor musun David?"

HAYIR BABA diyor Davy'nin Sesi, hâlâ titrek.

Başkan Prentiss kaşlarını kaldırıyor.

Davy'nin dişlerini sıktığını görebiliyorum. "Hayır baba," diyor bu kez normal sesiyle.

"Oğlumun yalancı olduğunu biliyorum," diyor Başkan. "Zorbanın ve yabaninin teki olduğunu, benim önem verdiğim her konuda zırcahil olduğunu da biliyorum. Ama yine de o benim oğlum." Atını sürmeye devam ediyor. "Ve kefarete inanıyorum."

İlerlemeye devam ederken Davy'nin Sesi suskunlaşsa da içindeki öfkeyi görüyorum.

Yeni Prentisstown uzakta kalıyo ve yol boyu neredeyse hiç binaya rastlamıyoz. Ağaçların arasında ve tepenin eteklerinde, çiftliklere ait, bazılarını bildiğim, bazılarınıysa ilk kez gördüğüm kırmızı, yeşil ekinlerle dolu tarlalar görülmeye başlıyo. Kadınların sessizliği biraz olsun siliniyo ve vadi, çukurlarında çiçeklerin boy attığı, sincapların birbirlerine küfredermiş

gibi sesler çıkardığı ve güneşin daha başka olan biten hiçbişey yokmuş gibi sakince ışımaya devam ettiği yabanıl bir yer halini alıyo.

Kıvrılan nehri takip ederken, zirvesinde gökyüzüne doğru uzanan metal bir kulenin olduğu tepenin etrafından dolaşıyoruz.

"Şu da nedir?" diye soruyorum.

"Bilmek mi istiyosun?" diyo Davy, fakat onun da bilmediği çok açık. Başkan yanıt vermiyo.

Kuleyi geçer geçmez yol yeniden kıvrılıp bu kez aniden ağaçların arasından beliren taş bi duvar boyunca ilerlemeye başlıyor. Biraz daha ilerleyince duvar bu kez kemerli, ahşap bi kapıya bağlanıyor. Uzun mu uzun duvarda gördüğüm tek açıklık bu. Arkasında toprak bi yol var, sanki yolun sonuna gelmişiz gibi.

"Yeni Dünya'nın ilk ve son manastırı," diyor Başkan kapıda durarak. "En kutsal erkeklerimizin sessizce meditasyon yapabilmeleri için bir sığınak olarak inşa edilmiş. Benliğin inkârı ve disiplinle Ses virüsünün üstesinden gelebileceğimize dair hâlâ inancımız varken yapılmış." Sesi kaskatı kesiliyor. "Tam olarak bitmeden de terk edilmiş."

Dönüp bize bakıyor. Davy'nin Sesinde tuhaf bir mutluluk ışıltısı görüyorum. Başkan Prentiss ona bir uyarı bakışı atıyor.

"Senin gözetmenin olması için neden oğlumu seçtiğimi merak ediyor olmalısın."

Hâlâ gülümseyen Davy'ye bakıyorum.

"Sıkı bir gözetime ihtiyacın var," diyor Başkan. "Şimdi bile düşüncelerin nasıl ilk fırsatta kaçıp şu değerli Viola'nı bulabileceğinle ilgili."

"Nerede o?" diye soruyorum yanıt almıcamı bilsem de.

"Ve David'in senin için sahiden sıkı bir gözetmen olacağına dair hiç şüphem yok," diye devam ediyor Başkan.

Davy'nin yüzü de Sesi de sırıtıyor.

"Ve bunun karşılığında, David gerçek cesaretin nasıl bir şey olduğunu öğrenecek." Davy'nin yüzündeki sırıtma siliniveriyor. "Onurlu ve gerçek bir erkek gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecek. Yani kısaca, nasıl senin gibi davranabileceğini öğrenecek Todd Hewitt." Oğluna son bir kez baktıktan sonra Morpeth'i yola çeviriyor. "Birlikte geçireceğiniz ilk günün nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Başka hiçbişey söylemeden Yeni Prentisstown'a doğru yola koyuluyor. Neden bizimle buraya kadar geldiğini düşünüyorum. Yapacak çok daha önemli işleri olmalı.

"Kesinlikle var," diye sesleniyor Başkan arkasına bakmadan. "Fakat kendini küçümseme Todd."

Atının üzerinde uzaklaşıyor. Davy ve ben bizi duyamıcağı kadar uzaklaşmasını bekliyoz.

İlk konuşan ben oluyorum.

"Ben'e neler olduğunu söyle, yoksa o str'olası boynunu koparırım."

"Ben senin patronunum oğlum," diyor Davy. Sırıtarak atından aşağı atlıyor ve sırt çantasını yere atıyor. "Bana saygılı davransan iyi edersin, yoksa babam..."

Ama ben atımdan inip suratına olanca gücümle yumruğu indiriyorum bile, hem de o uyduruktan bıyığı hedef alarak. Yumruğu yese de vakit kaybetmeden o da bir yumruk sallıyor. Acıyı duymazdan geliyorum, o da öyle ve bir yumruk, tekme, dirsek ve diz bulutu olarak yere yuvarlanıyoz. Hâlâ

benden daha büyük ama çok fazla değil, bu o kadar önemli bir fark gibi görünmese de bir süre sonra beni sırtüstü yere yatırıp dirseğini boğazıma dayamasına yetiyor.

Dudağı kanıyo, burnu da, tıpkı benim zavallı yüzüm gibi, ancak şu an bu umurumda diil. Davy arkasına uzanıp sırtındaki kılıftan bir tabanca çıkarıyor.

"Baban beni vurmana asla izin vermicektir," diyorum.

"Evet, ama yine de benim silahım var ve senin yok."

"Ben seni dövdü," diyorum boğazıma bastıran kolu yüzünden güçlükle nefes alarak. "Seni yolda durdurdu. Biz de senden kaçtık."

"Beni durdurmadı," diye alay ediyor Davy. "Onu esir aldım. Ve onu babama götürdüm ve babam da ona işkence etmeme izin verdi. Ona *ölene* kadar işkence etmeme izin verdi."

Ve Davy'nin Sesi...

Ben...

Davy'nin Sesinde ne olduğunu kestiremesem de (o bi yalancı, o bi *yalancı*), bana onu üzerimden ittirmemi sağlayacak bir güç veriyor. Bir süre daha dövüşüyoruz, Davy silahın dipçik kısmıyla beni uzaklaştırmaya çalışsa da en sonunda boğazına dirseğimi geçirerek onu yere seriyorum.

"*Bunu unutma* evlat," diyor Davy, öksürürken silahı hâlâ sımsıkı tutuyor. "Babam senle ilgili onca güzel şey söylerken, Ben'e işkence etmeme izin verdiğini unutma."

"Yalan söylüyosun," diyorum. "Ben seni dövdü."

"Ah, öyle mi? Öyleyse şimdi nerede? Seni kurtarmaya mı geliyor?"

Öne doğru bir adım atarken yumruklarım havada çünkü haklı, öyle di mi? Sesim Ben'in kaybıyla dev bir dalga gibi kabarıyor, sanki her şey burada yeni baştan yaşanıyor.

Davy gülerek ahşap kapıya sırtını dayayana dek geri geri sürünüyor. "Babam zihnini okuyabiliyo," derken gözlerini belerterek dalga geçiyor. "Hem de *kitap* gibi okuyo."

Sesim iyice yükseliyor. "Bana o kitabı *ver*. Yoksa yemin ederim seni öldürürüm!"

"Bana hiçbişey yapacak diilsin *Bay Hewitt*," diyor Davy, yavaşça ayağa kalkarken sırtı hâlâ kapıya yaslı. "Şu sevgili yosmanı tehlikeye atmak istemezsin di mi?"

Ve işte bu.

Zayıf noktamı biliyolar.

Çünkü onu artık daha fazla tehlikeye atacak değilim.

Ellerim Davy Prentiss'e daha çok acı çektirmeye hazır, tıpkı ona zarar verdiğinde, onu *vurduğunda* olduğu gibi...

Ama şu an bunu yapmayacaklar...

Hem de *yapabilecek* olmama rağmen...

Çünkü o zayıf.

Ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Davy'nin yüzündeki gülümseme siliniyor. "Özel olduğunu düşünüyon di mi?" diyor tıslayarak. "Babamın senin için özel bi şeyler hazırladığını düşünüyon?"

Yumruklarımı sıkıyorum, sonra gevşetiyorum.

Yerimden kıpırdamıyorum.

"Babam seni biliyo," diyor Davy. "Babam seni okudu."

"Bilmiyo," diyorum. "Sen de bilmiyosun."

Davy yine alaycı bir şekilde konuşuyor. "Öyle mi?" Kapının üzerindeki dökme demir kola uzanıyor. "O zaman gel de yeni sürünle tanış, Todd Hewitt."

Hemen arkasındaki kapıya ağırlığını verip açtıktan sonra etrafı çevrili çayıra girerek iyice görebilmem için yana çekiliyo.

Yüzden fazla Mank bana bakıyo.

4

YENİ BİR DÜNYA KURMAK

[TODD]

İLK AKLIMA GELEN arkamı dönüp koşmaya başlamak oluyor. Koşmak, koşmak ve koşmak, hiç durmadan koşmak.

"*Bunu* görmeyi çok isterdim," diyor Davy durduğu yerde sanki büyük bi ödül kazanmış gibi sırıtarak.

Öyle çoklar ki, bana bakan o kadar çok uzun, beyaz yüz var ki, iri iri gözler, yüzlerinin epey üst kısmında bulunan ufacık, dişli ağızlar, insanlarınkine hiç benzemeyen kulaklar...

Yine de bir insanın yüzüne benziyor, öyle değil mi? Hissedip korku duyabilen bir yüz...

Ve acı çeken.

Hangisinin erkek hangisinin dişi olduğunu ayırt etmek güç, çünkü hepsinin tenini kıyafet niyetine saran yosunsu tabaka aynı, gelgelelim burada kocaman Mank aileleri var gibi, daha iri Manklar çocuk Mankları koruyor ve koca olduklarını düşündüğüm Manklar sımsıkı sarılıp iyice sokuldukları eşlerini koruyor. Hepsi de sessiz...

Çok sessiz.

"*Biliyom*!" diyor Davy. "Bu *hayvanlara* ilaç verildiğine inanabiliyo musun?"

Bunun üzerine Davy'ye bakıyolar ve kalabalığın arasında,

birbirlerine bakıp başlarını sallayarak tuhaf bir tıkırtıya benzeyen sesler çıkaranlar oluyo. Davy tabancasını havaya kaldırıp manastırın içine doğru ilerliyo. "Bir şey denemeyi mi düşünüyosunuz?" diye bağırıyor. "Bana bir neden verin! Hadi! BANA BİR NEDEN VERİN!"

Manklar küçük gruplar halinde birbirlerine iyice yaklaşıp ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyolar.

"Buraya gel Todd," diyor Davy. "Yapacak işimiz var."

Hiç kımıldamıyom.

"Sana buraya gel dedim! Bunlar hayvan. *Hiçbi şey* yapacak değiller."

Hâlâ kımıldamıyom.

"Sizden birini öldürdü bu," diyor Davy Manklara.

"*Davy*!" diye bağırıyorum.

"Kafasını bıçakla kesiverdi. Kesti, kesti..."

"Kes şunu!" Str'olası çenesini kapaması için ona doğru koşuyorum. Nası olup da bildiğini anlamıyom ama bi şekilde biliyo ve str'olası rezil ***hemen şimdi*** susmalı.

Koşarak içeri girmemle birlikte kapıya en yakın olan Manklar olabildiğince hızlı bi şekilde geri kaçıyolar, yüzlerinde korku dolu bi ifade var, ebeveynler çocuklarını arkalarına gizliyolar. Davy'yi sertçe itiyorum ama o gülmeye devam edince manastırın içine girdiğimi fark ediyorum.

Ve etrafta kaç Mank olduğunu görüyorum.

Manastırın taş duvarı *devasa* boyutta bir alanı çevreliyor, ancak etrafta sadece, depoya benzeyen ufak bi bina var. Gerisi, alçak kapıları olan ahşap çitlerle bölünmüş daha ufak

tarlalardan ibaret. Çoğu bakımsız ve en az yüz metre ötedeki arka duvara kadar upuzun otlar ve çalılar sarmış her yanı.

Fakat asıl göze çarpan Manklar.

Yüzlerce ama yüzlercesi etrafa dağılmış durumda.

Belki de binden fazlalar.

Birbirlerini manastır duvarlarına doğru itiyor, çürümeye yüz tutmuş çitlerin arkasına gizlenmeye çalışıyor, ya gruplar halinde oturuyor ya da sıra sıra dizilip öylece ayakta duruyolar.

Ama hepsi de bana bakıyo, Sesim etrafta dört dönerken onlar mezar kadar sessiz.

"O bi yalancı!" diyorum. "Böyle olmadı! Kesinlikle böyle olmadı!"

Peki ama nasıl olmuştu? Açıklayabileceğim bir şey miydi ki?

Çünkü bunu *yaptım*, öyle di mi?

Davy'nin anlattığı gibi olmasa da en az onun kadar kötü ve Sesimde çınlıyor, ne de olsa üstü örtülemeyecek, yalanlarla çevrelenipçarpıtılamayacak kadar büyük ve yüzlerce Mank öylece yüzüme bakarken düşünülmemesi imkânsız.

"Bi kazaydı," diyorum alçak sesle. Bir tuhaf yüzden diğerine bakarken Mank Sesine ait hiçbi resim görmüyorum, çıkardıkları tıkırtıyıandıran sesi ve neler olup bittiğini anlamıyorum. "Bunu isteyerek yapmadım."

Gelgelelim içlerinden biri çıkıp tek kelime etmiyor. Öylece bakmaktan başka bi şey yapmıyolar.

Arkamızdaki kapı gıcırdayarak açılıyor. Dönüp bakıyoruz.

Gelen, Uzakdal için savaşmak yerine orduya katılmayı seçen Uzakdallı Ivan.

Ve bu seçimin nasıl da doğru bir seçim olduğu şimdi anlaşılıyor. Üzerinde bi subay üniforması, yanında da bi grup asker var.

"Bay Küçük Prentiss," diyerek Davy'ye başıyla selam verince o da karşılık veriyor. Ivan dönüp bana bakınca gözlerinde anlam veremediğim bir bakış olduğunu fark ediyorum, üstüne üstlük hiç Sesi yok. "İyi olduğunuzu görmek güzel Bay Hewitt."

"Siz ikiniz birbirinizi *tanıyo musunuz*?" diyor Davy şaşırarak.

"Daha önce karşılaşmıştık," diyor Ivan, hâlâ bana bakıyor.

Ama ona tek kelime etmiyorum.

Sesime resimler koymakla meşgulüm.

Uzakdal resimleri. Hildy, Tam ve Francia'nın resimleri. Orada gerçekleşen katliamın resimleri. Ivan'ın etkilenmediği katliamın.

Yüzünde öfkeli bir bakış beliriyor. "Güç neredeyse oraya gidersin," diyor. "Ancak böyle hayatta kalınır."

Yanan kasabasını düşünüyorum, kasabayla birlikte erkek, kadın ve çocukların da yanışını.

Suratı iyice asılıyor. "Bu adamlar burada nöbetçi olarak kalacak. Sizin göreviniz Manklara tarlaları temizletmek ve onların iyi beslenip susuz kalmamalarını sağlamak."

Davy gözlerini deviriyor. "Eh, bunu *biliyoz*..."

Ama Ivan arkasında on tüfekli adam bırakıp kapıdan çıkıyo bile. Adamlar manastır duvarının üzerindeki yerlerini alıp çekecekleri dikenli telleri hazırlamaya başlıyolar.

"On tüfekli adam ve biz bunca Mank'a karşı," diyorum yarım ağızla ama Sesimden rahatça anlaşılacak şekilde.

"Merak etme bişey olmaz," diyor Davy. Tabancasını kaldırıp hemen yanında, kucağında bebek Mank tutan, dişi olduğunu düşündüğüm bi Mank'a doğrultuyor. Mank bebeği korumak için kendi bedenini siper ediyor. "Dövüşçek halleri yok zaten."

Bebeğini korumaya çalışan Mank'ın yüzüne bakıyorum.

Yenilmiş, diye düşünüyorum. Hepsi öyle. Ve bunu biliyolar.

Neler hissettiklerini biliyorum.

"Hey pislik, şuna bak," diye sesleniyor Davy. Kollarını havaya kaldırıp tüm Mankların ona bakmasını sağlıyor. "Yeni Prentisstown halkı!" diye bağırarak kollarını başının üzerinde savuruyor. "Bu sizin *sonunuuuuuuuuuuz*!"

Ve sonra gülüyor, gülüyor, gülüyor...

Davy tarlaları temizleyen Mankların başında durmayı kabul etti, çünkü bu depodan kürek kürek yem çıkarıp içmeleri için olukları suyla doldurması gerekenin ben olduğum anlamına geliyo.

Ama bu çiftlik işi. Alışkınım. Ben ve Cillian'ın bana her gün yaptırdığı işlerden. Zamanında şikâyet edip durduğum işler.

Gözlerime akan teri silip çalışmaya devam ediyorum.

Ben çalışırken Manklar olabildiğince uzak durmaya çalışıyo. Benim için hiç sakıncası yok.

Çünkü gözlerinin içine bakamadığımı fark ediyorum.

Başım sürekli eğik ve yemleri küreklemeye devam ediyorum.

Davy'nin söylediklerine bakılırsa, babası ona Mankların hizmetçi ya da aşçı olarak çalıştıklarını söylemiş, fakat Baş-

kan dün gece ben uyurken ordu gelip onları toplayana kadar kimsenin evinden çıkmamasını emretmiş.

"İnsanların arka *bahçelerinde* yaşıyolarmış," diyor Davy ve sabah yerini öğleye bırakırken bir yandan çalışmamı seyredip öte yandan her ikimizin öğle yemeğini yiyor. "Buna inanabiliyo musun? Sanki ailenin str'olası bi parçasılarmış gibi."

"Belki de öyleydiler," diyorum.

"Öyleyse bile artık diiller," diyor Davy ayağa kalkıp tabancasını alarak. Bana bakıp sırıtıyor. "İşe dönelim."

Depodaki yemin nerdeyse hepsini boşaltmama rağmen hâlâ yetecekmiş gibi görünmüyo. Üstelik beş tulumbanın üçü çalışmıyo ve gün batana kadar ancak birini tamir edebiliyorum.

"Gitme zamanı," diyor Davy.

"İşim bitmedi," diyorum.

"İyi," diyerek kapıya yöneliyor. "Burda bi başına kal o zaman."

Dönüp Manklara bakıyom. Günlük çalışma bitince askerlerle giriş kapısından olabildiğince uzaklaşmışlar.

Davy'yle benden de öyle.

Bi onlara, bi gitmekte olan Davy'ye bakıyom. Yeterince yicekleri yok. Yeterince suları yok. Tuvalet ihtiyaçlarını giderebilcekleri ya da barınak olarak kullanabilcekleri bi yer de yok.

Boş ellerimi onlara doğru uzatıyorum fakat bu hiçbi şeyi halledecek bi açıklama değil. Ellerimi indirip Davy'nin peşi sıra kapıya giderken öylece bana bakıyolar.

"Cesur bi erkek olmak buraya kadarmış ha pislik?" diyor Davy atını çözerken. Atına Kapan dese de hayvan yalnızca Palamut'a karşılık veriyor.

Aklımda Manklar olduğu için onu duymazdan geliyorum. Onlara nasıl iyi davranabileceğimi düşünüyom. Bunu yapı-

cam. Yeterli su ve yiyecek sağlayıp onları korumak için elimden gelen her şeyi yapıcam.

Kesinlikle.

Bunun için kendime söz veriyom.

Çünkü o da bunu isterdi.

"Ah, onun *gerçekten* ne isticeğini söyliyim," diyor Davy.

Ve yine kapışıyoruz.

Geri döndüğümde kuleye yeni yatak, şilte ve hem bana hem de Başkan Ledger'a birer çarşaf getirilmiş. Başkan Ledger kendi tarafına oturmuş bile, gürültülü bi şekilde yahnisini yiyor.

Kötü koku da gitmiş.

"Evet," diyor Başkan Ledger. "Ve bil bakalım kimin temizlemesi gerekti?"

Görünen o ki çöpçü olarak atanmış.

"Dürüst bir iş," diyor omuz silkerek, gelgelelim sıkıntılı Sesinde bunun pek de dürüst olmadığını düşündüğüne işaret eden bi şeyler var. "Sembolik anlamı var sanırım. En tepeden en dibe düşmek. Bu kadar ayan beyan olmasa şiirsel bile sayılabilirdi."

Yatağımın yanına bırakılmış yahniyi alıp pencereye giderek kasabaya bakıyorum.

Uğuldamaya başlayan kasabaya.

Kasabanın kadın ve erkeklerinin bünyesindeki ilacın etkisi yavaş yavaş azaldıkça duyulmaya başlıyor. Evlerle binaların içinden, ara sokaklarla ağaçların ardından.

Ses, Yeni Prentisstown'a geri dönüyor.

Benim için *eski* Prentisstown'ın sokaklarında yürümek bile güçtü ve orada sadece 146 erkek vardı. Yeni Prentisstown'da bunun on katı olmalı. Ve oğlanlar da.

Buna nasıl dayanabileceğimi bilmiyom.

"Alışırsın," diyor Başkan Ledger yahnisini bitirirken. "Unutma, tedavi bulunana kadar ben burada yirmi yıl yaşadım."

Gözlerimi kapıyorum fakat tek gördüğüm bana bakan Mank sürüsü.

Beni yargılayan.

Başkan Ledger omzuma vurup yahnimi işaret ediyo. "Yiyecek misin?"

O gece rüya görüyorum...

Rüyamda onu görüyorum...

Güneş arkasında ışıyor ve yüzünü göremiyorum, tepelik bi yerdeyiz ve bişey söylüyo ama arkamızdaki şelale o kadar gürültülü ki, "Ne?" diyerek ona uzandığımda ona dokunamıyorum, yine de elimi geri çektiğimde kan içinde...

"Viola!" diye bağırarak karanlıkta şiltemin üzerinde doğruluyorum, hızlı hızlı soluk alıp veriyorum.

Başkan Ledger'a bakıyorum, yattığı yerde bana sırtını dönmüş, ama Sesi uyku sesi gibi diil, uyanık olduğunda gördüğüm o sıkıntılı Ses.

"Uyanık olduğunu biliyom," diyorum.

"Epey gürültülü rüya görüyorsun," diyor bana bakmadan. "Kız önemli biri mi?"

"Boşver."

"Bunu atlatmamız lazım Todd," diyor. "Şu an tek yapmamız gereken bu. Hayatta kalıp bunu atlatmak."

Duvara dönüyorum.

Yapabileceğim hiçbişey yok. O ellerindeyken yani.

Hiçbi şey bilmezken.

Ona hâlâ zarar verebilecek durumdalarken.

Hayatta kal ve bunu atlat, diye düşünüyom.

Ve sonra onu düşünüyom.

Ve fısıldıyorum, bunu ona da fısıldıyorum, her neredeyse. "Hayatta kal ve bunu atlat."

Hayatta kal.

BÖLÜM 2
ŞİFAEVİ

5

VIOLA UYANIYOR

[VIOLA]

"SAKİN OL KIZIM."

Bir ses...

Aydınlığın içinde...

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Her yer öyle parlak bir beyaz ki neredeyse ses gibi ve bu aydınlığın içinden bir ses duyuluyor, başım dönüyor ve yan tarafımda bir ağrı var ve çok parlak ve düşünemiyorum...

Bekle...

Bekle...

Beni tepeden aşağı taşıyordu...

Daha az önce beni tepeden aşağı, Haven'a doğru taşıyordu, şeyden sonra...

"Todd?" diyorum, sesim kulak tırmalayıcı, ağzım pamuk ve tükürük dolu, yine de olabildiğince zorlayarak sesimi beni kör eden o parlak ışığa yöneltiyorum. *"TODD?"*

"Sana sakin ol dedim."

Ses tanıdık değil, bir kadın sesi...

Bir kadın.

"Kimsin sen?" diye soruyorum, doğrulmaya çalışıyorum, ellerimi kaldırıp etrafımda neler olduğunu hissetmeye çalışın-

ca havanın serinliğini hissediyorum, bir de şeyin yumuşaklığını...

Yatağın mı?

Paniğe kapılıyorum.

"O nerede?" diye bağırıyorum. "TODD?"

"Todd falan tanımıyorum kızım," diyor ses ve şekiller bir araya gelmeye başlarken parlaklık gitgide azalıyor, "ama bilgi almaya çalışamayacak durumda olduğunu biliyorum."

"Sen vuruldun," diyor bir başka ses, bir başka kadın sesi, ilkinden daha genç, sağımda.

"Kapa çeneni Madeleine Poole," diyor ilk kadın.

"Tabii, Şifacı Coyle."

Gözlerimi kırpmaya devam edince yavaş yavaş önümü görmeye başlıyorum. Dar, beyaz bir odadaki dar, beyaz bir yatakta yatıyorum. Üzerimde sırttan bağlanmış ince, beyaz bir gecelik var. Hemen önümde uzun, toplu bir kadın ayakta duruyor, üzerine öne uzanan mavi bir el işlenmiş olan bir ceketi omuzlarına atmış, dudakları incecik bir çizgi, yüzündeyse kaskatı bir ifade var. Şifacı Coyle. Hemen arkasında, benden çok da büyük olmayan bir kız elinde sıcak su kâsesiyle kapının önünde duruyor.

"Ben Maddy," diyor kız belli belirsiz gülümseyerek.

"Dışarı," diyor Şifacı Coyle başını bile çevirmeden. Maddy çıkarken göz göze geliyoruz ve bir kez daha gülümsüyor.

"Neredeyim?" diye soruyorum Şifacı Coyle'a, hâlâ hızlı hızlı soluk alıp veriyorum.

"Odayı mı kastediyorsun kızım? Yoksa kasabayı mı?" Gözlerimin içine bakıyor. "Yoksa gezegeni mi?"

"Lütfen," diyorum ve gözlerim aniden doluveriyor ve buna sinirlensem de konuşmaya devam ediyorum. "Bir oğlanla birlikteydim."

İç geçirip bir anlığına başını çevirdikten sonra dudaklarını büzüp yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor. Bakışları sert, saçları öyle sıkı bir şekilde örülmüş ki muhtemelen atkuyruğuna tutunarak tırmanmak mümkün olabilir, vücuduysa öyle iri ve öyle kuvvetli görünüyor ki bulaşılacak biri olmadığı hemen belli oluyor.

"Üzgünüm," diyor neredeyse şefkatli bir şekilde. Neredeyse. "Oğlanla ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Suratı asılıyor. "Korkarım hiçbir şey hakkında bilgim yok, tek bildiğim dün sabah bu şifaevine getirildiğinde ölüme öyle yakındın ki seni hayata döndürmeyi başarıp başaramayacağımızdan emin değildik. Tabii bizim hayatımızın seninkine bağlı olduğu çok açık bir şekilde belirtilmişti."

Buna ne tepki vereceğimi görmek için bekliyor.

Buna ne tepki vermem gerektiğini bilmiyorum.

O nerede? Ona ne yaptılar?

Başımı çevirip düşünmeye çalışıyorum, fakat her tarafım öyle sıkı sargılanmış ki doğrulamıyorum bile.

Şifacı Coyle parmaklarını kaşlarının üzerinde gezdiriyor. "Ve şimdi hayata döndüğüne göre," diyor, "seni geri getirdiğimiz dünya için bize teşekkür edeceğini hiç sanmıyorum."

Bana, hiçbir çaba sarf etmeden kasabayı yerle bir edebilecek, dünyayı dahi yakıp yıkabilecek denli büyük bir ordu hakkındaki söylentiler arasında Başkan Prentiss'in Haven'a gelişini anlatıyor. Başkan Ledger denen birinin teslim oluşunu, savaşmak isteyen tek tük insana nasıl bağırıp çağırdığını, sonunda da insanların nasıl "kasabayı kırmızı kurdeleyle bağlayıp bir tepsi üzerinde sunmasına" izin verdiklerini anlatıyor.

"Ve sonra şifaevleri," derken sesinden gerçek anlamda öfkelendiği anlaşılıyor, "aniden içinde çalışan kadınların hapishanesi haline geldi."

"O halde doktorsunuz?" diyorum fakat tek hissedebildiğim şey göğsümün muazzam bir ağırlık altındaymış gibi kasılması, kasılıyor çünkü başaramadık, kasılıyor çünkü ordudan kaçmak hiçbir işe yaramadı.

Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayılıyor, saklamaya çalıştığı bir gülümseme, sanki ağzımdan bir şey kaçırmışım gibi. Gelgelelim bu acımasız bir gülümseme değil ve gitgide ondan ve bu odadan daha az korkmaya başladığımı hissediyorum; kendim için korkum azalırken onun için korkum artıyor.

"Hayır kızım," diyor başını yana eğerek. "Yeni Dünya'da kadın doktor olmadığını biliyor olmalısın. Ben bir şifacıyım."

"Farkı ne?"

Tekrar parmaklarını kaşlarının üzerinde gezdiriyor. "Farkı ne, öyle mi?" Kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyor. "Kilit altında olsak da hâlâ söylentilerden haberimiz var. Kasabada erkeklerle kadınların ayrıldığına, ordunun belki de bugün kasabaya gireceğine, bu kadar sorunsuz bir şekilde teslim olmamıza rağmen tepeden üzerimize inecek olan katliama dair söylentiler."

Başını kaldırıp sert bakışlarını bana yöneltiyor. "Ve sonra bir de sen varsın."

Başımı çeviriyorum. "Ben özel biri değilim."

"Öyle mi?" Buna pek inanmış görünmüyor. "Geliyor diye tüm kasabanın temizlenmesi gereken bir kız? Kendi hayatım pahasına kurtarmamın emredildiği bir kız? Uçsuz bucaksız," dinlediğime emin olmak için öne eğiliyor, "karanlığın içinden çıkagelen bir kız?"

Bir an için soluğum kesilince bunu fark etmemiş olmasını umuyorum. "Bu fikre nereden kapıldınız?"

Yine sırıtıyor, kötücül bir şekilde değil ama. "Ben bir şifacıyım. Gördüğüm ilk şey tendir ve onu çok iyi tanırım. Ten kişinin hikâyesini anlatır, nereden geldiğini, neler yediğini, kim olduğunu. Tenin biraz yıpranmış kızım, fakat bu yirmi yıllık şifacılığım boyunca gördüğüm en yumuşak ve beyaz ten. Çiftçilerle dolu bir gezegen için fazlasıyla yumuşak ve beyaz."

Hâlâ ona bakmıyorum.

"Ve sonra şu mültecilerin yaydığı, yeni yerleşimcilerin geldiğiyle ilgili söylenti var. Binlerce yeni yerleşimci."

"Lütfen," diyorum usulca, yine gözlerim dolmaya başlıyor. Buna engel olmaya çabalıyorum.

"Üstelik Yeni Dünyalı hiçbir kız bir kadına doktor musun diye sormazdı," diye konuşmasını tamamlıyor.

Yutkunuyorum. Elimi ağzıma götürüyorum. O nerede? Tüm bunlar umurumda değil çünkü, o nerede?

"Korktuğunu biliyorum," diyor Şifacı Coyle. "Ama bu kasabada korku fazlalığından mustaribiz ve bu konuda elimden hiçbir şey gelmiyor." Nasırlı elini uzatıp koluma dokunuyor. "Ancak belki sen bize yardım etmek için bir şeyler yapabilirsin."

Yutkunuyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Güvenebileceğim yalnızca tek kişi var.

Ve o burada değil.

Şifacı Coyle sandalyesinde arkaya yaslanıyor. "Hayatını kurtardık," diyor. "Biraz bilgi sahibi olmak insanı rahatlatır."

Derin bir soluk alıp odaya göz gezdiriyorum, gün ışığının odaya girdiği pencere ağaçlara ve bir nehre bakıyor, o nehre, güvende olacağımızı düşündüğümüz yere doğru koşarken takip ettiğimiz nehre. Böylesine ışıltılı bir günde herhangi bir

yerde kötü bir şey olması, büyük bir tehlikenin, bir ordunun yaklaşıyor olması imkânsızmış gibi geliyor.

Fakat ordu geliyor.

Yaklaşıyor.

Ve Şifacı Coyle'a dostane davranmayacak, her ne olursa olsun...

Göğsüme bir ağrı saplanıyor.

Ama yine soluk alıyorum.

Ve konuşmaya başlıyorum.

"Adım Viola Eade," diyorum.

"Yeni yerleşimciler, ha?" diyor Maddy gülümseyerek. Vücudumun tam ortasındaki upuzun sargıyı çıkarırken yan yatıyorum. Sargının alt kısmı kan içinde, kanın kuruduğu yerlerde tenim kuru ve pas renginde. Karnımda, incecik bir iple dikilmiş ufak bir delik var.

"Bu neden acımıyor?" diye soruyorum.

"Sargıların üzerine Jeffersoni kökü sürülmüştü," diyor Maddy. "Doğal bir uyuşturucu. Acı hissetmeyeceksin ama bir ay boyunca tuvalete de gidemeyeceksin. Artı, beş dakika içinde derin bir uykuya dalmış olacaksın."

Kurşun yarasının etrafındaki deriye dokunuyorum, usulca, çok usulca. Kurşunun girdiği yerde, yani sırtımda bir delik daha var. "Neden ölmedim?"

"Ölmüş olmayı mı tercih ederdin?" Yine gülümsüyor, bu kez yüzünde beliren ifade şimdiye dek gördüğüm en güler yüzlü somurtma. "Dalga geçmemeliyim. Şifacı Coyle hep, şifacı olmak için gerekli olan ciddiyetin bende eksik olduğunu söyler." Sıcak su dolu çanağa sokup çıkardığı bezle yaralarımı temizlemeye başlıyor. "Ölmedin çünkü Coyle, Haven'daki en iyi

şifacı, bu kasabada doktor diye geçinenlerin hepsinden daha iyidir. Kötüler bile bunu bilir. Seni kliniğe götürmek yerine neden buraya getirdiler sanıyorsun?"

Üzerinde, Şifacı Coyle'unkine benzer uzun beyaz bir ceket var, ama ayrıca başında, üzerinde aynı uzanmış mavi elin işli olduğu kısa, beyaz bir kep de var, bunu çırakların giydiğinden daha önce bahsetmişti. Benden en fazla bir ya da iki yaş büyüktür, tabii bu gezegende yaş ölçüsü ne bilmiyorum, ama yaraların üzerinde sıkı fakat yumuşak bir şekilde dolaşan ellerinin ehil oldukları kesin.

"Eee," diyor aldatıcı biçimde yumuşak bir sesle. "Bu kötü adamlar ne kadar kötü?"

Kapı açılıyor. Başında çırak kepi olan kısa boylu bir kız giriyor, Maddy gibi genç ama koyu renk bir teni var ve yüzünde fırtına bulutları esiyor. "Şifacı Coyle hemen şimdi bitirmen gerektiğini söylüyor."

Maddy sarmakta olduğu yeni sargılardan başını kaldırmıyor. "Şifacı Coyle daha işimin yarısını yapabileceğim kadar vakit geçtiğini biliyor."

"Çağrıldık," diyor kız.

"Bunu sanki sürekli çağrılıyormuşuz gibi söylüyorsun Corinne." Sargılar neredeyse uzay gemisindekiler kadar iyi, üstlerindeki ilaç gövdemi serinletip gözkapaklarımı ağırlaştırmaya başlıyor bile. Maddy ön taraftaki işini bitirip sırtıma geçiyor. "Şifa seansının tam ortasındayım."

"Silahlı bir adam geldi," diyor Corinne.

Maddy duruyor.

"Herkes kasaba meydanına çağrıldı," diye devam ediyor Corinne. "Buna sen de dahilsin Maddy Poole, şifa seansın bitsin ya da bitmesin." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bahse girerim ordu geliyordur."

Maddy gözlerimin içine bakıyor. Başımı çeviriyorum.

"En nihayetinde sonumuzun neye benzeyeceğini göreceğiz," diyor Corinne.

Maddy gözlerini deviriyor. "Her zamanki gibi neşenden geçilmiyor. Şifacı Coyle'a söyle hemen geliyorum."

Corinne ters ters baksa da odadan çıkıyor. Maddy sırtımdaki sargıları da bitirdiğinde uykuya dalmamak için kendimi zorluyorum.

"Şimdi uyu bakalım," diyor Maddy. "Her şey iyi olacak, sen sadece izle. Yoksa seni neden kurtarsınlar, eğer şey olacak olsa..." Konuşmasını tamamlamadan dudaklarını önce büzüyor, sonra da gülümsüyor. "Her zaman söylemişimdir, Corinne hepimize yetecek kadar ciddi."

Uykuya dalmadan önce son gördüğüm şey yüzündeki gülümseme oluyor.

"TODD!"

Sarsılarak uyanıyorum, kâbus siliniyor, Todd ellerimin arasından kayıp gidiyor...

Bir patırtı duyunca başımı çevirip Maddy'nin yatağımın yanındaki sandalyede oturduğunu ve kucağındaki kitabı düşürüp gözlerini kırpıştırarak uyandığını görüyorum. Gece çökmüş, karanlık odadaki tek ışık, Maddy'nin okuyor olması gereken kitabı aydınlatan küçük bir lamba.

"Todd da kim?" diye soruyor esneyerek, gülümseyemeye başlamış bile. "Yoksa erkek arkadaşın mı?" Yüz ifadem bu şakayı anında kesmesine neden oluyor. "Önemli biri mi?"

Başımı evet dercesine sallarken hâlâ kâbusun etkisiyle derin derin soluk alıp veriyorum, saçlarım terden alnıma yapışmış. "Önemli biri."

Yatağın başucundaki masada duran sürahiyi alıp bana bir bardak su dolduruyor. "Ne oldu?" diyorum suyu içtikten sonra. "Çağrılmıştın."

"Ah evet, şu olay," diyor Maddy arkasına yaslanarak. "Epey ilginçti."

Tüm kasaba halkının –adı artık Haven değil, Yeni Prentisstown imiş, bu ismi duymak midemi bulandırıyor– ordunun kasabaya girişini ve yeni Başkan'ın eskisini infaz edişini izlemek üzere toplandığını anlatıyor.

"Ama infaz falan olmadı," diyor Maddy. "Yeni Başkan eski Başkan'ın hayatını bağışladığını söyledi. Bizim de hayatlarımızı bağışlayacakmış. Ses ilacını elimizden alacakmış, erkekler buna pek memnun olmadı tabii ve Tanrı biliyor ya şu son altı aydır o mırıltıları duymamak çok güzeldi, ama hepimiz yerimizi ve kim olduğumuzu bilmeliymişiz ve hep birlikte, gelmekte olan yerleşimciler için yepyeni bir dünya yaratacakmışız."

Gözlerini iyice açıp bir şeyler dememi bekliyor.

"Söylediklerinin yarısını bile anlamadım," diyorum. "Bir ilaç mı var?"

Başını iki yana sallıyor, fakat bu hayır anlamında değil. "Vay canına, sahiden buralardan değilsin ha?"

Su bardağını masaya bırakıp öne eğilerek fısıldıyorum, "Maddy, bu yakınlarda bir iletişim merkezi var mı?"

Sanki benimle birlikte aylardan birine taşınmak isteyip istemediğini sormuşum gibi yüzüme bakıyor. "Gemilerle irtibata geçebilmem için," diyorum. "Şöyle kocaman, kavisli bir çanak olabilir? Ya da bir kule?"

Düşünceli görünüyor. "Tepelerden birinde eski, metal bir kule var," derken o da fısıldıyor, "fakat bunun sahiden bir ile-

tişim kulesi mi olduğunu bilmiyorum. Yıllardır terk edilmiş halde. Hem oraya gidemezsin ki. Orada koskocaman bir ordu var Vi."

"Ne kadar kocaman?"

"Yeterince." İkimiz de hâlâ fısıldıyoruz. "Söylentilere bakılırsa son kalan kadınları da bu gece ayıracaklarmış."

"Ne için?"

Maddy omuz silkiyor. "Corinne kalabalığın içindeki bir kadının Mankları da toparladıklarını söylediğini duymuş."

Doğrulunca sargılar geriliyor. "Manklar mı?"

"Buranın yerel ırkı."

"Kim olduklarını biliyorum." Biraz daha doğrulunca sargılar iyice geriliyor. "Todd bana burada eskiden olanları anlattı. Maddy, eğer Başkan kadınlarla Mankları ayırıyorsa tehlikedeyiz demektir. Hem de en kötüsünden."

Ayağa kalkmak için çarşafı üzerimden attığım an karnıma bir sancı saplanıyor. Bağırarak geri düşüyorum.

"Dikişlerden birini açtın," diyor Maddy ayağa kalkarak.

"Lütfen," diyorum acıdan dişlerimi sıkarak. "Buradan çıkmalıyız. Kaçmamız lazım."

"Hiçbir yere kaçacak durumda değilsin," diyerek sargılarıma uzanıyor.

Ve tam o esnada kapıdan Başkan giriyor.

6

HİKÂYENİN TARAFLARI

[VIOLA]

ŞİFACI COYLE ONA YOLU GÖSTERİYOR. Yüzünde her zamankinden daha sert bir ifade var, alnı kırışmış, çenesi sımsıkı kenetlenmiş. Onu daha önce yalnızca bir kez görmüş olmama rağmen durumdan hoşnut olmadığını anlayabiliyorum.

Başkan onun hemen arkasında. Uzun ince fakat geniş omuzlu, baştan ayağa beyazlar içinde ve bir de henüz çıkarmadığı bir şapkası var.

Onu daha önce doğru dürüst görmemiştim. Kasaba meydanında yanımıza geldiğinde yaralıydım, ölmek üzereydim.

Ama bu o.

Başkası olamaz.

"İyi akşamlar Viola," diyor. "Çok uzun süredir seninle tanışmak istiyordum."

Şifacı Coyle çarşafla uğraştığımı görüyor, Maddy'nin bana uzandığını görüyor. "Bir sorun mu var Madeleine?"

"Kâbus," diyor Maddy benimle göz göze gelerek. "Sanırım dikişlerinden birini patlattı."

"Bununla daha sonra ilgileniriz," diyor Şifacı Coyle ve sakin, ciddi ses tonu Maddy'nin dikkatini çekiyor. "Bu arada ona 400 birim Jeffers kökü daha getir."

"400 mü?" diyor Maddy, şaşırdığı her halinden belli olsa da Şifacı Coyle'un yüzündeki ifadeyi görünce yalnızca, "Tabii Şifacı," demekle yetiniyor. Elimi son bir kez sıkıp odadan çıkıyor.

İkisi de uzun süre bana baktıktan sonra Başkan, "Hepsi bu, Şifacı," diyor.

Şifacı Coyle odadan çıkarken sessizce bana bakıyor, belki beni rahatlatmak istiyor ya da bana bir şey sormak yahut bir şey söylemek istiyor, gelgelelim bunu anlayamayacak kadar korkmuş durumdayım ve o da yavaşça odadan çıkıp kapıyı arkasından kapıyor.

Ve odada onunla yalnız kalıyorum.

Benim bir şeyler söylemem gerektiği anlaşılır bir hal alana kadar sessizliği bozmuyor. Sımsıkı tuttuğum çarşafı göğsüme kadar çekmiş durumdayım, hareket ettikçe hâlâ aynı şiddetli acıyı hissediyorum.

"Siz Başkan Prentiss olmalısınız," diyorum. Bunu söylerken sesim titriyor ama yine de söylüyorum.

"Büyük Başkan Prentiss," diyor, "ama elbette ki sen beni Başkan olarak biliyor olmalısın."

"Todd nerede?" Gözlerinin içine bakıyorum. Gözlerimi kırpmadan bakıyorum. "Ona ne yaptınız?"

Tekrar gülümsüyor. "İlk cümlen zekice, ikincisiyse cesurca. Hâlâ dost olabiliriz."

"O iyi mi?" Göğsümdeki sancı gitgide artarken yutkunuyorum. "Yaşıyor mu?"

Bir an için bana yanıt vermeyecek, hatta beni duymazlıktan gelecekmiş gibi görünüyor ancak sonra, "Todd iyi," diyor. "Todd hayatta ve iyi, o da her fırsatta seni soruyor."

Yanıtını duyana kadar nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. "Bu doğru mu?"

"Elbette ki doğru."

"Onu görmek istiyorum."

"O da seni görmek istiyor," diyor Başkan Prentiss. "Ama her şeyin bir sırası var."

Hâlâ gülümsüyor. Neredeyse dostane bir gülümseme.

İşte haftalar boyunca kaçtığımız adam burada, acıdan hareket dahi edemezken odamda duruyor.

Ve *gülümsüyor.*

Ve bu neredeyse dostane bir gülümseme.

Eğer Todd yaralıysa, eğer onun kılına dokunduysa...

"Başkan Prentiss..."

"Büyük Başkan Prentiss," diyor bir kez daha ve hemen ardından neşeli bir sesle ekliyor, "ama bana David diyebilirsin."

Hiçbir şey söylemeden acımı azaltmak için elimi sargılarıma bastırıyorum.

Onda tuhaf bir şey var. Tam anlayamadığım bir şey...

"Tabii ben de sana Viola diyebilirsem."

Kapı çalınıyor. Maddy kapıyı açıyor, elinde ufak bir ilaç şişesi var. "Jeffersoni," diyor yere bakarak. "Ağrıları için."

"Evet, tabii ki," diyor Başkan yatağımın yanından uzaklaşıp ellerini arkasında kavuşturarak. "Devam edin."

Maddy bir bardak su koyup sarı renkli jel kapsüllerden dört tane birden yutmamı bekliyor, daha önce aldığımdan iki fazla. Sonra elimden bardağı alırken sırtı Başkan'a dönük ve bana sert bir bakış atıyor, yüzü kaskatı, gülümsemiyor ama cesaret dolu ve bu kendimi daha iyi, daha güçlü hissetmemi sağlıyor.

"Çok çabuk yorulacaktır," diyor Maddy, Başkan'a bakmadan.

"Anlıyorum," diyor Başkan. Maddy odadan çıkıp kapıyı kapıyor. Midemin ısınmaya başladığını hissediyorum, fakat acının ve titrememin azalması için birkaç dakika daha geçmesi gerekecek.

"Pekâlâ," diyor Başkan, "bunu yapabilir miyim?"

"Neyi yapabilir misiniz?"

"Sana Viola diyebilir miyim?"

"Sizi durduramam," diyorum. "Eğer istiyorsanız."

"Güzel," derken ne oturuyor ne hareket ediyor, yüzündeki gülümseme sabitleşmiş gibi. "Viola, kendini daha iyi hissettiğinde seninle konuşmayı çok isterim."

"Ne hakkında?"

"Ne olacak, gemileriniz tabii ki," diyor. "Gitgide yaklaşan şu gemiler."

Yutkunuyorum. "Ne gemisi?"

"Ah, hayır, hayır, hayır." Başını iki yana sallarken bile hâlâ gülümsüyor. "Zekâ ve cesaretle başladın. Korkuyor olmana rağmen benimle sakin ve açık bir şekilde konuştun. Bunlar hep takdir edilesi şeyler." Başını öne eğiyor. "Ama tüm bunlara dürüstlüğü de eklememiz gerek. Birbirimize karşı en başından itibaren dürüst olmalıyız Viola, yoksa nasıl ilerleme kaydedebiliriz ki?"

Nereye ilerliyoruz? diye düşünüyorum.

"Sana Todd'un hayatta ve iyi olduğunu söyledim ve bu doğru." Bir elini yatağın ayakucundaki başlığa koyuyor. "Ve öyle de kalacak." Duraksıyor. "Ve sen de bana karşı dürüst olacaksın."

Ve bunların birbirine bağlı olduğunu belirtmesine gerek yok.

Midemdeki sıcaklık gitgide yukarılara doğru yayılıp her şeyi daha yavaş, daha yumuşak bir hale getiriyor. Yan tarafımdaki acı azalırken uykum geliyor. Neden hemen uykuya dalmama neden olacak iki doz birden verildi? Uykuya o kadar hızlı dalıyorum ki konuşamayacağım bile...

Ah.

Ah.

"Size inanmam için onu görmem lazım," diyorum.

"Çok yakında," diyor. "Öncesinde Yeni Prentisstown'da yapılması gereken çok şey var. Daha doğrusu yeni baştan yapılması demeliyim."

"Bunu isteyen olsa da olmasa da." Gözkapaklarım ağırlaşıyor. Gözlerimi açık tutmaya çabalıyorum. Tam da o an bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

Tekrar gülümsüyor. "Bunu çok sık söylemeye başladım Viola. Savaş bitti. Düşmanınız değilim."

Uykulu gözlerimi şaşkın bir şekilde aralıyorum.

Ondan korkuyorum. Evet, korkuyorum.

Fakat...

"Prentisstown'daki kadınların düşmanıydınız," diyorum. "Uzakdal'daki herkesin düşmanıydınız."

Biraz kasılıyor gibi, yine de bunu fark etmemem için elinden geleni yapıyor. "Bu sabah nehirde bir ceset bulundu," diyor. "Boğazına bıçak saplanmış bir ceset."

İlacın etkisine rağmen gözlerimi şaşkınlık içinde açmamak için çabalamam gerekiyor. Artık bana daha dikkatli bakıyor. "Belki de bu adamın ölümü haklı bir ölümdü," diyor. "Belki de düşmanları vardı."

Bunu yaptığımı görüyorum...

Bıçağı sapladığımı...

Gözlerimi kapıyorum.

"Bana kalırsa," diyor Başkan, "savaş bitti. Askerlik günlerim sonlandı. Artık liderlik yapma, insanları bir araya getirme zamanı."

Onları birbirlerinden ayırarak, diye düşünürken soluk alıp verişim yavaşlıyor. Odanın beyazlığı gitgide daha parlak bir hal alıyor, ancak bu öyle yumuşak bir parlaklık ki uyumak, uyumak, uyumak istiyorum. Başımı yastığa iyice gömüyorum.

"Şimdi seni yalnız bırakacağım," diyor. "Tekrar görüşeceğiz."

Ağzımdan soluk alıp vermeye başlıyorum. Uyku artık kaçınılmaz bir hal alıyor.

Uykuya dalmaya başladığımı görüyor.

Ve beklenmedik bir şey yapıyor.

Öne doğru bir adım atıp çarşafı düzeltiyor, sanki daha rahat etmemi sağlamaya çalışıyormuş gibi.

"Gitmeden önce bir ricam olacak," diyor.

"Nedir?" diyorum uyanık kalmaya çabalayarak.

"Bana David demeni istiyorum."

"Ne?" derken sesim ağırlaşıyor.

"İyi geceler David, demeni istiyorum."

Jeffers kökü beni öylesine etkilemiş ki ne yaptığımı düşünmeme dahi fırsat kalmadan söyleyiveriyorum, "İyi geceler David."

İlacın etkisine rağmen şaşkın, hatta biraz da hayal kırıklığına uğramış göründüğünü fark edebiliyorum.

Ancak çabuk toparlanıyor. "Sana da Viola." Başıyla selam verip çıkmak üzere kapıya yöneliyor.

Ve tam o esnada neyin farklı olduğunu anlıyorum.

"Seni duyamıyorum," diye fısıldıyorum yattığım yerden.

Durup bana dönüyor. *"Sana da demiş..."*

Artık güçlükle konuşuyor olmama karşın, "Hayır," diye araya

giriyorum. "Yani seni *duyamıyorum.* Düşündüklerini duyamıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben de öyle ummuştum."

Ve sanırım daha odadan çıkmadan uykuya dalıveriyorum.

Uzun, çok uzun bir süre hiç uyanmadıktan sonra gözlerimi açtığımda, gün ışığını görüp neyin gerçek neyin hayal olduğunu düşünüyorum.

(... babam, elini uzatıp merdivenden beni kapaktan içeri çekiyor, gülümseyerek, "Gemiye hoş geldin evlat," diyor...)

"Horluyorsun," diyor bir ses.

Corinne sandalyede oturuyor, parmakları incecik bir kumaşı öyle hızlı dikiyor ki sanki kucağındaki eller ona değil de öfkeli bir başka kişiye ait.

"Horlamıyorum."

"Hem de kızışan inekler gibi."

Üzerimdeki çarşafları atıyorum. Sargılarım değiştirilmiş ve artık acı hissetmiyorum, dikiş düzeltilmiş olsa gerek. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Bir günden fazla oldu." Bunu hiç tasvip etmiyormuş gibi konuşuyor. "Büyük Başkan durumunu kontrol etmek için iki kez adamlarını gönderdi bile."

Elimle yan tarafımı yoklayıp yavaşça yaranın üzerine bastırıyorum. Acı yok denecek kadar az.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok, öyle mi kızım?" diyor Corinne hızlı hızlı dikiş dikmeye devam ederek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Söyleyecek ne var ki? Onu ilk defa görüyorum."

"Ama o *seninle* tanışmaya can atıyor gibiydi, öyle değil mi?

Ah!" Sertçe tıslayarak nefes verip parmağını ağzına sokuyor. "Bu esnada da bizi kapana kıstırdı," diyor parmağını çıkarmadan. "Binadan dışarı bile çıkamadık."

"Bunun neden benim suçum olduğunu anlayamadım."

"Bu senin suçun değil kızım," diyor Şifacı Coyle odaya girerken. Corinne'e sert bir bakış atıyor. "Ve buradaki kimse böyle düşünmüyor."

Corinne ayağa kalkıp başını hafifçe eğerek Şifacı Coyle'a selam verdikten sonra tek kelime etmeden dışarı çıkıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Şifacı Coyle.

"Sersem gibi." Bu kez çok daha rahat bir şekilde biraz daha doğruluyorum. İdrar kesemin de rahatsız edici bir şekilde dolu olduğunu fark edip Şifacı Coyle'a söylüyorum.

"Eh, o halde bakalım kendi başına ayağa kalkabilecek misin."

Derin bir nefes alıp yan dönerek yere basıyorum. Bacaklarım pek kıvrılmak istemese de en sonunda ayağa kalkıp kapıya kadar yürümeyi başarıyorum.

"Maddy kasabadaki en iyi şifacı olduğunuzu *söyledi.*"

"Maddy yalan söylemez."

Uzun, beyaz koridor boyunca tuvalete varana dek bana eşlik ediyor. İşimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra kapıyı açtığımda Şifacı Coyle elinde daha kalın, daha uzun ve üzerimdeki gecelikten çok daha güzel bir sabahlıkla beni bekliyor. Alelacele giyip sallanarak da olsa geri yürümeye başlıyorum.

"Büyük Başkan sağlığını soruyordu," diyor bir eliyle beni destekleyerek.

"Corinne söyledi." Başımı kaldırıp göz ucuyla ona bakıyorum. "Şu yerleşimci gemilerinden dolayı. Onu tanımıyorum. Onun tarafında değilim."

"Ah," diyor Şifacı Coyle beni odama sokup yatağıma oturtarak. "Demek taraflar olduğunun farkındasın?"

Sırtüstü yattığımda dilim ağzımın arka kısmına yapışıp kalmış gibi. "Onunla uzun uzun konuşamayayım diye mi iki doz Jeffers verdiniz?" diye soruyorum. "Yoksa ona çok bir şey anlatamayayım diye mi?"

Ne kadar zeki olduğumu söylemek istermişçesine başını aşağı yukarı sallıyor. "Her ikisinden de biraz desem çok mu kötü olur?"

"Sorabilirdiniz."

"Vakit yoktu," diyerek yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor. "Onu yalnızca tarihçesinden tanıyoruz kızım ve duyduklarımız hep kötü, kötü, kötü. Yeni bir toplumla ilgili ne söylerse söylesin, bir sohbet açmaya başladığında hazırlıklı olmakta fayda vardır."

"Onu tanımıyorum," diye tekrarlıyorum. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama gerektiği gibi davranırsan," diyor gülümseyerek, "sana ilgi gösteren bir adamdan bilmediğin şeyler *öğrenebilirsin.*"

Onu okumaya, bana ne söylemek istediğini anlamaya çabalıyorum fakat buradaki kadınların da Sesi yok, öyle değil mi?

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Demek istediğim midene artık katı bir şeyler girmesi gerektiği." Ayağa kalkıp beyaz paltosunun üzerini silkeliyor. "Madeleine'e söyleyeyim de sana kahvaltı getirsin."

Yürüyüp kapı koluna uzanıyor fakat hemen açmıyor. "Şunu bilsen iyi olur," diyor arkasına bakmadan. *"Eğer gerçekten* taraflar var ve bu taraflardan biri de Büyük Başkan'sa..." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ben kesinlikle diğer taraftayımdır."

7

ŞİFACI COYLE

[VIOLA]

"ALTI GEMİ VAR," diyorum yattığım yerden, üç gün içinde üçüncü kez; Todd'un dışarıda bir yerde olduğunu bildiğim, gelgelelim o dahil kimsenin dışarıda ne yaptığını bilmediğim üç gün boyunca.

Odamdaki pencerelerden sürekli askerler görüyorum, ama tek yaptıkları uygun adım yürümek. Bu şifaevindeki herkes, askerlerin her an kapıları kırarak içeri girip korkunç şeyler yapmalarını, zafer kazandıklarını ilan etmelerini bekliyor.

Ama bunu yapmadılar. Sadece uygun adım yürüyorlar. Daha başka adamlar arka kapıya yiyecek getiriyor ve şifacılar çalışmalarıyla baş başa bırakılıyor.

Dışarı çıkamasak da dışarıdaki dünyanın sonu gelmişe benzemiyor. Kimse bunu beklemiyordu, daha kötü şeylerin olmasını bekleyen Şifacı Coyle ise hiç beklemiyordu.

Haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Aldığı notlara bakıp somurtuyor. "Sadece altı mı?"

"Uykuda sekiz yüz yerleşimci ve her birinde üç bakıcı aile," diyorum. Acıkmaya başlasam da bu görüşme bitmeden yemek yenmeyeceğinin farkındayım. "Şifacı Coyle..."

"Ve bakıcı ailelerin seksen bir üyesi olduğuna eminsin?"

"Evet, onların çocuklarıyla aynı okuldaydım."

Başını kaldırıyor. "Bunun sıkıcı olduğunun farkındayım Viola, fakat bilgi güç demektir. Ona verdiğimiz bilgi. Ondan öğrendiğimiz *bilgiler.*"

Sabırsız bir şekilde iç geçiriyorum. "Casusluktan anlamam."

"Bu casusluk değil," diyerek notlarına bakıyor. "Bu yalnızca bir şeyleri ortaya çıkarmak." Defterine bir şeyler daha yazıyor. "Dört bin sekiz yüz seksen bir insan," diye neredeyse kendi kendine mırıldanıyor.

Ne kastettiğini biliyorum. Bu, gezegenin nüfusundan bile daha fazla insan demek. Her şeyi değiştirmeye yeter.

İyi de bu nasıl bir değişim olacak?

"Seninle tekrar konuştuğunda," diyor, "ona gemilerden bahsetme. Bırak tahminlerde bulunsun. Doğru sayıyı kestirememesini sağla."

"Bir yandan da mümkün olan en fazla bilgiyi edinmeye çalışırken," diyorum.

Not defterini kapatıyor, görüşme sona erdi. "Bilgi güçtür," diye yineliyor.

Yatakta doğruluyorum, artık hasta olmaktan çok sıkıldım. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Ayağa kalkıp önlüğüne uzanıyor. "Elbette."

"Bana neden güveniyorsunuz?"

"Odaya girdiğindeki yüz ifaden," diyor duraksamadan. "Sanki en büyük düşmanınla karşılaşmışsın gibi görünüyordun."

Önlüğünün çene altındaki düğmelerini ilikliyor. Onu dikkatle izliyorum. "Keşke Todd'u bulabilsem ya da şu iletişim kulesine gidebilsem..."

"Ve ordu tarafından yakalansan, öyle mi?" Suratı asık değil ama gözleri ışıl ışıl. "Elimizdeki tek avantajı kaybetmemizi mi istiyorsun?" Kapıyı açıyor. "Hayır kızım, Büyük Başkan seni çağıracaktır, işte o zaman ondan öğreneceklerin işimize yarayacak."

Çıkarken arkasından sesleniyorum, "Biz derken kimi kastediyorsunuz?"

Fakat çoktan gitmiş bile.

"... ve son anımsadığım şey beni kucaklayıp uzun, upuzun bir tepe boyunca aşağıya koşarken ölmeyeceğimi, beni kurtaracağını söylemesi."

"Vay canına," diye fısıldıyor Maddy, gücümü toplamam için koridorlar boyunca bir aşağı bir yukarı ilerlerken kepinin altından çıkan saçları dalgalanıyor. "Ve sahiden de kurtardı."

"Ama o öldüremez," diyorum, "kendini kurtarmak için bile. Onun yapısı bu, onu bu yüzden çok istediler. Onlara benzemiyor. Bir keresinde bir Mank öldürdüğünde nasıl acı çektiğini görmeliydin. Şimdi de onu ele *geçirdiler*..."

Durup gözlerimi kırpıştırarak yere bakmam gerekiyor.

"Buradan *çıkmam* lazım," diyerek dişlerimi sıkıyorum. "Ben casus falan değilim. Onu bulup şu kuleye çıkarak onları uyarmam gerek. Belki yardım gönderebilirler. Buraya ulaşabilecek daha bir sürü gözcü gemileri var. Silahları var..."

Bunlardan her bahsedişimde olduğu gibi Maddy'nin yüzü geriliyor. "Henüz binadan dışarı çıkmamıza bile izin verilmiyor."

"İnsanların söylediklerini öylece kabullenemezsin Maddy. Eğer hatalılarsa bunu öylece kabullenemezsin."

"Ama bir orduyla tek başına da savaşamazsın." Beni koridorda yavaşça döndürüp gülümsüyor. "Cesur ve büyük Viola Eade bile bunu yapamaz."

"Daha önce yaptım," diyorum. "Bunu onunla birlikte yaptım."

Sesini alçaltıyor. "Vi..."

"Ailemi kaybettim," diyorum boğuk bir sesle. "Ve onlara tekrar kavuşabilmeme imkân yok. Şimdi onu da kaybettim. Ve bir şans varsa, ufacık bir şans bile..."

"Şifacı Coyle buna izin vermez," diyor, gelgelelim sesinde başımı kaldırmama neden olacak bir şey duyuyorum.

"Ama?" diyorum.

Maddy konuşmadan bizi yola bakan pencerelere doğru ilerletiyor. Parlak gün ışığında bir grup asker geçiyor, içi kuru tahıllarla dolu bir at arabası da aksi yönde ilerliyor, kasabadan geldiğini duyduğumuz Ses ise başlı başına bir ordu gibi.

Önceleri, duyduğum hiçbir Sese benzemiyordu, metal metale sürtünce çıkan tuhaf bir çınlama sesiydi. Sonra giderek yükseldi, binlerce insan aynı anda bağırıyormuş gibi. Zaten olması gereken de bu herhalde, tek bir kişinin ayırt edilemeyeceği kadar yüksek ve karmaşık bir ses yığını.

Tek bir oğlanın ayırt edilemeyeceği kadar yüksek.

"Belki de düşündüğümüz kadar kötü değildir." Maddy tane tane konuşuyor, her kelimeyi teste tabi tutuyormuş gibi tek tek tartıyor. "Yani, kasaba sakin görünüyor. *Gürültülü* ama yiyecekleri getiren adamlar dükkânların yeniden açılmak üzere olduğunu söylüyor. Bahse girerim senin şu Todd da dışarıda bir yerde çalışıyordur, hayattadır ve seni görmeyi bekliyordur."

Tüm bunları inandığı için mi, yoksa beni inandırmaya çalıştığı için mi söylediğini kestiremiyorum. Yenimle burnumu siliyorum. "Bu doğru olabilir."

Uzunca bir süre bana bakıyor, başka bir şey düşünüp bunu söylemediği çok açık. Sonra tekrar pencereye dönüyor.

"Şu gürültüye bir baksana," diyor.

Burada Şifacı Coyle'dan başka şifacılar da var. Şifacı Waggoner, kırış kırış bir cildi ve bıyığı olan kısa boylu, toplu bir kadın; kanserleri tedavi eden ve girdiği odanın kapısını arkasından kapattığına bir kez şahit olduğum Şifacı Nadari ve bir başka şifaevinde çocukları tedavi ediyor olmasına rağmen kasaba teslim olduğunda Şifacı Coyle ile birlikte bir konsültasyonda olduğundan burada kalıp sürekli olarak geride bıraktığı hasta çocuklar için endişelenen Şifacı Lawson.

Tüm şifaevinde, hatta tüm Haven'daki en iyi iki çırak olan –çünkü Şifacı Coyle ile birlikte çalışıyorlar– Maddy ve Corinne dışında bir düzine kadar da çırak var. Onları nadiren görüyorum, ara sıra stetoskoplarısallanıp beyaz önlükleri savrulurken yapacak bir şey bulmak için şifacıların peşinden koşuyorlar.

Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, günler geçer ve kasaba gündelik hayatın düzenine dönerken, bu kapalı kapılar ardındaki biz hastaların çoğu iyileşiyor ve yeni gelen de olmuyor. Maddy'nin anlattıklarına bakılırsa, hareket edebilecek durumda olup olmadıklarına bakılmaksızın tüm erkek hastalar ilk gece buradan çıkarılmış ve işgalle teslim olma süreci hastalıklara engel olmamasına karşın, o günden bu yana yeni kadın hasta getirilmemiş.

Bu durum Şifacı Coyle'u endişelendiriyor.

"Eh, eğer iyileştiremezse nasıl yaşayabilir ki?" diyor Corinne elastik bandı koluma olması gerekenden sıkıca takarken. "Sadece bunu değil, tüm şifaevlerini o yönetiyordu. Herkes

onu tanıyıp ona saygı duyardı. Hatta bir süre için Kasaba Konsey Başkanı'ydı."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırıyorum. "Yönetim onda mıydı?"

"Yıllar önce. Kıpırdanıp durma." İğneyi koluma sertçe batırıyor. "Hep, lider olmanın insanların her geçen gün senden daha çok nefret etmeleri anlamına geldiğini söyler." Göz göze geliyoruz. "Buna ben de inanıyorum."

"Ne oldu peki?" diye soruyorum. "Neden hâlâ yönetimde değil?"

"Bir hata yaptı," diyor Corinne ciddi bir tavır takınarak. "Ondan hoşlanmayan insanlar da bundan faydalandı."

"Ne tür bir hata?"

Yüzündeki daimi somurtma biraz daha yayılıyor. "Bir hayat kurtardı," diyerek elastik bandı öyle hızlı çekiyor ki kolumda izi kalıyor.

Bir gün daha geçiyor, sonra bir gün daha ve değişen hiçbir şey yok. Hâlâ dışarıya çıkmamıza izin yok, yiyeceklerimiz hâlâ dışarıdan getiriliyor ve Başkan hâlâ beni çağırmadı. Adamları sürekli olarak durumumu kontrol etse de o sözü edilen görüşme bir türlü gerçekleşmiyor. Şimdilik beni burada böylece bırakmış durumda.

Kim bilir neden?

Yine de herkes ondan bahsediyor.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diyor Şifacı Coyle, yataktan çıkıp kantine inmeme izin verilen ilk akşam yemeğinde. "Katedral sadece eylem üssü değil. Orayı aynı zamanda evi haline getirmiş."

Etrafındaki kadınlardan tiksinti anlamına gelen sesler yükseliyor. Hatta Şifacı Waggoner önündeki tabağı itiyor. "Artık kendini Tanrı sanıyor," diyor.

"Kasabayı yakmadı ama," diye mırıldanıyorum masanın diğer ucundan. Maddy ve Corinne iri gözlerle bana doğru bakıyorlar. Konuşmaya devam ediyorum. "Hepimiz bunu yapacağını sandık, ama yapmadı."

Şifacı Waggoner ve Lawson, Şifacı Coyle'a doğru anlamlı bir bakış atıyorlar.

"Toyluğunu gösteriyorsun Viola," diyor Şifacı Coyle. "Ve üstlerine meydan okumamalısın."

Şaşkın bir şekilde gözlerimi kırpıyorum. "Demek istediğim bu değildi," diyorum. "Sadece bu beklediğimiz bir şey değildi demek istedim."

Şifacı Coyle beni süzerken yemeğinden bir lokma alıyor. "Kendi kasabasındaki kadınların hepsini öldürdü çünkü onları duyamıyordu, çünkü onları, tedavi öncesinde erkekleri tanıdığı gibi *tanıyamıyordu.*"

Diğer Şifacılar başlarıyla onayladı. Konuşmak için ağzımı açarken araya girdi.

"Doğru olan bir başka şey daha var kızım. Bu gezegene indiğimizden beri yaşadığımız her şey –bizi şaşkına çeviren Ses, sonrasındaki kaos– tüm bunlar, şu yukarıdaki arkadaşların başına gelecek." Artık bana dikkatli bir şekilde bakıyor. "Bizim başımıza gelen her şey onların da başlarına gelmeyi bekliyor."

Yanıt vermeden sadece bakıyorum.

"Peki bu süreç esnasında idarenin kimde olmasını istiyorsun?" diye soruyor. "Onda mı?"

Benimle konuşmasını bitirdikten sonra daha alçak sesle diğer Şifacılarla konuşmaya devam ediyor. Corinne yüzünde

kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yemeğini yemeye devam ediyor. Maddy hâlâ iri gözlerle bana bakıyor olsa da, benim tek düşünebildiğim yarım kalan o cümle.

Onda mı? derken aslında şunu mu kastetti: *Yoksa bende mi?*

Kapalı kaldığımız dokuzuncu günde artık hasta değilim. Şifacı Coyle beni odasına çağırıyor.

"Kıyafetlerin," diyerek masasında duran bir paketi bana uzatıyor. "Eğer istersen artık onları giyebilirsin. Yeniden gerçek bir insan gibi hissetmeni sağlayabilir."

"Teşekkürler," diyorum içten bir şekilde ve işaret ettiği paravana doğru ilerliyorum. Üzerimdeki hasta sabahlığını çıkarıp bir an için yarama bakıyorum, tamamen iyileşmiş gibi görünüyor.

"Gerçekten de harika bir şifacısınız," diyorum.

"Elimden geleni yapıyorum," diyor masasından.

Paketi açınca kıyafetlerimin yeni yıkanmış olduklarını görüyorum; öyle temizler ve güzel kokuyorlar ki fark etmeden yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Cesur bir kızsın Viola," diyor Şifacı Coyle ben giyinmeye başladığımda. "Her ne kadar ne zaman susman gerektiğini bilemesen de."

"Teşekkürler," diyorum biraz sinirlenerek.

"Geminin düşmesi, aileni kaybetmen, buraya gelmek için yaptığın inanılmaz yolculuk. Tüm bunlarla zekice baş edip her şeye bir çare bulmuşsun."

"Yardım aldım," diyorum temiz çorapları giymek üzere otururken.

Hemen yanımdaki ufak masanın üzerinde Şifacı Coyle'un konsültasyon notlarıyla dolu defterini görüyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum ancak hâlâ paravanın diğer tarafında. Uzanıp defterin kapağını açıyorum.

"Sende önemli şeyler hissediyorum kızım," diyor. "Liderlik potansiyeli."

Defter ters duruyor ve kaldırarak ses çıkarmak istemediğimden neler yazdığını görebilmek için biraz çeviriyorum.

"Sana bakınca kendimden çok şey görüyorum."

İlk sayfada, notlarından önce sadece, mavi renkte yazılmış tek bir harf var.

Y.

Başka hiçbir şey yok.

"Bizler yaptığımız seçimleriz Viola." Şifacı Coyle hâlâ konuşuyor. "Ve bizim için çok değerli olabilirsin. Eğer bunu seçersen."

Başımı defterden kaldırıyorum. "Biz derken?"

Kapı öyle bir gürültüyle açılıyor ki olduğum yerde zıplayıp paravandan başımı uzatıyorum. Gelen Maddy. "Bir haberci geldi," diyor nefes nefese. "Kadınlar evlerden çıkmaya başlayabilir."

"Burası çok gürültülü," diyorum Yeni Prentisstown'da birbirine karışan onca KÜKREME karşısında yüzümü buruşturarak.

"Zamanla alışıyorsun," diyor Maddy. Corinne'le Thea adında bir başka çırak, gelmesi beklenen hasta akınına hazırlık olarak malzeme alırken biz de dükkânın dışındaki banklardan birinde oturuyoruz.

Sokaklara bakıyorum. Dükkânlar açık, insanlar yanımızdan gelip geçiyor, çoğu yürüyor ama aralarında füzyon bisiklet ve ata binenler de var. Çok yakından bakmadıkça her şeyin yolunda gittiğini düşünebilirsiniz.

Gelgelelim yolda yürüyen erkekler birbirleriyle hiç konuşmuyor. Ve kadınların sadece dörtlü gruplar halinde ve yalnızca gündüzleri birer saatliğine dışarı çıkmalarına izin veriliyor. Ve bu dörtlü gruplar birbirleriyle hiçbir iletişime girmiyor. Haven'ın erkekleri bile bize yanaşmıyor.

Ve her köşede tüfekli askerler var.

Dükkânın kapısı açılırken bir zil sesi duyuluyor. Corinne bir hışım dışarı çıkarken kolları torba dolu, yüzünde öfkeli bir ifade var ve Thea hemen arkasında güçlükle onu takip ediyor. "Dükkân sahibi Manklar götürüldüğünden beri onlardan hiçbir haber alınamadığını söylüyor," diyor Corinne torbalardan birini kucağıma neredeyse fırlatarak.

"Corinne ve mankafaları," diyerek gözlerini deviriyor Thea ve bana bir torba daha veriyor.

"Onlara böyle deme," diyor Corinne. "Eğer biz onlara iyi davranmazsak sence o neler yapar?"

"Üzgünüm Corinne," diyor Maddy daha ben Corinne'in ne kastettiğini soramadan, "ama sence şu an kendimiz için endişelenmemiz daha mantıklı değil mi?" Bir yandan da Corinne'in sesini yükselttiğini fark eden askerlere bakıyor. Kımıldamıyorlar, hâlâ durdukları yiyecek dükkânının verandasındalar.

Fakat bakıyorlar.

"Onlara yaptıklarımız insanlık dışıydı," diyor Corinne.

"Evet ama zaten onlar insan değil," diyor Thea, fısıldarken askerlere bakmaya devam ediyor.

"Thea Reese!" Corinne'in alnında bir damar belirginleşiveriyor. "Nasıl olur da kendine şifacı deyip bir yandan..."

"İyi, iyi tamam," diyor Maddy onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bu korkunç bir şeydi, kabul ediyorum. Bunu *hepimizin* kabul ettiğini biliyorsun ama bununla ilgili ne yapabilirdik ki?"

"Neden bahsediyorsunuz?" diyorum. "Onlara ne yaptınız?"

"Tedavi," diyor Corinne bir lanetten bahsedermişçesine.

Maddy yılgın bir şekilde iç geçirerek bana dönüyor. "Tedavinin Mankların üzerinde işe yaradığını fark ettiler."

"Üstlerinde *test* ederek," diyor Corinne.

"Fakat bu daha fazlasını yapıyor," diyor Maddy. "Ne de olsa Manklar *konuşmuyor.* Tek yapabildikleri çenelerini birbirine vurmak ama bunun bizim parmaklarımızı şaklatmamızdan pek farkı yok."

"Ses tek iletişim yollarıydı," diyor Thea.

"Ve ne yapmaları gerektiğini söylemek için bizimle konuşmalarına ihtiyacımız olmadığını fark ettik," diyor Corinne sesini biraz daha yükselterek. "O halde *birbirleriyle* konuşmaları kimin umurunda?"

Anlamaya başlıyorum. "Ve tedavi..."

Thea başını sallıyor. "Onları uysallaştırıyor."

"Daha iyi birer köle oluyorlar," diyor Corinne öfkeli bir şekilde.

Ağzım açık kalıyor. "Onlar köle miydi?"

"Şşşşşt," diyor Maddy başıyla bize bakan askerleri işaret ederek; diğer erkeklerin KÜKREMELERİ arasında Seslerinin olmaması onları tuhaf birer boşluktan farksız kılıyor.

"Dillerini kesmekten farksız," diyor Corinne sesini alçaltarak, yine de son derece sinirli.

Ancak Maddy ilerlememiz için bizi itiyor, bir yandan da dönüp dönüp askerlere bakıyor.

Gitmemizi izliyorlar.

* * *

Şifaevine kadar olan kısa mesafeyi sessizce yürüyüp eşikteki mavi boyalı elin altından geçerek içeri giriyoruz. Corinne ve Thea girdikten sonra Maddy kolumdan yakalayıp beni tutuyor.

Bir an için yere bakarken kaşlarının ortası çukurlaşıyor. "O askerlerin bize bakışı," diyor.

"Eee?"

Kollarını kavuşturup titriyor. "Barışın bu halinden hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum."

"Biliyorum," diyorum usulca.

Bir an bekledikten sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Senin halkın bize yardım edebilir mi? Buna bir son verebilirler mi?"

"Bilmiyorum," diyorum, "ama bunun yanıtını öğrenmek öylece oturup en kötüsünü beklemekten iyidir."

Bizi duyan olup olmadığını görmek için çevreye göz gezdiriyor. "Şifacı Coyle harikadır," diyor, "gelgelelim sadece kendi fikirlerini önemser."

Üstdudağını ısırarak bekliyor.

"Maddy?"

"Bekleyeceğiz," diyor.

"Neyi?"

"Doğru an gelirse, yani ancak o zaman," yine çevresine bakıyor, "şu senin gemilerle iletişim kurup kuramayacağımıza bakacağız."

8

EN YENİ ÇIRAK

[VIOLA]

"AMA KÖLELİK YANLIŞ BİR ŞEYDİR," diyorum bir başka sargıyı daha katlarken.

"Şifacılar buna hep karşıydı." Şifacı Coyle listesindeki bir kutuya daha çizgi çekiyor. "Mank Savaşı'ndan sonra bile bunun insanlık dışı olduğunu düşünüyorduk."

"O halde neden durdurmadınız?"

"Eğer günün birinde bir savaş görürsen," diyor başını not defterinden kaldırmadan, "savaşın ancak yok edebildiğini de görürsün. Savaştan kimse kaçamaz. Kimse. Hayatta kalanlar bile. Başka zaman seni tiksindirecek şeyleri kabullenirsin, çünkü geçici bir süre için her şey anlamını yitirmiştir."

"Savaş *erkekleri canavarlaştırır,*" diyerek Yeni Dünya'da ölülerin gömüldüğü o tuhaf yerde Ben'in söylediklerini tekrarlıyorum.

"Ve de kadınları," diyor Şifacı Coyle. Saymak için parmaklarıyla şırınga dolu kutulara vuruyor.

"Ama Mank Savaşı yıllar önceydi, öyle değil mi?"

"On üç yıl oldu."

"Yanlışları düzeltebileceğiniz on üç yıl."

En sonunda bana bakıyor. "Hayat sadece gençken bu kadar basittir kızım."

"İyi de idare sizdeydi," diyorum. "Bir şeyler yapabilirdiniz."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Corinne..."

"Ah, Corinne," diyerek not defterine dönüyor, "her şeye rağmen beni sevmek için elinden geleni yapıyor."

Bir başka torbayı daha açıyorum. "Eğer şu Konsey denen şeyin başındaydıysanız," diye devam ediyorum, "Manklar hakkında an azından bir şeyler yapabilirdiniz."

"Bak kızım," diyor bana hoşnut olmadığını belli eden bir şekilde bakarak, "kimi zaman insanlara istemedikleri yere gitmeleri konusunda liderlik yapabilirsin, gelgelelim çoğu zaman *yapamazsın.* Manklar özgür bırakılmayacaklardı, korkunç ve son derece acımasız geçen bir savaştan sonra bu imkânsızdı, hele de her şeyi yeniden inşa etmek için onca işgücüne gereksinim varken. Ancak onlara daha iyi davranılabilirdi, öyle değil mi? Daha iyi beslenip insani şekilde çalıştırılabilir ve aileleriyle birlikte yaşamalarına izin verilebilirdi. Bunların hepsi onlar için *benim* kazandığım zaferler Viola."

Not defterine çok daha sert bir şekilde yazmaya başlıyor. Bir an onu izliyorum. "Corinne bir hayat kurtardığınız için Konsey'den atıldığınızı söylüyor."

Yanıt vermiyor, sadece not defterini bırakıp daha yukarıdaki raflara bakıyor. Uzanıp bir çırak kepiyle birlikte katlı halde bir çırak önlüğü indiriyor. Dönüp onları bana fırlatıyor.

"Bunlar kimin için?" diyorum havada yakalayarak.

"Liderliğin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek mi istiyorsun? O halde seni bu yola sokalım."

Yüzüne bakıyorum.

Sonra bakışlarım elimdeki önlükle kepe kayıyor.

O andan itibaren yemek yiyecek vakti bile zor buluyorum. Kadınların yeniden hareket özgürlüğüne kavuşmalarının ardından hepsi de kadın olan on sekiz yeni hasta farklı farklı şikâyetlerle –apandisit, kalp sorunları, ara verilen kanser tedavileri, kırık kemikler– geldi. Ertesi gün on bir tane daha geldi. Şifacı Lawson fırsat bulur bulmaz çocuk şifaevine geri döndü fakat Şifacı Coyle, Waggoner ve Nadari odadan odaya koşup emirler yağdırarak hayat kurtarıyorlar. O zamandan beri kimsenin uyuduğunu sanmıyorum.

Maddy ve benim uygun anı kollayacak, hatta Başkan'ın hâlâ beni görmeye gelmemiş olduğunu fark edecek vaktimiz dahi yok. Bunun yerine etrafta koşarak ayak bağı oluyorum, bazen yardım edip araya çıraklık dersleri sıkıştırıyorum.

Görünen o ki doğuştan bir şifacı değilim.

"Bunu öğrenebileceğimi sanmıyorum," diyorum Bayan Fox adında tatlı bir yaşlı hastanın tansiyonunu ölçmeyi beceremeyince.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diyor Corinne saate bakarak.

"Sabret tatlı kız," diyor Bayan Fox, yüzünü kırıştırarak gülümsüyor. "Öğrenmeye değer şeyleri iyi öğrenmek gerekir."

"Bu konuda haklısınız Bayan Fox," diyor Corinne bana dönerek. "Tekrar dene."

Kol bandını şişirip stetoskoptan gelecek doğru fıss fıss sesini duymaya çalışarak ufak göstergeye bakıyorum. "Altmışa yirmi?" diyorum emin olamayarak.

"Eh, bir bakalım," diyor Corinne. "Bu sabah öldünüz mü Bayan Fox?"

"Ah Tanrım, hayır," diyor Bayan Fox.

"O halde altmışa yirmi değildir," diyor Corinne.

"Bunu sadece üç gündür yapıyorum," diyorum.

"Ben altı yıldır yapıyorum," diyor Corinne, "senden çok daha gençken başlamıştım kızım. Ve sen tansiyon aletini bile kullanamazken bir anda benim gibi çırak oluverdin. Hayat çok komik, öyle değil mi?"

"İyi gidiyorsun tatlım," diyor Bayan Fox bana doğru.

"Hayır, iyi gitmiyor Bayan Fox," diyor Corinne. "Sizinle ters düştüğüm için üzgünüm, fakat burada bazılarımız şifacılığı kutsal bir görev olarak görüyor."

"Ben de kutsal bir görev olarak görüyorum," diyorum neredeyse refleks olarak.

Bu bir hata.

"Şifacılık bir işten fazlasıdır kızım," derken kızım kelimesini bir küfür gibi telaffuz ediyor. "Hayatta, onu korumaktan daha önemli hiçbir şey yoktur. Bizler Tanrı'nın bu dünya üzerindeki elleriyiz. Biz şu senin zorba dostunun tam tersiyiz."

"O benim..."

"Birinin, *herhangi* birinin acı çekmesine göz yummak işlenebilecek en büyük günahtır."

"Corinne..."

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diyor Corinne alçak fakat öfkeli bir sesle. "Öyleymiş gibi davranmaktan vazgeç."

Bayan Fox da en az benim kadar küçülmüş durumda.

Corinne önce ona, sonra bana baktıktan sonra kepini düzeltip önlüğünün üzerindeki yakalığı yerine yerleştiriyor ve boynunu sağdan sola doğru esnetiyor.

Sonra bana bakmadan, "Tekrar dene," diyor.

"Bir klinikle şifaevi arasındaki fark nedir?" diye soruyor Şifacı Coyle elindeki kâğıdın üzerindeki kutucukları işaretleyerek.

"Temel fark kliniklerin erkek doktorlar, şifaevlerininse kadın şifacılar tarafından yönetilmesi," derken günlük ilaçları her hasta için farklı kutulara yerleştiriyorum.

"Peki, bu neden böyle?"

"Böylece ister erkek ister kadın olsun hastalar doktorlarının düşüncelerini duyma ya da duymama arasında bir seçim yapabilirler."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ya asıl sebep?"

"Politika," diyorum istediği yanıtı vererek.

"Doğru." Kâğıt işlerini bitirdikten sonra bana uzatıyor. "Bunları ilaçlarla birlikte Madeleine'e götür lütfen."

O çıkınca ilaç tepsilerini doldurmayı bitiriyorum. Elimde tepsiyle dışarı çıkınca Şifacı Coyle'u koridorun sonunda Şifacı Nadari'nin yanından geçerken görüyorum.

Ve ikisi de hiç yavaşlamadan ilerlerken onun Şifacı Nadari'ye ufak bir kâğıt verdiğine yemin edebilirim.

Hâlâ yalnızca dörtlü gruplar halinde birer saatliğine çıkabilsek de bu Yeni Prentisstown'ın toparlanmaya başladığını görmeye yetiyor. Çıraklığımın ilk haftası sonlanırken, bazı kadınların yalnızca kadınların olduğu gruplar halinde çalışmak üzere tarlalara dahi gönderilmeye başlandığına dair söylentiler duyuyoruz.

Mankların kasabanın sınırına yakın bir yerde grup halinde tutulup "işlenmeyi" beklediklerine dair söylentiler de duyuyoruz; bu her ne demekse.

Eski Başkan'ın çöpçü olarak çalıştığını da duyuyoruz.

Oysa bir oğlanla ilgili hiçbir şey duymuyoruz.

"Doğum gününü kaçırdım," diyorum Maddy'ye, bir yandan da son derece gerçekçi olduğundan herkesin Ruby adıyla çağırdığı plastik bir bacak üzerinde sargılama alıştırmaları yapıyorum. "Dört gün önceydi. Ne kadar uyuduğumun farkına varamadım ve..."

Daha fazla konuşamıyorum, sadece sargıyı sertçe bağlıyorum...

Ve benim yaralarımı sardığı zamanı düşünüyorum...

Ve benim onun yaralarını sardığım zamanı.

"Eminim iyidir Vi," diyor Maddy.

"Hayır, değilsin."

"Hayır," diyor pencereden yola bakarak, "ama her şeye rağmen şehirde savaş yok. Her şeye rağmen hâlâ hayattayız ve çalışıyoruz. Yani, her şeye rağmen Todd da hayatta ve iyi olabilir."

Sargıyı iyice sıkıyorum. "Mavi renkte bir Y harfiyle ilgili bir şey biliyor musun?"

"Y de nedir?"

Omuz silkiyorum. "Şifacı Coyle'un defterinde gördüğüm bir şey."

"Hiçbir fikrim yok." Dönüp pencereden bakmaya devam ediyor.

"Ne arıyorsun?"

"Sadece askerleri sayıyorum," diyor. Yine bana ve Ruby'ye bakıyor. "İyi bir sargı oldu." Gülümsemesi neredeyse bu söylediklerini doğru kılacak gibi.

Bir elimde Ruby ana koridorda ilerliyorum. Kasıklarına iğne yapma alıştırması yapmalıyım. Kasıklarına ilk gerçek iğnemi yapacağım kadın için şimdiden üzülüyorum.

Binanın ortasına ulaşmak üzereyken koridorun doksan derece dönerek binanın diğer kanadına doğru uzandığı yerde bir grup şifacıyla burun buruna geliyorum.

Şifacı Coyle ve arkasında dört, beş, *altı* şifacı daha. Şifacı Nadari ve Şifacı Waggoner'i tanıyorum; aralarında Şifacı Lawson da var fakat diğer üçünü ilk kez görüyorum, üstelik şifaevine girdiklerini de görmedim.

"Senin işin yok mu kızım?" diyor Şifacı Coyle ters bir sesle.

"Ruby," diye kekeleyerek bacağı uzatıyorum.

"Bu o mu?" diye soruyor tanımadığım şifacılardan biri.

Şifacı Coyle beni tanıştırmıyor.

Sadece, "Evet, bu o kız," diyor.

Maddy'yi yeniden görmek için tüm gün beklemem gerekiyor, ama ona daha bir şey sormama kalmadan, "Buldum," diyor.

"İçlerinden birinin üstdudağında yara izi var mıydı?" diye karanlıkta fısıldıyor Maddy. Saat gece yarısını çoktan geçti, ışıklar kapanalı çok oldu, kendi odasına dönmesi gereken zaman geçeli de epey oldu.

"Öyleydi galiba," diye yanıtlıyorum fısıldayarak. "Hemen gidiverdiler."

Yoldan geçen iki askere bakıyoruz. Maddy'ye göre üç dakikamız var.

"O Şifacı Barker olmalı," diyor. "Muhtemelen diğerleri de Şifacı Braithwaite ve Şifacı Forth'tur." Pencereden dışarı bakıyor. "Bu delilik, biliyorsun değil mi? Eğer bizi yakalarsa sonumuz gelir."

"Koşullar ne olursa olsun seni kovacağını sanmıyorum."

Yüzü düşünceli bir hal alıyor. "Neler konuştuklarını duyabildin mi?"

"Hayır, beni görür görmez sustular."

"Ama o kız senmişsin."

"Evet," diyorum. "Ve Şifacı Coyle günün geri kalanında hep benden uzak durmaya çalıştı."

"Şifacı Barker..." diyor Maddy düşünceli bir şekilde. "Peki, ama bunun ne anlamı olabilir ki? Diğer üçü de Şifacı Coyle ile birlikte Konsey'deydi. Şifacı Barker *hâlâ* öyle. Ya da tüm bunlardan önce öyleydi. İyi de neden..." Durup pencereye doğru eğiliyor. "Bu geçen son dörtlü."

Dışarı bakınca yoldan dört askerin geçtiğini görüyorum.

Eğer Maddy'nin belirlediği düzen doğruysa vakit geldi demektir.

Eğer bu düzen doğruysa.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyorum.

"*Tabii ki* de hazır değilim," diyor Maddy korkmuş bir şekilde gülümseyerek. "Ama geliyorum."

Titremesini engellemek için ellerini esnettiğini fark ediyorum. "Sadece bakacağız," diyorum. "Hepsi bu. Ne olduğunu anlamadan girip çıkmış olacağız."

Maddy hâlâ dehşet içinde olsa da başını sallıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Endişelenme," diyorum penceremdeki perdeyi kaldırarak. "Ben uzman sayılırım."

***

Kasabanın KÜKREMESİ, uykudayken bile, karanlık bahçe boyunca ilerlerken çıkardığımız sesleri örtmeye yetiyor. Tek ışık gökyüzünde iki yarım daire şeklinde yükselen aylardan geliyor.

Yol kenarındaki hendeğe varınca otların arasına çömeliyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldıyor Maddy.

"İki dakika sonra bir çift daha demiştin."

Maddy gölgelerin arasında başını sallıyor. "Sonra yedi dakikalık bir ara daha."

O arada ağaçların yanından yol boyunca ilerleyerek iletişim kulesine ulaşmaya çalışacağız, tabii orası sahiden bir iletişim kulesiyse.

Bunu oraya varınca göreceğiz.

"İyi misin?" diye fısıldıyorum.

"Evet. Korkuyorum ama aynı zamanda heyecanlıyım da."

Ne demek istediğini anlıyorum. Burada, gecenin karanlığında hendeğin yanında çömelmiş beklerken, yaptığımızın son derece tehlikeli ve aptalca olduğunun farkında olmama rağmen, en sonunda bir şey yapıyormuş, yatağa düştüğümden beri ilk kez hayatıma bir yön veriyormuş gibi hissediyorum.

En sonunda Todd için bir şey yaptığımı hissediyorum.

Yoldaki mıcırların ezilme sesini duyunca biraz daha çömelip, beklenen iki askerin yanımızdan geçip gitmelerini izliyoruz.

"Hadi bakalım," diyorum.

Cesaretimiz elverdiğince doğrularak hendek boyunca hızla ilerliyor, kasabadan uzaklaşıyoruz.

"Gemilerde hâlâ ailenden biri var mı?" diye fısıldıyor Maddy. "Yani annenle babanın dışında."

Çıkardığı sesten dolayı yüzümü ekşitsem de sadece endişesini bastırmak için konuştuğunun farkındayım. "Hayır, ama herkesi tanıyorum. Bradley Tench, *Beta*'daki bakıcı o; *Gamma*'daki Simone Watkin de çok zekidir."

Hendek de yolla birlikte kıvrılınca karşımıza çıkan dört yol ağzında ne yöne gideceğimize karar vermemiz gerek.

Maddy yeniden konuşmaya başlıyor. "Demek Simone şu senin..."

"Şşşşşt," diyorum çünkü sanırım bir şey duydum.

Maddy iyice yanıma yanaşıyor. Tüm vücudu titriyor ve kısa aralıklarla soluk alıp veriyor. Bu kez gelmek zorunda çünkü kulenin nerede olduğunu biliyor, ancak ondan bunu bir kez daha isteyemem. Bir daha geldiğimde tek başıma olacağım.

Çünkü eğer ters giden bir şey olursa...

"Sanırım sorun yok," diyorum.

Yavaşça hendekten çıkıp çevremize bakarak dört yol ağzına doğru ilerliyoruz.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diyor bir ses.

Maddy hemen arkamda sesli bir şekilde soluk alıp tutuyor. Bir asker ağaca yaslanmış, daha rahat olamazmış gibi bacaklarını kavuşturmuş öylece duruyor.

Ay ışığında bile elinden sarkan tüfeği görebiliyorum.

"Dışarda olmak için biraz geç di mi?"

"Kaybolduk," deyiveriyorum. "Ayrıldık şeyden..."

"Evet," diye araya giriyor, "eminim öyledir."

Üniformasının ceket fermuarına sürterek bir kibrit yakıyor.

Kibritin ışığında, cebinin üzerinde ÇAVUŞ HAMMAR yazılı olduğunu görüyorum. Kibriti kullanarak sigarasını yakıyor.

Sigaralar Başkan tarafından yasaklanmıştı.

Ama sanırım eğer bir askersen.

Karanlıkta saklanabilen Sessiz bir askersen.

Bize doğru bir adım atınca yüzünü görüyorum. Yüzünde çirkin bir gülümseme var, gördüğüm en çirkin gülümseme.

"Sen?" Sesinden anlaşıldığı kadarıyla yaklaştıkça beni daha iyi tanıyor.

Tüfeğini doğrultuyor.

"Sen şu kızsın," diyor bana bakarak.

"Viola?" diye fısıldıyor Maddy sağ arkama doğru bir adım atarak.

"Başkan Prentiss beni tanıyor," diyorum. "Bana zarar vermeyeceksin."

Sigarasından bir nefes çekince korlaşan ucundan dolayı yüzünü net göremiyorum. "Büyük Başkan Prentiss seni tanıyor."

Sonra Maddy'ye bakıp tüfeğiyle işaret ediyor.

"Ama seni tanıdığını sanmıyom."

Ve bir şey dememe fırsat vermeden...

Herhangi bir uyarıda bulunmadan...

Sanki soluk alıp vermek kadar doğal bir hareketmiş gibi...

Çavuş Hammar tetiği çekiyor.

9

SAVAŞ BİTTİ

[TODD]

"KENEFİ HALLETME SIRASI SENDE," diyor Davy kireç kutusunu fırlatarak.

Mankların ihtiyaçlarını gidermek için köşede açtıkları çukuru kullandıklarını hiç görmesek de, her sabah biraz daha büyüyüp daha kötü koktuğundan, bu kokuyla birlikte mikropları da azaltmak için kireç dökmek gerekiyor.

Umarım mikroplara karşı kokuya olduğundan daha etkilidir.

"Neden hiç *senin* sıran olmuyo?" diyorum.

"Çünkü babam senin *daha iyi* bi erkek olduğunu düşünse de pislik," diyor Davy, "söz hakkını bana verdi."

Ve bana sırıtıyor.

Tuvalet çukuruna doğru yürümeye başlıyorum.

Günler geçti ve geçmeye devam ediyor, ta ki iki koca hafta gelip geçene dek.

Ben hayatta kalıp atlattım.

(Ya o?)

(Ya o?)

Davy ile birlikte her sabah manastıra gidiyoz ve o çitleri indirip otları yolan Mankları "denetlerken" ben gün boyu bi türlü yetmeyen yemleri kürekleyip son iki bozuk tulumbayı başarısız bi şekilde tamir etmeye çalışarak kenefle ilgileniyorum.

Manklar sessiz, hâlâ kendilerini kurtarmak için bişey yapmıyolar, oysa iki yüz koyun bile gütmicemiz bi alana son saydığımızda tam bin beş yüz tanesini sokmuşuz. Daha çok nöbetçi geldi, taş duvarınüzerinde durup dikenli tellerin arasından tüfeklerini doğrultuyolar fakat Manklar tehditkâr denebilcek hiçbişey yapmıyolar.

Hayatta kaldılar. Bunu atlattılar.

Tıpkı Yeni Prentisstown gibi.

Her gün Başkan Ledger bana çöp toplama turlarında gördüklerini anlatıyor. Kadınlarla erkekler hâlâ ayrı ve artık daha çok vergi, kıyafetlerle ilgili daha çok kural, teslim edilip yakılması gereken kitap listesi ve kiliseye gitme zorunluluğu var, manastıra değil tabii.

Ancak yine de gerçek bir kasaba halini almaya başladı. Dükkânlar tekrar açıldı, yollarda at arabalarıyla füzyon bisikletleri ve hatta tek tük füzyon arabaları dahi görülebiliyor. Erkekler çalışmaya başladı. Tamirciler tamir etmeye, fırıncılar fırınlarına, çiftçiler çiftçiliğe, oduncular ağaç kesmeye döndü, hatta orduya yazılanlar bile oldu, tabii kimin yeni asker olduğunu kestirmek çok kolay, ne de olsa onlara henüz ilaç verilmiyo.

"Biliyor musun," dedi Başkan Ledger bir gece ve daha cümlesini tamamlamadan, Sesinde düşünmediğim, düşünmeme izin vermediğim o düşüncenin oluştuğunu görebildim.

"Aslında beklediğim kadar kötü değil," dedi. "Ben katliam bekliyordum. Kendi ölümümü kesinlikle bekliyordum, hatta kasabanın yakılıp yıkılmasını da. Teslim olmak en iyi ihtimalle son şanstı fakat belki yalan söylemiyordur."

Ayağa kalkıp dışarı, Yeni Prentisstown'a baktı. "Belki de savaş gerçekten bitmiştir."

"Ho!" diye sesleniyor Davy ben tuvalet çukuruna doğru ilerlerken. Arkama dönüyorum. Bi Mank yanıma gelmiş.

Uzun beyaz kollarını barışçı gibi görünen bir şekilde havaya kaldırdıktan sonra sesler çıkarıp bir çiti sökmeyi bitiren Mankların olduğu yönü gösteriyo. Takır takır sesler çıkararak boş su oluklarını gösteriyor ama Sesini duymadıkça ne dediğini anlamanın imkânı yok.

Davy gözlerinde ilgileniyomuş gibi bir bakış, dudaklarındaysa tehlikeli bir gülümsemeyle gözlerini iyice açıp ona doğru yaklaşıyo. "Evet, evet, çok çalıştığın için susadın," diyor. "Tabikine, tabikine de çok susadın, bunu belirttiin için teşekkürler, hem de çok teşekkürler. Ve yanıt olarak şunu söyliyim."

Tabancasının kabzasıyla sertçe Mank'ın yüzüne vuruyor. Kemik çatırtıyla kırılıyor ve Mank çenesini tutarak yere düşünce uzun bacakları havada daireler çiziyor.

Etrafımızda bir tıkırtı dalgası oluşuyor ve Davy tabancasını yeniden havaya kaldırıyor, bu kez namlusu kalabalığa dönük. Çitin üzerindeki askerler de tüfeklerini ateşe hazır hale getirip kalabalığa çeviriyor. Manklar sessizce gerilerken çenesi kırık olan hâlâ otların üzerinde kıvranıyor.

"Biliyo musun pislik?" diyor Davy.

"Neyi?" diye soruyorum gözlerimi yerdeki Mank'tan ayırmadan, Sesim yere düşmek üzere olan bir yaprak kadar titrek.

Tabancasını indirmeden bana dönüyor. "Sorumluluk sahibi olmak *güzel*."

Her an hayatın paramparça olmasını bekledim.

Ama bu hiçbi zaman olmadı.

Ve her gün onu aradım.

Çan kulesinin tepesindeki açıklıklardan bakarak onu aradıysam da tek gördüğüm uygun adım yürüyen askerler ve çalışan erkekler oldu. Ne tanıdık bi yüz gördüm ne de onunki gibi hissedebileceğim bi sessizlik.

Davy ile birlikte manastıra gidip gelirken Kadın Mahallesi'ndeki pencerelerde onu aradıysam da hiç göremedim.

Hatta Mank kalabalığının arasında dahi gözlerim onu aradı, sanki her an Manklardan birinin arkasından çıkıp Davy'ye onları dövdüğü için bağırdıktan sonra bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyip, "Hey, buradayım, benim işte," dicekmiş gibi.

Ama burda diil.

Burda diil.

Başkan Prentiss'i ne zaman görsem onu sordum ve o da kendisine güvenmem gerektiğini, düşmanım olmadığını, ona inanırsam her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Ama yine de gözlerim onu aradı.

Ve o burda diil.

"Merhaba kızım," diye fısıldıyorum Angharrad'a, onu gün sonunda eyerlerken. Onu sürmekte, onunla konuşmakta, ruh

halini anlamakta artık çok daha iyiyim. Ben onun üzerindeyken eskisi kadar gergin değilim, o da benim altımdayken. Bu sabah ona yemesi için bi elma verdim, dişlerini saçlarımın arasından geçiriverdi, sanki ben de başka bi atmışım gibi.

Ona binerken **acemi oğlan** diyo ve Davy'yle birlikte kasabaya doğru yola koyuluyoz.

"Angharrad," diyorum öne, kulaklarının arasına doğru eğilerek, çünkü atlar bunu seviyo, herkesin orada olduğuna, hâlâ sürünün içinde olduklarına dair bi hatırlatma.

Her şeyden öte, atlar yalnız kalmaktan nefret ediyor.

acemi oğlan diye tekrarlıyor Angharrad.

"Angharrad," diyorum.

"Tanrı aşkına pislik," diye homurdanıyo Davy, "neden şu str'olası şeyle evlenmiyon..." Bir anda susuyor. "Lağnetossun," diyor neredeyse fısıldayarak, "şuna baksana bi!"

Bakıyorum.

Dükkândan bikaç kadın çıkıyor.

Dört kişilik bi grup. Dışarı çıkmalarına izin verildiğini biliyoduk ama bu yannızca gündüz saatlerinde geçerliydi, yani Davy ve ben manastırdayken, böylece erkek dolu bi kasabaya dönüyoduk, sanki kadınlar yalnızca hayal ve söylentiden ibaretmiş gibi.

Pencereden ya da kulenin tepesinden başka bir yerde birden fazla kadın görmeyeli çok olmuştu.

Kıyafetleri uzun kollu ve üzerlerinde şimdiye dek gördüklerimden daha uzun etekler var, saçlarını da aynı şekilde arkadan bağlamışlar. Sokaktaki askerlere endişeli bi şekilde baktıktan sonra Davy'yle bana da bakıyorlar, hepimiz onların dükkân merdivenlerinden inişini izliyoz.

Ve hâlâ sessizlik var, hâlâ göğsüm sıkışıyo gibi ve Davy bakmazken gözlerimi silmem gerekiyo.

Çünkü o aralarında yok.

"Geç kalmışlar," diyor Davy, öyle alçak sesle konuşuyo ki onun da haftalardır kadın görmediği çok açık. "Güneş batmadan dönmüş olmalıydılar."

Ellerindeki kutuları vücutlarına bastırarak yanımızdan geçip Kadın Mahallesi'ne doğru giderlerken dönüp onları izliyoruz ve göğsüm sıkışıyor, boğazım düğümleniyor.

Çünkü o aralarında *yok*.

Ve o an farkına varıyorum...

Bir kez daha ne kadar çok...

Ve Sesim bulanıklaşıyor.

Başkan Prentiss beni kontrol etmek için onu kullandı.

Hadi ya.

Str'olası bi gerzek bile bunu anlardı. Söylediklerini yapmazsam onu öldüreceklerini söylüyolar. Kaçmaya çalışırsam onu öldürürlermiş. Davy'ye herhangi bi zarar verirsem de öyle.

Tabii şimdiye kadar ölmediyse.

Sesim kapkara bir hal alıyo.

Hayır.

Hayır, diye düşünüyorum.

Çünkü ölmemiş olabilir.

Burada, bu caddede, bir başka dörtlü grubun içinde olabilir.

Hayatta kal, diye düşünüyorum. *Lütfen lütfen lütfen hayatta kal.*

(*lütfen hayatta ol*)

Başkan Ledger'la birlikte akşam yemeklerimizi yerken açıklıkların birinden dışarı bakarken gözlerim onu arıyor, kulaklarımsa tüm bu KÜKREMEYO duymazlıktan gelmeye çabalıyor.

Çünkü Başkan Ledger haklıydı. Öyle çok erkek var ki ilaç vücutlarından atıldıktan sonra Seslerini ayrı ayrı duymak imkânsız bi hal aldı. Bu tıpkı nehrin ortasında tek bir damla suyun sesini duymaya çalışmak gibi. Sesleri tek bi gürültülü duvar halini aldı, hepsi öyle iç içe geçmiş ki

Yine de bu alışılabilecek bi şey. Başkan Ledger'ın Sesinin etrafında dört dönen kelimeler, düşünceler ve duygular bi şekilde daha rahatsız edici.

"Çok doğru," diyor midesini sıvazlayarak. "Tek bir erkek düşünebilir. Kalabalıksa düşünemez."

"Bir ordu da düşünebilir," diyorum.

"Tabii başlarında bir generalleri varsa."

Bunu söylerken hemen yanımdaki açıklıktan dışarı bakıyo. Başkan Prentiss atıyla meydanı geçiyo, arkasında Bay Hammar, Bay Tate, Bay Morgan ve Bay O'Hare var, verdiği emirleri dinliyolar.

"Beyin takımı," diyor Başkan Ledger.

Ve bir an için Sesinde bi kıskançlık duyuyomuşum gibi geliyor.

Başkan'ın atından inip dizginleri Bay Tate'e verdikten sonra katedralin içinde gözden kayboluşunu izliyoruz.

İki dakika bile geçmeden kapı *takırt* diye açılınca içeri Bay Collins giriyo.

"Büyük Başkan seni istiyo," diyor bana bakarak.

"Bir dakika Todd," diyor Başkan sandıklardan birini açıp içine bakarak.

Katedralin kilerindeyiz, Bay Collins beni ite kaka ana koridorun arkasında kalan merdivenlerden aşağı indirdi. Orada öylece beklerken bir yandan, ben geri dönene kadar Başkan Ledger'ın akşam yemeğimin ne kadarını yiceğini düşünüyorum.

Başkan Prentiss bir başka sandığa daha bakıyo.

"*Büyük Başkan* Prentiss," diyor başını kaldırmadan. "Bunu unutmamaya çalış." Doğruluyor. "Eskiden burada şarap saklanırdı. Manastır cemaati için gerekenden çok daha fazlası."

Hiçbi şey demiyorum. Meraklı bir şekilde bana bakıyor. "Soru sormayacak mısın?"

"Ne hakkında?" diyorum.

"İlaç Todd," diyor sandıklardan birini yumruklayarak. "Adamlarım Yeni Prentisstown'daki evlerin hepsini tek tek dolaşıp ilaçların tamamını topladı, işte hepsi burada."

Uzanıp ilaç şişelerinden birini alıyor. Kapağı açtıktan sonra işaret ve başparmaklarıyla tutarak ufak, beyaz bir hap çıkarıyor. "Sana ya da David'e neden ilaç vermediğimi merak etmiyor musun?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. "Ceza?"

Başını iki yana sallıyor. "Bay Ledger hâlâ rahat duramıyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Bazen. Biraz."

"İlacı buldular," diyor Başkan. "Ve sonra kendilerini ona *bağımlı* kıldılar." Sıra sıra sandık ve kutuları işaret ediyor. "Ve ihtiyaçları olan şeyin *tümü* bendeyse..."

Hapı şişeye koyup gülümseyerek bana dönüyor.

"Bir şey mi istiyordun?" diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten bilmiyorsun, öyle değil mi?" diye soruyor.

"Neyi bilmiyorum?"

Yine duraksadıktan sonra, "İyi ki doğdun Todd," diyor.

Ağzım açılıyor. Sonra biraz daha açılıyor.

"Dört gün önceydi," diyor. "Bundan bahsetmemene şaşırdım."

İnanmıyorum. Tamamen unutmuşum.

"Kutlama yok," diyor Başkan, "çünkü her ikimiz de senin zaten erkek olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?"

Sonra tekrar Aaron'la ilgili şeyler düşünüyorum.

"Geçtiğimiz iki hafta boyunca son derece etkileyiciydin," diyor düşüncelerimi görmezden gelerek. "Viola hakkında neye inanacağını bilmemenin, emniyette olması için nasıl

davranman gerektiğini kestirememenin seni nasıl güç duruma soktuğunun farkındayım." Sesinin beynimin içinde dolanıp bir şeyler aradığını hissedebiliyorum. "Yine de sıkı çalıştın. David'e iyi örnek oldun."

Davy Prentiss'i pestilini çıkarana dek dövmek için farklı yöntemler düşünmeden edemememe rağmen Başkan Prentiss konuşmaya devam ediyor, "Ödül olarak sana geç de olsa iki doğum günü armağanım olacak."

Sesim yükseliyor. "Onu görebilir miyim?"

Bunu duymayı bekliyomuş gibi gülümsüyor. "Göremezsin," diyor, "fakat sana şu kadarı için söz verebilirim. Bana güvenebildiğin gün, yani hem bu kasabanın hem de senin aslında iyiliğinizi istediğimi tam anlamıyla anlayabildiğin gün Todd, işte o gün gerçek anlamda güvenilir olduğumu anlayacaksın."

Kendi soluk alıp verişimi duyabiliyorum. Şimdiye dek onun iyi olduğunu söylemeye en çok yaklaştığı an bu.

"Hayır, ilk doğum günü hediyen hak ettiğin bir şey," diyor. "Yarından itibaren yeni bir işin olacak. Yine Mank dostlarımızla fakat bu kez yeni sürecimizin önemli bir parçası olarak daha fazla sorumluluğun olacak." Gözlerimin içine bakıyor. "Bu seni epey yukarılara çıkarabilecek bir iş Todd Hewitt."

"Erkeklerin liderliğine kadar mı?" diyorum istediğimden daha alaycı bir ses tonuyla.

"Evet öyle," diyor.

"Peki ya ikinci hediye?" diye soruyorum hâlâ bu hediyenin onu görebilmem olmasını umarak.

"Bunca ilacın arasındayken Todd," diyerek tekrar sandıkları işaret ediyor, "sana hiç ilaç vermemek."

Dudaklarımı buruşturuyorum. "Hı?"

Ama sanki konuşmamız bitmiş gibi bana doğru yürümeye başlıyor bile.

Ve tam yanımdan geçerken...

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Başımın içinde yankılanıyo, yalnızca bir kez, sanki tam içimden, benliğimden yükseliyo.

Şaşkınlık içinde irkiliyorum.

"Eğer ilaç alıyosan bunu nasıl duyabiliyorum?" diye soruyorum.

Gelgelelim kurnazca gülümseyip merdivenlerde gözden kaybolarak beni orada tek başıma bırakıyo.

Geçmiş doğum günüm kutlu olsun.

Ben Todd Hewitt'im, diye düşünüyorum yatağımda uzanmış karanlığa bakarken. ***Ben Todd Hewitt'im ve dört gün önce erkek oldum.***

Ama kendimi hiç de farklı hissetmiyom.

Bu güne ulaşmak için onca çabalama, bu güne verilen onca değer ve hâlâ aynı aptal str'olası Todd Hewitt'im işte, hiçbi şey yapmaya gücüm yok, bırak onu kendimi bile kurtarmaya gücüm yok.

Str'olası Todd Hewitt.

Ve orada, öylece karanlıkta yatarken ve Başkan Ledger kendi yatağında horlamaya devam ederken dışarıdan gelen belli belirsiz bi *bam* sesi duyuyorum, aptal askerin teki kim bilir neye (ya da kim bilir kime) ateş etti, diye düşünüyorum.

Tam o esnada olayları yalnızca atlatmanın yeterli olmadığını fark ediyorum.

Eğer güçlükle yaşıyosan hayatta kalmak yetmez.

Benimle onlara izin verdiğim sürece oynayabilirler.

Ve o dışarıda bi yerde olabilirdi.

Tam da *bugün* dışarıda bi yerde olabilirdi.

Onu bulucam...

Elime geçen ilk fırsatı kaçırmıcam ve onu bulucam...

Ve bulduğumda...

Ve sonra Başkan Ledger'ın artık horlamadığını fark ediyorum.

Karanlığa doğru sesleniyom. "Bi şey mi diceksin?"

Ama sonra yine horluyor, Sesi sıkıntılı ve bulanık ve bunu hayal edip etmediğimi düşünüyorum.

10

TANRI'NIN EVİNDE

[VIOLA]

"NE KADAR ÜZGÜN OLDUĞUMU ANLATAMAM."

Uzattığı kök kahvesi dolu fincanı almıyorum.

"Lütfen Viola," diyerek fincanı bana doğru uzatıyor.

Alıyorum. Ellerim hâlâ titriyor.

Dün geceden beri durmadılar.

Onun yere düşüşünü gördüğümden beri.

Önce dizlerinin üzerine, sonra da yana, mıcırların üzerine düşerken gözleri hâlâ açıktı.

Açıktı ama görmüyordu.

Düşüşünü izledim.

"Çavuş Hammar cezalandırılacak." Başkan tam karşıma oturuyor. "Hiçbir şekilde emirlerimi uygulamıyordu."

"Onu öldürdü," derken sesim güçlükle çıkıyor. Çavuş Hammar beni şifaevine kadar sürükleyip tabancasının kabzasıyla kapıya vurup herkesi uyandırdıktan sonra onları Maddy'nin cesedini almaları için gönderdi.

Konuşamıyordum, hatta güçlükle ağlayabiliyordum.

Bana bakmıyorlardı, Şifacılar, diğer çıraklar. Şifacı Coyle bile göz göze gelmek istemiyordu.

Ne yaptığını sanıyordun? Onu nereye götürdüğünü sanıyordun?

Ve sonra Başkan Prentiss bu sabah beni buraya, katedrale, evine, Tanrı'nın evine çağırdı.

Ve sonra yüzüme hiç bakmamaya başladılar.

"Üzgünüm Viola," diyor. "Prentisstownlı, yani *eski* Prentisstownlı bazı erkekler yıllar önce olan olaylar yüzünden hâlâ kadınlara karşı kin güdüyor."

Yüzümdeki dehşeti görüyor. "Bildiğini sandığın şu hikâye doğru değil."

Hâlâ ağzım açık ona bakıyorum. İç geçiriyor. "Mank Savaşı Prentisstown'a da uğramıştı elbette Viola ve korkunç bir şeydi, yine de kadınlarla erkekler bizi kurtarabilmek adına omuz omuza çarpıştı." Parmak uçlarını üçgen yapacak şekilde birleştiriyor, alçak sesle sakin bir şekilde konuşuyor. "Fakat sonra, savaşı kazanıyor olmamıza rağmen, o ufak karakolumuzda bazı bölünmeler oldu. Erkeklerle kadınlar arasında bölünmeler."

"Eminim olmuştur."

"Kendi ordularını oluşturdular Viola. Düşüncelerini okuyabildikleri erkeklere güvenmediklerinden ayrıldılar. Onlarla mantıklı bir şekilde anlaşmaya çalıştıysak da önünde sonunda savaş istiyorlardı. Ve korkarım istediklerini de elde ettiler."

Doğrulup üzgün bir şekilde yüzüme bakıyor. "Ordu kadınlardan oluşsa bile yine de silahlıdır ve böyle bir ordu seni yenebilir."

Soluk alıp verişimi duyuyorum. "Hepsini birden öldürdün."

"Öldürmedim," diyor. "Çoğu savaşta öldü, geri kalanlarsa savaşı kaybedeceklerini anlayıp onların katilleri olduğumuza

dair söylentiler yayarak, erkeklerin her koşulda lanetlenmesi için birbirlerini öldürdüler."

"Sana inanmıyorum," diyorum, Ben'in bize olayları farklı bir şekilde anlattığını anımsayarak. "Böyle olmadı."

"Ben oradaydım Viola. Her şeyi hatırlamak istediğimden çok daha net hatırlıyorum." Gözlerimin içine bakıyor. "Aynı zamanda tarihin tekerrür etmemesi konusunda en hassas olan da benim. Beni anlıyor musun?"

Sanırım onu anlıyorum ve midem sıkışıyor ve elimde değil; Maddy'nin cesedini nasıl getirdiklerini, Şifacı Coyle'un cenaze töreni için cesedi benim hazırlamamı isteyişini, kuleyi bulmaya kalkışmanın bedelini yakından görmemi isteyişini düşününce ağlamaya başlıyorum.

"Şifacı Coyle," diyorum kendimi kontrol etmeye çalışarak. "Şifacı Coyle onu bu akşamüzeri gömüp gömemeyeceğimizi sormamı istedi."

"Bunu yapabileceğine dair haber gönderdim bile," diyor Başkan. "Şifacı Coyle'un ihtiyaç duyduğu her şey şu anda ona iletiliyor."

Kahve fincanını sandalyemin yanındaki küçük sehpaya bırakıyorum. Büyük bir odadayız, gemilerimizin fırlatıldığı hangarlardan sonra gördüğüm en büyük kapalı mekânlardan biri. Birkaç rahat sandalye ve ahşap bir masa için fazlasıyla büyük. Odadaki tek ışık, dışarıdaki dünyayla iki ayın göründüğü renkli pencereden sızıyor.

Geri kalan her şey gölgeler içinde.

"O nasıl sence?" diye soruyor Başkan. "Şifacı Coyle yani."

Omuzlarımdaki ağırlık, Maddy'nin ölümünün, Todd'un dışarıda bir yerde oluşunun ağırlığı öyle fazla ki bir an için

karşımda oturduğunu dahi unutuveriyorum. "Ne demek istiyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Çalışma arkadaşı olarak nasıl? Bir öğretmen olarak nasıl?"

Yutkunuyorum. "Haven'daki en iyi şifacı."

"Ve artık Yeni Prentisstown'daki en iyi şifacı," diye düzeltiyor. "Söylenenlere bakılırsa buralarda epey forsu varmış. Dikkate alınması gereken bir forsu."

Dudağımı ısırıp halıya bakıyorum. "Maddy'yi kurtaramadı."

"Eh, bunun için onu affedelim, ne dersin?" Neredeyse nazik olarak nitelendirilebilecek kadar alçak sesle konuşuyor. "Kimse mükemmel değildir."

Fincanını bırakıyor. "Arkadaşın için üzgünüm," diye yineliyor. "Ve yeniden konuşmamız için bunca zaman geçmesi gerektiği için de üzgünüm. Yapacak çok iş vardı. Benim amacım bu gezegendeki acıya bir son vermek, işte bu yüzden arkadaşının ölümü beni çok üzdü. Bütün amacım buydu. Savaş sona erdi Viola, gerçekten öyle. Artık yaraları sarma zamanı."

Buna karşılık vermiyorum.

"Fakat şu senin Şifacı olaya böyle bakmıyor, öyle değil mi?" diye soruyor. "Beni düşmanı olarak görüyor."

Bu sabahın erken saatlerinde, Maddy'ye beyaz gömü kıyafetlerini giydirirken şöyle demişti, *Eğer savaş istiyorsa savaş alır. Daha savaşmaya* başlamadık *bile.*

Fakat sonra buraya çağrıldığımda ona bundan bahsetmememi, yalnızca cenazeyle ilgili soruyu sormamı söylemişti.

Ve öğrenebileceğim kadar çok şey öğrenmemi istemişti.

"Sen de beni düşmanın olarak görüyorsun," diyor, "oysa ben tüm kalbimle bunun aksini isterdim. Bu korkunç olayın

benimle ilgili daha da büyük şüphelere kapılmana neden olmasına çok üzüldüm."

Maddy'yi düşününce göğsümün yine sıkıştığını hissediyorum. Todd'u düşününce de öyle. Bir an için ağzımdan soluk alıp vermem gerekiyor.

"Taraflar olması fikrinin ve *onun* tarafında olma fikrinin ne kadar cazip göründüğünü biliyorum," diyor. "Seni suçlamıyorum. Sana gemilerle ilgili sorular sormamın nedeni de bana yalan söyleyeceğine emin olmamdı. Senden böyle yapmanı istemiş olacağını biliyordum. Şifacı Coyle'un yerinde ben olsam ben de aynı şeyi yapardım. Bana yardım etmen için seni zorlardım. Kucağıma düşen bir kaynağı kullanırdım."

"O beni kullanmıyor," diyorum usulca.

Bizim için çok değerli olabilirsin, dediğini anımsıyorum, *tabii eğer istersen.*

Öne eğiliyor. "Sana bir şey söyleyebilir miyim Viola?"

"Evet?"

Başını yana eğiyor. "Bana David demeni gerçekten çok istiyorum."

Tekrar halıya bakıyorum. "Evet, David?"

"Teşekkürler Viola," diyor. "Bu benim için gerçekten çok anlamlı." Başımı kaldırana kadar bekliyor. "Haven'ı yöneten Konsey'le tanıştım. Eski Haven Başkanı'yla tanıştım. Eski polis amiri, sağlık memuru ve eğitim müdürüyle de. Bu kasabada saygın bir konumda olan herkesle tanıştım. Bazıları artık benim için çalışıyor. Bazıları yeni yönetime uygun değil ve bu da sorun yaratmıyor, ne de olsa kentin yeniden inşası, senin halkına hazır bir hale getirilmesi için yapılması gereken çok iş var Viola, yani ihtiyaç duydukları, bekledikleri ve istedikleri cenneti yaratmak için."

Hâlâ gözlerimin içine bakıyor. Gözlerinin kopkoyu maviliğini fark ediyorum, derin sular gibi.

"Ve Yeni Prentisstown'da tanıştığım bunca insan arasında şu senin Şifacı Coyle liderliğin ne anlama geldiğini gerçekten kavramış olan tek kişi. Liderlik edinilmez Viola. *Alınır* ve tüm gezegende benim dışımda bunu almaya gücü ve iradesi yetebilecek tek kişi o olabilir."

Gözlerine bakarken aklıma bir şey geliyor.

Sesi hâlâ dışarıdaki karanlık gibi sessiz ve yüzüyle gözleri de hiçbir şey ele vermiyor.

Fakat yine de düşünmeden edemiyorum...

Tam orada, zihnimin derinliklerinde...

Yoksa ondan *korkuyor mu?*

"Sence kurşun yaran için neden ona götürülmeni istedim?" diye soruyor.

"En iyi şifacı o. Bunu siz söylediniz."

"Evet, ama tek şifacı o değil. Çoğu şey için sargılar ve ilaçlar yetiyor. Şifacı Coyle yalnızca bunları yetkin bir şekilde kullanıyor."

Elim istem dışı olarak vücudumun ön tarafındaki yaraya gidiyor. "Sadece bu değil."

"Evet değil, haklısın." Biraz daha öne eğiliyor. "Benim tarafımda olmasını istiyorum Viola. Bu yeni toplumu bir şekilde başarıya ulaştırmak istiyorsam benim tarafımda olmasına *ihtiyacım* var. Düşünsene, birlikte çalışsak, yani Şifacı Coyle ve ben," arkasına yaslanıyor, "nasıl harika bir dünya inşa edebiliriz."

"Onu hapsettiniz."

"Ama bunun sürekli olmasına izin vermeyecektim. Erkeklerle kadınların arasındaki sınırlar bulanıklaştı ve bu sınırların

yeniden inşa edilmesi yavaş ve acılı bir süreçtir. Karşılıklı güvenin oluşması zaman alır fakat unutulmaması gereken en önemli şey, daha önce de söylediğim gibi, savaş artık *sona erdi* Viola. Gerçekten sona erdi. Artık daha fazla savaşmak, daha fazla kan dökülmesine şahit olmak istemiyorum."

Bir şey yapmış olmak için soğuyan kahve fincanıma uzanıyorum. Dudaklarıma götürüyorum ama içmiyorum.

"Todd iyi mi?" diye soruyorum ona bakmadan.

"Mutlu ve sağlıklı bir şekilde çalışıyor," diyor Başkan.

"Onu görebilir miyim?"

Sessiz kalıyor, sanki bu söylediğimi düşünüyor gibi. "Benim için bir şey yapar mısın?" diye soruyor.

"Ne?" Aklımda bir başka düşünce daha şekillenmeye başlıyor. "Sizin için casusluk yapmamı istiyorsunuz."

"Hayır. *Casusluk* değil, kesinlikle değil. Sadece düşündüğü gibi despotun teki olmadığım, tarihin onun bildiği şekilde gelişmediği, birlikte çalışırsak burayı *ikimizin de* istediği ve Eski Dünya'yı yıllar önce terk eden atalarımızın düşlediği bir yuva haline getirebileceğimiz konularında ikna edilmesi için yardımını istiyorum. Ben onun düşmanı değilim. Senin düşmanın da değilim."

Son derece içten görünüyor. Gerçekten de öyle.

"Yardımını istiyorum," diyor.

"Tüm kontrol sizde," diyorum. "Benim yardımıma ihtiyacınız yok."

"Hayır, var," diyor ısrarla. "Ona benim hiç yaklaşamayacağım kadar yakınlaştın."

Öyle mi? diye düşünüyorum.

Evet, bu o kız, anımsıyorum.

"İlk gece bana bir şey anlatamadan uyuyasın diye sana ilaç verdiğini de biliyorum."

Soğuk kahvemden bir yudum alıyorum. "Siz de aynısını yapmaz mıydınız?"

Gülümsüyor. "Demek onunla benim farklı olmadığımız konusunda hemfikiriz?"

"Size nasıl güvenebilirim?"

"Seni ilaçladıysa ona nasıl güvenebilirsin?"

"Hayatımı kurtardı."

"Ona götürülmeni sağlamamın ardından."

"Beni şifaevinde kilit altında tutmuyor."

"Buraya refakatçi olmadan geldin, öyle değil mi? Biz konuşurken kısıtlamalar da azaltılıyor."

"Beni bir şifacı olmam için eğitiyor."

"Peki, sence buluşup durduğu şu diğer şifacılar kim?" Parmaklarını yeniden kavuşturuyor. "Ne işler çevirdiklerini düşünüyorsun?"

Kahve fincanına bakıp yutkunurken bilip bilmediğini düşünüyorum.

"Peki ya *senin* için neler planladılar?" diye soruyor.

Hâlâ ona bakmıyorum.

Ayağa kalkıyor. "Beni takip et lütfen."

Beni bu devasa odadan çıkarıp kısa bir koridordan geçirdikten sonra katedralin önüne çıkarıyor. Ardına kadar açık kapılardan kasaba meydanı görünüyor. Ordu dışarıda uygun adım yürüme alıştırmaları yapıyor ve adım attıkça çıkan rap rap rap sesini artık ilaç alamayan erkeklerin KÜKREME sesleri takip ediyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Şuraya bak," diyor Başkan.

Ordunun gerisinde, meydanın ortasında, birkaç adam, üzerinde kıvrık bir direk olan ahşap bir platform kuruyorlar.

"Bu da nedir?"

"Korkunç suçu yüzünden Çavuş Hammar'ın yarın asılacağı yer."

Maddy'nin cansız gözlerini anımsayınca göğsüm yeniden sıkışıyor. Ellerimle ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

"Bu kasabanın eski Başkan'ının canını bağışladım fakat en sadık ve eski çavuşlarımdan birinin canını bağışlamayacağım." Bana bakıyor. "Sence gerçekten yalnızca işime yarayabilecek şeyler bilen bir kızı memnun etmek için bunca şey yapar mıyım? Gerçekten de söylediğin gibi her şey kontrolümdeyken bu kadar sıkıntıya girer miyim?"

"O halde neden yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Çünkü o yasalara uymadı. Çünkü burası modern bir dünya ve barbarlıklara göz yumulmaz. Çünkü savaş sona erdi." Bana dönüyor. "Şifacı Coyle'u buna ikna etmeni çok isterim." Bir adım yaklaşıyor. "Bunu yapar mısın? En azından bu trajik duruma bir çözüm getirmek için yaptığım şeyleri ona da anlatır mısın?"

Başımı eğip ayaklarıma bakıyorum. Aklım bir meteor gibi dönüp duruyor.

Söyledikleri doğru olabilir.

Ama Maddy öldü.

Ve bu benim suçum.

Ve Todd hâlâ yok.

Ne yapmalıyım?

(Ne yapmalıyım?)

"Bunu yapar mısın Viola?"

En azından, diye düşünüyorum, *bunlar Şifacı Coyle'a verilecek bilgiler.*

Yutkunuyorum. "Denerim."

Yeniden gülümsüyor. "Harika." Usulca koluma dokunuyor. "Hadi şimdi git. Cenaze töreni için sana ihtiyaçları olacaktır."

Başımı sallayıp ön basamakları iniyorum, ondan uzaklaşarak meydana doğru ilerlerken etraftaki KÜKREME güneşin sıcaklığı kadar sert bir şekilde üstüme çullanıyor. Durup soluklanmaya çabalıyorum.

"Viola." Hâlâ beni izliyor, evinin, katedralin basamaklarından bana bakıyor. "Neden yarın akşam benimle burada yemek yemiyorsun?"

Gelmek istemeyişimi çaktırmamaya çalıştığımı anlayıp gülümsüyor.

"Todd da olacak tabii," diyor.

Gözlerim açılıyor. Göğsüm yine sıkışınca gözlerim doluyor ve öyle şaşkına dönüyorum ki hıçkırık tutuyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyor.

"Ciddi misiniz?"

"Ciddiyim," diyor.

Ve sonra sarılmak için kollarını açıyor.

11

HAYATINI KURTARDIM

[TODD]

"ONLARA NUMARA VERCEZ," diyo Davy manastır deposundan büyükçe bi bez çanta çıkarıp yere atarak. "Yeni işimiz bu."

Başkan'ın gecikmeli olarak doğum günümü kutladığı günün ertesi sabahı, yani Viola'yı bulmaya yemin ettiğim günün ertesi.

Ama hiçbi şey değişmedi.

"Numara mı vercez?" diye soruyorum Manklara bakarak, hâlâ anlamsız bi sessizlik içinde bize bakmaya devam ediyolar. İlacın etkisi şimdiye dek çoktan geçmiş olmalıydı. "Neden?"

"Sen hiç babamı *dinlemiyo musun*?" diyor Davy birkaç parça alet çıkararak. "Herkes kendi yerini bilmeli. Hem bi şekilde bu hayvanların kaydını tutmalıyız."

"Onlar hayvan diil Davy," diyorum fazla sinirlenmeden, çünkü bu tartışmayı daha önce de bikaç kez yapmıştık. "Onlar sadece uzaylı."

"Her neyse pislik," diyerek çantadan bi cıvata keskisi çıkarıp yere koyuyor. Tekrar çantayı karıştırıyor. "Şunları al," diye-

rek daha uzun bi metal şeride tutturulmuş bi avuç metal şerit uzatıyor. Uzanıp alıyorum.

Bunun ne olduğunu sonra anlıyorum.

"Yoksa..."

"Ah evet, kesinlikle." Tamdık gelen bi başka aleti havaya kaldırıyo.

Prentisstown'da koyunları bu şekilde numaralandırırdık. Davy'nin elindeki aletleri alıp koyunun bacağına metal şeritlerden birini dolarsın. Sonra aletle şeritlerin iki ucunu sıkı, sımsıkı birleştirirsin, bunu öyle sıkı yaparsın ki deri kesilir ve enfeksiyon kapar. Ama metalin üzerinde bi tür ilaç vardır ve enfekte olan deri iyileşip metalin etrafını kaplar, yani metali *sarar*, böylece hastalıklı derinin yerini metal şerit almış olur.

Başımı kaldırıp bize bakan Manklara doğru bakıyorum.

Asıl olay şu ki eğer şeridi çıkarırsan iyileşmez. O zaman koyunlar kanamadan ölür. Bi koyuna şerit takarsan o ölene kadar senindir. Bunun geri dönüşü yoktur.

"O zaman tek yapman gereken koyun olduklarını düşünmek," diyor Davy ayağa kalkıp Manklara bakarak. "Sıraya geçin!"

"Bi seferde bi sırayı yapcaz," diye bağırarak bi elinde cıvata sıkma aleti, diğer elinde tabancasıyla Mankları işaret ediyor. Taş duvarın üzerindeki askerler tüfeklerini sürüye doğrultmuş durumda. "Numaranızı aldıktan sonra olduğunuz yerde kalın ve sakın bi yere gitmeyin, annaşıldı mı?"

Ve anlamış görünüyolardı.

Sorun da buydu.

Koyunlardan çok daha fazlasını anlıyolardı.

Elimdeki metal şeritlere bakıyorum. "Davy, bu..."

"Kapa çeneni de işini yap pislik," diyo sabırsız bi şekilde. "Bugün iki yüzünü halletmeliyiz."

Yutkunuyorum. Sıradaki ilk Mank da metal şeritlere bakıyor. Sanırım dişi, çünkü bazen, kıyafet yerine tenlerini örten yosunsu tabakanın renginden cinsiyetleri anlaşılabiliyo. Normalden kısa, bi Mank için yani. Aşağı yukarı benim boyumda.

Ve o an, bunu ben yapmazsam, acı çekip çekmediklerini önemsemeyen bi başkasının yapacağını düşünüyorum. En azından ben onlara doğru dürüst davranırım. Tek başına Davy'den iyidir.

Öyle di mi?

(Öyle di mi?)

"Şu str'olası şeridi koluna tak yoksa tüm str'olası sabahı burada geçircez," diyor Davy.

Kolunu uzatmasını işaret ediyorum. Uzatıyor, bana bakıyor, gözlerini kırpmadan. Tekrar yutkunuyorum. Elimdeki şeritleri paketinden çıkarıp üzerinde 0001 yazanı alıyorum. Hâlâ bakıyo, hâlâ gözlerini kırpmıyo.

Uzattığı elini tutuyorum.

Teni sıcak, beklediğimden daha sıcak, öyle beyaz ve soğuk görünüyorlar ki...

Şeridi bileğine doluyorum.

Parmak uçlarımla nabız atışlarını hissedebiliyorum.

Hâlâ gözlerimin içine bakıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Davy öne çıkıp şeritlerin boşta kalan ucunu cıvata sıkma aletine takıp öyle sert bi şekilde çeviriyo ki Mank acıyla tıslıyo, sonra da metal şeridi bileğine geçirip kıstırarak onu sonsuza dek 0001 yapıyo.

Şeridin altından kan akıyo. 0001 kırmızı kırmızı kanıyo.

(bunu zaten biliyodum)

Bileğini diğer eliyle tutarak bizden uzaklaşırken hâlâ bakıyo, hâlâ gözlerini kırpmıyo, sanki sessizce lanetliyo.

Hiçbiri karşı koymuyor. Sadece sıraya geçip öylece bakıyo, bakıyo, bakıyolar. Arada sırada birbirlerine doğru o takır tukur seslerden çıkarsalar da ne Ses ne karşı koyma ne de direnme var.

Bu Davy'yi giderek daha çok sinirlendiriyor.

"Lağnet olasıcalar," diyerek, ne kadar uzun süre tıslayabileceklerini görmek için, şeridi kıstırmadan önce aleti kıvırıp bi saniye boyunca bekliyo. Sonra bikaç saniye daha bekliyor.

"*Bu* hoşuna gitti mi ha?" diye bağırıyor bileğini tutarak uzaklaşırken bize bakan bi Mank'a.

Sırada 0038 var. Uzun boylu, erkek olsa gerek, çok cılız ve giderek de cılızlaşıyo çünkü her sabah koyduğumuz yemin bin beş yüz Mank'a yetmeyeceğini ahmaklar bile anlayabilir.

"Şeridi boynuna dola," diyo Davy.

"Ne?" diyorum gözlerimi belerterek. "*Hayır*!"

"Şeridi şu str'olası boynuna dola!"

"Ben bunu..."

Aniden öne atılıp başıma cıvata sıkma aletiyle vurunca metal şeritler elimden fırlıyor. Dizimin üstüne düşüp başımı tutarken acıdan başımı kaldıramıyorum bile.

Kaldırdığımdaysa artık çok geç.

Davy Mank'ı diz çöktürmüş, 0038 numaralı şeridi sımsıkı bir şekilde boynuna dolamış ve aleti kullanarak daha da

sıkıyor. Duvarın üzerindeki askerler, elleriyle şeridi çekmeye çalışıp nefes almaya çabalarken boynundan kan akan Mank'a bakıp gülüyolar.

"Kes şunu!" diye bağırarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Ama Davy şeridi takıp kesince, Mank yere yuvarlanıp gürültülü bi şekilde nefes almaya çabalarken yüzü kızarıyor. Davy hareket etmeden ona bakıyor, boğularak ölmesini izliyor.

Davy'nin yere bıraktığı cıvata keskisini görüyorum ve fırlayıp yerden aldıktan sonra 0038'in yanına gidiyorum. Davy beni durdurmaya çalışsa da keskiyi ona doğru savurunca geriye kaçıyor ve 0038'in yanına eğilip metal şeridi sökmeye çalışıyorum, fakat Davy şeridi öyle sıkı takmış ve Mank nefes alamadığı için öyle hızlı hareket ediyo ki en sonunda tek elimle onu yere bastırmak zorunda kalıyorum.

Şeridi kesiyorum. Kanlı deriyi de kesip alıyor. Mank öyle gürültülü bi şekilde nefes alıyo ki geriliyorum, cıvata keskisi hâlâ elimde.

Ve Mank'ın nefes almaya çabalayıp muhtemelen alamayışını izlerken Davy hemen arkamda, cıvata sıkma aleti hâlâ elinde ve Mankların arasında *takırtıların* gitgide arttığını duyuyorum, artık vakit geldi, bunu yapmak için yeterince nedenleri de var...

Tam o an saldırıya geçmeye karar veriyorlar.

İlk yumruk başımın üst kısmına geliyor. İnce ve hafif olduklarından yumrukları o kadar sert değil.

Ama bin beş yüz taneler.

Ve dalga dalga üzerimize öyle bi geliyolar ki bu tıpkı suların altında kalmak gibi...

Yumruklar, itişmeler, yüzüme ve sırtıma gelen darbelerle birlikte yere düşüyorum ve üstüme çullanıp bi yandan kollarımı, bacaklarımı, kıyafetlerimle saçlarımı çekiştirirlerken ağırlıklarını hissediyorum. Bağırıp çağırıyorum ve içlerinden biri cıvata keskisini elimden kapıp sertçe dirseğime vurunca dayanılmaz bi acı hissediyorum...

Ve o an tek düşünebildiğim, aklıma gelen tek aptalca düşünce...

Neden *bana* saldırıyolar? Ben 0038'i *kurtarmaya* çalıştım.

(ama biliyolar, biliyolar...)

(katil olduğumu biliyolar...)

Davy bağırıyor ve taş duvarların üzerinden gelen ilk silah seslerini duyuyorum. Yumrukların ve tırnakların ardı arkası kesilmiyor ama silah sesleri de artıyor ve dirseğimin acısı yüzünden, Mankların kaçışmaya başladıklarını görmekten çok duyarak anlayabiliyom.

Ve biri hâlâ üzerimde, yüzüstü otların üzerine düştüğüm yerde dönmeye çabalarken sırtımı tırmalayıp duruyo ve her ne kadar silahlar patlamaya devam ederek havaya barut kokusu saçsa ve Manklar kaçışıyor olsa da, bu üstümdeki beni yumruklayıp tırmalamaya devam ediyo.

İşte o an bunun 0001, yani sırada ilk damgaladığım Mank olduğunu anlıyorum ve yeni bir silah sesiyle birlikte yere, yanıma yuvarlanıyor. Ölü olarak.

Davy tepemde duruyor, elindeki tabancanın namlusundan hâlâ dumanlar tütüyor. Burnu ve dudağı kanıyor, üstü başı en az benim kadar tırmık içinde ve bir yanma doğru eğilmiş durumda.

Gelgelelim gülümsüyor.

"Hayatını kurtardım, di mi?"

Tüfekler ateşlenmeye devam ediyor. Manklar koşmaya devam ediyor ancak kaçacak hiçbiyer yok. Düşüyor, düşüyor, sürekli düşüyorlar.

Dirseğime bakıyorum. "Sanırım kolum kırıldı."

"Sanırım benim *bacağım* kırıldı," diyor Davy, "ama sen babama git. Ona olanları annat. *Hayatını kurtardığımı* söyle."

Davy bana bakmıyor, konuşurken bi yandan tabancasını doğrultmuş sağa sola ateş ederken ayakta güçlükle duruyor.

"Davy..."

"Git!" derken yüzünde haşin bi gülümseme var. "Burda bitirmem gereken bi iş var." Yeniden ateş ediyor. Bir Mank daha düşüyor. Dört bir yanımızda düşüp duruyolar.

Kapıya doğru bi adım atıyorum. Sonra bi adım daha.

Ve koşmaya başlıyorum.

Attığım her adımda kolum sızlıyor ama Angharrad'm yanına varınca bana **Acemi oğlan** diye seslenip ıslak burnunu yüzüme değdiriyor. Üzerine binebilmem için eğiliyor. Yola koyulunca daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bi şekilde dörtnala koşmaya başlamadan, üzerinde dik durabilmemi bekliyor. Bir elimle yelesine tutunuyom, yaralı kolumu kıvrık bir şekilde tutarken acıdan kusmamaya çalışıyorum.

Ara sıra başımı kaldırınca, pencerelerin arkasında, geçip gidişimi uzaktan sessizce izleyen kadınlar görüyorum. Dört-

nala koşan ata ve kan içindeki yüzüme bakan erkekler görüyorum.

Ve gördüklerinin kim olduğunu düşündüklerini merak ediyorum.

Kendilerinden birini mi görüyolar?

Yoksa düşmanlarını mı?

Kim olduğumu düşünüyolar?

Gözlerimi kapıyorum fakat dengemi kaybedecek gibi olunca yeniden açıyorum.

Angharrad katedralin yanındaki yola sapıyor, giriş kapısına doğru dönemeçlerden geçerken nalları parke taşlarının üzerinde kıvılcımlar saçıyor. Ordu meydanda uygun adım yürüme eğitimi yapıyor. Çoğunun hâlâ Sesi yok ama ayaklarını yere vurdukça çıkan ses kulakları çınlatacak kadar yüksek.

Yüzümü buruşturup gittiğimiz yöne bakıyorum, katedralin ön kapısına...

Ve Sesim şok içinde çınlayınca Angharrad parke taşlarının üzerinde kayarak duruyor, bu kadar hızlı koştuğu için ağzından köpükler saçıyor.

Hayal meyal görüyorum...

Kalbim duruveriyor...

Nefes almıyorum...

Çünkü orada.

Gözlerimin önünde katedralin basamaklarını çıkıyor...

İşte *orada*.

Ve kalbim tekrar çarpmaya başlıyo ve Sesim adını haykırmaya hazır ve acım azalıyo...

Çünkü hayatta...

Hayatta...

Ancak sonra başka bi şey daha görüyorum...

Basamakları çıkıyo...

Başkan Prentiss'e doğru...

Onun kendisini kucaklamak için açılmış kollarına doğru...

Ve Başkan ona *sarılıyo*...

Ve o buna *izin veriyo*...

Ve tek düşünebildiğim...

Tek söylebildiğim...

Şu...

"Viola?"

BÖLÜM 3

SAVAŞ BİTTİ

12

İHANET

[VIOLA]

BAŞKAN PRENTISS ORADA DURUYOR.

Bu kasabanın ve dünyanın lideri.

Kolları açık.

Sanki bu bir bedel.

Bu bedeli ödeyecek miyim?

Yalnızca bir kucaklaşma, diye düşünüyorum.

(Öyle değil mi?)

Todd'u görmek için tek bir kucaklaşma.

Öne doğru bir adım atıyorum...

(tek bir kucaklaşma)

... ve bana sarılıyor.

Dokunuşunu hissedince kaskatı kesilmemeye çalışıyorum.

"Sana söylememiştim," diyor kulağıma doğru. "Buraya gelirken bataklıkta gemini bulduk. Aileni bulduk."

Gözlerimden birkaç damla yaş geliyor ve kendimi tutmaya çabalıyorum.

"Onları düzgün bir şekilde gömdük. Çok üzgünüm Viola. Kendini ne kadar yalnız hissediyor olduğunu biliyorum ve eğer günün birinde beni..."

KÜKREMEYO dahi bastıran ani bir ses duyuluyor...

Hepsinden yüksek, ok gibi hızlı ve keskin bir ses...

Beni hedef alan bir ok...

Viola! diye bağırıp kelimeleri Başkan'ın ağzına tıkıyor...

Bir adım geriliyorum, Başkan'ın kolları uzaklaşıyor...

Arkama dönüyorum...

Ve orada, akşamüzeri güneşinde, meydanda, atının üzerinde, on metre kadar uzakta bile değil...

İşte orada.

Bu o.

Bu o.

"TODD!" diye bağırırken koşmaya başlıyorum bile.

Atından indiği yerde duruyor, kolu çok garip bir şekilde duruyor ve Sesinde Viola! diye bağırdığını duyuyorum, aynı zamanda kolunun acısını ve kafa karışıklığını da duyuyorum, fakat zihnim öyle hızlı çalışıyor ve kalbim öyle hızlı atıyo ki duyduklarımı doğru dürüst bir şekilde anlayamıyorum.

"TODD!" diye bağırıyorum yeniden ve yanına varınca Sesi iyice açılıp bir örtü gibi beni çevreliyor ve ona sarılıyorum, sanki bir daha asla bırakmayacakmışım gibi sarılıyorum ve acı içinde bağırsa da, diğer koluyla o da bana sarılıyor, bana sarılıyor, bana sarılıyor...

"Öldüğünü sanmıştım," diyor, nefesini ensemde hissediyorum. "Öldüğünü sanmıştım."

"Todd," derken ağlıyorum ve tek söyleyebildiğim şey adı. "*Todd.*"

Yeniden ani bir şekilde nefes alıyor ve Sesindeki acı öylesine keskin ki duymamak mümkün değil. "Kolun," diyorum gerileyerek.

"Kırıldı," diyor nefes nefese, "şeyle kırıldı..."

"Todd?" diyor Başkan, hemen arkamızda durmuş ona bakıyor. "Erken döndün."

"Kolum," diyor Todd. "Manklar..."

"Manklar mı?" diyorum.

"Kötü görünüyor, Todd," diyor Başkan araya girerek. "Hemen tedavi ettirmeliyiz."

"Şifacı Coyle'a gelebilir!"

"Viola," diyor Başkan ve Todd'un "Viola?" diye düşünerek nasıl olup da Başkan'ın benimle bu şekilde konuşabildiğini merak ettiğini duyuyorum. "Şifaeviniz Todd'un bu halde yürüyemeyeceği kadar uzakta."

"Seninle gelirim," diyorum. "Çırak olarak eğitim alıyorum."

"N'apıyorsun?" diyor Todd. Acısı siren gibi ötse de hâlâ bir bana bir Başkan'a bakmaya devam ediyor. "Neler oluyor? Nasıl biliyorsun..."

"Her şeyi açıklayacağım," diyor Başkan, Todd'un sağlam kolunu tutarak, "seni iyileştirdikten sonra." Bana dönüyor. "Yarınki davet hâlâ geçerli. Şimdi katılman gereken bir cenaze töreni var."

"Cenaze töreni mi?" diyor Todd. "Hangi cenaze töreni?"

"Yarın," diyor Başkan bana sertçe ve Todd'u çekiyor.

"Bekle..." diyorum.

"Viola!" diye bağırıyor Todd, Başkan'ın elinden sıyrılarak fakat bu ani hareket kırık kolunu hareket ettirmesine neden olunca acıdan diz çöküyor, bu öyle keskin bir acı ki, Sesinde

gürültülü ve net bir şekilde duyulduğundan meydandaki askerler bile durup dinliyor.

"Git," diyor ve ses tonundan bunun tartışmaya açık olmadığı belli. "Ben Todd'a yardım ederim. Sen cenaze törenine katılıp arkadaşın için yas tut. Yarın akşam Todd'u iyileşmiş olarak görürsün."

Viola? diyor Todd'un Sesi yeniden, acıdan ağlamamak için kendini zor tutuyor; bu öyle keskin bir acı ki konuşabileceğini dahi sanmıyorum.

"Yarın Todd," diyorum bağırıp Sesini bastırmaya çalışarak. "Yarın görüşürüz."

Viola! diye bağırıyor yeniden, ancak Başkan onu uzaklaştırıyor bile.

"Söz verdiniz!" diye bağırıyorum arkalarından. "Unutmayın söz verdiniz!"

Başkan gülümsüyor. "Unutma, sen de söz verdin."

Öyle mi? diye düşünüyorum.

Ve tüm bunlar sanki hiç olmamış gibi hızla uzaklaşıyorlar.

Ama Todd...

Todd hayatta.

Bir an için öne eğilip bu gerçeği iyice hissetmeye çalışıyorum.

"Ve yorgun kalplerimizle seni toprağa emanet ediyoruz."

"Al." Rahip konuşmasını bitirdikten sonra Şifacı Coyle elimi alıp içine bir avuç toprak bırakıyor. "Tabutun üzerine serpeceğiz."

Elimdeki toprağa bakıyorum. "Neden?"

"Böylece hepimizin çabasıyla gömülmüş olacak." Beni mezarın başında toplanan şifacılara doğru itiyor. Tek tek mezarın yanından geçip elimizdeki bir avuç toprağı Maddy'nin yattığı

tabutun üzerine atıyoruz. Herkes benden olabildiğince uzak durmaya çalışıyor.

Şifacı Coyle dışında kimse benimle konuşmuyor.

Beni suçluyorlar.

Ben de kendimi suçluyorum.

Burada elliyi aşkın kadın var: şifacılar, çıraklar, hastalar. Askerler çevremizi sarmış durumda, bir cenaze töreni için gerekenden fazla sayıdalar. Maddy'nin babası da dahil olmak üzere erkekler mezarın diğer tarafına toplanmış. Sanırım Maddy'nin babasının ağlayan Sesi şimdiye dek duyduğum en acı verici şey.

Ve tüm bunların ortasında kendimi iyice suçlu hissediyorum, çünkü tek düşünebildiğim Todd.

Şimdi geriye dönük düşününce Sesindeki karmaşayı daha iyi anlıyorum, beni Başkan'ın kollarında görünce neler hissetmiş olabileceğini anlayabiliyorum, aramız çok iyi görünüyor olmalıydı.

Her şeyi açıklayabilecek olsam da utanıyorum.

Ve sonra gitti.

Maddy'nin tabutuna elimdeki toprağı serpiştiriyorum, sonra Şifacı Coyle beni kolumdan yakalıyor. "Konuşmalıyız."

"Benimle *çalışmak* mı istiyor?" diyor Şifacı Coyle küçük yatak odamda çay içerken.

"Size hayranlık duyduğunu söylüyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Biliyorum," diyorum. "Biliyorum bu kulağa çok tuhaf geliyor ama belki onu bir kere dinleseniz..."

"Ah, Büyük Başkanımızdan beni epey bir süre idare edecek kadar çok şey dinledim."

Yatağımda arkaya doğru yaslanıyorum. "Ama ne bileyim, gemilerle ilgili bildiklerimi anlatmam için beni *zorlayabilirdi.* Oysa beni hiçbir şey için zorlamıyor." Başımı çeviriyorum. "Hatta yarın arkadaşımı görmeme bile izin veriyor."

"Şu senin Todd'u mu?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. Yüz ifadesi kaya kadar sert.

"Ve sanırım bu ona karşı minnettar olmana neden oluyor, öyle mi?"

"Hayır," diyorum yüzümü ovuşturarak. "Ordusunun buraya gelirken neler yaptığını gördüm. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Ama?" diyor Şifacı Coyle en sonunda.

Ona bakmıyorum. "Ama Maddy'yi vuran adamı astırıyor. İnfaz yarın gerçekleşecek."

Dilini şaklatarak bunu önemsemediğini belirten bir ses çıkarıyor. "Bir kişinin daha ölmesi onun için nedir ki? Alınacak bir can daha? Bunun sorunu çözeceğini düşünmek tam da ona göre."

"Gerçekten üzgün görünüyordu."

Yan yan bana bakıyor. "Öyle olduğuna eminim. Kesinlikle öyle göründüğüne eminim." Sesini alçaltıyor. "O Yalanların Başkanı kızım. Öyle iyi yalan söyler ki gerçek olduğuna inanırsın. En iyi hikâyeleri Şeytan anlatır. Annen sana bunu öğretmedi mi?"

"Şeytan olduğunu düşünmüyor," diyorum. "Sadece savaş kazanmış bir asker olduğunu düşünüyor."

Dikkatlice bana bakıyor. "Hafifletme," diyor. "Başka bir şey değil. Buna durumu hafifletme denir. Bu riskli bir durum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani düşmanla çalışmak istiyorsun. Yani onu yenmektense ona katılmayı tercih ediyorsun ve bu yenilmemeyi garantilemek için en iyi yoldur."

"Ben bunu istemiyorum!" diye bağırıyorum. "Sadece tüm bunların sona ermesini istiyorum! Buranın gelmek üzere olan insanlar için bir yuva, dört gözle varmayı bekledikleri evleri olmasını istiyorum. Barış ve mutluluk istiyorum." Sesim titremeye başlıyor. "Başka kimsenin ölmesini istemiyorum."

Çay fincanını bırakıp ellerini dizlerinin üzerine koyarak sertçe bana bakıyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor. "Yoksa uğruna her şeyi yapabileceğin tek kişi yalnızca şu senin oğlan mı?"

Bir an için zihnimi okuyup okumadığını düşünüyorum.

(çünkü evet, Todd'u görmek istiyorum...)

(ona açıklamak istiyorum...)

"Bize sadık olmadığın çok açık," diyor Şifacı Coyle. "Maddy'yle giriştiğin şu tehlikeli oyundan sonra bizim için bir kazançtan çok tehlike olduğunu düşünmeye başlayanlar var."

Kazanç, diye düşünüyorum.

Derin derin iç geçiriyor. "Bu arada," diyor, "Maddy'nin ölümü için seni suçlamıyorum. Kendi kararlarını verebilecek yaştaydı ve eğer sana yardım etmeyi seçtiyse, eh, o halde yapacak bir şey yok." Alnını ovuşturuyor. "Seni öyle çok kendime benzetiyorum ki Viola. Böyle olmasını istemememe rağmen." Gitmek üzere ayağa kalkıyor. "Bu yüzden lütfen, seni suçlamadığımı bil. Ne olursa olsun."

"Ne demek *ne olursa olsun?*"

Ancak daha fazla konuşmuyor.

O gece uyanış adı verilen bir şey yapıyorlar, şifaevindeki herkes bol miktarda düşük alkollü bira içip Maddy'nin sevdiği şarkılardan söyleyerek onunla ilgili hikâyeler anlatıyor. Gözyaşları dökülüyor, ben de ağlıyorum ve bunlar mutluluk gözyaşları değil, fakat çok üzüntü dolu da değiller.

Ve yarın Todd'u tekrar göreceğim.

Ve şimdilik herhangi bir şeyle ilgili iyi hissetmeye yaklaşabileceğim tek an bu.

Şifaevinde dolaşıyorum, birbirleriyle konuşan şifacılar, çıraklar ve hastaların yanından geçiyorum. Hiçbiri benimle konuşmuyor. Corinne'i pencere kenarında bir sandalyeye otururken görüyorum, son derece sinirli. Maddy'nin ölümünden bu yana kimseyle konuşmuyor, mezarın başında dahi tek kelime etmedi. Yanaklarından sızan gözyaşlarının bıraktığı izleri görmek için çok yakınında olmak gerekirdi.

Biranın etkisi mi bilmiyorum fakat çok üzgün göründüğünden gidip yanına oturuyorum.

"Üzgünüm..." diye konuşmaya başlıyorum ancak daha sözümü bitiremeden kalkıp giderek beni orada öylece bırakıyor.

Şifacı Coyle elinde iki bardak birayla çıkageliyor. Corinne'in odadan çıkışını izliyoruz. "Üzülme," diyor Şifacı Coyle otururak.

"Benden hep nefret etti."

"Hayır. Sadece zor bir süreç geçirdi, hepsi bu."

"Nasıl yani?"

"Bunu sana o anlatmalı, ben değil. Hadi iç bakalım."

Bir yudum alıyorum. Oldukça tatlı, ağzıma buğday tadı geliyor, köpükleriyse damağıma çarpıyor ama kötü değil. Oturup birkaç dakika sessizce içiyoruz.

"Hiç okyanus gördün mü Viola?" diye soruyor Şifacı Coyle.

Bir yudum daha alınca öksürüyorum. "Okyanus mu?"

"Yeni Dünya'da okyanuslar vardır," diyor, "kocaman okyanuslar."

"Ben yerleşimci gemisinde doğdum," diyorum, "ama gözetleme uçuşundayken yörüngeden görmüştüm."

"Ah, o halde dalgaların kıyıya vurup masmavi, capcanlı ve kaybolana dek geri çekilişini hiç izlemedin; okyanus kapkaranlık uzaydan bile daha büyük görünür çünkü içinde barındırdığını gözlerden saklar." Başını mutlu bir şekilde iki yana sallıyor. "Eğer Tanrı'nın gözünde ne kadar ufak olduğunu görmek istersen okyanusun kıyısında durman yeterlidir."

"Ben sadece nehir gördüm."

Altdudağını öne çıkarıp beni inceliyor. "Bu nehir okyanusa uzanıyor, biliyorsun. Üstelik o kadar uzak sayılmaz. At üstünde iki gün. Füzyon arabasıyla da yarım gün ama yol pek iyi değildir."

"Yol mu var?"

"Yoldan geriye pek bir şey kalmadı."

"Orada bir şey var mı?"

"Eskiden evimdi," diyor oturduğu yerde konumunu değiştirerek. "Buraya ilk indiğimizde, yani neredeyse yirmi üç yıl önce. Bir balıkçı yerleşimi olması düşünülmüştü, tekneler falan. Yüz yıl içinde bir liman kentine bile dönüşebilirdi."

"Ne oldu?"

"Tüm gezegende olan biten; bütün bu büyük planlarımız ilk birkaç yıl içinde karşılaşılan güçlükler nedeniyle suya düştü. Yeni bir medeniyet kurmak düşündüğümüzden çok daha güçtü. Yürümeden önce emeklemen gerekir." Birasından bir yudum daha alıyor. "Ve bazen emeklemeye geri dönersin." Kendi kendine gülümsüyor. "Herhalde en iyisi buydu ama.

Yeni Dünya'nın okyanuslarının balıkçılığa pek de uygun olmadığı ortaya çıktı."

"Neden?"

"Çünkü balıklar tekne kadar ve hemen yanından yüzüp gözlerine bakarak seni nasıl yiyeceklerini söylüyorlar." Yeniden gülümsüyor. "Ve sonra da yiyorlar."

Bu kez ben de gülüyorum. Sonra tüm olan biteni anımsıyorum.

Bana bakıyor, göz göze geliyoruz. "Çok güzeldir ama; yani okyanus. Daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemez."

"Özlüyorsunuz." Biramdan son yudumu alıyorum.

"Okyanusu bir kez görmek onun nasıl özleneceğini öğrenmektir," diyor bardağımı alarak. "Bir bardak daha getireyim."

O gece rüya görüyorum.

Rüyamda okyanuslar ve beni yiyecek balıklar görüyorum. Başında Şifacı Coyle olan ve akıntıyla birlikte yanımızdan geçen ordular görüyorum. Maddy'nin elimi tutup beni suyun yüzüne çıkardığını görüyorum.

Şimşeklerin gökyüzünü ikiye ayırırcasına GÜM! diye çaktığını görüyorum.

Ben bu sese irkildikçe Maddy gülümsüyor. "Onu göreceğim," diyorum.

Omzumun üzerinden bakıp, "İşte orada," diyor.

Bakmak için arkama dönüyorum.

Uyanıyorum ama güneşte bir tuhaflık var. Doğruluyorum, başım kaya gibi ağır ve her şeyin dönüp durmasını engellemek için gözlerimi yummam gerekiyor.

"Akşamdan kalmak böyle bir şey mi?" diyorum yüksek sesle.

"O birada alkol yoktu," diyor Corinne.

Gözlerimi açıveriyorum, açmasam daha iyi olacak, çünkü her tarafta siyah noktacıklar görüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Büyük Başkan'ın adamları seni alabilsin diye uyanmanı bekliyorum."

"Ne?" diyorum o ayağa kalkarken. "Neler oluyor?"

"Sana ilaç verdi. Biranda Jeffers vardı, bir de tadını bastırmak için meyankökü. Sana şunu bıraktı." Ufak bir kâğıt parçası uzatıyor. "Okuduktan sonra ortadan kaldırmalısın."

Kâğıdı alıyorum. Şifacı Coyle'dan bir not.

Beni affet kızım, yazıyor, *fakat Büyük Başkan yanılıyor. Savaş bitmedi. Doğrunun yanında ol, bilgi edinmeye, onu yanlış yollara saptırmaya devam et. Seninle iletişime geçilecek.*

"Bir dükkânın vitrinini havaya uçurup karmaşada kaçtılar," diyor Corinne.

"Ne yaptılar?" Sesim yükseliyor. "Corinne, neler oluyor?"

Fakat bana bakmıyor bile. "Diyorum ki kutsal yeminlerinden ve hayat kurtarmaktan daha önemli hiçbir şey olmadığına dair vaatlerinden vazgeçtiler."

"Burada başka kim var?"

"Sadece sen ve ben," diyor. "Ve seni Büyük Başkan'a götürmek üzere dışarıda bekleyen askerler." Başını eğip ayakkabılarına bakıyor ve ilk kez içinde kor gibi yanan hiddeti, öfkeyi fark ediyorum. "Sanırım daha az *yakışıklı* biri tarafından sorgulanacağım."

"Corinne..."

"Artık bana Şifacı Wyatt demelisin," diyerek kapıya dönüyor. "Tabii son derece ihtimal dışı bir şekilde her ikimiz de buraya sağ salim geri dönecek olursak."

"Gittiler mi?" derken buna hâlâ inanamıyorum.

Corinne sadece bana bakıp ayağa kalkmamı bekliyor.

Gittiler.

Beni burada Corinne'le yalnız başıma bıraktı.

Beni burada *bıraktı.*

Gidip bir savaş başlatmak için.

13

CAM KIRIKLARI

[TODD]

"FÜZYON YAKITI EFENDİM, kil tozuna bulanarak bir hamur hazırlanıyor..."

"Hidrojen bombasının nasıl yapıldığını biliyorum, Onbaşı Parker," diyor Başkan atının üstünden çevredeki hasarı incelerken. "Asıl bilmediğim şey emrinizdeki askerlerin gözü önünde silahsız bir grup kadının nasıl olup da böyle bir bombayı *yerleştirebildiği*."

Onbaşı Parker'ın yutkunduğunu, âdemelmasının inip kalktığını görüyoruz. Eski Prentisstown'dan diil, yani orduya yolda katılmış olmalı. *Güç neredeyse oraya gidersin*, demişti Ivan. Peki ama aynı güç yanıt veremiceniz sorular yöneltirse? "Yalnızca kadınlar olmayabilir efendim," diyor Parker. "İnsanlar şey hakkında konuşuyor..."

"Şuna bak pislik," diye bana sesleniyor Davy, Kapan/Palamut'u, havaya uçmuş olan vitrinin karşısındaki bir ağaç kütüğünün yanına sürerken.

Eğilip Angharrad'a fısıldarken sağlam elimle hafifçe dizginleri çekiyorum. Adımlarına dikkat ederek her yere dağılmış olan ahşap, alçı, cam ve yiyecek parçalarının arasından ilerliyor; sanki tutmaya çabalarken sonunda hapşuruveren

bir dükkân gibi. Ağaç kütüğüne saplanmış bissürü renkli kıymığı işaret eden Davy'nin yanına gidiyoz.

"Patlama öyle şiddetliymiş ki bunları ağaca saplayıvermiş," diyor. "Ah şu yosmalar!"

"Gece geç vakitti," diyorum askıdaki kolumu düzelterek. "Kimseye zarar vermediler."

"Yosmalar," diye tekrarlıyor Davy başını iki yana sallayarak.

"İlaç stoğunuzu geri vereceksiniz onbaşı," diyor Başkan yüksek sesle. Böylece Onbaşı Parker'ın adamları da bu cezayı duyabiliyor. "Hepiniz. Ayrıcalık sadece onu hak edenler içindir."

Başkan Onbaşı Parker'ın, "Evet, efendim," diye mırıldandığını duymazdan gelip, Bay O'Hare ve Bay Morgan'la kısa bir konuşma yaptıktan sonra, ikisi farklı yönlere doğru hareket ediyor. Daha sonra Başkan yanımıza geliyo, hiçbi şey demeden tokat yemiş gibi somurtarak bakıyo. Morpeth de öfkeli bi şekilde atlarımıza bakıyo. **itaat et** diyor Sesi. **itaat et. itaat et** Kapan ve Angharrad başlarını indirip bi adım geriliyolar.

Atların hepsi biraz çatlak.

"Peşlerine düşmemi ister misin baba?" diye soruyor Davy. "Bunu yapan yosmaları kastediyom."

"Doğru konuş," diyor Başkan. "İkinizin de yapması gereken işler var."

Davy bana yan yan bakıp sol bacağını uzatıyo. Bacağının alt yarısı tamamen alçıda. "Baba? Fark etmemiş olabilirsin ama doğru dürüst yürüyemiyom bile, hem pisliğin de kolu askıda ve..."

Daha sözünü bitirmeden Başkan'dan şşşş diye çıkan bir ses düşünceden bile daha hızlı bi şekilde, sesten bi kurşun

gibi ona doğru gidiyo. Davy eyerinde irkilince dizginleri öyle sertçe çekiyo ki Kapan şaha kalkıp Davy'yi yere düşürecek gibi oluyo. Davy toparlanıyor, hızlı hızlı soluk alıp verirken şaşkın bi şekilde etrafa bakıyor.

Bu da *neydi* böyle?

"Bu sence izin alabileceğin bir gün mü?" diyor Başkan dükkânın yıkıntılarını işaret ederek, binadan hâlâ dumanlar çıkıyor.

Havaya uçmuş.

(Bunu Sesimde olabildiğince gizlemeye çalışıyordum...)

(ama hep oradaydı, gizli gizli, yüzeyin altında fokurdayıp duruyodu)

(bir zamanlar havaya uçan o köprüyü...)

Başkan'a dönüyorum ve bana öyle sert bi şekilde bakıyo ki daha doğru dürüst düşünmeden söyleyiveriyom. "Bu o değildi," diyorum. "O olmadığına eminim."

Bakmaya devam ediyor. "Onun olabileceğini hiç düşünmedim zaten Todd."

Dün kolumun tedavisi fazla uzun sürmedi, beni sürükleyerek götürdüğü meydandaki klinikte beyaz önlüklü adamların yaptığı iki kemik kaynatma iğnesi kırıktan daha çok acıttı, ama o çoktan gitmişti bile, ertesi gece (yani bu gece, bu gece) Viola'yı göreceğime dair söz verdikten sonra, ona sormak istediğim milyonlarca sorudan kaçıverdi: Nasıl ona sarılıp adıyla seslenebildiğini, nasıl onun doktor ya da ona benzer bi şey gibi çalışıp cenazeye gidebildiğini ve...

(ve onu görünce kalbimin nasıl yerinden fırlıcakmış gibi çarptığını...)

(ve bir kez daha gittiğinde aynı acıları nasıl yeni baştan hissettiğimi...)

Ve sonra bi şekilde orada bi yerlerde bensiz sürdürdüğü hayatına döndü ve ben uykumu getiren ağrı kesiciler alıp katedrale döndüm, öyle ki başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalmışım.

Başkan Ledger çöp-toplama-günü hakkındaki şikâyetleriyle birlikte içeri girdiğinde uyanmadım. Akşam yemeği geldiğinde ve Başkan Ledger her iki porsiyonu yediğinde de uyanmadım. Gece olup da kapımız kilitlenince de uyanmadım, *takırt*.

Fakat tüm kent bir *BOMM*! sesiyle sarsılınca uyandım.

Ve karanlıkta doğrulmuş, ağrı kesicilerin midemi bulandırdığını hissederken, daha bu *BOMM* sesinin ne olduğunu ya da nereden geldiğini yahut ne anlam ifade ettiğini bilmeden, tüm dünyanın bir kez daha sonsuza dek değiştiğini anlamıştım.

Ve işte sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Başkan ve yaralı olsun olmasın tüm adamlarıyla birlikte bombanın patladığı yere gittik. Morpeth'in üstünde, ona bakıyorum. Sabah güneşi ona arkadan vuruyor, gölgesi uzayıp her yeri kaplıyor.

"Onu yine de bu gece görcek miyim?" diye soruyorum.

Uzunca bir süre sessiz kalıp öylece bakıyor.

"Bay Büyük Başkan?" diye sesleniyor Onbaşı Parker, adamları patlamanın etkisiyle bir başka ağaca fırlayan uzun bir tahta parçasını götürürken.

Ağacın gövdesine bir şey kazınmış.

Nasıl şey yapılacağım bilmesem de...

Yani pek fazla bilmesem de ne yazılı olduğunu çıkarabiliyom.

Tek bir harf mavi boyayla ağaç gövdesine kazınmış.

Y harfi. Tek bir **Y** harfi.

"Saldırının ertesi günü bizi yine o str'olası yere gönderdiğine inanamıyom," diye homurdanıyor Davy manastıra uzanan yolda ilerlerken.

Açıkçası buna ben de inanamıyorum. Davy doğru dürüst yürüyemiyo bile ve kemik kaynatma ilaçlarına rağmen kolumun eski haline dönmesi için en az bikaç gün geçmesi gerekiyo. Şimdiden biraz kıvırabiliyom fakat Mank ordusuna karşı koyamıcağım çok açık.

"Ona hayatını kurtardığımı söyledin mi?" diye soruyor Davy hem sinirli hem de utanmış görünüyor.

"*Sen* söylemedin mi?" diyorum.

Davy'nin dudakları çizgi halini alıyor, uyduruk bıyığı daha da inceliyor. "Böyle şeyler söylediğimde bana inanmıyo."

İç geçiriyorum. "Söyledim. Hem zaten Sesimden anladı."

Bir süre sessizce ilerledikten sonra Davy sessizliği bozuyor, "Bi şey söyledi mi?"

Duraksıyorum. "*Onun için iyi olmuş*," dedi.

"Bu kadar mı?"

"Benim için de iyi olduğunu söyledi."

Davy dudağını ısırıyo. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

"Anladım." Daha başka bi şey söylemiyo, sadece Kapan'ı tırısa kaldırıp hızlanıyo.

Dün gece yalnızca tek bir bina havaya uçmuş olmasına rağmen tüm kent farklı görünüyor. Daha çok sayıda devriye askeri var ve anayollarla ara sokaklarda bi aşağı bi yukarı uygun adım yürüyen daha çok asker görünüyor; öyle hızlı ilerliyolar ki neredeyse koşacaklarmış gibi görünüyolar. Artık çatılarda da askerler var, orda burda, tüfeklerini doğrultmuş öylece bakıyolar.

Asker olmayan erkeklerse bi yerden bi diğerine olabildiğince hızlı gidip ayakaltında dolaşmıyo ve başlarını yukarı kaldırmıyolar.

Bu sabah hiç kadın görmedim. Bi tane bile.

(onu da görmedim)

(*Onun* yanında ne yapıyodu?)

(ona yalan mı söylüyo)

(Peki o buna inanıyo mu?)

(Patlamalarla bi ilgisi var mı?)

"Patlamalarla *kimin* ilgisi var mı?" diye soruyor Davy.

"Kapa çeneni."

"Kolaysa kapat," diyor. Fakat buna pek gönüllü değil.

Hırpalanmış gibi görünen, elleri bağlı bi adama eşlik eden bi grup askerin yanından geçiyoruz. Askıdaki kolumu göğsüme daha sıkı bastırıyorum ve ilerlemeye devam ediyoruz. Metal kulenin bulunduğu tepeyi geçip manastıra uzanan son dönemeci alırken sabah güneşi iyice yükseliyor.

Artık oraya varmayı geciktirmenin bi yolu yok.

"Ben gittikten sonra n'oldu?" diyorum.

"Onnarı dövdük," diyor Davy, bir yandan da Sesinde dahi gördüğüm bacağındaki acıdan ötürü oflayıp pufluyor. "Onnarı güzelce dövdük."

Angharrad'ın yelesine bi şey konuyor. Elimle silkelerken bu kez koluma bi şey çarpıyor. Başımı kaldırıyorum.

"Bu da ne?" diyor Davy.

Kar yağıyor.

Hayatımda kar yağdığını bi kez gördüm, o zamanlar bi daha muhtelemen hiç görmiceğimi bilmicek kadar ufaktım.

Bembeyaz kar taneleri ağaçların arasından geçip yola düşüyo, kıyafetlerimizle saçlarımıza karışıyo. Sessiz bir yağış bu ve diğer her şeyin de sessiz görünmesini sağlaması çok tuhaf, sanki bi sır vermeye çalışır gibi, korkunç mu korkunç bi sır.

Gelgelelim güneş tam tepede.

Ve bu kar diil.

"Kül," diyor Davy dudağının kenarına konan bir taneyi tükürerek. "Cesetleri yakıyolar."

Cesetleri yakıyorlar. Taş duvarın tepesindeki adamlar tüfeklerini doğrultmuş, hayatta kalan Mankların ölenlerin cesetlerini üst üste yığmasını seyrediyo. Yakılan yığın çok büyük, en uzun Manktan bile daha yüksek ve her geçen saniye başları eğik Manklar sessizce yeni cesetler getiriyo.

Yığına bir ceset fırlatıldığını görüyorum. Çarpık bi şekilde düşüyor, sonra diğer cesetlerle alevlerin arasından yuvarlanıp sırtüstü yerdeki çamura batıyor, göğsünde kurşun delikleri, vücudundaki yaraların üzerindeyse kurumuş kan izleri...

(ölü bi Mank, kamp alanında sırtüstü yatıyor...)

(Mank'ın göğsünde bi bıçak...)

Derin bi soluk alıp başımı çeviriyorum.

Çıkardıkları takırtıların dışında, hayatta kalan Mankların hâlâ Sesi yok. Ne bi ağıt, ne öfke, ne de temizlemek zorunda kaldıkları pislik için bi şey.

Sanki biri dillerini kesivermiş gibi.

Ivan tüfeğini koluna kıstırmış bizi bekliyo. Bu sabah daha sessiz ve hiç mutlu görünmüyo.

"Numaralandırmaya devam etmeniz gerekiyo," diyor metal şeritlerle dolu çantayı bize doğru tekmeleyerek. "Gerçi artık çok daha azlar."

"Kaçını hakladık?" diye soruyor Davy gülümseyerek.

Ivan omuz silkiyor, sinirlenmiş gibi. "Üç yüz, üç yüz elli, tam emin değilim."

Bunu duyunca midemin yeniden kasıldığını hissediyorum, fakat Davy daha bi şevkle sırıtıyor. "Bu harika bi şey."

"Bunu sana vermem gerek," diyor Ivan tüfeği bana uzatıp.

"Ona *silah mı* veriyon?" diyor Davy sesini yükselterek.

"Büyük Başkan'ın emirleri," diye çıkışıyor Ivan. Hâlâ tüfeği uzatıyor. "Çıkarken gece bekçisine vercekmişin. Sadece buradayken güvenliğini sağlamak için." Asık bi suratla bana bakıyor. "Büyük Başkan doğru olanı yapacağını bildiğini söylememi istedi."

Bense öylece tüfeğe bakıyorum.

"Bu str'olası duruma inanmıyom," diyor Davy öfkeli bi şekilde başını iki yana sallayarak.

Tüfek kullanmayı biliyorum. Ben ve Cillian kafamı patlatmamam, güvenli bi şekilde avlanmam ve yalnızca gerektiğinde kullanmam konusunda beni eğitmişti.

Doğru zamanda.

Başımı kaldırıyorum. Mankların çoğu arkaya, girişten olabildiğince uzağa çekilmiş. Geri kalanlarıysa tarlanın ortasında yanmakta olan ateşe ceset taşıyor.

Ancak beni görebilenler beni izliyor.

Ve düşüncelerini duyamıyom.

Yani ne planladıklarını kim bilebilir?

Tüfeği alıyorum.

Hiçbi anlam ifade etmiyor. Kullanmıcam. Sadece alıyorum.

Ivan dönüp kapıya doğru ilerliyor ve o giderken fark ediyorum.

Hafif bir *uğultu*, belli belirsiz fakat orda. Ve gitgide yükseliyo.

Bu kadar sinirlenmiş olmasına şaşmamalı.

Başkan onun da ilaçlarını almış.

Sabahın geri kalanını yem çıkarıp yalakları doldurup keneflere kireç dökerek geçiriyoz, ben tek kolla, Davy ise tek bacakla çalışıyo, ama bu haliyle bile olması gerekenden daha yavaş çalışıyo, çünkü övünüp dursa da numaralandırma işine henüz geri dönmek istediğini sanmıyom. Artık ikimiz de silahlıyız ama yine de canına kasteden bi düşmana yeniden dokunmak biraz cesaret ister.

Sabah yerini öğleden sonraya bırakıyor. İlk kez, ikimizin de öğle yemeğini o alacağına, Davy bi sandviç de bana fırlatıyor.

Öylece yiyip, bize bakan Mankları, yanan cesetleri ve kötü, çok kötü olan saldırıdan sağ çıkmayı başaran bin yüz elli Mank'ı izliyoruz. Açtığımız tarlaların kenarlarında ve manastır duvarı boyunca toplanmışlar; bizden ve yanan yığından olabildiğince uzaktalar.

"Cesetler bataklığa atılmalı," diyorum yorulan sağlam kolumla sandviçimi yerken. "Mank cesetleri bunun içindir. Onları suya bırakırsın ve sonra..."

"Ateş de iyidir," diyor Davy cıvata sıkma aletleriyle dolu bir çuvala sırtını yaslayarak.

"Evet, ama..."

"Aması falan yok pislik." Somurtuyor. "Hem ne diye onlar için mırıldanıp duruyosun ki? Tüm o iyi tavırların da kolunu koparmaya çalışmalarına engel olmadı di mi?"

Haklı olsa da bi şey demiyorum, onları izlemeye devam ederken tüfeğin ağırlığını sırtımda hissediyorum.

Tüfeği alabilirim. Davy'yi vurabilirim. Buradan kaçabilirim.

"Daha kapıya varmadan ölmüş olursun," diye homurdanıyo Davy sandviçine bakarak. "Şu senin kıymetli kız da."

Buna da yanıt vermeden yemeğimi bitiriyorum. Yemlerin hepsi çıkarıldı, yalakların tümü dolduruldu, keneflerin hepsine kireç döküldü. Yapmamız gereken şey dışında yapacak bi şey kalmadı.

Davy oturduğu yerde doğruluyor. "Kaçta kalmıştık," diyor çantayı açarken.

"0038," diyorum gözlerimi Manklardan ayırmadan.

Metal şeritlerden doğru söylediğimi anlıyor. "Bunu nasıl anımsayabiliyosun?" diyor şaşkın bi şekilde.

"Anımsıyorum işte."

Artık hepsi birden bize bakıyor. Yüzleri derin birer oyuk gibi, yaralı ve bomboş. Ne yaptığımızı biliyolar. Neler olacağını biliyolar. Çantada ne olduğunu biliyolar. Bize karşı koyup ölmekten başka yapabilcekleri bi şey olmadığını da biliyolar.

Çünkü sırtımda bi tüfek taşıyorum.

(Doğru olan nedir?)

"Davy," diyorum ancak devamı gelmiyo çünkü...

BOMM!

... uzakta, sanki bi ses değil de, çok geçmeden gelip evinizi yerle bir etmek için elinden geleni yapacak olduğunu bildiğiniz bi fırtına.

Dönüyoruz, duvarların ötesini görebilirmişiz gibi, duman dışarıdaki ağaçların arkasından yükselmeye başlamış bile.

Ama göremiyoruz.

"Şu yosmalar," diye fısıldıyor Davy.

Bense düşünüyorum...

(Bu o mu?)

(Bu o mu?)

(O ne *yapıyor*?)

14

İKİNCİ BOMBA

[VIOLA]

ASKERLER BENİ VE CORINNE'i almak için öğleye kadar bekliyor. Kalan hastaları tedavi etmemesi için onu neredeyse sürükleyerek uzaklaştırmaları gerekiyor ve sonrasında, iki küçük kızı gözetim altında tutmak için gönderilmiş sekiz askerle birlikte yola koyuluyoruz. Bize bakmıyorlar bile, hemen yanımdaki öyle genç ki herhalde Todd'dan biraz büyüktür, hatta hemen yanımdakinin ensesinde, aptalca bir nedenden ötürü gözlerimi ayıramadığım kocaman bir leke var.

Sonra Corinne'in soluğunun kesildiğini duyuyorum. Patlamanın olduğu dükkânın önünden geçiyoruz, binanın ön tarafı çökmüş, askerler kalan yıkıntının önünde nöbet tutuyor. Refakatçimiz göz atmak üzere yavaşlıyor.

Ve tam o anda oluyor.

BOMM!

Öyle yüksek bir ses çıkıyor ki havayı kaskatı bir yumruğa, tuğlalardan örülme bir duvara çeviriyor, sanki dünya ayaklarınızın altından çekilmiş de aynı anda hem yana, hem yukarı, hem

de aşağı düşüyoruz, tıpkı uzay boşluğundaki ağırlıksız olma hissi gibi.

Hiçbir şey anımsayamadığım bir karanlık oluyor ve sonra gözlerimi açtığımda kendimi yerde yatar vaziyette buluyorum, etrafımda dumanlar tütüyor, uçuşan şeritlerle ateş parçaları gökyüzünde sağa sola süzülüyor, bir an için neredeyse huzur verici, hatta neredeyse güzel görünüyor ve sonra hiçbir ses duyamadığımı fark ediyorum, ayağa kalkmaya çalışan ya da muhtemelen bağırmak için ağızlarını açan insanların seslerini duyulmaz kılan çok tiz bir çınlama var etrafımda ve yavaşça doğruluyorum, dünya hâlâ dört dönen sessizlikle çevrili ve ensesinde iz olan askeri görüyorum, hemen yanımda yerde yatıyor, baştan ayağa cam kırıklarıyla kaplı, patlamaya karşı benim için bir kalkan görevi görmüş olmalı, çünkü ben iyi gibiyim fakat o hareket etmiyor.

O hareket etmiyor.

Ve yavaş yavaş sesler geri gelince çığlıkları duymaya başlıyorum.

"Bu tam da tarihin tekrarlamasını *istemediğim* bölümü işte," diyor Başkan düşünceli düşünceli renkli camdan sızan ışığa bakarken.

"Bombayla ilgili hiçbir şey bilmiyordum," diyorum ikinci bir kez, ellerim hâlâ titriyor ve kulaklarım öyle bir çınlıyor ki ne dediğini duymakta güçlük çekiyorum. "İkisi hakkında da."

"Sana inanıyorum," diyor. "Sen de az kalsın ölecektin."

"Askerlerden biri kalkan görevi görmüş," diye kekelerken askerin cesedi aklıma geliyor, cesedinden sızan kanlar, bedeninin her yanına saplanmış cam parçaları...

"Sana yine ilaç verdi, öyle değil mi?" diye soruyor, tüm yanıtlar oradaymış gibi yeniden renkli pencereye bakarak. "Sana ilaç verdi ve seni bırakıp gitti."

Söyledikleri bir yumruk gibi etkili.

Beni bırakıp gitti.

Ve genç bir askerin ölümüne neden olan bir bomba patlattı.

"Evet," diyorum en sonunda. "Gitti. Hepsi gitti."

"Hepsi değil." Yürüyüp arkama geçince yalnızca bir sese dönüşüyor ve onu duyabilmem için yüksek sesle, tane tane konuşuyor. "Bu şehirde beş tane şifaevi var. İçlerinden biri tam kadro çalışıyor, diğer üçündeki şifacılarla çırakların bir kısmı gitmiş. Tamamen terk edilen tek şifaevi seninki."

"Corinne kaldı," diye fısıldıyorum ve aniden savunmaya geçiyorum. "İkinci patlamada yaralanan askerlere müdahale ediyordu. Tereddüt dahi etmedi. En kötü yaralıların yanına gidip yaralarını sardı ve..."

"Anlaşıldı," diye araya giriyor, oysa tüm bu anlattıklarım doğru, oysa beni yanına çağırdı ve ne yaptığımızı anlayamayan ya da anlamak istemeyen diğer aptal askerler bizi zorla alıp götürene dek elimizden geleni yaptık. Corinne onlara karşı koydu koymasına fakat yüzüne vurdular ve o da durdu.

"Lütfen ona zarar vermeyin," diyorum bir kez daha. "Bu olayla hiçbir ilgisi yok. Kendi isteğiyle kaldı. Yardım etmeye çalışıyordu..."

"Ona zarar *vermeyeceğim!*" diye bağırıyor aniden. "Bu kadar *korkaklık* yeter artık! Ben Büyük Başkan olduğum sürece kadınlara hiçbir zarar gelmeyecek! Bunu anlamak neden bu kadar güç?"

Corinne'e vuran askerleri düşünüyorum. Maddy'nin yere düşüşü gözlerimin önüne geliyor.

"Lütfen ona zarar vermeyin," diye fısıldıyorum bir kez daha.

İç geçirip sesini alçaltıyor. "Sadece bize yanıt vermesi lazım. Senden de almak isteyeceğimiz yanıtlar."

"Nereye gittiklerini bilmiyorum," diyorum. "Bana söylemedi. Hiçbir şey söylemedi."

Ve sonra duraksıyorum, bunun farkına varıyor. Çünkü aslında bir şeyden bahsetti, öyle değil mi?

Bana bir hikâye anlattı, şey hakkında...

"Paylaşmak istediğin bir şey mi var Viola?" diye soruyor Başkan tekrar önüme geçip yüzüme bakıyor, bir anda ilgili görünüyor.

"Hiçbir şey," diyorum apar topar. "Hiçbir şey, sadece..."

"Sadece ne?" Gözleri üzerimde, yüzümü inceliyor, Sesim olmamasına rağmen beni okumaya çalışıyor ve kısacık bir süre için dahi olsa bu durumdan ne kadar çok nefret ediyor olması gerektiğinin farkına varıyorum.

"Sadece Yeni Dünya'daki ilk yıllarını tepelerde geçirdiğinden bahsetti," diye yalan söylüyorum yutkunarak. "Kasabanın batısında, şelalenin ötesinde. Öylesine konuştuğunu düşünmüştüm."

Gözleri hâlâ üzerimde ve yeniden yürümeye başlamadan önce uzun uzun bana bakıyor.

"Buradaki en önemli konu," diyor, "ikinci bombanın bir yanlışlık mı olduğu, yani aslmda ilk bombanın bir parçasıyken yanlışlıkla daha sonra mı patladığı?" Yeniden önüme geçip yüzüme bakıyor. "Yoksa kasıtlı mı olduğu? Yani, ilkinden daha sonra patlamak üzere ayarlanmış olmasının nedeni adamlarım olay yerini çevreleyecek olduğundan maksimum kayıp vermemi sağlamak mıydı?"

"Hayır," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Bunu yapmaz. O bir şifacı. Öldüremez..."

"Bir general savaşı kazanmak için her şeyi yapar," diyor. "Bu yüzden ona savaş denir zaten."

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Hayır, buna inanmıyorum..."

"Buna inanmadığını biliyorum." Sırtını dönüp uzaklaşıyor. "Bu yüzden seni geride bıraktılar."

Sandalyesinin yanındaki ufak masaya gidip bir kâğıt parçası alıyor. Görebilmem için havaya kaldırıyor.

Üzerinde mavi renkli bir *Y* harfi var.

"Bu senin için bir şey ifade ediyor mu Viola?"

Yüzümde şüphe çekecek hiçbir ifade olmaması için gayret ediyorum.

"Bunu daha önce hiç görmedim." Tekrar yutkunurken kendi kendime küfür ediyorum. "Nedir o?"

Sert bir ifadeyle uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra kâğıdı tekrar masaya bırakıyor. "Seninle iletişime geçecek." Yüzüme bakıyor. Hiçbir şey ele vermemeye çabalıyorum. "Evet," diyor kendi kendine konuşurmuşçasına. "Evet, seninle iletişime geçecek ve bunu yaptığında lütfen benim adıma ona bir mesaj ilet."

"Ben bu..."

"Ona bu kanlı süreci hemen, hatta daha başlamadan, daha fazla insan ölmeden ve barış sonsuza dek askıya alınmadan sona erdirebileceğimizi söyle. Ona bunu söyle Viola."

Bana öyle sert bir şekilde bakıyor ki, "Tamam," diyorum.

Gözlerini kırpmıyor, her biri bakışlarımı alamadığım kapkara birer çukur. "Ama aynı zamanda eğer savaş istiyorsa bunu alacağını da söyle."

"Lütfen..."

"Hepsi bu kadar," diyor, ayağa kalkıp kapıya gitmemi işaret ediyor. "Şifaevine geri dön. İyileştirebildiğin hastaları iyileştir."

"Fakat..."

Benim için kapıyı açıyor. "Bu öğleden sonra infaz olmayacak," diyor. "Yaşadığımız bu terörist faaliyetlerin ışığında kentle ilgili bazı faaliyetlerin askıya alınması gerekecek."

"Terörist mi?.."

"Ve korkarım şu senin Şifacı'nın pisliklerini temizlemekle uğraşıyor olacağımdan bu akşam için söz verdiğim akşam yemeğini gerçekleştiremeyeceğiz."

Ağzımı açıyorum ancak hiçbir ses çıkmıyor.

Kapıyı yüzüme kapıyor.

Anayol boyunca hayrete düşmüş bir şekilde ilerlerken başım dönüyor. Todd buralarda bir yerde ve tek düşünebildiğim onu göremeyecek, olanlarla ilgili ona hiçbir şey anlatamayacak ve durumu ona açıklayamayacak oluşum.

Ve bu o Şifacı'nın suçu.

Öyle. Bunu söylemekten nefret etsem de onun suçu. Tüm bunlar. Doğru olduğuna inandığı nedenler için dahi olsa yine de onun suçu. Bu gece Todd'u göremeyecek oluşum onun suçu. Yaklaşmakta olan savaş onun suçu. Onun suçu...

Yeniden patlamanın olduğu yere geliyorum.

Yolda dört ceset var, üzerlerine örtülmüş olan beyaz bezler altlarındaki kan göllerini örtmeye yetmemiş. Bana en yakın tarafta, nöbet tutan askerlerin hemen arkasında, kazara hayatımı kurtaran askerin cesedini örten beyaz bezi görüyorum.

Adını dahi bilmiyordum.

Ve sonra aniden öldü.

Keşke Şifacı biraz bekleseydi. Keşke Başkan'ın ondan yapmasını istediği şeyi bir dinleseydi...

Ama sonra düşünüyorum, *Taviz vermek kızım, kaygan bir yokuştur...*

Ama yolda yatan cesetler...

Ama ölen Maddy...

Ama beni kurtaran genç asker...

Ama yardım etmesin diye darp edilen Corinne...

(Ah, Todd, neredesin?)

(Ne yapmalıyım? Doğru olan nedir?)

Askerlerden biri, "İlerle!" diye kükreyince irkiliyorum.

Hızlı adımlarla yol boyunca ilerliyorum ve farkına bile varmadan koşmaya başlamışım bile.

Neredeyse terk edilmiş şifaevine döndüğümde nefes nefeseyim, içeri girip kapıyı arkamdan kapıyorum. Yolda daha çok asker, daha fazla devriye ve çatılarda beni izleyen tüfekli adamlar vardı, hatta içlerinden biri önünden geçerken küstah bir şekilde ıslık dahi çaldı.

Artık iletişim kulesine gidemeyeceğim, imkânsız.

Mahvettiği bir şey daha.

Soluklanırken, burada artık bir şifacıya en yakın kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Hastaların çoğu Şifacı Coyle her nereye gittiyse takip edecek kadar iyileşmişti, kim bilir, hatta belki bombayı yerleştirenler de onlardır, fakat burada en az iki düzine yatak var ve her gün yeni hasta geliyor.

Ve Yeni Prentisstown'ın görüp görebileceği en kötü şifacı sayılırım.

"Ah, yardım edin bana," diye kendi kendime fısıldıyorum.

"Herkes nereye gitti?" diye soruyor Bayan Fox kapıyı açıp odasına girmemle birlikte. "Ne yiyecek ne ilaç var..."

"Üzgünüm," diyerek yatak sürgüsünü çekiyorum. "Size hemen yemek getireceğim."

Tam arkamı dönerken gözlerini iri iri açıp, "Tanrı aşkına!" diyor. Bakışlarının kilitlendiği beyaz önlüğümün sırt kısmına bakıyorum. Önlüğümün sırtı boydan boya o genç askerin kanıyla kaplı.

"İyi misin sen?" diye soruyor Bayan Fox.

Kana bakıyorum ve tek söyleyebildiğim, "Size yemek getireyim," oluyor.

Daha sonraki saatler göz açıp kapayıncaya kadar geçiveriyor. Yardımcı elemanların da hepsi gittiğinden, kalan hastalar için elimden geldiğince yemek hazırlıyorum, odalarına gidip hangi ilaçları ne zaman aldıklarını soruyorum ve her ne kadar neler olup bittiğini merak etseler de, ne durumda olduğumu görüp olabildiğince yardımcı oluyorlar.

Kirli tabak çanak dolu bir tepsiyle koridorda ilerlerken, Corinne'i kapının hemen eşiğinde, ayakta durabilmek için duvara tutunur vaziyette görüyorum.

Tepsiyi yere atıp yanına koşuyorum. Daha yanına varmadan diğer elini havaya kaldırıp beni durduruyor. Yanına yaklaşırken yüzünü buruşturuyor.

Ve gözlerinin etrafındaki şişliği görüyorum.

Ve altdudağındaki şişliği.

Ve dimdik durmaya çalıştığını fark ediyorum, gereğinden fazla dik, sanki çok ama çok acı çekiyormuş gibi.

"Ah, Corinne," diyorum.

"Sadece," diyor güçlükle nefes alarak, "sadece beni odama çıkar."

Ona destek olmak için elini tutunca avcunda bir şey gizlediğini hissediyorum. Soru sormak üzere açılan ağzımı kapatmak için işaretparmağını dudaklarına götürüyor.

"Kızın biri," diye fısıldıyor. "Yol kenarındaki otların arasına gizlenmiş." Başını öfkeli bir şekilde iki yana sallıyor. "Daha küçücük bir kız."

Corinne'i odasına çıkarıp yüzü için bandaj, göğsü içinse kompres getirmek üzere dışarı çıkana dek bunun ne olduğuna bakmıyorum. Depo odasında tek başıma kalana dek bekledikten sonra avucumu açıp bakıyorum.

Bu bir not, katlanmış, dışa bakan yüzeyinde bir V harfi var. İçindeyse hemen hemen hiçbir şey yok, yalnızca birkaç satır.

Kızım, yazıyor, *seçim yapma vaktin geldi.*

Ve sonra tek bir soru var.

Sana güvenebilir miyiz?

Başımı kaldırıyorum.

Yutkunuyorum.

Notu katlayıp cebime koyduktan sonra bandajlarla kompresleri alıp Corinne'e yardım etmeye gidiyorum.

Başkan'ın adamları tarafından dövülen Corinne'e.

Şifacı Coyle için konuşmak zorunda kalmasa dövülmeyecek olan Corinne'e.

Başkan aksini söylemiş olmasına rağmen yine de dövülen Corinne'e.

Sana güvenebilir miyiz?

Ve imza olarak bir isim yok.

İmza yerinde Yanıt yazılı.

Ve Yanıt sözcüğü parlak mavi bir Y harfiyle yazılmış.

15

KİLİTLİ

[TODD]

BOMM!

... ve gökyüzü ardımızda yırtılıverince sert bir rüzgâr esiyo ve Angharrad dehşete kapılarak şaha kalkınca yere düşüyorum ve her yer toz içinde, çığlıklar duyuyorum ve kulaklarım çınlarken ölüp ölmediğimi anlamak için orda öylece yatıyorum.

Bir bomba daha. İlk ikisinden sonra bu haftaki üçüncü. Bu kez bulunduğumuz yerden iki yüz metre kadar uzakta bile değil.

"Yosmalar," dediğini duyuyorum Davy'nin ayağa kalkıp yola bakmaya çabalarken.

Kulaklarım çınlıyor ve ayağa kalkarken tüm vücudum titriyor. Bombalar günün farklı zamanlarında kentin farklı noktalarında patladı. Birinde kasabanın batısına su taşıyan bir kanaldı, bir keresinde de nehrin kuzeyinde kalan tarlalara uzanan iki ana köprü. Bugünse...

"Şu lokanta," diyor Davy Kapan/Palamut'u zapt etmeye çalışırken. "Askerlerin yemek yediği yer."

Kapan'ın diz çökmesini sağladıktan sonra yeniden biniyor.

"Hadi!" diye bağırıyor. "Gidip yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakalım."

Ellerimi Angharrad'ın üzerine koyuyorum, çok korkmuş ve sürekli olarak Acemi oğlan, Acemi oğlan deyip duruyor. Birkaç kez adını tekrarlıyorum ve en sonunda tekrar binebiliyorum.

"Aklına komik komik düşünceler gelmesin," diyo Davy. Tabancasını çıkarıp bana doğrultuyo. "Gözümün önünden ayrılamazsın."

Çünkü bombalar patlamaya başladığından beri böyle.

Davy her gün her saniye bana bi silah doğrultmuş durumda.

Bu yüzden bi türlü onu aramaya gidemiyorum.

"Kadınların kendi amaçlarına hizmet etmedikleri kesin," diyor Başkan Ledger ağzı tavuk dolu bir halde.

Ben hiçbi şey demiyorum, sadece kendi akşam yemeğimi yiyip Sesindeki soru işaretlerinden uzak durmaya çalışıyorum. Lokanta bombalandığında kapalıydı, tıpkı şu her Yanıt bombalamasında olduğu gibi, ama boş olması gereken saatlerde boş olcak diye bi kural yok. Davy'yle ben oraya vardığımızda iki ölü asker ve muhtemelen yerleri falan silen bi başka ölü adam daha bulduk. Diğer patlamalarda üç asker daha ölmüştü.

Tüm bunlar Başkan Prentiss'i gerçekten çok sinirlendiriyor.

Onu artık pek görmüyorum, kolumun kırıldığı günden beri, Viola'yı görür gibi olduğum günden beri. Başkan Ledger onun insanları tutuklatıp kentin batısındaki hapse tıktığını, fakat

onlardan istediği bilgileri alamadığını söylüyor. Bay Morgan, Bay O'Hare ve Bay Tate ordunun bazı bölümlerini kasabanın batısındaki tepelere çekip bombacıların kamplarını aratıyolarmış, yani ilk patlamaların yaşandığı gün ortadan kaybolan şu kadınların.

Gelgelelim ordu hiçbi şey bulamıyo ve Başkan da gitgide daha çok sinirleniyo, sokağa çıkma yasağını artırıp askerlerin ilaçlarını da ellerinden almaya başladı.

Yeni Prentisstown gün geçtikçe daha gürültülü bi hal alıyo.

"Başkan Yanıt'ın varlığını bile inkâr ediyo," diyorum.

"Eh, *Büyük Başkan* istediğini söyleyebilir." Başkan Ledger çatalıyla akşam yemeğini evirip çeviriyor. "Ama insanlar konuşuyor." Bir lokma daha alıyor. "Ah, evet, kesinlikle konuşuyorlar."

Kulenin çıkıntılarına tıkıştırılmış döşeklerin yanı sıra, her sabah taze su doldurulan bir tekneyle, karanlık köşelerden birine ufak bir kimyevi tuvalet yerleştirdiler. Artık yemeklerimiz de daha iyi, her gün Bay Collins getiriyo, sonra da kapıyı üzerimize kilitliyo.

Takırt.

İşte buradayım, Davy ile olmadığım her an burada kilitliyim. *Güven*le ilgili söylediği onca şeye rağmen Başkan'ın dışarıda Viola'yı aramamı istemediği çok açık.

"Bunu kadınların yaptığından emin değiliz," diyorum Viola'yı Sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Tam olarak emin değiliz."

"Kendilerine *Yanıt* adını veren bir grup Mank Savaşı'na da karışmıştı Todd. Gizli bombalamalar, gece yarısı operasyonları, bu tür şeyler."

"Ve?"

"Ve hepsi kadındı. Düşman Ses falan duymuyordu, anlarsın ya." Başını iki yana sallıyor. "Ama sonunda iyice kontrolsüz bir hal aldılar, kendi başlarına kanun koyucu gibi davrandılar. Barışın ardından bizim kentimize dahi saldırdılar. En sonunda bazılarını idam etmek zorunda kaldık. Pis işler."

"Peki ama onları idam ettiyseniz, şimdikiler nasıl onlar olabilir?"

"Çünkü kişiler ölür ama fikirleri yaşamaya devam eder." Sessizce geğiriyor. "Ama ne başarmaya çalıştıklarını bilmiyorum. Büyük Başkan'ın onları bulması an meselesi zaten."

"Kaybolan erkekler de var," diyorum, çünkü bu doğru, fakat asıl düşündüğüm...

(O da onlarla mı gitti?)

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Kadınların çalıştığı şu şifaevleri," diyorum, "üzerlerinde bi işaret falan oluyo mu? Ne oldukları belli oluyo mu dışardan?"

Suyundan bir yudum alırken bana bakıyor. "Bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

Beni ele verecek bi şey olmaması için Sesimi azıcık karıştırıyorum. "Sebebi yok," diyorum. "Boş ver." Kendi akşam yemeğimi bize verilen ufak masaya koyuyorum, yemeğimin geri kalanını yiyebileceğine dair aramızdaki özel bir işaret. "Uyucam."

Yatağıma yatıp duvara bakıyorum. Batan güneşin son ışıkları kuledeki açıklıklardan içeri sızıyo. Bu açıklıklarda pencere falan yok, üstelik kış yaklaşıyo. O soğukları nasıl atlatıcaz bilmiyorum. Kolumu yastığımın altına sokup bacaklarımı kendime doğru çekerek fazla yüksek sesle düşünmemeye çalışıyorum. Başkan Ledger'ın yemeğimin kalanını yediğini duyabiliyorum.

Fakat sonra Sesinden çıkan bir görüntü üzerime üzerime gelip tam tepemde asılı duruyor, maviye boyalı, bana doğru uzanmış bir el resmi bu.

Dönüp ona bakıyorum. Bu eli manastıra giden yol üstünde en az iki farklı binada görmüştüm.

"Beş tane var," diyor alçak sesle. "Nerede olduklarını söyleyebilirim. Eğer istersen."

Sesini arıyorum. O da benimkine bakıyor. İkimiz de diğer düşüncelerimizin altında bi şeyler gizliyoruz. Bunca zamandır aynı yerde kapalıyız ama hâlâ birbirimize güvenip güvenmicemizi bilmiyoz.

"Söyle," diyorum.

"1017," diyorum Davy'ye. Cıvata sıkma aletini, o da evirip çevirerek şeridi takınca Manklardan biri anında 1017 numara oluveriyor.

"Bugünlük yeter," diyor Davy aleti çantaya atarak.

"Ama hâlâ..."

"Yeter dedim." Sekerek su şişemize gidip bi yudum alıyor. Bacağı şimdiye iyileşmiş olmalıydı. Benim *kolum* iyileşti fakat o hâlâ sekerek yürüyor.

"Bunu bi haftada tamamlamamız gerekiyodu," diyorum. "Şu anda *ikinci* haftadayız."

"Bizi acele ettiren birini göremiyom." Suyun bi kısmını tükürüyor. "Ya sen?"

"Hayır, ama..."

"Ne yeni talimat ne de yeni iş var..." Susuyor, sudan bi yudum daha alıp yine birazını tükürüyo. Soluma doğru bakıyor. "Neye bakıyosun?"

1017 hâlâ orda duruyor, bir eliyle şeridi tutmuş öylece bize bakıyo. Sanırım erkek ve sanırım genç, henüz yetişkin olmamış. Bize doğru art arda iki kez takırtıya benzer bi ses çıkarıyo ve Sesi olmamasına rağmen bana küfür ediyomuş gibi geliyor.

Davy de öyle düşünüyor. "Öyle mi?" Omzunda asılı duran tüfeğine uzanırken Sesinde kaçmaya çalışan Manklara defalarca ateş ediyor.

1017 kımıldamıyor. Gözlerimin içine bakıp aynı sesi çıkarıyor.

Evet, bu kesinlikle bir küfür.

Geri geri uzaklaşırken hâlâ bize bakıyo ve diğer eliyle metal şeridi ovalıyo. Tüfeğini 1017'ye doğrultmuş olan Davy'ye dönüyorum.

"Yapma," diyorum.

"Neden?" diyor Davy. "Bizi kim durduracak?"

Buna yanıtım yok çünkü sahiden durduracak kimse yok.

Her üç ya da dört günde bir patlamalar oluyor. Kimse nerede olacağını ya da bombaların oraya nasıl yerleştirildiğini bilmiyor ama yine de *BOMM! BOMM! BOMM!* Altıncı bombanın bu kez bir füzyon reaktöründe patladığı akşam Başkan Ledger gözü mor, burnu şişmiş bir halde geliyor.

"N'oldu?" diye soruyorum.

"Askerler," diyor öfkeli bi şekilde. Tabağına uzanıyor, akşam yemeğinde yine yahni var, ilk lokmasını alırken yüzü buruşuyor.

"Ne yaptın?"

Sinirli bi şekilde bana bakarken Sesi de yükseliyo. "Hiçbir şey yapmadım!"

"Ne demek istediğimi biliyosun."

Bir süre homurdanıyor, biraz daha yahni yiyor, sonra, "Birilerinin aklına Yanıt'ın *ben* olduğum gibi dâhiyane bir fikir gelmiş. *Ben*," diyor.

"Sen mi?" diyorum gereğinden fazla şaşırarak.

Olduğu gibi duran yahnisini bırakıp ayağa kalkıyor, *sahiden* kötü hissediyor olmalı. "Kadınları sorumlu tutamıyorlar ve askerler de suçlayacak birilerini arıyor." Açıklıkların birinden dışarı bakıp bi zamanlar evi olan kasabaya çöken geceyi izliyor. "Peki ya Büyük Başkan dayak yememi önlemek için bir şey yaptı mı?" diyor neredeyse kendi kendine. "Hayır, yapmadı."

Yemeye devam edip Sesimi düşünmek istemediğim şeylerden uzak tutmaya çalışıyorum.

"İnsanlar konuşuyor," diyor Başkan Ledger fısıltıyla, "yeni bir şifacı varmış, daha önce kimsenin görmediği genç biri, bir süre önce bu katedrale girip çıkarken görülmüş, şimdi de bir zamanlar Şifacı Coyle'un yönettiği şifaevinde çalışıyormuş."

Viola, diye öyle açık ve net bir şekilde düşünüveriyorum ki bu düşüncemi gizleyecek vaktim dahi olmuyor.

Başkan Ledger bana dönüyor. "Bunu sen görmemişsindir. Anayolda değil, ufak bir tepeden nehre doğru inerken, manastıra gelmeden. Yolda yan yana iki ambar var, oradan dönmen gerekiyor." Tekrar dışarıya bakıyor. "Kaçırman imkânsız."

"Davy'den ayrılamıyorum," diyorum.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," diyor Başkan Ledger sırtüstü yatağına uzanarak. "Sadece bu güzel kentimiz hakkında sana bazı bilgiler veriyorum."

Soluk alıp verişim ağırlaşıyor, aklım ve Sesim oraya nasıl gidebilceğime, şifaevini bulmak için Davy'den nasıl uzaklaşabilceğime dair olasılıklara yoğunlaşıyor.

(onu bulmak için)

Bunu sormak çok daha sonra aklıma geliyor, "Şifacı Coyle kim?"

Karanlık olmasına rağmen Başkan Ledger'ın Sesinin öfkelendiğini görebiliyorum. "Ah, evet," diyor gecenin karanlığına doğru. "Senin Yanıt'ın o olur, öyle değil mi?"

"Bu sonuncusuydu," diyorum bileğini ovuşturarak, uzaklaşan 1182 numaralı Mank'a bakıyorum.

"Str'olası vakti gelmişti," diyo Davy otların üzerine otururak. Hava soğuk ama güneş var ve gökyüzü bulutsuz.

"Şimdi napçaz?" diyorum.

"Hiçbi str'olası fikrim yok."

Orada öylece durup Manklara bakıyorum. Bilmeyen biri onların koyunlardan daha zeki olduğuna inanmaz.

"*Diiller*," diyo Davy güneşe karşı gözlerini kapayarak.

"Kapa çeneni," diyorum.

Ama yani şunlara bi *baksanıza*.

Öylece otların üstünde oturuyolar, hâlâ Sesleri yok, hiçbi şey konuşmuyolar, yarısı bize bakıyo, diğer yarısı birbirine bakıyo, arada takır tukur sesler çıkarıyolar fakat neredeyse hiç hareket etmiyolar, ellerini doğru dürüst kullanmıyolar. Tüm bu bembeyaz, cansız yüzler öylece duvar dibinde oturmuş *bişey* bekliyo, bu her neyse.

"Vakti geldi Todd," diyor tok bir ses hemen arkamızdan. Başkan atını dışarıya bağlayıp ana kapıdan içeri girerken Davy apar topar ayaklanıyo.

Fakat o bana bakıyo, sadece bana. "Yeni işine hazır mısın?"

"Üç haftadır benle nerdeyse hiç konuşmadı," diye söyleniyo Davy eve doğru at sürerken. Babasıyla aralarında işler pek

iyi gitmiyor. "Sürekli *Todd'dan gözünü ayırma* ya da *Şu Mank işini hızlandır.*" Dizginleri sımsıkı tutuyor. "Peki ya bi teşekkür alıyo muyum? Ya da en azından *iyi iş çıkardın David*?"

"Mankları bi haftada numaralandırmamız gerekiyodu," diyorum Başkan'ın ona söylediklerini tekrarlayarak. "Bizse bunun iki katından daha fazla zaman harcadık."

Bana dönüyor, Sesi öfkeli ve yükseliyo. "*Saldırıya* uğradık! Bu nasıl *benim* suçum olabilir ki?"

"Ben öyle demiyorum," diyorum, fakat Sesim 0038'in boynuna geçirdiği şeridi hatırlıyor.

"Demek *sen de* beni suçluyosun, öyle mi?" Atını durdurmuş öfkeyle bana bakıyo, eyerden sarkmış, neredeyse aşağı atlamaya hazır.

Yanıt vermek için ağzımı açıyorum ama sonra onun arkasından yola bakıyorum.

Yolun nehre doğru kıvrıldığı yerde yan yana iki ambar var.

Hızla Davy'ye bakıyorum.

Yüzünde sinsi bi gülümseme var. "Aşağıda ne var?"

"Hiçbir şey."

"Şu senin kız di mi?" diye alaycı alaycı gülümsüyo.

"Str'ol Davy."

"Hayır, pislik," diyo yere atlayarak, Sesi iyice öfkeli. "Sen str'ol."

Artık kavga etmekten başka bi çaremiz kalmıyo.

"Askerler mi?" diye soruyor Başkan Ledger, akşam yemeği için kuleye döndüğümde yaralanmış ve kan içinde kalmış olduğumu görünce.

"Boş ver," diye homurdanıyorum. Bu Davy ile aramızda uzun zamandır geçen en şiddetli kavga. Her yanım öyle ağrıyo ki yatağa bile güçbela ulaşıyom.

"Şunu yiyecek misin?" diye soruyor Başkan Ledger.

Sesimdeki o malum kelime, hayır, yemicem anlamına geliyor. Uzanıp aldıktan sonra teşekkür bile etmeden tıkınmaya başlıyor.

"Sen yiyerek özgürleşebilceğini mi sanıyosun?" diyorum.

"Diyene bak: Hiç yiyecek sıkıntısı çekmemiş bir oğlan."

"Ben oğlan diilim."

"Buraya indiğimizde yanımızda getirdiğimiz erzaklar sadece bir yıl yetti," diyor lokmaların arasında, "o zamana kadar avcılık ve çiftçilik yeteneklerimiz henüz yeteri kadar gelişememişti." Bir lokma daha alıyor. "Zor zamanlar insanın sıcak bir yemeğin kıymetini bilmesini sağlar Todd."

"Erkekler neden her şeyden bi ders çıkarmaya çalışır?" Yüzümü kollarımla örttükten sonra kolumu çekiyorum, çünkü morarmış olan gözüm çok acıyo.

Yeniden gece oluyor. Hava daha da soğumuş ve battaniyenin altına girerken kıyafetlerimi çıkarmıyorum. Başkan Ledger horlamaya başlıyo, rüyasında sonsuz sayıda odası olan bi evde dolanıp durduğunu ve bi türlü çıkışı bulamadığını görüyo.

Bu, onu düşünebileceğim en güvenli an.

Acaba sahiden dışarda bi yerde mi?

Ve o da şu Yanıt olayının bi parçası mı?

Diğer şeylerin yanı sıra.

Beni görse ne söylerdi?

Her gün yaptıklarımı görse?

Ve *kiminle* olduğumu?

Buz gibi havayı yutkunup yaşaran gözlerimi siliyorum.
(Hâlâ benimle misin Viola?)
(Benimle misin?)

Bir saat sonra hâlâ uyanığım. Aklıma takılan bi şeyler var ve hiç durmadan sağa sola dönüp Sesimi bu huzursuzluğu yaratan her neyse ondan temizlemeye, yarın başlıcağımız, Başkan'ın bizim için düşündüğü ve dürüst olmak gerekirse kulağa pek de kötü gelmeyen şu yeni işe hazır olmak için sakinleşmeye çabalıyorum.

Gelgelelim, sanki kaçırdığım bi şey var, hem de apaçık, gözümün önünde olan bi şey.

Bi şey...

Yatakta doğrulup Başkan Ledger'ın horuldayan Sesini, dışarıdan gelen Yeni Prentisstown'ın uykulu kükremesini, gece kuşlarının cıvıltılarını, hatta uzaktaki nehrin sesini dinliyorum.

Bay Collins beni içeri soktuktan sonra bu sefer *takırt* sesi gelmedi.

Düşünüyorum.

Kesinlikle gelmedi.

Karanlıkta kapıya doğru bakıyorum.

Kilitlemeyi unuttu.

Şu anda, tam şu esnada.

Kapı kilitli değil.

16

OLDUĞUN KİŞİ

[VIOLA]

"DIŞARIDA SESLER DUYUYORUM," diyor Bayan Fox gece için su tasını doldururken.

"Eğer *duymasanız* mucize olurdu Bayan Fox."

"Hemen pencerenin yanında..."

"Sigara içen askerlerdir."

"Hayır, şey olduğuna eminim..."

"Gerçekten çok işim var Bayan Fox, izin verirseniz."

Yastıklarını kabartıp lazımlığını boşaltıyorum. Ben işimi bitirip de gitmeye hazır olana dek bir daha konuşmuyor.

"Artık hiçbir şey eskisi gibi değil," diyor usulca.

"Bunu yeniden söyleyebilirsiniz."

"Haven daha iyi bir yerdi," diyor. "Mükemmel değildi. Ama bundan daha iyiydi."

Ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

Kontrol turumu bitirdiğimde yorgunluktan ölecek gibiyim, ama yine de yatağıma oturup sürekli cebimde taşıdığım not kâğıdını çıkarıyorum. Yüzüncü, belki de bininci kez yeniden okuyorum.

Kızım,

Seçim yapma vaktin geldi.

Sana güvenebilir miyiz?

Yanıt

Hiç isim yok, *onun* ismi bile.

Bu notu alalı neredeyse üç hafta oldu. Hiçbir şey olmayan üç hafta, belki de işte bana ancak bu kadar güvenebileceklerini düşünmüşlerdir. Ne başka bir not ne başka bir işaret, burada Corinne –ya da artık ona hitap etmem gereken yeni haliyle Şifacı Wyatt– ve hastalarıyla sıkışıp kaldım. Normal olarak hastalanan kadınlar bunlar, evet, fakat aynı zamanda Başkan'ın adamlarının Yanıt hakkında "mülakat" yaptığı kadınlar da var; her yerleri yara bere içinde olan kadınlar. Kaburgaları, parmakları, kolları kırık kadınlar. Derileri yanmış kadınlar.

Ve bunlar şanslı olanlar, yani hapse girmeyenler.

Ve her üç ya da dört günde bir, BOMM! BOMM! BOMM!

Ve daha çok kadın tutuklanıp buraya daha çok kadın gönderiliyor.

Ve Şifacı Coyle'dan ses seda yok.

Başkan'dan da öyle.

Buraya neden bir başıma atıldığım hakkında hiçbir ses yok. En önce yakalananın benim olmam gerekirdi, sorgu üstüne sorgu geçiren, bir hapishane hücresinde çürüyüp giden.

"Ama hiçbir şey yok," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şey."

Todd'dan da haber yok.

Gözlerimi kapıyorum. Hiçbir şey hissedemeyecek kadar yorgunum. Her gün iletişim kulesine gitmek için yeni yollar arıyorum ancak askerler her yerde, nasıl bir düzen izledikleri kestirilemeyecek kadar kalabalıklar ve her yeni bombayla bu daha da kötü bir hal alıyor.

"Bir şeyler yapmalıyım," diyorum yüksek sesle. "Bir şeyler yapmalıyım yoksa çıldıracağım." Gülüyorum. "Çıldırıp kendi kendime konuşmaya başlayacağım."

Biraz daha gülüyorum, içinde bulunduğum durum olduğundan çok daha komik geliyor.

Ve penceremin tıklatıldığını duyuyorum.

Doğruluyorum, kalbim deli gibi çarpıyor.

"Şifacı Coyle?" diyorum.

Bu mu? Vakit geldi mi?

Şimdi seçim mi yapmalıyım?

(Ama sanki Ses duyuyorum?..)

Yatakta dizlerimin üzerine oturup dışarıyı azıcık olsun görebileceğim kadar perdeyi aralarken karşımda o somurtkan bakışı, alnını sıvazlayan o parmakları göreceğimi sanıyorum...

Ama bu o değil.

Kesinlikle o değil.

"Todd!"

Ve perdeyi çekip camı açıyorum ve o içeri eğiliyor ve Sesi adımı tekrarlıyor ve ben ona sarılıp içeri çekiyorum, hatta onu havaya *kaldırıp* pencereden içeri sokuyorum ve o da tırmanıyor ve birlikte yatağa düşüyoruz, ben sırtüstü yatıyorum o da benim üzerimde ve yüzüm onunkine yakın ve Aaron peşimizdeyken şelaleye atladıktan sonra da böyle olduğumuzu ve gözlerinin içine baktığımı anımsıyorum.

Ve güvende olacağımızı anladığımı.

"Todd."

Odamın ışığında gözündeki morluğu ve burnundaki kanı görüp, "Ne oldu?" diye soruyorum, "Yaralı mısın? Ben..."

Fakat o sadece, "Bu sensin," diyor.

Öylece yatıp onun sahiden orada olduğunu hissederken, bunun gerçek olduğunu, gerçekten hayatta olduğunu hissederken, güvende olduğunu, vücuduma bastıran ağırlığını, yüzüme dokunan parmaklarının sertliğini, sıcaklığını ve kokusunu, kıyafetlerinin tozunu hissederken ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim ve neredeyse konuşamıyoruz bile ve onun Sesi bir duygu seli gibi, karmakarışık şeylerle dolu: Benim vurulmam, ölüyor olduğumu sandığında hissettikleri, şimdi yanındayken benim hissettiklerim, fakat hepsinin de ötesinde sürekli Viola diyor, Viola. Viola. Viola.

Ve bu Todd.

Vay canına, bu sahiden Todd.

Ve her şey yolunda.

Ve sonra koridorda ayak sesleri duyuluyor.

Tam odamın önünde duran ayak sesleri.

İkimiz de kapıya bakıyoruz. Kapının altından bir gölge görüyoruz, kapının hemen ardında duran birinin ayakları.

Kapının çalmasını bekliyorum.

Onu buradan atmamın emredilmesini bekliyorum.

Ve buna karşı koymak için vereceğim mücadeleyi.

Fakat sonra ayak sesleri uzaklaşıyor.

"O da kimdi?" diye soruyor Todd.

"Şifacı Wyatt," diyorum ve kendi sesimdeki şaşkınlığı fark ediyorum.

"Sonra bombalar patlamaya başladı," diye bitiriyorum, "ve beni sadece iki kez çağırdı, biri önceydi, epey, bir şey bilip bilmediğimi sormak için ve tabii ki de bilmiyordum, sahiden bilmiyordum ve sonra o kadar. Hiçbir şey. Onun hakkında bu kadar şey biliyorum, yemin ederim."

"Patlamalardan bu yana benimle de nerdeyse hiç konuşmadı," diyor Todd başını eğip ayaklarına bakarak. "Bombaları patlatanın sen olduğundan endişe etmiştim."

Sesindeki öfkeyi görüyorum. Bunu yapanın ben olduğumu. "Hayır," diyorum cebimdeki notu düşünerek. "Ben değildim."

Todd yutkunuyor, açık ve net bir şekilde, "Kaçsak mı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. Corinne'e o kadar hızlı bir şekilde ihanet ediyorum ki yüzümün utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissediyorum, ama evet, kaçmalıyız, gerçekten kaçmalıyız.

"Ama nereye?" diye soruyor. "Gitçek neresi var ki?"

Yanıt vermek üzere ağzımı açıyorum...

Fakat duraksıyorum.

"Şu Yanıt nerede saklanıyo?" diye soruyor. "Oraya gidemez miyiz?"

Ve Sesindeki gerginliği fark ediyorum, hoşnutsuzluk ve gönülsüzlük.

Bombalar. Bombalardan o da hoşlanmıyor.

Sesinde, bir lokantanın yıkıntıları arasındaki ölü askerlerin resmini görüyorum.

Ancak daha fazlası da var, öyle değil mi?

Yeniden duraksıyorum.

Düşünüyorum, sadece bir an için, sanki bir sineği kovalarmışçasına, düşünüyorum...

Ona söyleyip söyleyemeyeceğimi düşünüyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Güvenilemeyeceğimi düşünerek bana söylemediler."

Todd başını kaldırıp bana bakıyor.

Ve bir an için onun da yüzünde şüphe ifadesi görüyorum.

"Bana güvenmiyorsun," diyorum susmam gerektiğini düşünmeden önce.

"Sen de bana güvenmiyosun," diyor. "Şu an Başkan'a çalışıp çalışmadığımı düşünüyosun. Ve seni bulmamın neden bu kadar uzun sürdüğünü düşünüyosun." Üzgün bir şekilde tekrar yere bakıyor. "Seni hâlâ okuyabiliyorum," diyor. "Neredeyse kendimi okuyabildiğim kadar iyi bir şekilde."

Ona bakıyorum, Sesine. "Yanıt'ın bir parçası olup olmadığımı düşünüyorsun. Böyle bir şeyi yapabileceğimi düşünüyorsun."

Bana bakmadan başını aşağı yukarı sallıyor. "Sadece hayatta kalmaya, sana ulaşabilmenin yollarını bulmaya çalışırken, beni bırakıp gitmemiş olduğunu umuyordum."

"Asla," diyorum. "Asla."

Tekrar bana bakıyor. "Ben de seni asla bırakmazdım."

"Söz mü?"

"Tüm kalbimle," diyerek utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Ben de söz veriyorum," deyip ona gülümsüyorum. "Seni asla bırakmıcam Todd Hewitt, bir daha asla."

Bu *kez bırakmıcam* dediğim için daha çok gülümsüyor, ama sonra bana bir şey, hem de bahsetmesi zor, utandığı bir şey anlatmak üzere Sesini toparlamaya çalıştığını görüyorum, ancak henüz anlatmaya başlayamadan *bilmesini* istiyorum, *kesin* olarak bilmesini.

"Sanırım okyanustalar," diyorum. "Şifacı Coyle gitmeden önce bana bununla ilgili bir hikâye anlattı. Sanırım nereye gittiklerini söylemeye çalışıyordu."

Başını kaldırıp bana bakıyor.

"Şimdi sana güvenmediğimi söylesene Todd Hewitt."

Ve sonra yaptığım hatanın farkına varıyorum.

"Ne?" diyor yüzümdeki bakışı görerek.

"Bunu Sesinde görebiliyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Todd, bu Sesinde apaçık belli. Okyanus, sürekli ama sürekli tekrarlanıp duruyor."

"Bilerek diil," diyor fakat gözleri irileşiyor ve hücresinin kapısının kilitlenmediğini ve hücresindeki bir adamın ona benim nerede olduğumu söylediğini ve zihninde soru işaretleri oluştuğunu görebiliyorum...

"Ben öyle *aptalım ki,*" diyor Todd ve o da ayağa kalkıyor. "Tam bi str'olası gerzeğim! Gitmeliyiz. Hemen!"

"Todd..."

"Okyanus ne kadar uzakta?"

"At üstünde iki gün..."

"O halde yürüyerek dört gün." Acele ediyor. Sesi de bir patlama kadar açık ve net bir şekilde OKYANUS diyor. Ona baktığımı görüyor, bunu fark ettiğimi de anlıyor. "Seni ispiyonlamıyorum," diyor. "Kesinlikle *hayır,* ama kapıyı açık unutmuş olmalı ki ben de..." Hayal kırıklığı içinde saçlarını çekiyor. "Bunu gizlerim. Aaron hakkındaki gerçeği gizledim, bunu da gizleyebilirim."

Başkan'ın Aaron'la ilgili söylediklerini anımsayınca midem kasılıyor.

"Ama gitmeliyiz," diyor Todd. "Yanımıza alabileceğimiz yiyeceğin var mı?"

"Biraz bulabilirim," diyorum.

"Acele et."

Dışarı çıkmak üzere arkamı dönerken Sesinde adımı duyuyorum. Viola, diyor ve endişe dolu, kandırıldığımıza dair, onun buraya bir amaç için gönderildiğini düşünmeme dair, onun yalan söylediğine inanmama dair endişeli ve tek yapabildiğim ona bakıp içimden ismini tekrarlamak.

Todd.

Ve ne demek istediğimi anlamasını ummak.

Alelacele kantine girip dolaplara koşuyorum. Işıkların çoğunu açmıyorum ve öğün-paketleriyle ekmek somunlarını alırken olabildiğince sessiz hareket etmeye çabalıyorum.

"Bu kadar hızlı ha?" diyor Corinne.

Köşede, karanlığın içinde kalmış bir masada oturuyor, hemen önünde bir fincan kahve var. "Arkadaşın geliveriyor ve sen öylece gidiyorsun." Ayağa kalkıp yanıma geliyor.

"Gitmeliyim," diyorum. "Üzgünüm."

"Üzgünsün öyle mi?" diyor kaşlarını kaldırıp. "Peki burası ne olacak? Sana ihtiyacı olan tüm bu hastalara ne olacak?"

"Ben *korkunç* bir şifacıyım Corinne, tek yaptığım onları yıkayıp beslemek..."

"Böylelikle ben de elimden az da olsa gelen şifacılık işlerini yapacak zaman bulabiliyorum."

"Corinne..."

Gözlerinde şimşekler çakıyor. "*Şifacı Wyatt.*"

İç geçiriyorum. "Şifacı Wyatt," diyorum ve sonra düşündüğüm şeyi söyleyiveriyorum. "Bizimle gel!"

Şaşkına dönmüş görünüyor, hatta neredeyse tehdit edilmiş gibi. "Ne?"

"Tüm bunların sonunun nereye varacağını göremiyor musun? Kadınlar hapiste, kadınlar yaralı. Bu durumun iyiye gitmeyeceği çok açık değil mi?"

"Her gün yeni bombalar patlarken gitmeyecektir."

"Düşman olan Büyük Başkan," diyorum.

Kollarını kavuşturuyor. "Yalnızca tek bir düşmanın olabileceğini mi sanıyorsun?"

"Corinne..."

"Bir şifacı can alamaz," diyor. "Bir şifacı asla can alamaz. Ettiğimiz ilk yemin kimseye acı çektirmemektir."

"Bombalar boş hedeflere yerleştiriliyor."

"Ama her zaman boş olmuyorlar, öyle değil mi?" Başını iki yana sallıyor, yüzünde aniden üzgün bir ifade beliriyor, daha önce hiç görmediğim kadar üzgün bir ifade. "Kim olduğumu biliyorum Viola. *Ruhumun* derinliklerinde bunu biliyorum. Ben hastaları iyileştiririm, yaralıları iyileştiririm, ben buyum."

"Eğer burada kalırsak önünde sonunda bizim için de gelecekler."

"Eğer gidersek de hastalar ölür." Artık sesi öfkeli bile değil, ki bu eskisinden daha korkutucu.

"Peki ya hapse atılırsan?" diyorum ses tonum gitgide daha meydan okuyucu bir hal alıyor. "O zaman hastaları kim iyileştirecek?"

"Bunu senin yapacağını umuyordum."

Sadece bir an için nefes alıyorum. "Bu kadar basit değil."

"Benim için öyle."

"Corinne, eğer buradan kaçabilirsem, eğer halkımla iletişim kurabilirsem..."

"O zaman ne olacak? Hâlâ beş aylık yolları olduğunu kendin söylemiştin. Beş ay çok uzun bir süre."

Dolaplara dönüp çuvalıma yiyecek doldurmaya devam ediyorum. "Denemeliyim," diyorum. "Bir şey yapmalıyım." Çuval dolunca arkama dönüp ona bakıyorum. "Ben buyum." Todd'u düşünüyorum, beni beklediğini ve kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor. "En azından artık buyum."

Sessizce bana baktıktan sonra bir zamanlar Şifacı Coyle'un söylediği bir sözü tekrarlıyor. "Biz yaptığımız seçimlerden ibaretiz."

Veda ettiğini ancak birkaç saniye sonra anlayabiliyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diyor Todd endişeli bir şekilde pencereden dışarı bakarken.

"Hiç," diyorum. "Sonra anlatırım."

"Yiyecek buldun mu?"

Çuvalı kaldırıp gösteriyorum.

"Dur tahmin edeyim, yine nehri takip edeceğiz?" diyor.

"Sanırım."

Bir an için tuhaf tuhaf bana bakarken gülümsememek için kendini zor tutuyor. "İşte yine başlıyoruz."

Ve içimde tuhaf bir duygu var, içinde bulunduğumuz tehlikenin farkında olsam da bu duygu *mutluluk* ve bunu o da hissediyor ve sadece bir saniyeliğine el ele tutuşuyoruz, sonra o yatağın üstüne çıkıp pencere pervazından bir bacağını sarkıttıktan sonra atlıyor.

Yiyecek dolu çuvalı ona uzatıp ben de atlıyorum, ayakkabılarım sertleşmiş çamura vuruyor. "Todd," diye fısıldıyorum.

"Evet?"

"Birileri bana kasabanın hemen dışında bir iletişim kulesi olduğunu söyledi," diyorum. "Askerlerle çevrili olmalı, ama düşünüyordum da eğer onu bulabilirsek..."

"Büyük metal bir kule mi?" diye araya giriyor. "Ağaçlardan falan yüksek?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Galiba," diyorum ve gözlerim irileşiyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Her gün önünden geçiyorum."

"Sahiden mi?"

"Evet, sahiden," diyor ve Sesinde görüyorum, o yolu görüyorum...

"Ve sanırım en sonunda bu kadar yeter," diyor bir ses karanlığın içinden.

İkimizin de tanıdığı bir ses.

Başkan karanlıktan çıktığında arkasında bir sıra asker var.

"İkinize de iyi akşamlar," diyor.

Ve Başkan'dan bir Ses çakması işitiyorum.

Ve Todd yere yığılıyor.

17

AĞIR İŞ

[TODD]

BU BİR SES, ama bir ses değil ve duyup duyabileceğiniz her şeyden daha yüksek bi ses ve eğer başınızın içiyle diil de kulaklarınızla duysanız kesin kulak zarlarınız patlardı ve her şey beyaza kesiyo ve bu yalnızca kör olmuşum gibi diil de sanki aynı zamanda sağırlaşmış, aptallaşmış ve olduğum yerde donup kalmış gibiyim ve hissettiğim acı öyle derinden bi yerden geliyo ki kendinizi korumak için benliğinizde sarılabileceğiniz hiçbi yer yok, bu tam anlamıyla benliğinizin orta yerine inen yakıcı, yanıcı bir şaplak.

Başkan'ın Sesi ona her vurduğunda Davy'nin hissettikleri de bunlar.

Ve bu yalnızca kelimelerden ibaret...

Yalnızca *kelimeler*...

Ama bu *her* kelimenin aynı anda başının içine sıkışıvermesi gibi bi şey ve tüm dünya o anda sana **SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN** diye bağırıp duruyo ve sana ait ne kadar kelime varsa hepsini söküp alıveriyo, tıpkı saçını kökünden koparırken kafa derini de çekip alıyomuş gibi...

Bir kelime çakması ve anında hiçbi şey oluyorum...

Hiçbi şeyim.

HİÇBİ ŞEYSİN...

Ve yere yığılıyorum ve Başkan artık bana ne isterse yapabilir.

Sonrasında olanlarla ilgili konuşmak istemiyom.

Başkan şifaevinde nöbetçi olarak bikaç asker bırakıyor ve geri kalanlar beni katedrale sürüklüyor ve yolda hiçbi şey demiyor, kıza zarar vermemesi için yalvarırken tek bi kelime dahi etmiyor, yol boyunca, ona zarar vermedikçe her ne isterse yapacağıma dair söz verip, bağırıp ağlarken (kapa çeneni) tek kelime dahi etmiyo.

(kapa çeneni, kapa çeneni)

Geri döndüğümüzde beni yeniden sandalyeye bağlıyor.

Ve Bay Collins'in kasabaya gitmesine izin veriyor.

Ve...

Ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Çünkü ağlıyom, kusuyom, ona yalvarıyom ve kızın adını tekrarlıyom ve biraz daha yalvarıyom ve tüm bunlar bana öyle büyük bi utanç veriyo ki söyleyemiyom bile.

Tüm bunlar olurken Başkan hiçbi şey demiyo. Sadece defalarca çevremde dönüp bağırışlarımı ve yalvarmalarımı dinliyo.

Tüm bunların altındaki Sesimi dinliyo.

Ve kendi kendime, tüm bu bağırıp çağırmayı, bu yakarmayı, onun söylediklerini Sesimde gizlemeye çalışmak için, onun güvende olmasını sağlamak için, Başkan'ın öğrenmesini engellemek için yaptığımı tekrarlıyom.

(kapa çeneni)

Kendi kendime söylediğim şey bu.

Ve artık daha fazla söylemek istemiyom.

(kapa şu str'olası lanet çeneni)

Kuleye geri döndüğümde sabah olmak üzere ve Başkan Ledger uyanmış beni bekliyo, bi şey yapacak halde olmamama rağmen tüm bu olanlarda bi rolü olup olmadığını düşünüyorum ancak endişesi, halimi görünce kapıldığı dehşet, tüm bunlar Sesinde öyle gerçek ki yavaşça döşeğe uzanırken artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.

"İçeri girmediler bile," diyor arkamda durarak. "Collins sadece kapıyı açtı, şöyle bir baktıktan sonra da kapıyı kilitledi. Sanki biliyolardı."

"Evet," diyorum yastığa doğru. "Sanki biliyolardı."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok Todd," diyor beni okuyarak. "Sana yemin ederim. O adama asla yardım etmem."

"Beni rahat bırak," diyorum.

Ve o da bırakıyor.

Uyumuyorum.

Yanıyorum.

Bu kadar kolay bi şekilde tuzağa düşürülmenin aptallığıyla yanıyorum. Yediğim dayak yüzünden ağlamanın utancıyla yanıyorum (kapa çeneni). Bir kez daha ondan uzaklaştırılmanın verdiği acıyla yanıyorum, bana verdiği sözün acısı, artık ona neler olacağını bilmemenin acısı.

Bana yapcakları şeyler umrumda bile diil.

En sonunda güneş yükseliyo ve cezamı öğreniyorum.

"Tüm gücünü ver pislik."

"Kapa çeneni Davy."

Yeni görevimiz Mankları gruplar haline getirerek manas-

tır arazisinde yapılacak yeni binalar için temel kazmalarını sağlamak, Mankların yaklaşan kışı geçirecekleri yeni binalar için.

Benim cezamsa onlarla beraber çalışmak.

Benim cezam tüm söz hakkının Davy'de olması.

Benim cezam elindeki yeni kırbaç.

"Hadi," diye bağırarak kırbacı sırtımda şaklatıyor. "Çalış!"

Hızla arkama dönüyorum, her yanım ağrıyor. "Bana bi daha o şeyle vurursan str'olası boğazını parçalarım."

Gülümsüyor, otuz iki diş, Sesi neşeli bi zafer çığlığı atıyor. "Bunu denemeni görmek isterim *Bay Hewitt.*"

Ve sadece *gülüyor.*

Küreği yeniden alıyorum. Grubumdaki Mankların hepsi bana bakıyo. Hiç uyku uyumadım ve parmaklarım yakıcı sabah güneşinin altında buz gibi ve elimde olmadan onlara bağırıveriyom. "Çalışmaya devam!"

Birbirlerine takırdayarak bi şeyler söyledikten sonra elleriyle toprağı kazmaya devam ediyolar.

Sadece içlerinden biri bana bir süre daha bakıyor.

Ben de ona bakıyorum, öfkeliyim, Sesim sinirden kudurmuş durumda. O ise sessizce duruyor, soluk alıp verdikçe ağzından dumanlar çıkıyor, bakışlarıyla bişey yapmaya cesaret etmemi istiyor. Bileğini havaya kaldırıyor, kendini tanıtmak ister gibi, sanki onun kim olduğunu bilmiyomuşum gibi, sonra da soğuk toprağa dönüp olabildiğince yavaş çalışmaya başlıyor.

Bizden korkmayan bi tek 1017 var.

Küreğimi alıp sertçe toprağa saplıyorum.

"Keyfin yerinde mi?" diye bağırıyor Davy.

Sesime düşünebildiğim en kaba sözleri yerleştiriyorum.

"Ah, annem öleli çok oldu," diyor. "Tıpkı seninki gibi." Sonra da gülüyor. "Gerçek hayatta da o küçük kitaba yazdığı kadar çok konuşuyo muydu acaba?"

Doğruluyorum, Sesim öfkeyle yükseliyor. "Davy..."

"Çünkü sahiden de *sayfalarca* susmamış be oğlum."

"Bir gün Davy," derken Sesim öyle öfkeli ki neredeyse havayı eğip büktüğünü görebiliyorum. "Bir gün ben..."

"Ne yapacakmışsın evlat?" diyor Başkan, Morpeth'in üstünde içeri girerken. "İkinizin tartışmasını yoldan duydum." Bakışlarını Davy'ye çeviriyor. "Ve tartışmak çalışmak değildir."

"Ah, onları çalıştırıyom baba," diyor Davy başıyla tarlaları işaret ederek.

Ve bu sahiden doğru. Ben ve Manklar on ya da yirmi kişilik gruplara ayrılıp manastır arazisine dağılmış durumdayız, alçak iç duvarlardan taşlar söküp tarlalardaki otları yoluyoruz. Diğerleri çıkan toprağı üst üste yığıyor ve öne yakın olan benim grubum ilk binanın temelleri için gerekli çukurların bi kısmını kazıyor. Benim küreğim var. Manklar ellerini kullanmak zorunda.

"Hiç fena değil," diyor Başkan. "Hiç fena değil."

Davy'nin Sesi öyle keyifleniyor ki neredeyse utanç verici bi hal alıyor. Kimse ona bakmıyor.

"Peki ya sen Todd?" Başkan bana dönüyor. "Sabahın nasıl geçiyor?"

"Lütfen ona zarar vermeyin," diyorum.

"*Lütfen ona zarar vermeyin*," diye alay ediyor Davy.

"Son kez söylüyorum Todd," diyor Başkan. "Ona zarar vermeyeceğim. Sadece onunla ***konuşacağım***. Hatta şu anda onunla konuşmaya gidiyorum."

Kalbim deli gibi atmaya başlıyor ve Sesim yükseliyor.

"Ah, bunu sevmedi baba," diyor Davy.

"Şışşşt," diyor Başkan. "Todd, ona yapacağım ziyaretin herkes için daha hızlı ve daha rahat bir şekilde geçmesi için bana söylemek isteyebileceğin bir şeyler var mı?"

Yutkunuyorum.

Ve Başkan öylece bana *bakıyor*, Sesime bakıyor, beynimdeki kelimelere, **LÜTFEN ONA ZARAR VERMEYİN** diyor sesim ve sesi düşündüğüm şeyleri bastırıyor, tokat Sesinden farklı bu, bu ses onu istemediğim her yere girip karıştırıyo. Kapalı kapıları açmaya, taşları kaldırıp altına bakmaya ve karanlık kalması gereken yerlerdeki ışıkları açmaya çalışıyor ve ben bütün bunlar olurken **LÜTFEN ONA ZARAR VERMEYİN** diyorum ve anlatmaya başlamak *istediğimi* hissedebiliyorum (*okyanus*), kilitli kapıları açmaya başlamak *istediğimi* (*okyanus*), ne söylerse yapmaya başlamak *istediğimi*, çünkü o haklı, her konuda haklı ve ben kim oluyorum ki ona karşı koyabileyim...

"Hiçbi şey bilmiyo," diyorum titrek bir sesle, nerdeyse soluk soluğa.

Bir kaşını kaldırıyor. "Sıkıntılı görünüyorsun Todd." Morpeth'i bana doğru yaklaştırıyor. **itaat et** diyor Morpeth. Davy, Başkan'ın bana olan ilgisini izliyor ve buradan bile kıskanmaya başladığını duyabiliyorum. "Ne zaman tutkularımın sakinleşmesi gerekse Todd, şunu yapmaktan hoşlanırım."

Gözlerimin içine bakıyor.

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Elmadaki bir kurt gibi beynimin orta yerinde beliriveriyor.

"Bana kim olduğumu anımsatıyor," diyor Başkan. "Kendimi nasıl kontrol edebileceğimi."

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Bir kez daha, tam içimde.

"Bu ne anlama geliyor?" Neredeyse nefessiz kalıyorum, çünkü beynime öyle ağır bi şekilde yerleşmiş ki konuşmakta güçlük çekiyorum.

Ve sonra onu duyuyoruz.

Havada bir uğultu, Ses olmayan bi çınlama, seni sokmaya gelen şişman, mor bir arının çıkardığına benzer bi vızıltı.

"Bu da neyin nesi..." diyor Davy.

Ve sonra hepimiz dönüp manastırın uzak ucuna bakıyoruz, duvardaki askerlerin başının üstüne.

Vınnnn...

Gökyüzünde, bir ark çiziyor, yüksek ve tiz bir ses, manastırın arkasındaki ağaçların arasından geliyor, hemen arkasında da bir duman var, fakat çınlama giderek yükseliyor ve duman kararmaya başlıyor.

Derken Başkan daha yakından görmek için ceketinin cebinden Viola'nın dürbününü çıkarıyor.

Onlara bakıyorum, Sesim dört dönüyor, Sesimdeki soru işaretlerini görmezden geliyor.

Davy dürbünü de tepeden getirmiş olmalı.

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Bu her ne ise," diyor Davy, "bu yöne geliyor."

Çevreye bakıyorum. Bu şey çizdiği arkın en yüksek noktasına ulaşmış ve tekrar yere doğru düşüyor.

Hepimizin durduğu manastıra doğru.

Vınnnnn

"Ben olsam yolundan çekilirdim," diyor Başkan. "Bu bir bomba."

* * *

Davy kapıya doğru öyle hızlı koşmaya başlıyor ki kırbacını düşürüyor. Duvarın üzerindeki askerler dışarıya atlamaya başlıyor. Başkan atını hazırlıyor fakat henüz harekete geçmiyor, bombanın nereye düşeceğini görmeyi bekliyor.

"Güdümlü," diyor, sesi epey ilgili. "Epey eski, pratik olarak işe yaramaz. Bunları Mank Savaşı'nda kullanmıştık."

Vınnnnnn sesi giderek yükseliyor. Bomba hâlâ düşüyor ancak gitgide hızlanıyor.

"Başkan Prentiss?"

"Büyük Başkan," diye düzeltiyor ama hipnotize olmuş gibi hâlâ dürbünle bakıyor. "Ses ve duman," diyor. "Gizli kullanılamayacak kadar belirgin."

"Başkan Prentiss!" Sinirlendikçe Sesim de yükseliyor.

"Şehirde hidrojen bombası kullanıldı, o halde neden..."

"KOŞUN!" diye bağırıyorum.

Morpeth koşmaya başlıyor ve Başkan bana bakıyor.

Gelgelelim ben onla konuşmuyom.

"KOŞUN!" diye bağırarak kollarımla küreğimi en yakınımdaki Mank'a, benim de içinde bulunduğum tarladaki Mank'a doğru sallıyorum.

Yani bombanın hedef aldığı tarladaki.

Vınnnnnn...

Anlamıyolar. Çoğu öylece durup bombanın üzerlerine doğru gelmesini izliyo. "KOŞUN!" diye bağırıp duruyom ve Sesimle patlamayı canlandırıp bomba düşünce neler olacağını göstermeye çalışıyom, her yerin kan gölüne döndüğünü ve yaklaşmakta olan ***BOMM'***u düşünüyom. "KOŞSANIZA, LAĞNET OLASICALAR!"

En sonunda anlıyolar ve içlerinden bazıları sağa sola kaçışmaya başlıyo, belki sadece bağırıp durarak küreği sallamamdan uzaklaşmaya çalışıyolar ama sebep her ne ise koşmaya başlıyolar ve ben de onları tarla boyunca kovalıyorum. Arkama bakıyorum. Başkan manastırın girişine doğru ilerlemiş, gerekirse daha da ileri gitmeye hazır.

Fakat beni izliyor.

"KOŞUN!" diye bağırıp durarak Mankları tarlanın ortasından uzaklaştırıyorum. Son kalan birkaçı da en yakın duvarın üzerinden atlıyo ve ben de onların peşinden atlıyom, nefes nefeseyim ve bombanın düşüşünü görmek için yeniden arkama dönüyorum...

Ve 1017'nin hâlâ tarlanın ortasında öylece gökyüzüne baktığını görüyorum.

Onu durduğu yerde öldürecek olan bombaya.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan iç duvarın üzerinden atlıyorum...

Otların üzerine düşüyorum...

Kazdığımız çukurların üzerinden atlıyorum...

Öyle hızlı koşuyorum ki Sesimde hiçbi şey yok...

Bombanın VINN sesinden başka...

Gitgide yükselip yaklaşan sesinden...

Ve gözlerini güneşten korumak için elleriyle perdeleyen 1017'den...

Neden koşmuyo ki?

Ayaklarım yeri güm güm dövüyo...

Ve bi yandan bağırıyom "*Lağnetossun sana, lağnetossun...*"

VINNNNNNNNNNNNNNNNNNN...
Ve 1017 geldiğimi görmüyo...

Ona öyle bi çarpıyom ki ayakları yerden kesiliyo, göğsündeki havanın boşaldığını hissediyorum, otların üzerinde ayağımız yerden kesilmişken, yere düşüp yuvarlanmaya başlarken, çamurun içinden yuvarlanıp alçak bi çukura düşerken, akıl almaz bi...

BOMMM

tüm gezegeni tek bi ses lokmasında yutuyor

en ufak Ses ve düşünce parçasını bile patlatıyor
beynini alıp binbir parçaya ayırıyor
ve etrafımızdaki hava çekilip yanımızdan hızla geçiyor

ve çamurla karışık otlar üzerimize sert, ağır topaklar halinde düşüyor
ve ciğerlerimize duman doluyor

Ve sonra sessizlik.
Büyük bir sessizlik.

* * *

"Yaralandın mı?" diye bağırdığını duyuyorum Başkan'ın, sesi sanki kilometrelerce uzakta ve derindeymiş gibi geliyor.

Çukurda doğruluyorum, tarlanın ortasında dumanı tüten dev krateri görüyorum, duman incelmiş bile çünkü yanacak bi şey yok, daha uzaktaki tarlalarda sıra sıra Manklar birbirlerine sokulmuş bakıyolar.

Nefes alıyorum ama aldığımı duymuyorum.

1017'e dönüyorum, hâlâ çukurun içinde ve altımda kalmış durumda, ayağa kalkmaya çabalıyor ve yanıt vermesi mümkün olmasa da iyi olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum...

Ve yüzümü çizik içinde bırakan bi tokat atıyo.

"Hey!" diye bağırıyorum fakat kendi sesimi bile güçlükle duyuyorum...

Altımdan çıkmaya çalışıyor ve ben onu orada tutmak için elimi uzatıyorum...

Sıra sıra keskin dişleriyle elimi sertçe ısırıyor...

Elimi çektiğimde kanamaya başlamış bile...

Ona yumruk atmak istiyorum, onu *tepelemek* istiyorum...

Ve altımdan çıkıp, diğer Manklara doğru koşmaya başlıyor...

"Hey!" diye bağırıyorum bir kez daha, Sesim öfkeli.

Öylece koşmaya devam ediyor ve sıra sıra dizilmiş Manklar bana bakıyo, hem de hepsi, o aptal sessiz yüzlerinde çiftlikte şimdiye dek gördüğüm en aptal koyununkinden bile daha az ifade var ve elim kanıyo ve kulaklarım çınlıyo ve yüzüm çiziklerden dolayı acıyo ve o aptal hayatını kurtarmama rağmen aldığım teşekkür bu mu?

Hayvanlar, diye düşünüyom. *Aptal, beş para etmez, str'olası hayvanlar.*

"Todd?" diyor Başkan bi kez daha, atını yanıma sürüyor. "Yaralı mısın?"

Yüzümü ona doğru çevirirken yanıt verebilecek kadar sakin olup olmadığıma bile emin değilim fakat ağzımı açar açmaz...

Toprak sallanıyor.

Hâlâ hiçbi şey duyamadığımdan bunu daha çok hissediyorum, topraktaki titremeyi, havanın birbiri ardına üç sert titremeyle savruluşunu ve Başkan'ın başını aniden kasabaya doğru döndürdüğünü görüyom, Davy ve Manklar da aynısını yapıyor.

Yeni bombalar.

Uzakta, kente doğru, bu dünyanın tarihinde gelmiş geçmiş en büyük bombalar patlıyor.

18

YAŞAMAK SAVAŞMAKTIR

[VIOLA]

BAŞKAN VE ASKERLERİ Todd'u götürdükten sonra öyle aptallaşıyorum ki Corinne en sonunda bana bir ilaç vermek zorunda kalıyor, fakat yaptığı iğneyi sanki omzuma dokunmuş kadar az hissediyorum, sarılmadan, iyi hissetmem için hiçbir şey yapmadan, sadece beni orada tutmak için omzuma koyduğu eli gibi.

Bunu söylemek beni üzüyor ancak minnettar değilim.

Yatağımda uyandığımda henüz şafak söküyor, güneş öyle alçakta ki henüz ufuk çizgisini aşmamış bile, geri kalan her şey sabahın erken saatlerine özgü gölgelerle örtülü.

Corinne hemen yanımdaki sandalyede oturuyor.

"Her ne kadar daha fazla uyumak sana iyi gelecek olsa da," diyor, "korkarım uyuyamazsın."

Yatakta neredeyse iki büklüm olana kadar öne eğiliyorum. Göğsümde öyle büyük bir ağırlık var ki sanki bir şey beni yere doğru bastırıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Biliyorum."

Neden öylece yere yığılıp kaldığını dahi bilmiyorum. Sersemlemişti, neredeyse bayılmak üzereydi, ağzından köpükler geliyordu ve sonra askerler onu kaldırıp sürükleyerek götürdüler.

"Benim için gelecekler," derken boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Todd'la işleri bittikten sonra."

"Evet, bence de öyle olacak," diyor Corinne sadece; ellerine, parmak uçlarındaki krem rengi nasırlara, sürekli sıcak suda olan ellerinin üstündeki pul pul olmuş deriye bakıyor.

Sabah şaşırtıcı serinlikte. Pencerem kapalı olmasına rağmen titrediğimi hissediyorum. Kollarımı göğsüme doluyorum.

O gitti.

O gitti.

Ve şimdi ne olacağını bilmiyorum.

"Kentish Gate adında bir yerleşim yerinde büyüdüm," diyor Corinne bir anda, gözleri hâlâ uzaklarda, "büyük bir ormanın hemen yakınındaydı."

Başımı kaldırıyorum. "Corinne?"

"Babam Mank Savaşı'nda öldü," diye devam ediyor, "ama annem hayatta kaldı. Yürümeye başladığım andan itibaren onunla birlikte meyve bahçemizde çalışıp elma, ananas ve üzüm topladım."

Ona bakıp bu hikâyeyi neden şimdi anlatmaya başladığını düşünüyorum.

"Tüm bu zorlu çalışmanın ödülü," diye devam ediyor, "her yıl son hasattan sonra yalnızca annemle benim çıktığımız ve ormanın cesaret edebildiğimiz kadar derinlerine gittiğimiz bir kamp gezisi olurdu." Yarı aydınlık gökyüzüne bakıyor. "Burası öyle hayat dolu ki Viola. Hem de nasıl, her ormanın, nehrin, gölün ve dağın her köşesinde. Bu gezegen hayat *dolu.*"

Parmağını nasırlarının üzerinde dolaştırıyor. "En son gittiğimizde sekiz yaşındaydım. Üç koca gün boyunca güneye doğru yürüdük, artık büyüdüğüm için aldığım bir hediyeydi bu. Kaç kilometre içerilere girdiğimizi Tanrı bilir ama yalnızdık, sadece biz vardık ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

Uzunca bir süre sessiz kalıyor. Sessizliği bozmuyorum.

"Ayaklarını bir nehrin kenarında serinletirken kırmızı şeritli bir yılan onu topuğundan soktu." Yine ellerini ovuşturuyor. "Kırmızı şeritli yılanın zehri ölümcül ama yavaştır."

"Ah Corinne," diyorum belli belirsiz.

Acısını paylaşmam kaba bir davranışmış gibi aniden ayağa kalkıyor. Pencereye doğru yürüyor. "Ölmesi on yedi saat sürdü," derken bana hiç bakmıyor. "Ve bunlar çok korkunç ve acı verici saatlerdi ve en sonunda kör olduğunda, bana sarılıp onu kurtarmam için yalvardı, hayatını kurtarmam için hiç durmadan yalvardı."

Sessiz kalıyorum.

"Şimdi biliyoruz ki, yani şifacıların bulduğuna göre, onu kurtarmam için yalnızca biraz Xanthus kökü kaynatmam yetermiş." Kollarını kavuşturuyor. "Her yerde vardı zaten. Hem de fazlasıyla."

Yeni Prentisstown'ın KÜKREMESÖ güneşle birlikte yükseliyor. Uzaktaki ufukta ışık artmaya başlıyor ama biz bir süre daha sessiz kalıyoruz.

"Çok üzgünüm Corinne," diyorum en sonunda. "Ama neden?.."

"Buradaki herkes birinin kızı," diyor sessizce. "Dışarıdaki her asker bir başkasının oğlu. Tek ama tek suç birinin canını almaktır. Daha ötesi yoktur."

"Sen de bu yüzden savaşmıyorsun," diyorum.

Sertçe bana dönüyor. "Yaşamak *zaten* savaşmaktır," diye çıkışıyor. "Hayatı korumak insanın temsil ettiği *her şeye* karşı savaşmaktır."

Sinirli bir şekilde soluk alıp veriyor. "Ve şimdi de o, tüm bu bombalarla. Ne zaman bir kadının kör olmuş gözlerini bandaj-

lasam ya da bir bomba kurbanının bedeninden şarapnel parçalarını çıkarsam onlarla savaşıyorum."

Sesi yükseliyor fakat sonra yeniden alçalıyor. "Savaş budur," diyor. "Yani benim verdiğim savaş."

Sandalyeye geri dönüp hemen yanındaki kıyafet yığınını yerden alıyor. "Ve işte bu yüzden," diyor, "bunları giymen gerekiyor."

Bana tartışacak ya da planı hakkında soru soracak kadar bile zaman vermiyor. Çırak önlüğümle birlikte defalarca yıkanmış olan birkaç parça kıyafetimi alıp üzerime daha eski püskü giysiler, uzun kollu bir bluz, uzun bir etek giymemi ve saçımı tamamen örten bir eşarp takmamı istiyor.

"Corinne," diyorum eşarbı takarken.

"Kapa çeneni de acele et."

Giyindikten sonra beni şifaevinin yanındaki nehrin kenarına açılan uzun koridorun sonuna kadar götürüyor. Kapının yanında içi ilaç ve sargı bezi dolu yüklü bir çuval var. Çuvalı bana verip şöyle diyor, "Sesi bekle. Duyduğunda anlarsın."

"Corinne..."

"Şansın çok yok, bunu bilmen gerek." Artık gözlerimin içine bakıyor. "Ama saklandıkları yere gidebilirsen bu çuvaldakileri bir şifacı gibi kullan, beni anlıyor musun? Bunu bilsen de bilmesen de sende yetenek var."

Soluk alıp verişim ağırlaşıyor, gitgide endişeleniyorum ama ona bakıp, "Evet, Şifacı," diyorum.

"*Şifacı* doğru," diyerek kapının üzerindeki pencereden dışarı bakıyor. Binanın köşesinde burnunu karıştıran sıkkın bir asker görüyoruz. Corinne bana dönüyor. "Şimdi. Bana vur lütfen."

Şaşırıyorum. "Ne?"

"Vur bana," diye tekrarlıyor. "Kanayan bir burun ya da en azından yarılmış bir dudağa ihtiyacım var."

"Corinne..."

"Acele et, yoksa sokaklar asker dolacak."

"Sana *vurmayacağım.*"

Beni kolumdan öyle sertçe kavrıyor ki irkiliyorum. "Eğer Büyük Başkan senin için gelirse geri dönebileceğine inanıyor musun? Senden gerçeği önce güzellikle, sonra da bir arkadaşını hapsederek öğrenmeye çalıştı. Sence böyle bir insan sonsuza dek sabredebilir mi?"

"Corinne..."

"Önünde sonunda sana zarar verecek," diyor. "Eğer ona yardım etmeyi reddedersen seni öldürür."

"Ama ben *bilmiyorum...*"

"Ne bilip bilmediğin onu *ilgilendirmiyor!*" diye tıslıyor dişlerinin arasından. "Eğer bir kişinin öldürülmesini engelleyebilirsem bunu yaparım, söz konusu olan senin kadar sinir bozucu biri olsa bile."

"Acıtıyorsun," diyorum tırnakları koluma batarken.

"Güzel," diyor. "Bana sinirlen ki vurabilesin."

"Ama neden..."

"Sadece dediğimi yap!" diye bağırıyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha ve tüm gücümle suratına bir tokat atıyorum.

Kapının üzerindeki pencerenin altına kıvrılmış beklerken askeri izliyorum. Corinne girişe doğru ilerlerken ayak sesleri koridor boyunca uzaklaşıyor. Bir süre daha bekliyorum. Asker artık ilaç verilmeyen onlarcasından biri ve sabahın sessizliğinde

düşündüklerini duyabiliyorum. Sıkılmakla ilgili düşünceler, ordunun istilasından önce yaşadığı kasabayla ilgili düşünceler, katılmak için zorlandığı orduyla ilgili düşünceler.

Öldüğünü bildiği bir kızla ilgili düşünceler.

Ve sonra ön kapının oradan Corinne'in bağırdığını duyuyorum. Yanıt'ın geceleyin içeri girip kendisini dövdükten sonra beni kaçırdığını ve benim gideceğim yönün tam tersine doğru kaçtıklarını gördüğünü söyleyecek.

Bu basit bir hikâye, işe yaramasına imkân yok, her yer nöbetçi kaynarken içeri nasıl girilebilir ki?

Fakat neye güvendiğini biliyorum. Gitgide yayılan bir efsane, Yanıt'la ilgili bir efsane.

Kimse görmeden bombalar nasıl yerleştiriliyor?

Kimse yakalanmadan?

Eğer Yanıt bunu yapabiliyorsa, silahlı nöbetçilerin yanından görülmeden geçebilirler mi?

Yoksa görünmezler mi?

Asker gürültüyü duyar duymaz başını kaldırdığında buna benzer düşünceler duyuyorum. Köşeyi dönüp gözden uzaklaşırken Sesindeki bu düşünceler gitgide yükseliyor.

Ve en az bunun kadar ani bir şekilde vakit geliyor.

İlaç dolu çuvalı sırtlıyorum.

Kapıyı açıyorum.

Koşmaya başlıyorum.

Önce ağaçlara, sonra nehre doğru koşuyorum. Nehir kenarında bir patika var ancak ben hemen nehrin yanındaki ağaçları takip ediyorum ve çuval sırtıma vurdukça Todd'la birlikte bu nehir boyunca kaçtığımızı düşünmeden edemiyorum, aynı nehir, ordudan kaçarken, kaçarken ve kaçarken.

Okyanusa varmalıyım.

Todd'u kurtarmayı çok istesem de tek şansım önce Yanıt'ı bulmak.

Ve sonra onun için geri geleceğim.

Bunu yapacağım.

Seni asla bırakmıcam Todd Hewitt.

Bunu söylediğimi anımsayınca kalbim sıkışıyor.

Sözümü tutmazken.

(dayan Todd)

(hayatta kal)

Koşmaya devam ediyorum.

Devriyelerden uzak durmaya çalışarak nehir boyunca ilerliyorum, bahçelerden geçiyor, çitlerin üzerinden atlıyor ve evlerle mahallelerden olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum.

Vadi yeniden daralıyor. Tepeler yola yaklaşıyor ve evler gitgide seyrekleşiyor. Uygun adım yürüme sesleri duyunca askerler geçene kadar çalılıkların arasına saklanmam gerekiyor, nefesimi tutup olabildiğince yere yakın durmaya çalışıyorum. Sadece kuş sesleri (Neresi güvenli?) ve artık uzakta kalmış olan kasabanın KÜKREMEŞÖ duyulana dek bekliyorum, birkaç kez daha soluk alıp verdikten sonra başımı kaldırıp yola bakıyorum.

Uzakta nehir kıvrılıyor ve yol da tepelerle ormanlık arazinin ardında gözden kayboluyor. Yolun bu bölümünde, kasabadan bu kadar uzaktayken, çoğunlukla çiftlikler ve çiftlik evleri var, yükselen tepelerin eteklerine, ormanlara doğru yerleşmişler. Tam karşıda, ön bahçesinde bir dizi ağaç olan bir eve uzanan kısa bir yol var. Tarlalar sağa doğru açılarak devam ediyor, fakat

çiftlik evinin ötesinde ve daha yukarısında yeniden sık ormanlar başlıyor. Eğer bu yoldan ilerleyebilirsem benim için çok daha güvenli olur. Gerekirse gece boyu saklanıp karanlık çökünce ilerlerim.

Bir kez daha yolu kolaçan ediyorum. Uygun adım yürüme sesleri, başıboş Sesler ya da bir at arabasının tangırtısı duyulacak mı diye dinliyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Ve yolun karşısına doğru koşuyorum.

Gözlerim çiftlik evinde, çuval sırtıma çarpıp duruyor, kollarım havayı döverken nefes nefese kalıyor ve koşuyorum, hızlı ve daha hızlı ve daha da hızlı...

Yol boyunca...

Ağaçlara yaklaşıyorum...

Neredeyse oradayım...

Ve ağaçların ardından bir çiftçi beliriyor.

Çamurlu yolda kayarak dururken neredeyse düşecek gibi oluyorum. Bir adım geriye doğru zıplıyor, bir anda önünde belirivermiş olmamın onu da şaşırttığı çok açık.

Birbirimize bakıyoruz.

Sesi gürültüsüz, disiplinli, neredeyse centilmence, onu uzaktan duymamış olmamın nedeni bu olsa gerek. Kolunun birine bir sepet takmış, boştaki elindeyse kırmızı bir armut var.

Beni baştan ayağa süzüyor, sırtımdaki çuvalı görüyor, yol ortasında bir başıma kurallara aykırı bir şekilde dolaştığımı görüyor, soluk alıp verişimden koştuğumu anlıyor.

Ve Sesi tıpkı sabahları olduğu gibi hemen ve net bir şekilde duyuluyor:

Yanıt, diye düşünüyor.

"Hayır," diyorum. "Ben..."

Ama işaretparmağını dudaklarına götürüyor.

Başını yola doğru eğiyor.

Uzakta uygun adım yürüyen askerlerin ayak seslerini duyuyorum.

"Bu yöne," diye fısıldıyor çiftçi. Dar bir patikayı işaret ediyor, yeri bilinmese kolaylıkla gözden kaçırılabilecek olan ve yukarıdaki ormanlık alana uzanan bir başka giriş. "Hadi, acele et."

Ona bir kez daha bakıyorum, bir tuzak olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, ona her şeyi açıklamak istiyorum fakat zaman yok. Hem de hiç zaman yok.

"Teşekkürler," deyip koşmaya başlıyorum.

Patika neredeyse anında yoğun bir ormanlık alana uzanarak yükseliyor. Oldukça dar ve ilerleyebilmek için sarmaşıklarla dalları önümden çekmem gerekiyor. Ağaçlar beni yutuyor ve bir tuzağa doğru gitmediğimi umarak ileri, hep ileri koşmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Tepenin zirvesine varınca aşağı doğru uzanan ufak bir yamaç ve sonrasında tırmanılacak bir başka tepeyle karşılaşıyorum. Onu da koşarak tırmanıyorum. Hâlâ doğuya doğru ilerliyorum, ancak yolun ya da nehrin ne yönde olduğunu bir türlü göremiyorum yahut benim hangi yöne...

Neredeyse apar topar bir açıklığa çıkıveriyorum.

On metre uzağımda bir asker var.

Sırtı bana dönük (Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür) ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken, kendimi kontrol edip çalılıkların arasına saklanınca, neyin başında nöbet tuttuğunu görebiliyorum.

* * *

İşte orada.

Tepenin sırtındaki açıklığın tam ortasında, üç metal bacağın üzerinde gökyüzüne doğru neredeyse elli metre kadar yükseliyor. Çevresindeki ağaçlar kesilip yere devrilmiş, açıklığın tam karşısında, metal bacakların hemen altında ufak bir bina ve tepenin diğer tarafından nehre uzanan bir yol görüyorum.

İletişim kulesini buldum.

İşte burada.

Ve etrafında çok fazla asker yok. Beş, hayır altı asker sayıyorum.

Sadece altı. Aralarında da epey mesafe var.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Daha da hızlanıyor.

İşte buldum.

Ve kulenin ötesinde bir BOMM! sesi yankılanıyor.

Askerlerle birlikte irkiliyorum. Bir başka bomba. Yanıt'tan bir başka bildirim. Bir tane daha...

Askerler gidiyor.

Patlama sesinin geldiği yere doğru koşuyorlar, benden uzağa, tepenin karşı tarafından aşağıya ve uzakta beyaz bir dumanın tütmeye başladığı yere doğru.

Kule önümde.

Ve bir anda tamamen korumasız.

Ne kadar aptalca davrandığımı düşünmek için bile bir an beklemiyorum...

Sadece koşuyorum...

Kuleye doğru koşuyorum...

Eğer bu bizi kurtarmak için bir şanssa...
Bilmiyorum...
Sadece koşuyorum...
Açık alanda...
Kuleye doğru...
Hemen altındaki binaya doğru...
Bizi kurtarabilirim...
Bir şekilde hepimizi kurtarabilirim...

Ve gözümün ucuyla bir başkasının daha solumda kalan ağaçların arasından çıktığını görüyorum...
Bana doğru koşan biri...
Biri...
Adımı seslenen biri...

"Viola!" diye bağırıyor. "Geri git!"
"Viola, *HAYIR!*" Şifacı Coyle bana bağırıyor.

Durmuyorum...
O da öyle...
"GERİ GİT!" diye bağırıyor...
Ve önümdeki açıklıkta koşuyor...
Koşuyor koşuyor ve koşuyor...
Ve o an fark ediyorum...
Mideme inen bir yumruk gibi...
Neden bağırdığını anlıyorum...
Hayır...

Kayarak durmaya çalışırken bile...
Hayır, diye düşünüyorum...
Hayır, bunu yapamazsınız...
Ve Şifacı Coyle bana ulaşıyor...
YAPAMAZSINIZ...
Ve ikimizi birden yere indiriyor...
HAYIR!

Ve kulenin bacakları üç kör edici ışık çakmasıyla birlikte havaya uçuyor.

BÖLÜM 4

GECE ÇÖKÜYOR

19

BİLMEDİKLERİN

[VIOLA]

"ÜZERİMDEN KALK!"

Elini ağzımın üzerine bastırıp orada tutuyor, iletişim kulesinin yıkıntısından kalkan toz bulutu çevremizi sararken vücudunun ağırlığıyla beni yerde tutuyor. "Bağırmayı kes," diye tıslıyor.

Elini ısırıyorum.

Yüzünden acı çektiği belli, sert ve öfkeli ama yine de bırakmıyor, ben ısırdıktan sonra bile öylece duruyor.

"Daha sonra istediğin kadar bağırıp çağırabilirsin kızım," diyor, "ama iki saniye sonra burası asker kaynıyor olacak ve sence yalnızca buradan geçiyor olduğuna inanırlar mı?"

Tepkimi görmek için bekliyor. Öfkeli bir şekilde ona baktıktan sonra başımı aşağı yukarı sallıyorum. Elini çekiyor.

"Bana kızım deme," diyorum alçak ancak en az onunki kadar öfkeli bir sesle. "Bana bir daha asla kızım deme."

Onu gerisingeri yola doğru inen dik bir yamaçtan aşağı takip ediyorum, yerdeki yapraklarla çiy tutmuş toprakta kayarak hep aşağı, aşağı iniyoruz. Devrilmiş kütüklerle bitki köklerinin üzerinden atlarken sırtımdaki çuval kaya gibi ağırlaşıyor.

Onunla gitmekten başka çarem yok.

Kasabaya geri dönecek olsam yakalanırım ve başıma daha başka kim bilir neler gelir.

Ve diğer tüm seçeneklerimi de elimden aldı.

Yamacın iyice dikleştiği yerdeki çalılıkların yanına gelince duruyor. Hızla çalılığın altına girip onu takip etmemi işaret ediyor. Eğilip yanına gidiyorum, soluğum neredeyse kesilmek üzere ve o şöyle diyor, "Ne yaparsan yap ama sakın bağırma."

Daha ağzımı bile açamadan çalılıkların arkasına atlıyor. O geçer geçmez kapanan çalıları aşmak için otlarla dalların arasından geçmem gerekiyor. Hâlâ otlarla uğraşırken bir anda kendimi çalılığın diğer tarafından buluyorum.

Yolun üzerinde.

İki asker ve at arabalı bir adam öylece durmuş, Şifacı Coyle'la bana doğru bakıyor.

Askerler öfkeliden çok şaşkın görünüyorlar ancak Sesleri olmadığından bunu kestirmek imkânsız.

Gelgelelim tüfekleri ellerinde.

Ve onları bize doğrultuyorlar.

"Bu da kimin nesi?" diye kükrüyor içlerinden orta yaşlı, kafası kazınmış ve çenesi boyunca bir yara izi olanı.

"Ateş etmeyin!" diyor Şifacı Coyle ellerini öne ve yukarı doğru kaldırarak.

"Patlamayı duyduk," diyor diğer asker, bu çok daha genç, neredeyse benden biraz daha büyük, omuzlarına kadar uzanan sarı saçları var.

Hemen ardından daha yaşlı olan asker bir şey daha söylüyor, hem de çok beklenmedik bir şey.

"*Geç* kaldınız."

"Bu kadar yeter Magnus," diyor Şifacı Coyle ellerini indirip, at arabasına doğru bir adım atarak. "Tüfeklerinizi de indirin, kız benimle birlikte."

"Ne?" diyorum olduğum yerde donakalmış bir vaziyette.

"Güdümlü hiç çalışmadı," diyor genç asker ona. "Nereye düştüğünden bile emin değiliz."

"Çok eski olduklarını söylemiştim," diyor Magnus.

"Görevini yaptı," diyor Şifacı Coyle at arabasının etrafında aceleyle hareket ederek, "her nereye düştüyse."

"Hey!" diyorum. "Neler oluyor?"

Ve sonra şunu duyuyorum, "Hildy?"

Şifacı Coyle olduğu yerde donakalıyor, iki asker de öyle ve birlikte at arabasını süren adama bakıyorlar.

"Bu sensin di mi?" diyor. "Hildy, öteki adı Viola olan."

Aklım öyle hızlı çalışıyor, askerlere öyle odaklanmış durumda ki, at arabasını süren adama şöyle bir bakıyorum, neredeyse ifadesiz yüzüne, kıyafetlerine, şapkasına, sesine, uzak ufuk çizgisi gibi dümdüz ve sakin Sesine.

Bir zamanlar beni ve Todd'u şeyler denizinden geçiren adam.

"Wilf," diyorum heyecan içinde.

Şimdiyse herkes bana bakıyor, Şifacı Coyle'un kaşları öyle yukarı kalkmış durumda ki sanki saçlarının arasına girmeye çalışıyorlar.

"Hey," diyor Wilf selamlayarak.

"Hey," diyorum ben de, daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım.

İki parmağının ucuyla şapkasının kenarına dokunuyor. "Başşardığını gördüme sevindim."

Şifacı Coyle'un dudakları hareket ediyor ama birkaç saniye hiç ses çıkmıyor. "Bunun için daha sonra vaktimiz olacak," diyor en sonunda. "*Şimdi* gitmemiz lazım."

"İki kişi sığacak mı?" diye soruyor genç asker.

"Sığmak zorunda." At arabasının altına girip tahta bir plaka çıkarıyor. Sonra bana işaret ediyor. "İçeri gir."

"Neyin içine?" Eğilip bakınca, arka aksın hemen üzerinde, ince uzun bir yatak gibi görünen gizli bir bölme görüyorum.

"Çuval sımaz," diyor Wilf sırtımı işaret ederek.

"Ben alıyyim."

Çuvalı indirip ona veriyorum. "Teşekkürler Wilf."

"*Hadi* Viola," diyor Şifacı Coyle.

Wilf'e başımla son bir kez selam verdikten sonra at arabasının altına eğilip başım karşı tarafa değene kadar gizli bölmenin içine doğru sürünüyorum. Şifacı Coyle vakit kaybetmeden hemen arkamdan geliyor. Genç asker haklıydı. Burası yeterince büyük değil. Üstüme çıkacak gibi, yüz yüzeyiz, dizleri kalçalarıma bastırıyor, burunlarımızın arasında bir santim bile yok. Ayaklarını içeri çeker çekmez ahşap panel kapatılarak bizi karanlığa gömüyor.

"Neredeyiz..." dememe kalmadan beni sertçe susturuyor.

Ve dışarıda, askerlerin, nal seslerinin ardından hızlı hızlı uygun adım ilerlediklerini duyuyorum.

"Rapor verin!" diye bağırıyor askerlerden biri at arabasının yanında durarak.

Bu ses...

Oldukça yüksek ve atın kişnemesine rağmen duyabiliyorum...

Ama bu ses...

"Patlamayı gördük efendim," diye rapor ediyor daha yaşlı olan askerimiz. "Bu adam yaklaşık bir saat kadar önce nehir boyunca ilerleyen kadınlar gördüğünü söylüyor."

Asıl askerin tükürdüğünü duyuyoruz. "Yosmalar."

Sesini tanıyorum...

Bu Çavuş Hammar.

"Siz ikiniz hangi birliktesiniz?" diye soruyor.

"Birinci efendim," diyor genç askerimiz anlık bir duraksamadan sonra. "Yüzbaşı O'Hare."

"O muhallebi çocuğunun birliğinden, öyle mi?" diye kükrüyor Çavuş Hammar. "Biraz gerçek askerlik yapmak istiyosanız dördüncü birliğe geçin. Size neyin nasıl olduğunu göstereyim."

"Evet efendim," diyor daha yaşlı olan askerimiz olması gerekenden daha gergin bir ses tonuyla.

Çavuş Hammar'ın birliğindeki askerlerin Seslerini duyabiliyorum. At arabası hakkında düşünüyorlar. Patlamalar hakkında. Kadınları vurmak hakkında.

Ama Çavuş Hammar'dan hiç Ses gelmiyor.

"Bu adamı tutuklayın," diyor Çavuş Hammar en sonunda, Wilf'i kastederek.

"Biz de bunu yapmak üzereydik efendim."

"Yosmalar," diye tekrarlıyor Çavuş Hammar ve atını (**geri çekil** diye düşünüyor) mahmuzladığını duyuyoruz, sonrasında adamlarıyla birlikte hızla uzaklaşıyor.

Tuttuğumun farkında olmadığım nefesi veriyorum. *"O cezalandırılmadı bile,"* diye fısıldıyorum Şifacı Coyle'dan çok kendi kendime.

"Daha sonra," diye fısıldıyor o da.

Wilf'in dizginleri şaklattığını duyuyorum ve at arabası yavaşça hareket etmeye başlayınca biz de sağa sola sallanıyoruz.

Demek Başkan bir yalancıydı. Başından beri.

Elbette ki öyleydi, seni *aptal.*

Ve Maddy'nin katili yeniden öldürmek için özgürce dolaşıyor, ilacını da hâlâ kullandığı belli.

Ve ben, bizi kurtarabilecek gemilerle iletişim kurmak için tek umudumu havaya uçuran kadının yanında sallanıp yuvarlanarak ilerliyorum.

Ve Todd uzakta. Bir yerde. Onu geride bırakıyorum.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bölme cehennemi andıracak kadar ufak. Birbirimizin havasını gereğinden çok paylaşıyoruz, yol aldıkça dirseklerimizle omuzlarımız birbirine çarpıyor, sıcaktan kıyafetlerimiz sırılsıklam oluyor.

Konuşmuyoruz.

Vakit geçiyor. Biraz daha geçiyor. Sonra biraz daha. Uykum geliyor, sıcaklık nefesimi kesiyor. At arabasının sallantısı en sonunda tüm endişelerimi ezip geçiyor ve gözlerimi kapıyorum.

Daha yaşlı olan askerin tahtaya vurmasıyla uyanıyorum ve sonunda dışarı çıkacağımızı sanıyorum ancak sadece şöyle diyor: "Zorlu bölümdeyiz. Sıkı tutunun."

"Neye?" diyorum ama at arabası sanki bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyormuş gibi olunca daha fazla konuşmuyorum.

Şifacı Coyle'un alnı burnuma çarpınca anında kan kokusu alıyorum. Boştaki elim boğazına sarılınca ondan çeşitli hırıltılar yükseliyor, at arabası hâlâ sarsılıp sallanarak ilerliyor ve ben tepetaklak olacağımız anı bekliyorum.

Derken Şifacı Coyle her iki koluyla bir şeyler yapıyor, sonra bir anda bana tek koluyla sımsıkı sarılırken diğer kolu ve tek

bacağıyla bölmenin karşı tarafından güç alıyor. Ona karşı koyuyorum, bu zoraki yakınlığa karşı koyuyorum, fakat yaptığı şey oldukça mantıklı ve at arabası sallanıp titreyerek ilerlerken biz neredeyse anında birbirimize çarpmayı kesiyoruz.

İşte böylece bu yolculuğun son bölümünü Şifacı Coyle'un kollarında geçiriyorum. Ve Yanıt'ın kampına da Şifacı Coyle'un kollarında giriyorum.

En sonunda at arabası duruyor ve ahşap panel vakit kaybetmeden çıkarılıyor.

"Geldik," diyor genç asker, sarışın olanı. "Herkes iyi mi?"

"Neden olmayacakmışız?" diyor Şifacı Coyle suratsızca. Beni bırakıp bölmeden dışarı çıktıktan sonra yardım etmek için elini uzatıyor. Bunu görmezden gelip kendi başıma dışarı çıkarak çevreye bakıyorum.

At arabası için hiç de uygun olmayan dik, kayalık bir patikadan aşağı, ormanın orta yerinde, kayalıkların açtığı derin bir yarığa benzeyen bir yere inmişiz. Dört bir yanımız ağaçlarla çevrili, hemen önümüzde de bir sıra ağaç var.

Okyanus bu ağaçların ardında olmalı. Ya tahminimden daha fazla uyumuşum ya da o yalan söylemiş, okyanus aslında çok daha yakın.

Bu da beni şaşırtmaz zaten.

Sarışın asker yüzlerimizi görünce ıslık çalıyor, burnumun altında pıhtılaşmış kan olduğunu hissedebiliyorum. "Bunun için sana bir şey getirebilirim," diyor.

"O bir şifacı," diyor Şifacı Coyle. "Bunu kendi yapabilir."

"Ben Lee," diyor bana doğru gülümseyerek.

Bir an kan içindeki burnumla ve bu komik kıyafetlerle ne kadar korkunç görünüyor olduğumun farkına varıyorum.

"Ben Viola," diyorum başımı öne eğerek.

"İşte seğin çuval," diyor Wilf, aniden yanıma gelerek ilaç ve sargı bezi dolu çuvalı uzatıyor. Bir an ona baktıktan sonra neredeyse üzerine atılarak ona sarılıp kendime doğru çekiyor, o iri gövdesinin koruyuculuğuna sığınıyorum. "Seği gördüme sevindim Hildy," diyor.

"Ben de seni Wilf," diyorum boğuk bir sesle. Onu bırakıp çuvalı alıyorum.

"Bunu Corinne mi hazırladı?" diye soruyor Şifacı Coyle.

Çuvaldan bir sargı bezi çıkarıp burnumdaki kanı temizlemeye başlıyorum. "Umrunda mı ki?"

"Beni birçok şeyle suçlayabilirsin," diyor, "fakat umursamamak bunlardan biri değil kızım."

"Sana söylemiştim," diyorum gözlerinin içine bakarak, "bana bir daha öyle hitap etme."

Şifacı Coyle dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Hızla önce Lee'ye, sonra da diğer askere, Magnus'a bakınca apar topar az ilerideki ağaçların arasında gözden kayboluyorlar. "Sen de Wilf."

Wilf bana bakıyor. "Sen èyi olcan mı?"

"Sanırım Wilf," diyorum yutkunarak, "ama fazla uzaklaşma."

Başını sallayıp yine şapkasının ucuna hafifçe dokunduktan sonra askerlerin peşinden gidiyor. Arkasından bakıyoruz.

"Pekâlâ," Şifacı Coyle bana dönüp kollarını kavuşturuyor. "Hadi duyalım söyleyeceklerini."

Ona bakıyorum, meydan okuyan yüz ifadesine ve soluk alıp verişimin hızlandığını, gitgide öfkelendiğimi hissediyorum, bu öyle hızlı ve kolay bir şekilde oluyor ki sanki ortadan ikiye çatlayıvereceğim. "Sen ne cesaretle..."

Ama araya giriyor bile, "Senin şu gemilerle ilk kim iletişime geçerse avantajı olur. Eğer bunu ilk o yaparsa başındaki şu belalı küçük terör örgütünden bahseder ve izimizi bulmak için yön bulma ekipmanlarını kullanıp yerimizi tespit etmelerini rica eder, sonra da bizi Yeni Dünya'nın yüzeyinden siliverir."

"Evet, ama eğer biz..."

"Eğer biz onlara daha önce ulaşabilirsek, evet, elbette, onlara şu bizim yerel zorbadan bahsedebiliriz ama bu hiç mümkün değil."

"Deneyebilirdik..."

"O kuleye doğru koşarken ne yaptığının farkında mıydın?"

Yumruklarımı sıkıyorum. "Hayır, ama en azından ben..."

"En azından sen ne?" Bakışları meydan okuyor. "En azından Büyük Başkan'ın bulmaya çalıştığı koordinatlarla ilgili bir mesaj mı gönderebilirdin? Senin bunu deneyecek oluşuna güvendiğini bilmiyor musun? Sence neden hâlâ tutuklanmadın?"

Tırnaklarımı ayalarıma geçirerek söylediklerini duymamaya çabalıyorum.

"Vaktimiz tükenmek üzereydi," diyor. "Eğer biz kuleyi yardım istemek için kullanamayacaksak en azından onun aynısını yapmasını engelleyebiliriz."

"Peki ya indiklerinde? O gün için düşündüğün harika plan nedir?"

"Eh," diyor kollarını indirip bana doğru bir adım atarak, "eğer hâlâ onu devirmemişsek, o zaman yeni gelenlere ilk ulaşan olmak için bir yarış başlayacak, öyle değil mi? En azından bu şekilde adil bir dövüş olur."

Başımı iki yana sallıyorum. "Buna hiç hakkın yoktu."

"Bu bir savaş."

"Senin başlattığın."

"Bunu o başlattı kızım."

"Ve sen de devam ettirdin."

"Bazen zor kararlar almak gerekir."

"Peki bu kararları almak için seni görevlendiren kim?"

"Bu gezegen üzerindeki nüfusun yarısını kilit altına almak için onu görevlendiren kim?"

"Sen insanları havaya uçuruyorsun!"

"Kazalar, çok üzücü kazalar."

Şimdi ona doğru adım atma sırası bende. "Bu tam da onun söyleyebileceği bir şey."

Omuzlarını kaldırıyor, eğer Sesi olsaydı sanırım kafamı uçururdu. "Sen kadınların kaldığı hücreleri *gördün mü* kızım? Bilmediğin o kadar çok şey var ki..."

"Şifacı Coyle!" Ağaçların oradan bir ses geliyor. Lee açıklığa çıkıyor. "Az önce bir haber geldi."

"Nedir?" diyor Şifacı Coyle.

Bakışlarını bana çeviriyor. Yeniden yere bakıyorum.

"Nehir yolundan gelen üç bölük asker," diyor, "okyanusa doğru ilerliyor."

Hızla başımı kaldırıyorum. *"Buraya mı* geliyorlar?"

Şifacı Coyle ve Lee aynı anda bana bakıyor.

"Hayır," diyor Lee. "Okyanusa gidiyorlar."

Bir ona bir diğerine bakıyorum. "Ama biz zaten?.."

"Tabii ki de hayır," diyor Şifacı Coyle düz, alaycı bir ses tonuyla. "Sana bunu düşündüren nedir? Ve Büyük Başkan'a aynı şeyi düşündüren nedir acaba?"

Güneşe rağmen öfkeden buz kestiğimi hissediyorum ve bu

aptal şişkin kıyafetlerin içinde titremeye başladığımı fark ediyorum.

Beni *sınıyordu.*

Sanki Başkan'a nerede olduğumuzu...

"Ne *cüretle...*" diye başlıyorum söze.

Ama öfkem kabardığı gibi aniden alçalıyor.

"Todd," diye fısıldıyorum.

Sesinde durmadan dönüp duran OKYANUS.

Bunu gizleyeceğine dair söz verişi.

Ve bu sözü tutacağını bilmem...

Tabii tutabilirse.

(Ah Todd, yoksa?..)

(Yoksa sen?..)

Of, *hayır.*

"Geri dönmeliyim," diyorum. *"Onu kurtarmalıyım..."*

Başını iki yana sallamaya başlamış bile. "Şu anda onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok..."

"Onu öldürür."

Bana bakıyor, yüzünde az da olsa acıma dolu bir ifade var. "Zaten şimdiye ölmüştür herhalde kızım."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ama buna karşı koyuyorum. "Bunu bilmiyorsun."

"Eğer ölmediyse Büyük Başkan'a gönüllü olarak söylemiştir." Başını yana eğiyor. "Hangisinin doğru olmasını istersin?"

"Hayır," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Hayır..."

"Üzgünüm kızım." Sesi öncekinden biraz daha sakin, daha yumuşak fakat hâlâ yüksek. "Gerçekten üzgünüm ama binlerce kişinin hayatı söz konusu. Ve hoşlansan da hoşlanmasan da tarafını seçtin bile." Lee'nin durduğu yere bakıyor. "O halde izin verirsen sana ordunu göstereyim?"

20

ENKAZ

[TODD]

"YOSMALAR," diyor Bay Hammar atının üzerinden.

"Senin ne düşündüğün sorulmadı Onbaşı," diyo Başkan, Morpeth'i duman ve eğri büğrü olmuş metal yığınlarının arasında sürerken.

"İşaret de bırakmışlar," diyor Bay Hammar açıklığın kenarındaki büyük bir ağacın gövdesini işaret ederek.

Üzerinde Yanıt'ın mavi **Y** harfi var.

"Gözlerimle ilgili duyduğun endişe övgüye değer," diyor Başkan sertçe, öyle ki Bay Hammar bile sus pus oluyor.

Manastırdan direkt buraya gelirken, savaşa hazır bi şekilde tepeyi tırmanan Bay Hammar'ın bölüğüyle buluştuk. Zirveye vardığımızda kuleyi koruyor olması gereken Ivan ve diğer askerleri bulduk. Sanırım tüm Manklar bir araya toplandıktan sonra Ivan buraya terfi etti, oysa şimdi kulenin adını *duymuş* bile olmamayı ister gibi bir hali var.

Çünkü artık kule mule yok. Yerinde sadece üzerinden duman tüten bi metal yığını var, çoğu da düştüğü yerde toplanmış, tıpkı yüzükoyun yere yuvarlanıp orada öylece uyumaya karar veren ayyaşın teki gibi.

(ve onun buraya nasıl gelineceğini sorduğunu düşünmemek için elimden geleni yapıyom)

(buraya herkesten önce gelmemiz gerektiğini söylemişti)

(ah Viola, yoksa sen...)

"Eğer bu büyüklükte bi şeyi havaya uçuracak kadar büyüdülerse..." diyor Davy sağımda, tarlaya doğru bakıyor. Cümlesini bitirmiyo çünkü hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz, herkesin Sesinde aynı şey var.

Yani Sesi *olan* herkesin Sesinde, çünkü görünüşe bakılırsa Bay Hammar şanslılardan. "Hey evlat!" diye bana sesleniyor. "Erkek oldun mu?"

"Gitmeniz gereken bi yer yok mu Onbaşı?" diye soruyor Başkan ona bakmadan.

"Hem de hızla efendim," diyor Bay Hammar bana kötü kötü bakıp göz kırptıktan sonra, atını mahmuzlayıp adamlarına da onu takip etmeleri için sesleniyor. Şimdiye dek gördüğüm en hızlı şekilde tepeden aşağıya doğru inmeye başlayıp bizi burada Ivan ve askerleriyle birlikte bırakıyolar, hepsinin Sesi de, güdümlü bombanın patlamasının ardından manastıra doğru koşmaya başlamış oldukları için pişman olduklarını tekrarlıyor.

Oysa dürup düşününce bu çok bariz bi şey. Daha büyük bi bomba koymak istediğin bi yerdeki adamları uzaklaştırmak için uzakta bi yere yerleştirilen daha küçük bi bomba.

İyi de manastırı niye bombalıyolar ki?

Neden Manklara saldırıyolar?

Neden *bana* saldırıyolar?

"Er Farrow," diyor Başkan, Ivan'a.

"Aslında *Onbaşı* Farrow efendim..." diyor Ivan.

Başkan yavaşça başını çevirince Ivan ne demek istediğini anlayıp susuyor. "Er Farrow," diye tekrarlıyor Başkan. "Buradan toplayabileceğin tüm metal ve hurdayı toplayıp, görevli subayına ilacını kesmesi için emir verdiğimi ilet..."

Susuyor. Hepimiz Ivan'ın Sesini açık ve net duyabiliyoruz. Başkan etrafına bakıyor. Bölükteki askerlerin tümünün Sesi var. Hepsi zaten öyle ya da böyle bi şey için daha önce cezalandırılmışlar.

"Görevli subayınıza gerekli ceza için teslim olacaksınız."

Ivan yanıt vermiyor fakat Sesi homurdanıyor.

"Açık olmayan bir durum mu var asker?" diyor Başkan tehlikeli bir ses tonuyla. Ivan'ın gözlerinin içine bakıyor. "Görevli subayınıza gerekli ceza için teslim olacaksınız," diye tekrarlıyor ancak sesinde bi şey var, tuhaf bi titreşim.

Ivan'a bakıyorum. Bakışları bulanıklaşıyor, dudakları hafifçe gevşiyor. "Görevli subayıma gerekli ceza için teslim olacağım," diyor.

"Güzel," diyor Başkan tekrar enkaza bakarak.

Göz teması kesilince Ivan'ın omuzları aniden düşüveriyor ve sanki yeni uyanmış gibi alnını buruşturup gözlerini kırpmaya başlıyor.

"Fakat efendim," diyor Başkan'ın arkasından.

Başkan tekrar arkasına dönüyor, kendisiyle hâlâ konuşuluyor olmasına şaşkın.

Ivan üsteliyor. "Biz sizin yardımınıza geliyorduk, şey olduğunda..."

Başkan'ın bakışları sertleşiyor. "Yanıt tam da istedikleri şeyi yapmanızı bekleyip sonra *benim kulemi* uçururken."

"Ama efendim..."

Başkan yüz ifadesini hiç değiştirmeden kılıfından tabancasını çıkarıp Ivan'ı bacağından vuruyor.

Ivan yere yuvarlanıp acı içinde kıvranmaya başlıyor. Başkan diğer askerlere bakıyor.

"İşe dönmeden önce başka fikrini belirtmek isteyen var mı?"

Diğer askerler Ivan'ın çığlıklarını duymazdan gelip enkazı kaldırmaya başlarken Başkan, Morpeth'i her şeyi açık ve net bir şekilde ifade eden o **Y** harfinin önüne sürüyor. "Yanıt," diyor alçak sesle, kendi kendine konuşurmuşçasına. "Yanıt."

"*Peşlerine* düşelim baba," diyo Davy.

"Hımm?" Başkan orada olduğumuzu unutmuş gibi yavaşça başını çeviriyor.

"Savaşabiliriz," diyor Davy. "Bunu ispatladık. Ama sen bunun yerine, zaten savaşı kaybetmiş olan hayvanlara bakıcılık ettiriyosun."

Başkan bir süre bunu düşünürken, Davy'nin ikimizi nasıl ya da ne zaman biz yaptığını merak ediyorum. "Zaten yenilmiş olduklarını düşünüyorsan Davy," diyor en sonunda, "o halde Manklar hakkında çok az şey biliyorsun."

Davy'nin Sesi karışıyor. "Şimdiye dek bikaç bi şey öğrendiimi düşünüyom."

Ve bundan ne kadar nefret etsem de onun fikrine katılıyorum.

"Evet," diyor Başkan. "Sanırım öyle. İkiniz de." Gözlerimin içine bakıyor ve elimde olmadan 1017'yi bombadan kurtarışımı, onu yoldan çekmek için kendi hayatımı riske atışımı düşünüyom.

Ve teşekkür edeceğine beni ısırıp tırmalayışını.

"O halde yeni bir projeye ne dersiniz?" diyor Başkan,

Morpeth'i yanımıza sürerek. "Tüm uzmanlığınızı kullanabileceğiniz bir proje."

Davy'nin Sesi buna pek emin diil. Gururlanıyo fakat aynı zamanda şüphe de ediyo.

Bense yalnızca korkuyorum.

"Liderlik yapmaya hazır mısın Todd?" diye soruyor Başkan usulca.

"*Ben* hazırım baba," diyor Davy.

Başkan hâlâ sadece bana bakıyor. Kızı düşündüğümü biliyor, gelgelelim onunla ilgili tüm sorularımı duymazdan geliyor.

"Yanıt," diyor **Y** harfine dönerek. "Eğer olmak istedikleri şey buysa bırakalım olsunlar." Tekrar bize bakıyor. "Ama bir Yanıt varsa o halde birileri önce..."

Susuyor ve yüzünde belli belirsiz bi gülümseme beliriyor, sanki kendi özel şakasına gülüyomuş gibi.

Davy büyük beyaz kâğıdı otların üzerine yayarken sabah çiyinden ıslanmasını umursamıyor. Kâğıdın en üstünde bi şeyler yazılı, hemen altındaysa bazı diyagramlar, kareler ve çizimler var.

"Çoğu ölçüm," diyerek kâğıda bakıyor. "Çok fazla, şuna baksana."

Söylediklerini onaylamam için kâğıdı bana uzatıyor.

Ve, şey...

Evet, tamam, ben...

Neyse.

"Hem de çok fazla," diyorum koltuk altlarımın terlemeye başladığını hissederek.

Kulenin havaya uçmasından bir gün sonrası ve biz yine manastırdayız, yine Mankları çalıştırmak için gruplara ayırıyoruz. Kaçışım unutulmuş gibi görünüyor, sanki bu bir başka hayatın parçasıymış da artık düşünecek daha başka şeylerimiz varmış gibi. Başkan benimle Viola hakkında konuşmuyor ve ben de yine Davy ile birlikte çalışıyorum ki bu hiç hoşuma gitmiyo.

Yani her şey eskisi gibi.

"Savaşılması gerek ama o bizden str'olası bi *saray* inşa etmemizi istiyo," diyerek somurtuyo Davy planları gözden geçirirken.

Bu bi saray değil ama Davy haklı. Daha öncesinde plan, Mankları kış ayları için koruyacak derme çatma kulübeleri içeriyordu, oysa bu, manastırın büyük bir bölümünü içine alan ve erkekler için inşa ediliyormuş gibi görünen yepyeni bi binaya benziyor.

Üzerinde bir isim bile yazılı.

Gözlerim bu isme takılıyor, okumaya...

Davy gözlerini iri iri açarak bana dönüyor. Sesimi olabildiğince gürültülü yapıyorum.

"Başlamalıyız," diyorum ayağa kalkarak.

Fakat Davy hâlâ bana bakıyo. "Şurada yazan şeyle ilgili ne düşünüyosun?" diye soruyor parmağını bir dizi kelimenin üzerine bastırarak. "Bu harika bi şey diil mi?"

"Evet," diye omuz silkiyorum. "Sanırım öyle."

Gözleri iyice irileşiyor. "Bu malzeme listesi pislik!" Sesi neredeyse zevkten çınlıyor. "Okuyamıyosun di mi?"

"Kapa çeneni," diyorum başımı çevirerek.

"*Okuyamıyosun* bile!" Davy soğuk güneşe ve bizi izleyen Manklara gülümsüyor. "Nası bi ahmak hayatı boyunca..."

"Sana *kapa çeneni* dedim!"

Durumun farkına varınca Davy'nin ağzı açılıyor.

Ve henüz söylemeden ne düşündüğünü anlıyorum.

"Annenin defteri," diyor. "Onu senin için yazdı ama sen okuyamıyosun..."

Ve o boş konuşan ağzının ortasına bi yumruk indirmekten başka ne yapabilirim ki?

Ben gitgide daha da uzayıp irileşiyorum ve kavgada yenilen o oluyor, gelgelelim bunu hiç umursamıyo gibi. Çalışmaya döndüğümüzde bile hâlâ kıkırdayıp matah bi şeymiş gibi planları göstere göstere okuyo.

"Şu talimatlar da pek bi karmaşık," diyor kanlı dudaklarıyla sırıtarak.

"Str'olası işine baksana sen!"

"İyi, iyi," diyor. "İlk adım zaten yapmakta olduğumuz şey. İçerideki duvarları yıkmak." Başını kaldırıyor. "Senin için yazabilirim."

Öfkelenince Sesim üzerine çullanıyo ancak Ses silah olarak işe yaramaz.

Tabii Başkan diilsen.

Hayatın daha da boktanlaşabileceğini düşünmezdim fakat bu her zaman mümkündür, öyle di mi? Bombalar, yıkılan kuleler, Davy ile birlikte çalışmak zorunda kalmak ve Başkan'ın bana özel bi ilgi göstermesi ve...

(ve onun nerede olduğunu bilmiyorum)

(ve Başkan'ın ona ne yapacağını bilmiyorum)

(ve bombaları o mu yerleştirdi)

(Bunu o mu yaptı?)

Tekrar şantiyeye dönüyorum.

1150 çift Mank gözü bizi izliyo, *beni* izliyo, sanki bi ses duyup çiğnedikleri otlardan başını kaldıran str'olası çiftlik hayvanları gibi.

Str'olası aptal *koyunlar*.

"ÇALIŞIN!" diye bağırıyorum.

"Korkunç görünüyorsun," diyor Başkan Ledger kendimi yatağıma atarken.

"Boş versene," diyorum.

"*Seni* çok çalıştırıyor, öyle mi?" Bizim için hazırlanmış akşam yemeğini getiriyor. Ben gelmeden payıma düşeni pek fazla yememiş gibi görünüyor.

"Seni çok çalıştırmıyo mu?" diyorum yemeklere yumularak.

"Doğruyu söylemek gerekirse sanırım beni unuttu." Kendi yatağına dönüyor. "Çok uzun süredir onunla hiç konuşmadım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Sesi sıkıntılı, sanki bi şey saklıyomuş gibi, tabii bu tuhaf bi durum diil.

"Sadece çöpçülük işlerini yapıyorum," diyor yememi izlerken. "İnsanların konuşmalarını dinliyorum."

"Ne diyolar peki?" diye soruyorum çünkü konuşmak istiyomuş gibi görünüyo.

"Şey," diyor. Sesinden rahatsız olduğu belli.

"Şey ne?"

Ve sonra Sesinin neden bu kadar dümdüz olduğunu anlıyorum, çünkü bana söylemek istemediği ama söylemesi gereken bi şey var, hadi bakalım.

"Şu şifaevi," diyor. "Özellikle de o."

"Ne olmuş ona?" diyorum pek önemsemiyomuş gibi yapmaya çalışıp beceremeyerek.

"Kapanmış," diyor. "Bomboş."

Yemeyi kesiyorum. "Ne demek bomboş?"

"*Bomboş* işte," diyor usulca, çünkü bunun kötü bi haber olduğunu biliyor. "Orada kimse yok, hastalar bile gitmiş. Herkes gitmiş."

"Gitmiş mi?" diye fısıldıyorum.

Gitmiş.

Gidecek bi yer olmamasına rağmen ayağa kalkıyorum, aptal yemek tabağım hâlâ elimde.

"Nereye gitmiş? Ona ne yapmışlar?"

"Ona bir şey yapmamış," diyor Başkan Ledger. "Senin arkadaşın kaçmış. Duyduğum böyle. Kule havaya uçmadan önce kadınlarla birlikte kaçmış." Çenesini sıvazlıyor. "Herkes yakalanıp hapse atılmış. Ama senin arkadaşın... kaçmış."

Kaçmış derken öyle bi şekilde konuşuyo ki sanki kastettiği bu değil, sanki asıl kastettiği onun en başından beri kaçmayı planlıyor oluşu.

"Bunu bilemezsin," diyorum. "Bunun doğru olduğunu bilemezsin."

Omuz silkiyor. "Belki de değildir," diyor. "Ama bunu şifaevinin önünde nöbet tutan askerlerin birinden duydum."

"Hayır," diyorum ama ne demek istediğimi bilmiyorum. "Hayır."

"Sahi onu ne kadar iyi tanıyordun?" diye soruyor Başkan Ledger.

"Kapa çeneni."

Hızlı hızlı soluk alıp veriyorum, göğsüm bir iniyo bi kalkıyo.

Kaçtığı iyi diil mi işte?

Öyle di mi?

Tehlikedeydi ve şimdi...

(ama)

(Ama kuleyi o mu havaya uçurdu?)

(Neden bunu yapacağını bana söylemedi?)

(Bana yalan mı söyledi?)

Ve bunu düşünmemeliyim, hayır düşünmemeliyim ama işte geliyor...

Söz vermişti.

Ve gitti.

Beni *bıraktı*.

(Viola?)

(Beni bıraktın mı?)

21

MADEN

[VIOLA]

KAPININ HEMEN ARDINDAN gelen kanat seslerine uyanıyorum, burada geçirdiğim birkaç gün içinde, bu seslerin, gece boyunca avlanan yarasaların mağaraya döndüğü, güneşin doğmak üzere olduğu, yataktan kalkma vaktinin geldiği demek olduğunu öğrendim.

Kadınlardan bazıları kıpırdanmaya başlıyor, portatif yataklarının içinde geriniyorlar. Bazılarıysa ölü gibi, hâlâ horluyor, hâlâ osuruyor, hâlâ uykunun boşluğunda süzülüyor.

Bir an için ben de hâlâ orada olmayı diliyorum.

Yatakhane binası basit uzun bir barakadan ibaret, zemini sıkıştırılmış toprak, duvarları ahşap, neredeyse hiç penceresi yok ve tam ortasında, binayı ısıtmaya yetmeyen demir bir soba var. Binanın geri kalanında, bir uçtan diğer uca kadar sıra sıra dizilmiş portatif yataklarda kadınlar uyuyor.

En son geldiğim için benim yatağım en uçta.

Diğer uçtaki yatakta yatan kadına bakıyorum. Doğruluyor, bedeni tamamen kontrolü altında, sanki aslında hiç uyumuyormuş da sadece yeniden çalışmaya başlayana dek ara veriyormuş gibi.

Şifacı Coyle yatağında dönüp ayaklarını yere koyduktan sonra uyuyan diğer kadınların üzerinden bana bakıyor.

İlk önce beni kontrol ediyor.

Hiç şüphe yok ki, gecenin bir yarısı Todd'u bulmak üzere kaçıp kaçmadığımı görmek istiyor.

Onun öldüğüne inanmıyorum. Bizi Başkan'a ispiyonladığına da.

Bunun başka bir yanıtı olmalı.

Şifacı Coyle'a bakıyorum, hareketsiz duruyor.

Gitmedim, diye düşünüyorum. *Henüz değil.*

Ama bunun asıl sebebi nerede olduğumuzu dahi bilmemem.

Okyanusun kıyısında değiliz. Hatta anlayabildiğim kadarıyla yakınında bile değiliz, tabii bu pek de fazla bir şey ifade etmiyor, çünkü kampın düsturu gizlilik. Çok gerekli olmadıkça kimse dışarıya bilgi vermiyor. Yani bir bombalama olayı esnasında ya da Yanıt'ın un, ilaç gibi temel ihtiyaçları tükendikçe çıkılan tedarik amaçlı baskınlarda yakalanan olmadığı müddetçe.

Şifacı Coyle bilgiyi en değerli kaynağıymış gibi saklıyor.

Tek bildiğim şey kampın, gezegene ilk gelenler tarafından –bu gezegendeki diğer her şey gibi– büyük bir iyimserlikle işletilmeye başlatılıp sadece birkaç yıl sonra terk edilen eski bir maden sahasında bulunduğu. Derin birkaç mağaraya uzanan açıklıkların çevresinde bir dizi kulübe var. Bazısı yeni, bazısıysa madencilik günlerinden kalma bu kulübeler yatakhane, toplantı odası, yemekhane gibi amaçlar için kullanılıyor.

Mağaralar –en azından içinde yarasa olmayanlar– kampın yiyecek ve malzeme depoları; stoklar her zaman endişe verecek

kadar düşük ve tüm malzeme, geride bıraktığı çocuklar için durmadan söylenen ve sinirini, soğuğa karşı bir battaniye daha isteyenlerden çıkaran Şifacı Lawson tarafından korunuyor.

Mağaraların derinlerinde madenler var, başlangıçta kömür ya da tuz bulmak için kazılmış, ama bunlar bulunamayınca sanki bu gezegende bir işe yarayacakmış gibi elmas ve altın aranmış. Artık madenlerde silah ve patlayıcılar saklanıyor. Buraya nasıl yahut nereden getirildiklerini bilmiyorum ancak eğer kamp yeri bulunursa hepsi birden havaya uçurularak muhtemelen hepimizin sonunu getirecek.

Fakat şimdilik kamp doğal bir kuyunun yakınında, etrafındaysa onu gizleyen bir orman var. Tek giriş Şifacı Coyle'la benim sallana sallana indiğimiz patikanın en aşağısındaki ağaçların arasından ve bu patika öyle dik ve zorlu ki birilerinin geliyor olduğu epey uzaktan duyulabilir.

"Ve gelecekler," demişti Şifacı Coyle buradaki ilk günümde. "Sadece onları karşılamaya hazır olduğumuza emin olmalıyız."

"Neden şimdiye kadar gelmediler?" diye sordum. "İnsanlar burada bir maden olduğunu biliyor olmalı."

Tek yaptığı bana göz kırparak burnunun kenarına dokunmak oldu.

"Bu *da* ne anlama geliyor?" diye sordum.

Gelgelelim aldığım tek yanıt buydu, ne de olsa bilgi en değerli kaynaktır, öyle değil mi?

Kahvaltıda Thea'dan ve beni tanıyan diğer çıraklardan her zamanki tepkiyi alıyorum, benimle tek kelime dahi etmiyorlar; Maddy'nin ölümü için, hainlik yaptığım için ve bu kahrolası savaş nedeniyle hâlâ beni suçluyorlar.

Umrumda değil.

Gerçekten.

Onları yemekhanede bırakıp yulaf lapası dolu tabağımı alıyor ve sabah serinliğine çıkarak mağaralardan birinin yakınındaki kayalığa gidiyorum. Yemek yerken bir yandan da kampın uyanışını, teröristlerin gün boyu yaptıkları şeyler için hazırlanışını izliyorum.

En büyük sürpriz burada çok az insan oluşu. Topu topu yüz kişi. Bu kadar. Patlamalarla Yeni Prentisstown'ı karıştıran şu büyük Yanıt işte bu kadar. Şifacılar ve çıraklar, eski hastalar ve diğerleri, gecenin bir yarısı ortadan kaybolup sabaha geri dönüyorlar ya da gelip gidenler için kampın işler durumda olmasını sağlıyor, sahip oldukları tek tük atların, yük arabalarını çeken öküzlerin ve yumurtalarından faydalandığımız tavukların bakımının yanı sıra yapılması gereken milyonlarca başka işi yapıyorlar.

Gelgelelim sadece yüz kişiler. Başkan'ın asıl ordusu bize doğru gelecek olsa fısıltıyla dua etmeye yetecek kadar bile değil.

"İyi misin Hildy?"

"Merhaba Wilf," diyorum elinde yulaf lapası tabağıyla yanıma gelirken. Oturması için yana kayıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yemeğini yiyip benim de yememe izin veriyor.

"Wilf?" diye bir ses duyuyoruz. Jane, Wilf'in karısı, elinde dumanı tüten iki fincanla yanımıza geliyor. Kayaların üzerinden bize yaklaşırken sendeleyip düşecek gibi olunca kahvenin birazını döküyor ve Wilf kalkmaya davranırken dengesini sağlıyor. "Alın bakam!" diyor neredeyse bağırıp fincanları üzerimize fırlatarak.

"Teşekkürler," diyorum fincanımı alırken.

Soğuktan korunmak için ellerini koltuk altlarına kıstırıyor, iri iri açtığı gözleriyle etrafa bakıyor, sanki bakışlarıyla yiyor-

muş gibi. "Dışarda yimeh için pek bi soğuk," diyor dostane bir şekilde orada ne yaptığımızı açıklamamızı istermişçesine.

"Hee," diyo Wilf yemeye devam ederek.

"O kadar da kötü değil," derken ben de yemeye devam ediyorum.

"Dün ağşam bi tağıl dügganı basmışlar duydunuz?" diyor neredeyse fısıldarayak ama bir şekilde bunu da yüksek sesle yapmayı başarıyor. "Yine ehmek yiyebilcez!"

"Hee," diyor Wilf yeniden.

"Ehmek seven mi?" diye soruyor bana.

"Severim."

"Ehmek yimek gereh," diyor toprağa, gökyüzüne, kayalara. "Ehmek yimek gereh."

Ve sonra tek kelime daha etmeden yemekhaneye doğru ilerliyor, fakat Wilf bunu pek umursamıyor hatta farkına dahi varmıyor. Ama ben tertemiz ve düzgün Sesinin, konuşmamasının, bomboş görünüşünün Wilf'i tanımlamaya yetmediğini biliyorum, hem de çok iyi biliyorum.

Wilf ve Jane mülteciymiş, ordu peşlerinden gelirken Haven'a sığınmışlar, Todd Carbonel Downs'ta ateşler içinde yatarken de yolda bizimle karşılaşmışlar. Jane yolculuk esnasında hastalanmış ve Wilf yol tarifi almak için birkaç yere sorup soruşturduktan sonra onu direkt Şifacı Forth'un şifaevine götürmüş ve ordu istilası esnasında Jane hâlâ orada iyileşme sürecindeymiş. Sesi bu gezegendeki herkesinkine kıyasla yalan dolandan uzak olan Wilf'i askerler gerizekâlı olarak gördüğünden hiçbir erkeğe izin verilmezken ona karısını görmesi için izin vermişler.

Kadınlar kaçarken Wilf yardım etmiş. Ona bunu neden yaptığını sorduğumda tek yaptığı omuz silkip, "Jane'i alcahlardı," demek olmuştu. Kaçarlarken daha güçsüz olan kadınları at arabasında saklamış, başkalarının işlerini yapabilmeleri için arabasında gizli bir bölme oluşturmuş ve haftalarca hayatını tehlikeye atarak onları taşımış çünkü askerler böylesine şeffaf bir adamın hiçbir şey gizleyebileceğini düşünmüyormuş.

Tüm bunlar da Yanıt'ın liderleri için büyük bir sürpriz olmuş.

Fakat bunların hiçbiri benim için sürpriz değildi.

Bunu yapmasına gerek yokken Todd'la benim hayatlarımızı kurtarmıştı. Sonrasındaysa tehlike daha da fazlayken Todd'un hayatını bir kez daha kurtardı. Buraya geldiğim ilk gece bile hemen geri dönüp onu bulmam için bana yardım etmeye hazırdı ancak Onbaşı Hammar artık Wilf'in yüzünü tanıyor, tutuklanmış olması gerektiğini düşünüyor, bu nedenle geriye doğru yapılacak yeni bir yolculuk ölüm emrinin altına imza atmaktan başka bir şey olmaz.

Yemeğimden son bir lokma aldıktan sonra çiğnerken derin derin iç çekiyorum. Bunun nedeni soğuk, sıkıntı verici yulaf lapası ya da kampta yapacak hiçbir şey olmaması olabilir.

Ama bir şekilde Wilf biliyor. Bir şekilde Wilf her zaman biliyor.

"İyi olduuna eminnim Hildy," diyor kendi yemeğini bitirdikten sonra. "Bizim Todd bi şekilde hayatta galır."

Sabah güneşine bakıp tekrar yutkunuyorum, oysa artık boğazımda tek bir lokma bile kalmadı.

"Güçlü olmalıssın," diyor Wilf ayağa kalkarken. "Gelceh günner için güçlü."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Gelen ne ki?" diye soruyorum yemekhaneye doğru yürüyüp kahvesinden bir yudum alırken.

Yürümeye devam ediyor.

***

Kahvemi bitirince biraz ısınmak için ellerimi birbirine sürtüyorum, ona bugün bir kez daha sorarım diye düşünüyorum, hayır, ona bir sonraki göreve katılacağımı söylerim, öğrenmem gerektiğini...

"Burada tek başına mı oturuyorsun?"

Başımı kaldırıyorum. Lee, sarışın asker ayakta durmuş otuz iki dişini göstererek gülümsüyor.

Anında yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Hayır, hayır," diyorum ve ayağa kalkıp ona arkamı dönerek tabağımı alıyorum.

"Gitmek zorunda değilsin..." diyor.

"Hayır, bitirdim..."

"Viola..."

"Burası senindir..."

"Onu kastetmemiştim..."

Ama yemekhaneye doğru hızlı adımlarla yürümeye başlıyorum bile, bir yandan da yüzüm kızardığı için kendi kendime küfrediyorum.

Buradaki tek erkek Lee değil. Şey, aslında erkek bile sayılmayabilir, ama artık yüzleri görüldüğünden tıpkı Wilf gibi o da, Magnus da asker kılığına girip kente gidemez.

Fakat gidebilecek başkaları var. Çünkü Yanıt hakkındaki en büyük giz bu.

Buradaki insanların en az üçte biri erkek, kadınları kente götürüp getirmek için asker kılığına giren erkekler, Şifacı Coyle'a planlama ve hedeflerle ilgili yardımcı olan erkekler, patlayıcılarla ilgili deneyim sahibi erkekler, ortak amaca

inanan ve Başkan'la onun temsil ettiği her şeye karşı savaşmak isteyen erkekler.

Eşlerini, kızlarını ya da annelerini kaybettikleri için ya da onları kurtarmak yahut anılarının intikamını almak için savaşan erkekler.

Sebep çoğunlukla anılar.

Sanırım örgütün yalnızca kadınlardan oluştuğunun sanılması faydalı; böylece erkekler gelip gidebiliyor, Başkan neyin ne olduğunu biliyor tabii, sanırım ordusundaki askerlerin çoğuna ilaç sağlamamasının, Yanıt'ın kendi ilaç stoğunun ise bir nimetten çok yüke dönüşmesinin asıl nedeni de bu.

Hızlıca hemen arkamdaki Lee'ye bakıp yeniden önüme dönüyorum.

Neden burada olduğuna emin değilim.

Henüz...

Henüz ona bunu sorma *şansım* olmadı.

Yemekhane kapısına yaklaşırken pek dikkat etmiyorum ve kapı koluna uzanmadan kapı açılıverince de doğrusu bunun pek farkına varmıyorum.

Şifacı Coyle'la yüz yüze geliyoruz.

Ona selam bile vermiyorum.

"Bir sonraki saldırıda beni de yanınızda götürün," diyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Neden gelemeyeceğini biliyorsun."

"Todd da bize katılır," diyorum. "Hem de hiç düşünmeden."

"Diğerleri bundan pek o kadar emin değil kızım." Yanıt vermek üzere ağzımı açıyorum ancak araya giriyor. "Eğer hâlâ hayattaysa tabii. Aslında bu da fark etmez çünkü senin yaka-

lanmanı riske atamayız. Sen her şeyden daha değerli bir ödülsün. Gemiler indiğinde Büyük Başkan'a yardım edebilecek olan kız."

"Ben..."

Elini kaldırıyor. "Seninle bir daha bu tartışmayı yapmak istemiyorum. Yapılacak çok daha önemli işler var."

Kamp artık çok sessiz. Biz birbirimize bakarken hemen arkasındaki insanlar durmuş, kimse ondan yoldan çekilmesini isteyemiyor, Şifacı Forth ve Nadari bile arkasında sabırlı bir şekilde bekliyorlar. Tıpkı Thea gibi, buraya geldiğimden bu yana benimle neredeyse hiç konuşmadılar, Şifacı Coyle'un tüm bu yardımcıları, şu an onunla konuştuğum şekilde konuşmayı hayal bile edemeyen tüm bu insanlar.

Bana sanki tehlikeliymişim gibi davranıyorlar.

Bunun bir şekilde hoşuma gittiğini hissetmek beni şaşırtıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, hiçbir şekilde fikrinin değişmeyeceğini ifade eden gözlerinin içine. "Sizi asla affetmeyeceğim," diyorum usulca, sanki yalnızca onunla konuşuyormuş gibi.

"Senden af dilediğim yok," diyor aynı şekilde alçak sesle. "Ama günün birinde *anlayacaksın.*"

Sonra gözleri parlıyor ve dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor. "Biliyor musun," diyor sesini yükselterek, "sanırım biraz iş yapma vaktin geldi."

22

1017

[TODD]

"SİZ STR'OLASICA ŞEYLER DAHA hızlı hareket edemez misiniz?"

O kadar yüksek sesle konuşmamış olsam da en yakınımdaki dört-beş Mank irkiliveriyo.

"Hadi *hareket* edin!"

Ve her zamanki gibi ne bir düşünce ne bir Ses, hiçbi şey yok.

İlacı hâlâ kürek kürek çıkarmak zorunda olduğum yiyeceklerden alıyor olabilirler. Ama neden? Neden başka kimse almazken onlar alıyor? Bu, onları beyaz sırtlarını soğuğa karşı eğip beyaz ağızlarından buhar soluyan ve beyaz kollarıyla toprağı avuç avuç kazan sessiz bi takırtı denizine çeviriyo ve manastır arazisine şöyle bir bakınca tek görülen şey, çalışan bembeyaz gövdeler oluyo, eh, bi koyun sürüsünden farksızlar öyle di mi?

Buna rağmen daha yakından bakınca aileler ayırt edilebiliyo; eşler, babalar ve oğullar. Yaşlı olanların daha yavaş çalıştıkları görülebiliyo. Genç olanların onlara yardım edip, yaşlıların yeterince hızlı çalışamadıklarını görmemize engel olmaya çabaladıkları anlaşılabiliyo. Eski bi bez parçasıyla

annesinin göğsüne bağlanmış bi bebek görülebiliyo. İçlerinde epey uzun olan birinin diğerlerini daha hızlı çalışan bir gruba doğru yönlendirdiği, ufak tefek bir dişinin daha iri bir dişinin kolundaki yaraya çamur yerleştirdiği görülebiliyo. Davy'ye, dikenli tellerin ardındaki askerlere ya da bana görünmemek için başlarını öne eğip çalışıyo oldukları da görülebiliyo.

Eğer yakından bakılırsa tüm bunlar görülebiliyo.

Ama yakından bakmazsanız işler daha kolaylaşır.

Elbette ki onlara kürek veremeyiz. Onları bize karşı silah olarak kullanabilirler, hem zaten duvardaki askerler Manklardan biri kolunu fazla yukarı kaldırdığında bile şüpheleniveriyo. İşte onlar da yere eğilmiş kazıp duruyolar, çektikleri acı hakkında hiçbi şey yapamadan, sessiz bi şekilde kayaları hareket ettiriyolar.

Ama benim silahım var. Tüfeğimi bana geri verdiler.

Çünkü artık nereye gidebilirim ki?

O da gittikten sonra.

"Acele edin!" diye bağırıyorum Manklara, onu düşününce Sesim öfkeleniyo.

Davy'nin bana doğru şaşkın bi şekilde sırıtarak baktığını görüyorum. Başımı çevirip tarlanın öte tarafındaki gruplara bakıyorum. Oraya doğru ilerlerken daha yüksek sesli bir takırtı duyuyorum.

Sesin kaynağını bulana dek etrafa bakıyorum.

Elbette ki aynı kişi.

1017, yine bana bakıyo, yüzünde hiç de bağışlayıcı olmayan bi ifade var. Bakışlarını ellerime kaydırıyor.

İşte tam da o esnada, her iki elimle birden tüfeğe sımsıkı yapışmış olduğumu fark ediyorum.

Tüfeği omzumdan ne zaman çıkardığımı bile hatırlamıyorum.

***

Tüm bu Mank işgücüyle bile bu binayı, ya da her ne ise işte onu, bitirmeye yaklaşmamız bile aylar sürecek ve o zamana dek kışı yarılamış olacağız ve Mankların kendileri için inşa etmiş olmaları gereken sığınakları olmayacak, dışarıda yaşamaya insanlardan daha çok alışık olduklarını biliyorum ancak kışın dondurucu soğuğunda sığınacak bi yerleri olmadan hayatta kalabileceklerini sanmıyorum, başka bi yere gönderileceklerine dair bi şey de duymadım.

Yine de iç duvarları yedi günde yıkabildik, bu da planlanandan iki gün daha hızlı demek ve bikaçının kolu kırılmış olsa da ölen Mank olmadı. Kolları kırılan Manklar askerler tarafından götürüldü.

Onları bi daha görmedik.

Kulenin havaya uçmasından sonraki ikinci haftanın sonuna doğru, temellerin atılabilmesi için gereken çukurlarla blokları neredeyse tamamlamış durumdayız, bu işlemi yapmayı Manklar biliyo olsa da Davy ile birlikte yürütmemiz gerekiyo.

"Babam Mank Savaşı'ndan sonra da kenti yeniden inşa edenlerin onlar olduklarını söylüyo," diyor Davy. "Tabii şunlara bakarak buna inanmak güç."

Yediği çekirdeklerin kabuklarını tükürüyo. Yanıt tarafından patlatılan bombalara bir de tedarik saldırıları eklenmesiyle birlikte yiyecek gitgide azalmaya başladı, fakat Davy her zaman bi şekilde bi şeyler bulmayı başarıyo. Bir kaya yığının üzerine oturmuş, kare şeklinde kazılmış delik ve çukurlarla dolu en büyük tarlaya bakıyoruz; tarla aynı zamanda kaya

yığınlarıyla öyle dolu ki neredeyse Mankların sıkışacağı hiçbi yer kalmamış.

Gelgelelim yine de bi şekilde sığıyolar, kenarlara sıkışıp soğukta iyice birbirlerine yanaşıyolar. Ve hiçbi şekilde şikâyet etmiyolar.

Davy bi kabuk daha tükürüyo. "Bi daha konuşçan mı?"

"Zaten konuşuyorum," diyorum.

"Hayır, işçilerine bağrıyon, bana da homurdanıyon. Bu konuşma falan diil." Ağzındaki kabuğu bu kez havaya doğru tükürünce en yakınımızdaki Mank'ı kafasından vuruyo. Mank sadece eliyle kabuğu silkip son çukuru kazmaya devam ediyo.

"Seni bıraktı," diyo Davy. "Buna alış."

Sesim yükseliyor. "*Kapa çeneni.*"

"Kötü anlamda demiyom."

Gözlerimi iri iri açıp ona dönüyorum.

"*Ne?*" diyor. "Sadece söylüyom işte. Seni bıraktı demek öldü ya da başka bi şey anlamına gelmiyo." Tükürük. "Hatırladığım kadarıyla o fıstık kendi başının çaresine bakabiliyo."

Sesinden, nehir yolunda elektriğe çarpıldığı anı hatırladığını anlıyom. Normalde buna gülerdim ama gülmüyorum çünkü Viola orada, Sesinde, orada öylece duruyor.

Orada duruyor ama orada durmuyor.

(Nereye gitti?)

(Hangi str'olası yere *gitti*?)

Başkan Ledger kuledeki patlamaların hemen ardından ordunun okyanusa doğru gittiğini çünkü Yanıt'ın orada saklanıyor olabileceğine dair bir duyum aldıklarını söylemişti...

(Yoksa ben miydim? Bunu benim Sesimde mi duymuştu? Bu düşünce beni deli ediyor...)

Fakat Bay Hammar ve adamları oraya varınca terk edilmiş binalarla yarı batık tekneler dışında hiçbi şey bulamamışlar.

Çünkü bu bilgi yanlışmış.

Ve bu düşünce beni çılgına çeviriyo.

(Bana yalan mı söyledi?)

(Bunu bilerek mi yaptı?)

"Lanet olsun pislik," diyerek bi kez daha tükürüyo Davy. "Sanki geri kalan hepimizin kız arkadaşı *var*. Hepsi ya str'olası *hapiste* ya her hafta bomba patlatıyolar ya da öyle kalabalık gruplar halinde dolaşıyolar ki onlarla konuşmak bile imkânsız."

"O benim kız arkadaşım diil," diyorum.

"Konu bu diil," diyor. "Demek istediğim sen de hepimiz kadar yalnızsın, bu yüzden unut gitsin."

Ona baktığımı fark edince, Sesinde aniden beliriveren o çirkin ve kuvvetli duyguyu vakit kaybetmeden yok ediveriyo. "Neye bakıyosun?"

"Hiçbir şeye," diyorum.

"Ha şöyle." Ayağa kalkıyor, tüfeğini alıp sert adımlarla tarlaya yöneliyor.

1017 bir şekilde sürekli benim çalıştığım alana giriyor. Ben çoğunlukla tarlaların arka bölümünde, kazılan çukurların son kontrollerini yapmakla meşgul oluyorum. Davy ön tarafa daha yakın, beton döküldükten sonra kullanacağımız, önceden hazırlanmış kılavuz duvarları diken Mankları çalıştırıyor. Aslında 1017'nin de bunu yapıyo olması gerek, fakat onu sürekli geri gönderip durmama rağmen, ne zaman başımı kaldırsam orada, hemen yakınımda.

Çalışmasına çalışıyo, elleriyle toprağı kazıyo ya da çamuru düzenli bi şekilde yerleştiriyo ama gözleri sürekli beni arıyo, benimle göz göze gelmeye çalışıyo.

Bana takırdıyo.

Elim tüfeğin kabzasında ona doğru yürürken gökte gri bulutlar hareketleniyo. "Seni Davy'ye göndermiştim," diye bağırıyorum. "Burda ne arıyosun?"

Davy, adının geçtiğini duyunca tarlanın öbür ucundan sesleniyo, "Ne?"

Ben de ona yanıt veriyorum. "Neden bunun bu tarafa geçip durmasına izin veriyosun?"

"Neden bahsediyosun?" diye bağırıyo Davy. "Hepsi birbirine benziyo!"

"Bu 1017!"

Davy abartılı bi şekilde omuz silkiyo. "Eee?"

Hemen arkamdan kaba, alaycı bi takırtı duyuyorum.

Arkama döndüğümde yemin ederim ki 1017'nin bana *gülümsediğini* görüyorum.

"Seni lağnet..." diyerek tüfeğimi önüme almak için uzanıyorum.

Tam da o esnada bi Ses çakması görüyorum.

1017'den geliyor.

Çok ani fakat aynı zamanda oldukça da net, ben önünde duruyorum, tüfeğime uzanıyorum, yani gözleriyle görüyo olduğundan fazlası değil...

Tek fark tüfeği elimden kaparken oluşan çakma...

Ve sonra yok oluveriyor.

Tüfek hâlâ elimde, 1017 ise dizine kadar çukurun içinde.

Ses mes yok.

Onu baştan ayağa süzüyorum. Eskisinden daha zayıf ama hepsi öyle, gün içinde hiçbi zaman yeterince yemek yiyemi-

yolar ve 1017'nin öğünleri tamamen atlayıp atlamadığını merak ediyorum.

Demek ilaç almıyo.

"Sen ne tür bi oyun oynuyosun?" diye soruyorum.

Ancak işe dönmüş bile, ellerini ve kollarını toprağa daldırmış; beyaz, bembeyaz teninin altından kaburgaları sayılıyo.

Ve hiçbi şey demiyo.

"Baban ilacı herkese yasaklarken biz neden onlara verip duruyoz?"

Ertesi gün Davy ile birlikte öğle yemeği yiyoruz. Gökyüzü epey bulutlu ve muhtemelen yakında yağmur başlayacak, uzun zamandır yağan ilk yağmur, üstelik soğuk da olacak, gelgelelim, her ne olursa olsun çalışmaya devam etmek için emir aldığımızdan gün boyu Mankların karıştırıcıdan ilk betonu dökmesini izliyoruz.

Bunu sabah Ivan getirdi, iyileşmiş ama hâlâ topallıyo, Sesi öfkeli. Gücün *şimdi* nerede olduğunu düşündüğünü merak ediyorum.

"Eh, bu bize karşı planlar kurmalarına engel oluyo di mi?" diyor Davy. "Böylece kendi aralarında fikir alıp veremiyolar."

"Ama bunu takırdayarak da yapabilirler." Bir an için düşünüyorum. "Yapamazlar mı?"

Davy sadece *kimin umrunda, pislik* der gibi omuz silkiyor. "Şu sandviçlerden kaldı mı?"

Ona sandiviçimi uzatırken göz ucuyla Manklara bakıyorum. "Ne düşündüklerini bilmemiz gerekmez mi?" diyorum. "Bu iyi olmaz mıydı?"

Gözlerim tarlada 1017'yi arıyo ve elbette ki o da bana bakıyo.

Şıp. İlk yağmur damlası kirpiklerime vuruyo.

"Of, kahretsin," diyo Davy yukarı bakarak.

Üç gün boyunca durmuyo. Arazi gitgide daha çok çamurlanıyo, fakat Başkan bi şekilde devam etmemizi istediğinden, üç gün boyunca çamurun içinde kayıp durarak tarlanın geniş alanlarını örtmek için çerçevelere kocaman muşambalar geçiriyoruz.

Davy yönetimi ele almış durumda, muşambaları yerleştirmeleri için Manklara emirler yağdırıp duruyo. Bense zamanımın çoğunu yağmurun altında, muşambaların kenarlarını iri kayalarla sabitlemeye çalışarak geçiriyorum.

Bu str'olası *aptalca* bi iş.

"Acele edin!" diye bağırıyorum son taşları da yerleştirmeme yardımcı olan Manklara. Parmaklarım donmak üzere, çünkü kimse bize eldiven vermedi ve Başkan'ın da işlerin nasıl gittiğini sormaya geldiği yok. "Of!" Elimi milyonuncu kez çizdikten sonra parmaklarımın kanayan boğumlarını ağzıma götürüyorum.

Manklar kayaları yerleştirmeye devam ediyo, yağmurdan etkilenmiyo gibiler, bu iyi çünkü muşambaların altında hepsinin sığabileceği kadar yer yok.

"Hey!" diye sesimi yükseltiyorum. "Kenara dikkat edin! Şuna dikkat..."

Sertçe esen rüzgâr az önce sabitlediğimiz koca bi muşambayı söküveriyo. Uçuşan muşambayı tutan Manklardan biri de onunla birlikte yere kapaklanıyo. Muşambayı yakalamaya

çalışırken onun üstünden atlayıp çamurlu tepede yuvarlanıp dururken tam yakalamak üzereyim ki...

Çok kötü bi şekilde kayıp tepenin diğer tarafına yuvarlanıp kıçüstü düşüyorum...

Ve nereye koşup nereye düştüğümü fark ediyorum...

Direkt tuvalet çukuruna kayıyorum.

Durabilmek için çamurlu toprağı kavrıyorum fakat tutunacak hiçbi şey yok ve şap diye içine düşüveriyorum.

"Iğğ!" diye bağırıp ayağa kalkmaya çabalıyorum. Belime kadar yeşil renkli Mank pisliğine batmış durumdayım, önüm, arkam her yerime bulaşmış, kokusu midemi bulandırıyo...

Ve bir başka Ses çakması daha görüyorum.

Tuvalet çukurunun içinde beni işaret ediyo.

Manklardan biri de tam üzerimde duruyo.

Başımı kaldırıyorum.

Manklardan bi duvar bana bakıyor.

Ve hepsinin önünde.

1017.

Tepemde.

Elinde kocaman bi kaya var.

Hiçbi şey demiyor, doğru bi şekilde atılırsa epey zarar verebilecek büyüklükte bi kayayla orada öylece duruyo.

"Evet?" diyorum ona doğru. "İstediğin bu di mi?"

Öylece bakıyor.

Daha başka Ses görmüyorum.

Yavaşça tüfeğime uzanıyorum.

"Ne olacak?" diye soruyorum ve Sesimde onunla dövüşmeye nasıl hazır olduğumu görüyor.

Buna nasıl hazır olduğumu...

Tüfeğin kabzası artık elimde.

Fakat hâlâ öylece bana bakıyor.

Sonra kayayı yere bırakıp muşambaya dönüyor. Gidişini izliyorum, beş adım, sonra on ve vücudum biraz gevşiyo.

Tam tuvalet çukurundan çıkmak üzereyken duyuyorum.

O takırdama.

O küstah takırdaması.

Ve kendimi kaybediyorum.

Bağırarak ona doğru koşuyorum, fakat ne dediğimin farkında değilim ve 1017'nin peşinden muşamba tentenin altına yaklaşırken Davy şaşkınlık içinde dönüp bana bakıyo ve ben bi ahmak gibi tüfeği başımın üzerine kaldırmış koşuyorum ve 1017 bana doğru dönüyo, ama ben ona hiçbi şey yapacak fırsat vermeden tüfeğin dipçiğiyle yüzüne vurunca yere düşüyo ve ben tüfeği tekrar kaldırıp vuruyorum ve kendini korumak için ellerini havaya kaldırıyo ve ben ona bi daha vuruyorum ve bi daha ve bi kez daha...

Ellerine...

Yüzüne...

Sıska kaburgalarına...

Sesim öfke içinde...

Vuruyorum...

Vuruyorum...

Vuruyorum...

Bağırıyorum...

Avazım çıktığı kadar bağırıyorum...

"NEDEN GİTTİN?"

"BENİ NEDEN BIRAKTIN?"

Ve kolu kırılırken çıkan o sert, buz gibi çatırtıyı duyuyorum.

Bu ses her yeri kaplıyo, yağmurdan da rüzgârdan da yüksek, midemi altüst ediyo, boğazıma bi şeyler düğümlenmesine neden oluyo.

Duruyorum, elim havada.

Davy ağzı açık bi şekilde bana bakıyo.

Manklar dehşete kapılmış bi şekilde geri geri gidiyor.

Ve 1017 yerden bana bakıyor, o tuhaf burnuyla gözlerinin etrafından kan akıyor fakat hiç ses çıkarmıyor; ne bir Ses, ne bir düşünce, ne takırdama, hiçbi şey...

(ve biz kamp yerindeyiz ve yerde ölü bi Mank var ve o benden uzaklaşıyo, her yer kan içinde ve ben bunu yine yaptım yine yaptım ve neden gittin of lanet olası Viola neden *gittin*...)

Ve 1017 öylece bana bakıyor.

Ve Tanrı şahidim olsun yüzünde bi zafer ifadesi var.

23

BİR ŞEY GELİYOR

[VIOLA]

"SU POMPASI gine çalışıyo Hildy."

"Teşekkürler Wilf." Ona dumanı tüten ekmek dolu bir tepsi uzatıyorum. "Bunları Jane'e götürebilir misin lütfen? Kahvaltı için masayı hazırlıyordu."

Tepsiyi alırken Sesinde tekdüze bir melodi var. Mutfak barakasından çıkarken bağırdığını duyuyorum, "Kadın!"

"Sana neden Hildy diyor?" diye soruyor Lee bir anda arka kapıda belirerek, kolundaysa az önce öğüttüğü unla dolu sepet var. Kolsuz bir gömlek giymiş ve kolları dirseklerine kadar bembeyaz olmuş.

Bir an için çıplak kollarına bakıp hemen gözlerimi kaçırıyorum.

Artık o da Yeni Prentisstown'a gidemediği için Şifacı Coyle bizi birlikte çalıştırıyor.

Hayır, onu *kesinlikle* affetmeyeceğim.

"Hildy bize yardım eden bir başkasının ismiydi," diyorum. "Adını almaya değecek biri."

"Biz derken, yani..."

"Ben ve Todd, evet." Un dolu sepeti alıp masaya koyuveriyorum.

Ne zaman Todd'un ismi geçse her zaman olduğu gibi yine bir sessizlik oluyor.

"Onu kimse görmemiş Viola," diyor Lee usulca. "Ama çoğunlukla geceleri giriyorlar yani bu..."

"Görse bile bana söylemezdi zaten." Unu kaplara ayırmaya başlıyorum. "Onun öldüğünü düşünüyor."

Lee ağırlığını diğer ayağına veriyor. "Ama sen farklı düşünüyorsun."

Ona bakıyorum. Gülümsüyor ve elimde olmadan ben de gülümsüyorum. "Ve sen bana inanıyorsun, öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Wilf sana inanıyor. Ve buralarda Wilf'in sözünün ne kadar geçtiğini bilsen şaşardın."

"Hayır." Pencereden dışarı, Wilf'in gözden kaybolduğu yere doğru bakıyorum. "Hayır, aslında hiç de şaşırmazdım."

O gün de tıpkı diğerleri gibi geçiyor ve biz hâlâ yemek yapıyoruz. Bu bizim yeni işimiz, yani Lee ve benim, yemek pişirmek. Bırakın unu, buğdaydan başlayıp ekmek yapmayı öğrendik. Sincapların derilerini yüzmeyi, kaplumbağaların kabuklarını çıkarmayı ve balık temizlemeyi de. Yüz kişiye yetecek bir çorba hazırlamak için ne kadar malzeme gerektiğini öğrendik. Patates ve armut soymayı da herhalde bu koskocaman aptal gezegendeki herkesten daha hızlı yapabilmeyi öğrendik.

Şifacı Coyle savaşların böyle kazanıldığına yemin ediyor.

"Aslında ben bunun için katılmamıştım," diyor Lee o günün on altıncı yaban hindisinden bir avuç tüy yolarken.

"En azından katılmayı sen istemişsin," diyorum kendi önümdeki hindiyi yolmaya devam ederken. Tüyler sinekler gibi havada uçuşuyor, değdikleri her yerde kalıveriyorlar.

Tırnak diplerimde, dirseklerimde ve gözlerimin kenarlarında yeşil tüycükler var.

Bunu biliyorum çünkü Lee'nin de yüzü, altın rengi saçları ve saç rengine uygun kol kıllarının arası tüy dolu.

Yine yüzümün kızardığını hissedip öfkeyle tüylere asılıyorum.

Bir günken iki oldu, ikiyken üç oldu, sonra bir hafta ve bir hafta daha ve sonra bir hafta daha ve hep Lee ile birlikte yemek yaptık, Lee ile birlikte bulaşık yıkadık, üç gün boyunca aralıksız yağan yağmur boyunca Lee ile birlikte bu kulübede mahsur kaldık.

Ve hâlâ. Ve *hâlâ.*

Yaklaşan bir şeyler var, herkesin hazırlandığı bir şey, hakkında kimsenin bana hiçbir şey anlatmadığı bir şey.

Ve ben hâlâ *burada* sıkışıp kalmış durumdayım.

Lee yolunmuş hindilerden birini masaya atıp bir diğerine uzanıyor. "Dikkatli olmazsak bu kuşların neslini tüketeceğiz."

"Magnus'un vurabildiği tek şey bu," diyorum. "Diğer her şey çok hızlı."

"Koskoca bir türün nesli tükeniyor," diyor Lee, "çünkü Yanıt'ta bir göz doktoru yok."

Çok yüksek sesle kahkaha atıyorum. Kendi kendime gözlerimi deviriyorum.

Önümdeki hindinin işini bitirip yeni bir tane daha alıyorum. "Sen iki tane yaparken ben bunlardan üç tane yapıyorum," diyorum. "*Üstelik* bu sabah daha çok ekmek yaptım *ve...*"

"Yarısını yaktın."

"Çünkü *sen* fırını fazla ısıtmışsın!"

"Yemek yapmak bana göre değil," diyor gülümseyerek. "Ben askerlik yapmalıyım."

Dönüp ona bakıyorum. "Sence *ben* dünyaya yemek yapmak için mi geldim..."

Fakat o gülüyor ve üzerine ıslak tüyler atıp gözünün ortasından vururken bile gülmeye devam ediyor. "Ah," diyor tüyleri çekip atarak. "İyi nişan alıyorsun Viola. Senin eline sahiden silah vermemiz gerek."

Hızla başımı çevirip kucağımdaki milyonuncu hindiye bakıyorum.

"Ya da belki de vermemeliyiz," diyor daha alçak bir sesle.

"Sen hiç?.." duruyorum.

"Ben hiç ne?"

Dudaklarımı ıslatıyorum, bu bir hata çünkü sonrasında ağız dolusu tüy tükürmek zorunda kalıyorum ve en sonunda tekrar konuşabildiğimde sesim olmasını istediğimden daha bıkkın çıkıyor. "Sen hiç birini vurdun mu?"

"Hayır." Oturduğu yerde doğruluyor. "Ya sen?"

Başımı iki yana sallıyorum, rahatladığını görünce hemen ekliyorum, "Ama *vuruldum*."

Yine doğruluyor. "Olamaz!"

Sonrasında istemeden, ne dediğimi bilmeden söyleyiveriyorum ve bunu daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediğimi fark ediyorum, kendime bile ve şimdi havada uçuşan tüylerle dolu bir odada söyleyiveriyorum.

"Ve birini bıçakladım." Tüy yolmayı bırakıyorum. "Öldüresiye."

Bunu takip eden sessizlikte bedenim aniden iki kat ağırlaşıveriyor.

Ağlamaya başlayınca Lee bir mutfak havlusu uzatıyor ve beni durdurmaya çalışmıyor, üzerime gelmiyor, hiçbir şey de-

miyor ve meraktan ölüyor olmasına rağmen tek bir soru dahi sormuyor. Sadece ağlamama izin veriyor.

Zaten bu da en doğrusu.

Wilf ve Jane ile yediğimiz akşam yemeğinin sonuna doğru Lee, "Evet, ama sempati kazanıyoruz," diyor. Yemeği ağırdan alıyorum, çünkü bitirir bitirmez mutfağa gidip *yarının* ekmeği için mayaları hazırlamaya başlamamız gerekiyor. Yüz kişinin kaç kahrolası ekmek yiyebildiğine inanmazsınız.

Son lokmamın yarısını alıyorum. "Sadece çok sayıda olmadığınızı söylüyorum."

"*Olmadığımızı*," diyor Lee ciddi bir ifadeyle bana bakarak. "Üstelik kentte bizim için çalışan ajanlar var ve insanlar olabildiğince bize katılıyorlar. İşler orada daha kötüye gidiyor. Artık *yiyecek* istihkaka göre dağıtılıyor ve kimse ilaç almıyor. Ona karşı durmaya başlamaları gerekecek."

"Ve hapisde ööğle çok iğsan var ki," diye ekliyor Jane. "Yüzlerce gadın, hepsi gilit altında, yer altında birbirlerine zincirlenmişler, bissürüsü açlıktan ölüyo."

"Kadın!" diye çıkışıyor Wilf.

"Ben yannızca duydumu söğlüyom!"

"Böle bişiler duymağdın."

Jane üzgün görünüyor. "Doğru olmadı annamına gelmiyo."

"Ama hapishanede bize destek verecek çok insan vardır," diyor Lee. "Yani bu durum..."

Duruyor.

"Ne?" diye soruyorum başımı kaldırarak. "Bu durum ne?"

Yanıt vermiyor, sadece Şifacı Coyle'un Şifacı Braithwaite, Forth, Waggoner ve Barker'la oturduğu masaya bakıyor, Thea

da yanlarında ve bir şeyler tartışıyorlar, alçak sesle fısıldaşıp durarak diğer insanlara verecekleri gizli emirleri planlıyorlar.

"Hiç," diyor Lee, Şifacı Coyle'un ayağa kalkıp bize doğru geldiğini görünce.

"Bu gece at arabasına ihtiyacım var Wilf," diyor masaya yaklaşırken.

"Evet, Şifacı," diyor Wilf ayağa kalkarak.

"Yemeğini bitir," diyor Şifacı Coyle onu durdurarak. "Kimseyi zorla çalıştırmıyoruz."

"Ben bunnan mutlu olyom," diyor Wilf pantolonunu silkeleyip yanımızdan ayrılarak.

"Bu gece kimi havaya uçuruyorsunuz?" diye soruyorum.

Şifacı Coyle'un dudakları çizgi halini alıyor. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter Viola."

"Gelmek istiyorum," diyorum. "Eğer bu gece kente geri gidiyorsanız ben de sizinle gelmek istiyorum."

"Sabır kızım," diyor. "Senin de günün gelecek."

"Hangi gün?" diye soruyorum uzaklaşırken. *"Ne zaman?"*

"Sabır," diye tekrarlıyor.

Ama bunu sabırsızca söylüyor.

Artık her geçen gün hava daha erken kararıyor. Gece çökerken dışarıdaki bir kayalığa oturup, o gecenin görevlilerinin sırtlarında gizli şeylerle dolu çantalarla at arabasına doğru ilerleyişini izliyorum. Erkeklerin bazılarında artık Ses var, gitgide tükenmekte olan stoğumuzdan azaltılmış dozda ilaç alıyorlar. Kentin kalabalığına karıştıklarında planları açık etmelerini önleyecek dozda alıyorlar. Bu riskli bir denge ve erkeklerimizin kent sokaklarında dolaşması gitgide daha tehlikeli bir hal alıyor, gelgelelim yine de gidiyorlar.

Ve Yeni Prentisstown halkı bu gece uyurken soyulup bombalanacak, tüm bunlar da doğru bilinen şey adına yapılacak.

"Merhaba," diyor Lee alacakaranlıkta bir gölge gibi yanıma otururken.

"Merhaba," diyorum ben de.

"İyi misin?"

"Neden olmayayım?"

"Evet." Bir taş alıp gecenin karanlığına fırlatıyor. "Neden olmayasın?"

Gökte yıldızlar belirmeye başlıyor. Gemilerim orada bir yerde. Bize yardım edebilecek olan insanlar, hayır, iletişime geçebilseydik bize yardım *edecek* olan insanlar. Simone Watkin ve Bradley Tench, iyi insanlar, *zeki* insanlar, her şeye son verebilecek insanlar, tüm bu aptallığa, patlamalara ve...

Yine boğazımın düğümlendiğini hissediyorum.

"Sen gerçekten birini öldürdün," diyor Lee bir taş daha fırlatarak.

"Evet," diyorum dizlerimi göğsüme kadar çekerek.

Lee bir an için bekliyor. "Todd'la mı?"

"Todd için," diyorum. "Onu kurtarmak için. Bizi kurtarmak için."

Artık güneş battığından hava hemen soğuyuveriyor. Dizlerime daha sıkı sarılıyorum.

"Senden korkuyor, biliyorsun, değil mi?" diyor. "Şifacı Coyle. Senin güçlü olduğunu düşünüyor."

Başımı çevirip karanlıkta yüzünü seçmeye çalışıyorum. "Bu aptalca."

"Onun bunu Şifacı Braithwaite'e söylediğini duydum. Kafana koyarsan koca koca orduları bile yönetebileceğini söyledi."

Başımı iki yana sallıyorum, fakat elbette ki bunu göremiyor. "Beni tanımıyor bile."

"Evet, ama o zekidir."

"Ve buradaki herkes koyun gibi onun peşinden gidiyor."

"Sen hariç herkes." Dostane bir şekilde omzuyla kolumu dürtüyor. "Belki de bundan bahsediyordur."

Mağaralardan gelen gürlemeleri duyabiliyoruz, yarasalar hazırlanıyor olmalı.

"*Sen* neden buradasın?" diye soruyorum. "Neden onun peşinden gidiyorsun?"

Bunu daha önce de sormuştum ancak her seferinde konuyu değiştirmişti.

Belki bu gece farklıdır. Ne de olsa *sahiden* farklı bir gece olduğunu hissediyorum.

"Babam Mank Savaşı'nda öldü," diyor.

"Birçok baba aynı şekilde öldü," diyorum ve aklıma Corinne geliyor, nerede olduğunu düşünüyorum, acaba...

"Onu pek hatırlamıyorum," diyor Lee. "Büyürken sadece ben, annem ve ablam vardı. Ve ablam..." gülüyor, "onu severdin. Çenesi hiç durmazdı, ateş gibiydi, ara sıra inanamayacağın bazı kavgalarımız olurdu."

Yeniden, bu kez daha alçak sesle gülüyor. "Ordu geldiğinde Siobhan savaşmak istedi ama annem istemedi. Ben de savaşmak istiyordum fakat Siobhan ve annem çok ciddi tartıştılar, Siobhan savaşa katılmaya hazırdı, ordu sokaklara girdiğinde onun gitmemesi için annemin kapılara kilit vurması gerekti."

Gürlemeler gitgide yükseliyor ve yarasaların Sesleri mağara ağzında yankılanmaya başlıyor. US, vS diyorlar. UZAĞA, vZAĞA.

"Ve sonra işler kontrolden çıktı, öyle değil mi?" diyor. "Ordu buraya geldi ve o gece tüm kadınları kasabanın doğusundaki evlere götürdüler. Annem itaat etmemizi istedi, bilir-

sin ya, 'Bakalım neler olacak, belki o kadar da kötü biri değildir.' Bu tür şeyler işte."

Yanıt vermiyorum ve havanın, yüzümü göremeyeceği kadar karanlık olduğuna memnunum.

"Ama Siobhan mücadele etmeden pes etmezdi. Askerlere bağırıp çağırdı ve gitmeyi reddetti, annemse buna bir son vermesi, onları sinirlendirmemesi için yalvardı fakat Siobhan..." Durup diliyle tuhaf bir ses çıkarıyor. "Siobhan onu zorla götürmeye çalışan ilk askere yumruk attı."

Derin bir nefes alıyor. "Sonra ortalık karıştı. Dövüşmeye çalıştım, anımsadığım tek şey kulaklarım çınlarken yerde yattığım ve askerlerden birinin dizinin sırtımda olduğu, annemin çığlık atıp durduğuydu, ama Siobhan ortalıkta yoktu ve sonra bayılmışım; kendime geldiğimdeyse evde tek başımaydım."

Mağaranın ağzından ᔓᕆ, ᔓᕆ sesleri geliyor. ᑌᐃᑐᐊᖅ, ᔓᐃᑐᐊᖅ, ᔓᐃᑐᐊᖅ.

"Yasaklar azaldığında onları aradım," diyor, "ancak bulamadım. Her barakaya, her yurda, her şifaevine baktım. Ve en nihayetinde, sonuncu şifaevinde kapıyı Şifacı Coyle açtı."

Durup başını kaldırıyor. "İşte geliyorlar."

Yarasalar sürü halinde mağaradan çıkıyor, sanki dünya yan çevrilmiş de üzerimize boşaltılıyorlar; gecenin karanlığından bile daha koyu bir selden farksızlar. Çıkardıkları sesten ötürü bir dakika boyunca konuşmak imkânsız hale geldiğinden oturup onları izliyoruz.

Her birinin eni en az iki metre; tüylü kanatları, kısa ve şişman kulakları ve kanatlarının ucunda, güvelerle böcekleri yemeden önce bir şekilde akıllarını karıştırıp sersemletmeye yarayan yeşil, fosforlu noktalar var. Bu noktalar gece parlıyor ve geçici de olsa, ışıldayan yıldızlardan bir örtü oluşturuyor. Yarasaların

kanat hışırtılarıyla ve ᔓᕆ, ᔓᕆ, ᔓᑕᘐᖁᐊ, ᔓᑕᘐᖁᐊ, ᔓᑕᘐᖁᐊ diyen tiz Sesleriyle çevrelenmiş bir şekilde oturuyoruz.

Ve beş dakika içinde, etrafımızı saran ormanın içinde gözden kayboluyorlar, ta ki şafak sökene dek.

"Bir şey yaklaşıyor," diyor Lee çöken sessizlikte. "Bunu biliyorsun. Ne olduğunu bilemiyorum ama ben de gideceğim, çünkü onları arayabileceğim bir yer daha var."

"O halde ben de giderim," diyorum.

"Sana izin vermez." Bana dönüyor. "Fakat sana söz veriyorum Todd'u da arayacağım. Tıpkı Siobhan ve annemi aradığım gibi onu da arayacağım."

Kampta bir zil sesi duyuluyor, tüm akıncı grupların kasabaya girdiği ve kampta kalanların da yatması gerektiği anlamına geliyor. Lee ile birlikte bir süre daha karanlıkta oturuyoruz, omzu benimkine sürtünüyor, benimki de ona.

24

HÜCRE DUVARLARI

[TODD]

"HİÇ KÖTÜ DEĞİL," diyor Başkan, Morpeth'in üstünde, "kalifiye olmayan bir işgücü için yani."

"Daha fazlası da olurdu," diyor Davy, "ama yağmur yağınca her yer *çamur* oldu."

"Hayır, hayır," diyor Başkan bakışlarını tarlada gezdirerek. "İyi iş çıkarmışsınız, her ikiniz de, bu kadar çok şeyi bir ay gibi kısa bir sürede hallettiniz."

Bir an durup neyi bu kadar iyi bi şekilde hallettiğimize bakıyoruz. Uzun tek bir binanın beton temellerini döktük. Kılavuz duvarların hepsi hazır, hatta bazıları manastırın içindeki duvarlardan aldığımız kayalarla doldurulmaya başlamış bile ve muşamba da bir tür çatı oluşturuyo. Şimdiden bi binaya benziyo bile.

Haklı, sahiden iyi iş çıkarmışız.

Biz ve 1150 Mank.

"Evet," diyor Başkan. "Memnuniyet verici."

Davy'nin Sesi bakmaktan rahatsızlık duyduğum bi şekilde öfkeleniyor.

"O halde nedir?" diye soruyorum.

Başkan bana bakıyor. "Ne nedir?"

"Bu." Binayı işaret ediyorum. "Bu ne olcak?"

"Binanın inşaatını bitir Todd, söz veriyorum seni büyük açılışa davet edeceğim."

"Bu Manklar için diil ama, kimin için?"

Başkan hafifçe somurtuyor. "Hayır Todd, onlar için değil."

Elimle ensemi sıvazlarken Davy'nin Sesinde şangırtılar duyuyorum ve övgü dolu sözler işittiği bu anı berbat ettiğimi düşünüyosa bu sesler gitgide yükselecektir. "Sadece," diyorum, "geçtiğimiz üç gece don oldu ve hava soğumaya devam ediyor."

Başkan, Morpeth'i bana döndürüyor. Acemi oğlan diye düşünüyor Morpeth. Acemi oğlan geriliyor.

Hiç düşünmeden geriliyorum.

Başkan kaşlarını kaldırıyor. "İşgücün için ısıtıcı mı istiyorsun?"

"Şey," önce yere sonra binaya ve bu kadar ufak bir alana bu kadar büyük bir kalabalık sıkışmışken üçümüzden olabildiğince uzak durmaya çalışan Manklara bakıyorum. "Kar yağabilir," diyorum. "Buna dayanabilirler mi bilmiyorum."

"Ah, onlar düşündüğünden çok daha dayanıklıdır Todd." Başkan alçak sesle konuşuyor ve sesinde ne olduğunu kestiremediğim bir şeyler var. "Çok daha dayanıklılar."

Yine başımı öne eğiyorum. "Evet," diyorum. "Tamam."

"Kendini daha iyi hissedeceksen Er Farrow'dan size birkaç küçük füzyon ısıtıcısı getirmesini isterim."

Gözlerimi kırpıyorum. "Sahiden mi?"

"*Sahiden mi*?" diyor Davy.

"Sizin emrinizde iyi iş çıkardılar," diyor Başkan, "ve şu geçtiğimiz haftalar boyunca gerçek anlamda bir bağlılık sergiledin Todd. Gerçek anlamda bir *liderlik*."

Neredeyse sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Başkalarının acı çektiğini görmekten nefret edenlerden olduğunu biliyorum." Gözlerimin içine bakıyor, neredeyse başımı çevirmem için bana meydan okuyor. "Duyarlılığın işine yarıyor."

"*Duyarlılık*," diye kıs kıs gülüyor Davy.

"Seninle gurur duyuyorum." Başkan dizginleri alıyor. "*İkinizle de* gurur duyuyorum. Ve bu çabalarınızdan ötürü ödüllendirileceksiniz."

Başkan atını manastır çıkışına doğru sürerken Davy'nin Sesi yeniden ışıldamaya başlıyor. "Bunu duydun mu?" diyor kaşlarını kaldırıp indirerek. "Ödül alacağız benim duyarlı pisliğim."

"Kapa çeneni Davy." Kılavuz duvar boyunca binanın arka tarafında, Mankların bir araya toplanabileceği tek son açıklığa doğru yürümeye başlıyorum bile. Aralarından geçerken yol açıyolar. "Isıtıcılar geliyo," diyorum aynı şeyi Sesime de yansıtarak. "Her şey daha iyi olcak."

Fakat tek yaptıkları bana dokunmamaya çabalamak.

"Size her şey daha iyi olcak *dedim*!"

Aptal nankörler...

Duruyorum. Derin bir nefes alıyorum. Yürümeye devam ediyorum.

Binanın, kullanılmayan birkaç kılavuz duvarı birbirine yaslayarak kuytu bir alan oluşturduğumuz arka tarafına gidiyorum. "Artık dışarı çıkabilirsin," diyorum.

Bir an için ses gelmiyor, sonra bir hışırtı duyuluyor ve 1017 beliriyor; kolu, gömleklerimden birini kullanarak yaptığımız askıda. Her zamankinden daha sıska, kolunun kırıldığı yerden başlayıp kol boyunca yukarı çıkan bir kırmızılık var ama sanki renk solmaya başlamış gibi. "Biraz ağrı kesici aşırmayı başardım," diyerek hapları cebimden çıkarıyorum.

Hızla elini uzatıp hapları alırken avucumun içini çiziyo.

"Dikkat et," diyorum sımsıkı kapadığım dişlerimin arasından. "Sakat Manklara yapılanların sana da yapılmasını mı istiyosun?"

Ani bir Ses patlaması duyuyorum, her zamanki gibi bunu bekliyodum zaten ve yine aynı şeyler, tepemde dikiliyor, bana vurup duruyor, ben durması için ona yalvarıyorum, bu kez o benim kolumu kırıyor.

"Evet," diyorum. "Her neyse."

"Hayvanınla mı oynuyon?" Davy de gelip kollarını kavuşturarak duvara yaslanıyor. "Biliyo musun, atların bacakları kırılınca onları vururlar."

"Ama o at diil."

"Hayır," diyor Davy. "O bi koyun."

"Babana söylemediğin için teşekkürler."

Davy omuz silkiyo. "Neyse ne pislik, ödülümüzü mahvetmediği sürece fark etmez."

1017 yine bize ve özellikle de bana doğru kaba bi şekilde takırdıyor.

"Pek minnettar gibi diil ama," diyor Davy.

"Eh, evet, oysa bu onun hayatını ikinci kurtarışım." 1017'ye bakıyorum, üzerimden ayırmadığı gözlerinin içine. "Ama bunu bi daha yapmıcam."

"Sen öyle diyosun ama herkes yapıcanı biliyo." Başıyla 1017'yi işaret ediyor. "O bile." Davy'nin gözleri alaycı bi şekilde irileşiyo. "Çünkü sen *duyarlısın*."

"Kapa çeneni."

Ancak arkasını dönmüş ve gülerek uzaklaşmaya başlamış bile ve 1017 öylece bana bakıp duruyor.

Ve ben de ona bakıyorum.

Onu kurtardım.

(Onu Viola için kurtardım)

(Eğer burada olsaydı, görebilseydi, onu nasıl kurtardığımı görebilseydi)

(burada olsaydı)

(ama diil)

Yumruklarımı sıkıyorum ve sonra kendimi zorlayarak yeniden gevşetiyorum.

Geçtiğimiz bir ay içinde Yeni Prentisstown çok değişti, her gün eve dönerken bunu görebiliyorum.

Kış yaklaşıyor. Ağaçların üzerindeki yapraklar sararıp kızardıktan sonra dökülerek arkalarında upuzun kış iskeletleri bıraktılar. Yaz kış yeşil olan çamlar iğne yapraklarını dökmedilerse de kozalaklarını döktüler; diğer ağaçların büyük çoğunluğu da çıplak birer sopadan ibaret. Sürekli kopkoyu olan gökyüzü de kasabanın bu kışı aç geçireceğine işaret ediyor.

Sahiden de öyle. Ordu, şehri hasat mevsiminin sonunda istila etti, yani yiyecek stoğu vardı, ama kasabanın dışında-

ki yerleşim yerlerinde takas yapmak için yiyecek getirecek kimse kalmadı ve Yanıt bombalamaya ve erzak yağmalamaya devam ediyor. Bir gece buğday depolarından biri öyle başarılı bi şekilde boşaltıldı ki artık kasabadan ve ordudan da onlara yardım eden birileri olduğu netleşti.

Bu da hem ordu hem de kasaba için kötü haber demek.

Sokağa çıkma yasağı iki hafta önce kaldırılmışken, geçtiğimiz haftadan itibaren, birkaç devriye dışında yine kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmemeye başlandı. Katedralin önündeki meydan kitapların, Yanıt'a yardımcı olduğu ortaya çıkan insanların eşyalarının, Başkan'ın kapattığı son şifaevinde kullanılan şifacı üniformalarının yakıldığı bi yer haline geldi. Ve artık kimse ilaç almıyor, eski Prentisstown'dan gelen ve yıllardır Başkan'ın yanında olan en yakın adamları, Bay Morgan, Bay O'Hare, Bay Tate, Bay Hammar hariç. Sanırım bu bağlılık olsa gerek.

Davy'yle bana başından beri ilaç verilmediğinden ilacı elimizden alma gibi bi şansı da olmadı.

"Belki de ödülümüz budur," diyor Davy at üstünde ilerlerken. "Belki de kilerden biraz ilaç çıkaracak ve bunun nası bi şey olduğunu görcez."

Bizim ödülümüz, diye düşünüyorum. *Biz.*

Elimi Angharrad'ın yelesinde dolaştırıp soğuk tenini hissediyorum. "Eve varmak üzereyiz kızım," diye fısıldıyorum. "Sıcak, güzel ahırın seni bekliyor."

Sıcak diye düşünüyor. Acemi oğlan.

"Angharrad," diyorum ona.

Atlar evcil diildir ve sürekli yarı deli haldedirler, ancak onlara iyi davranırsan seni tanımaya başlıyorlar, bunu öğrendim.

Acemi oğlan diye düşünüyo yeniden ve bunu sanki onun sürüsüne aitmişim gibi söylüyo.

"Belki de ödül kadınlardır!" diyor Davy aniden. "Evet! Belki bize kadın verip en sonunda gerçek bir adam olmamızı sağlıcaktır."

"Kapa çeneni," diyorum fakat bu bir kavga sebebi olmuyor. Aslında epey uzun bi süredir kavga etmedik.

Sanırım birbimize alıştık.

Artık neredeyse hiç kadın da görmüyoruz. İletişim kulesinin yıkılmasının ardından dışarıya çıkmaları tekrar yasaklandı, sadece bi sonraki senenin ekimi için tarlaları hazırlamak üzere, silahlı askerlerin gözetiminde gruplar halinde dışarı çıkabiliyolar. Kocalar, oğullar ve babaların ziyaretleri artık haftada birle sınırlandı.

Askerlerle kadınlar hakkında bazı şeyler duyuyoruz, askerlerin gece vakti yurtlara girmesiyle ilgili, suçluların cezalandırılmadığı korkunç şeylerle ilgili.

Hapisteki kadınlardan hiç haber yok; yani kasabanın en batısında, şelalenin döküldüğü yere yakın, sonradan hapishane haline getirilmiş olan ve şimdiye dek yalnızca katedral kulesinden görebildiğim binalardaki kadınlardan. İçeride neler olup bittiğini kim bilebilir ki? Çok uzaktalar, binalarda nöbet tutan askerler dışında kimse onları göremiyo.

Bu açıdan biraz da Manklar gibiler.

"Tanrı aşkına Todd," diyo Davy, "*sürekli* düşünerek gürültü yapıyosun."

Bunlar Davy'den duyup dikkate almadığım cümleler. Tek farkla, bu kez bana *Todd* dedi.

Atlarımızı katedralin yakınlarındaki ahırda bırakıyoruz. Artık bi nöbetçiye ihtiyacım olmamasına rağmen Davy benimle katedrale kadar yürüyo.

Artık nereye gidebilirim ki?

Ön kapıdan girince, "Todd," diye seslenildiğini duyuyorum.

Başkan beni bekliyo.

"Evet, efendim?" diyorum.

"Her zaman çok kibarsın." Gülümseyerek bana doğru yürürken çizmeleri mermerin üzerinde gıcırdıyor. "Son zamanlarda çok daha iyi görünüyorsun, daha sakin." Bir metre kadar uzağımda duruyor. "Yöntemi mi kullanıyorsun?"

Hı?

"Ne yöntemi?" diye soruyorum.

İç geçiriyor. Ve sonra...

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Elimle başımı iki yanından bastırıyorum. "Bunu nasıl yapıyosun?"

"Ses kullanılabilir Todd," diyor. "Eğer yeterince disiplinliysen. Ve ilk adım da yöntemi kullanmaktır."

"Ben Daireyim ve Daire de Ben, öyle mi?"

"Bu odaklanmanın bir yoludur," diyerek başını sallıyor, "Sesini düzene sokmanın, onu dizginlemenin, *kontrol* etmenin bir yolu ve Sesini kontrol edebilen erkek avantajlı bir erkektir."

Eski Prentisstown'daki evinde ilahiler söylediğini anımsıyorum, Sesi diğer erkelerinkine kıyasla nasıl da keskin ve korkutucuydu, nasıl tam da bir...

Silah gibiydi.

"Daire nedir?" diye soruyorum.

"Kaderin Todd Hewitt. Daire kapalı bir sistemdir. Dışına çıkmanın yolu yoktur, yani en iyisi karşı koymamaktır."

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Fakat bu kez benim sesim de içinde.

"Sana öğretmek için sabırsızlandığım öyle çok şey var ki," diyor ve iyi geceler bile demeden uzaklaşıyor.

Çan kulesinin duvarları boyunca bi ileri bi geri yürüyerek batıdaki şelalelere, güneydeki geçitli tepeye ve buradan görmenin imkânı olmasa da doğuda, manastıra uzanan tepelere bakıyorum. Tek görülebilen, gece çökerken sokakları boşalmış bi Yeni Prentisstown.

Viola orda bi yerde.

Bi ay geçti ve hâlâ gelmedi.

Bi ay ve...

(kapa çeneni)

(str'olası çeneni ve str'olası mızmız *ağzını* kapa)

Yeniden volta atmaya başlıyorum.

Artık açıklıklar camla örtüldü ve bizi sonbahar gecelerinin soğuğundan koruması için bi de ısıtıcımız var. Daha çok battaniyemiz, bi ışığımız ve Başkan Ledger'ın okuması için onaylanmış kitaplar da var.

"Yine de bir hapishane değil mi?" diyor arkamdan, ağzı dolu. "En azından senin için şimdiye dek daha iyi bir yer ayarlamış olmasını beklerdim."

"Herkesin sürekli Sesimi okuyup durmaktan vazgeçmesini isterdim," diyorum arkamı dönmeden.

"Herhalde kasabadan gitmeni istiyordur," diyor, alışkın olduğumuzdan daha çok olan yemeğini bitirerek. "Tüm bu dedikodulardan uzaklaşmanı."

"Ne dedikodusu?" diyorum hiç ilgimi çekmemesine rağmen.

"Ah, Başkanımızın şu müthiş zihin-kontrol güçleriyle ilgili dedikodular. Sesten yapılan silahlarla ilgili dedikodular. Uçabildiğine dair dedikodular ki ben bundan şüpheliyim."

Ona bakmıyorum ve Sesimi olabildiğince sessiz tutuyorum.

Ben daireyim, diye düşünüyorum.

Ve sonra duruyorum.

İlk bomba patladığında saat gece yarısını geçiyor.

Bomm!

Döşeğimde sıçrayıveriyorum fakat hepsi bu.

"Sence bu nereden geldi?" diye soruyor Başkan Ledger, o da yatağından kalkmıyor.

"Sanki doğudanmış gibi geldi," diyorum çan kulelerinin karanlığına bakarak. "Belki de bi yiyecek dükkânıdır?"

İkincisini bekliyoruz. Artık hep bir ikincisi daha oluyor. Askerler ilk patlamaya doğru koşarken, Yanıt bu fırsatı ikinci bomba için kullanıyor...

Bomm!

"İşte," diyor Başkan Ledger yatağında doğrulup açıklıkların birinden dışarı bakarak. Ben de kalkıyorum.

"Lanet olsun," diyor.

"Ne?" diyorum yanına giderek.

"Sanırım bu nehir kıyısındaki su tesisiydi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bundan sonra içtiğimiz her bardak suyu kaynatmamız gerektiği..."

BOMM!

Başkan Ledger'la birlikte irkilerek pencereden geriye doğru sıçramamıza neden olan şiddetli bi ışık çakması oluyor. Pencereler titriyor.

Ve Yeni Prentisstown'daki tüm ışıklar sönüyor.

"Elektrik santralı," diyor Başkan Ledger söylediklerine inanamazmış gibi. "Ama orada günün her saati nöbetçi oluyor. *Oraya* nasıl ulaşabildiler ki?"

"Bilmiyorum," derken midem kasılıyor. "Fakat bunun bedeli çok ağır olcak."

Başkan Ledger yorgun elini yüzünde gezdirirken tam altımızdaki sokaklarda sirenlerle askerlerin bağırışları duyuluyor. Başını iki yana sallıyor. "Bunların ne yapmaya çalıştığı..."

BOMM!

BOMM!

BOMM!

BOMM!

BOMM!

Birbiri ardına gelen beş büyük patlama kuleyi öyle şiddetli sallıyor ki ben de Başkan Ledger da yere düşüyoruz ve pencerelerimizden bazıları içeri doğru patlayınca üzerimiz cam kırıklarıyla doluyor.

Gökyüzünün aydınlandığını görüyoruz.

Batıya doğru.

Hapishanelerin bulunduğu yerden öyle büyük bi ateş ve duman bulutu yükseliyo ki orda devlerin eğleniyor olduğu düşünülebilir.

Başkan Ledger hemen yanımda, soluk soluğa.

"Yaptılar işte," diyor hızla soluk alıp vererek. "Gerçekten yaptılar."

Gerçekten yaptılar, diye düşünüyorum.

Savaşı başlattılar.

Ve elimde değil...

Bunu düşünmeden edemiyorum...

Benim için mi geliyor?

25

O GECE

[VIOLA]

"YARDIMINA İHTİYACIM VAR," diyor Şifacı Lawson mutfağın kapısında durarak.

Un içindeki ellerimi havaya kaldırıyorum. "Şu anda biraz..."

"Şifacı Coyle özellikle seni getirmemi istedi."

Suratımı asıyorum. *Getirmek* fiili hoşuma gitmiyor. "O halde yarın için hazırladığımız bu somunları kim bitirecek? Lee ateş için odun çıkarıyor..."

"Şifacı Coyle tıbbi araç gereçler konusunda deneyimli olduğunu söyledi," diye araya giriyor Şifacı Lawson. "Epey çok getirdik ve yanımdaki kız bunları düzenlemekte zorlanıyor."

İç geçiriyorum. En azından yemek yapmaktan iyidir.

Onun peşinden alacakaranlığa çıkıyorum, bir mağaraya girip bir dizi koridordan geçtikten sonra en değerli malzemelerimizin bulunduğu büyük mağaraya geliyoruz.

"Bu uzun sürebilir," diyor Şifacı Lawson.

Akşamın ve gecenin büyük bölümünü ilaç, sargı bezi, kompres, yatak örtüsü, eter, kanamayı engelleyen sargı bezleri, teşhis şeridi, tansiyon aleti, stetoskop, önlük, su arıtma tableti, sabitleyici, kulak pamuğu, Jeffers kökü tableti, bant ve diğer

her şeyden kaç tane olduğunu sayıp, her birini ufak yığınlara ayırdıktan sonra, neredeyse ana tünelin başladığı yere kadar, tedarik mağarasının zeminine uygun bir şekilde yerleştirerek geçiriyoruz.

Alnımda biriken buz gibi teri siliyorum. "Bunları üst üste yığmaya başlamamız gerekmiyor mu?"

"Henüz değil," diyor Şifacı Lawson. Düzenli bir şekilde yan yana dizdiğimiz yığınlara bakıyor. Ellerini ovuştururken yüzünde kaygılı bir ifade beliriyor. "Umarım yeterlidir."

"Ne için yeterli?" Bir yığından diğerine giderken onu gözlerimle takip ediyorum. "Ne için yeterli Şifacı Lawson?"

Dudağını ısırarak bana bakıyor. "Şifacılıkla ilgili ne hatırlıyorsun?"

Bir an için ona bakarken şüphelerim artıyor ve sonra koşarak mağaradan dışarı çıkıyorum. "Bekle!" diye ardımdan sesleniyor, fakat ben ana tünele varıp mağaranın ağzına ve oradan da kampa çıkmak üzereyim.

Terk edilmiş olan kampa.

"Sinirlenme," diyor Şifacı Lawson ben tüm barakaları aradıktan sonra.

Orada öylece aptal gibi durup ellerim belimde bomboş kampa bakıyorum. Şifacı Coyle beni oyalayacak bir iş bulduktan sonra, Şifacı Lawson hariç diğer tüm Şifacılarla birlikte kamptan ayrılmış. Thea ve çıraklar da yok.

Ve diğer herkes de. Ne bir at arabası ne bir at ya da öküz.

Ve Lee de.

Wilf de gitmiş, ama Jane burada, kampta kalan diğer tek kişi o.

Demek o gece geldi çattı.

Olanların olacağı o gece.

"Seni götüremeyeceğini biliyorsun," diyor Şifacı Lawson.

"Bana güvenmiyor," diyorum. "Hiçbiriniz bana güvenmiyorsunuz."

"Bunun şu anda hiçbir şeye faydası yok," derken sesi nefret etmeye başladığım o katı şifacı tonunu alıyor. "Şu an önemli olan geri döndüklerinde şifacılık yapabilecek herkese ihtiyacımız olması."

Tartışmaya devam etmek üzereyken ellerini ovuşturup duruşunu, yüz ifadesinin ne kadar endişe dolu olduğunu ve dış görünüşünün altında ne fırtınalar koptuğunu görüyorum.

Ve sonra ekliyor, "Tabii geri dönen olursa."

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok. Jane bize kahve yapıyor ve gitgide artan soğukta oturup ormanın içlerinden gelen patikaya bakarak gelen olup olmadığını görmeye çalışıyoruz.

"Don," diyor Jane ayak başparmağını hemen yanındaki bir taşın üzerindeki buz parçasına dokundurarak.

"Bunu daha önce yapmalıydık," diyor Şifacı Lawson kahve fincanından bir yudum almak üzereyken, tüten duman yüzüne vuruyor. "Bunu hava bozmadan çok daha önce yapmalıydık."

"Neyi yapmalıydık?" diye soruyorum.

"Kurtarma," diyor Jane basitçe. "Wilf gideriken söğledi."

"Kim kurtarılacak?" diyorum fakat bu elbette ki yalnızca...

Patikadan sesler geldiğini duyuyoruz. Magnus koşarak tepeden indiğinde hepimiz ayaktayız. "Acele edin!" diye bağırıyor. "Hadi!"

Şifacı Lawson en gerekli tıbbi malzemelerden bazılarını

alıp onun arkasından patikaya doğru koşuyor. Jane ve ben de aynısını yapıyoruz.

Yolu yarılamışken ormandan çıkıyorlar.

At arabalarının üstünde, askerlerin omuzlarında, sedyelerde, at üstlerinde, patikadan aşağı geliyorlar ve hemen arkalarında çok daha fazlası var, *onların da* arkasında, tepeye doğru daha da fazlası...

Kurtarılmaya ihtiyacı olanlar.

Başkan ve ordusu tarafından hapsedilen tutuklular.

Halleri içler acısı...

"Aman Tanrım," diyor Jane usulca ve her ikimiz de şaşkına dönmüş bir halde öylece duruyoruz.

Aman Tanrım.

Sonraki saatler bulanık bir şekilde geçiveriyor, yaralıları kampa getirmek üzere acele ediyoruz, fakat bazılarının durumu öyle ağır ki onları oldukları yerde tedavi etmeye başlamamız gerekiyor. Bir şifacıdan diğerine ve sonra bir diğerine, yaradan yaraya koşup duruyorum, apar topar malzeme taşırken öyle hızlı hareket ediyorum ki yaralıların çoğunun savaşırken yaralanmadıklarının farkına ancak bir süre sonra varıyorum.

"Dövülmüşler," diyorum.

"Ve aç bırakılmışlar," diyor Şifacı Lawson öfkeli bir şekilde, mağaraya taşıdığımız kadınlardan birinin koluna iğne yapıyor. "Ve işkence görmüşler."

Bu kadın, asla bitmeyecekmiş gibi görünen ve sayıları gitgide artan kadınlardan yalnızca biri. Çoğu öyle büyük bir şok yaşıyor ki konuşamıyorlar bile, sadece dehşet verici bir sessizlik içinde insanın yüzüne bakıyor ya da tek kelime etmeden

karşılarındakine acı veriyorlar ve bunu, kollarıyla yüzlerindeki yanıklarla, tedavi edilmemiş eski yaralarla, günler, günler ve günlerdir yemek yememiş kadınların çöküк göz altlarıyla yapıyorlar.

"Bunu o yaptı," diyorum kendi kendime. "Bunu o yaptı."

"Kendini topla kızım," diyor Şifacı Lawson. Alelacele dışarıya çıkıyoruz, kucağımızda taşıdığımız sargı bezleri yaraları sarmaya yetmiyor bile. Şifacı Braithwaite telaşlı bir şekilde elini havada sallayarak beni çağırıyor. Sargı bezlerini elimden neredeyse sökercesine alarak hemen önünde acı içinde bağıran bir kadının bacağını apar topar sarmaya başlıyor. "Jeffers kökü!" diye bağırıyor Şifacı Braithwaite.

"Yanımda hiç yok," diyorum.

"O zaman git de getir!"

Mağaraya geri dönüyorum; yamaçları, at arabalarını, her yeri ama her yeri kaplamış olan yaralıların üzerine eğilmiş şifacılar, çıraklar ve sahte askerlerin arasından geçiyorum. Yaralılar yalnızca kadın değil. Aç bırakılıp dövülmüş olan erkek tutuklular da görüyorum. Saldırı esnasında yaralanan, kamptan insanlar da var, örneğin Wilf'in yüzünün yan tarafındaki yanığın üzeri sargı beziyle sarılmış fakat o yine de sedyedeki yaralıların kampa taşınmasına yardım ediyor.

Koşarak mağaraya girip daha çok sargı bezi ve Jeffers kökü aldıktan sonra kim bilir kaçıncı kez vadiye koşuyorum. Açık araziyi geçip yukarı, hâlâ gelmekte olan tek tük insanın olduğu patikaya doğru bakıyorum.

Bir an durup gelen yeni insanların yüzlerine baktıktan sonra Şifacı Braithwaite'in yanına koşuyorum.

Şifacı Coyle henüz gelmemiş.

Lee de öyle.

* * *

"Tam kargaşanın ortasındaydı," diyor Şifacı Nadari yenice ağrı kesici verilmiş bir kadının ayağa kalkmasına yardım ederken. "Sanki birini arıyor gibiydi."

"Annesiyle kız kardeşini," diyorum kadının ağırlığını yüklenerek.

"Herkesi alamadık," diyor Şifacı Nadari. "Yerleştirilen bombanın patlamadığı bir bina daha vardı..."

"Siobhan!" diye bir bağırış duyuyoruz uzaktan.

Arkama dönerken kalbim düşündüğümden çok daha hızlı çarpıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Onları bulmuş!"

Gelgelelim tek bir bakış bile bunun doğru olmadığını anlamaya yeterli.

"Siobhan?" Lee ormandaki patikadan kampa doğru geliyor, üniformasının kol ve omuz kısmı kapkara, yüzüyse is içinde, gözleriyle sağa sola bakarak vadiye dağılmış insanların arasından yürüyerek ilerliyor. "Anne?"

"Git," diyor Şifacı Nadari bana. "Bak bakalım yaralı mı?"

Kadını Şifacı Nadari'ye yasladıktan sonra beni çağıran diğer şifacıları duymazdan gelerek Lee'ye doğru koşuyorum.

"Lee!" diye bağırıyorum.

"Viola?" diyor beni görünce. "Buradalar mı? Burada olup olmadıklarını biliyor musun?"

"Yaralı mısın?" Ona uzanıp simsiyah olmuş kolunu tutarak ellerine bakıyorum. "Sen yanmışsın."

"Yangın çıktı, evet," diyor ve gözlerinin içine bakıyorum. O da bana bakıyor fakat beni değil hapishanede tanık olduklarını görüyor, yangınları, alevlerin arasındakileri, buldukları tutukluları ve belki de öldürmesi gereken nöbetçileri.

Ne annesini ne de kız kardeşini görüyor.

"Onlar *burada mı?*" diye yakarıyor. "Burada olduklarını söyle."

"Onları tanımıyorum ki," diyorum usulca.

Lee bana bakıyor, ağzı açık, derin ve hırıltılı bir şekilde soluk alıp veriyor, sanki içine duman çekmiş gibi. "Bu çok..." diyor sonra. "Ah, Tanrım, Viola. Bu çok..." Başını kaldırıyor, omzumun üzerinden arkaya bakıyor. "Onları bulmalıyım. Buralarda bir yerde olmalılar."

Yanımdan geçip vadiye doğru ilerliyor. "Siobhan? Anne?"

Kendimi tutamadan arkasından sesleniyorum. "Lee? Todd'u gördün mü?"

Fakat sendeleyerek ilerlemeye devam ediyor.

"Viola!" diye bir ses duyunca önce bir başka şifacının beni yardıma çağırdığını sanıyorum.

Ama sonra yanımdaki biri, "Şifacı Coyle!" diyor.

Dönüp başımı kaldırıyorum. Şifacı Coyle patikanın başında, at üstünde, patikadaki kayaların arasından olabildiğince hızlı iniyor. Hemen arkasında, eyerin üzerinde, düşmesin diye kendine bağladığı biri var. Bir an için umutlanıyorum. Belki de Siobhan'dır. Ya da Lee'nin annesi.

(ya da belki de odur, belki...)

"Bize yardım et Viola!" diye bağırıyor Şifacı Coyle dizginleri sımsıkı tutarak.

Ve tepe boyunca yukarı, onlara doğru koşarken at bir an için yan dönünce, üstünde baygın ve eğreti bir şekilde duranın kim olduğunu görüyorum.

Corinne.

"Hayır," deyip duruyorum farkında olmadan. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diyorum onu düz bir kayanın üzerine yatırırken ve Şifacı Lawson kucak dolusu sargı bezi ve ilaçla bize doğru koşarken. "Hayır, hayır, hayır," diyorum başı sert kayanın üzerine gelmesin diye ellerimin arasına alırken ve Şifacı Coyle iğne yapmaya hazırlanmak üzere Corinne'in yenini yırtarken. "Hayır, "diyorum Şifacı Lawson yanımıza gelip yerde yatanın kim olduğunu gördüğünde irkilirken.

"Onu buldunuz," diyor Şifacı Lawson.

Şifacı Coyle başını aşağı yukarı sallıyor. "Onu buldum."

Corinne'in başını ellerimin arasında hissediyorum, teninin nasıl ateşler içinde yandığını. Yanaklarının nasıl da çökmüş olduğunu, gözlerini morartan yaraları, teninin gevşeyip sarktığını görüyorum. Ve yırtılmış, pislik içindeki Şifacı önlüğünün boyun çizgisinden yukarı doğru çıkan köprücükkemiklerini. Boynunun çevresindeki yanıkları. Ve kollarındaki kesikleri. Ve kopmuş tırnaklarını.

"Ah, Corinne," diye fısıldıyorum ve gözyaşlarım alnına damlıyor. "Hayır."

"Bizimle kal kızım," diyor Şifacı Coyle ve benimle mi, yoksa Corinne'le mi konuştuğunu anlayamıyorum.

"Thea?" diye soruyor Şifacı Lawson başını kaldırmadan.

Şifacı Coyle başını iki yana sallıyor.

"Thea öldü mü?" diye soruyorum.

"Şifacı Waggoner da öyle," diyor Şifacı Coyle ve yüz ifadesinden öfkelendiğini anlıyorum, sinirden alnı kızarıyor. "Ve diğerleri." Dudakları çizgi halini alıyor. "Ama biz de *onlardan* bazılarını hakladık."

"Hadi kızım," diyor Şifacı Lawson hâlâ baygın olan Corinne'e. "Sen hep inatçıydın. Buna asıl şimdi ihtiyacımız var."

"Şunu tut," diyor Şifacı Coyle, Corinne'in koluna şırıngayla verilmesi gereken bir sıvı içeren tüpü uzatarak. Bir elimle tüpü alırken Corinne'in başını kucağıma yerleştiriyorum.

"İşte oldu," diyor Şifacı Lawson, Corinne'in yan tarafındaki katılaşmış elbise parçasını çıkartırken. Hepimiz aynı anda korkunç bir koku alıyoruz.

Görüntüsü, taşıdığı anlamdan ötürü, kokusundan bile beter.

"Kangren," diyor Şifacı Coyle amaçsızca, çünkü yaranın enfeksiyonun çok ötesine geçmiş olduğunu hepimiz görebiliyoruz. Koku, dokunun öldüğü, onu içten içten yemeye başladığı anlamına geliyor. Keşke bunu bana Corinne'in öğretmiş olduğunu anımsamasaydım.

"Ona lanet olası en basit tedaviyi bile uygulamamışlar," diye homurdanıyor Şifacı Lawson, ayağa kalkıp elimizdeki en kuvvetli ilaçları almak üzere mağaraya doğru koşuyor.

"Hadi benim güçlü kızım," diyor Şifacı Coyle usulca, bir yandan da Corinne'in alnını okşayarak.

"Onu bulana kadar kaldınız," diyorum. "Bu yüzden en son siz geldiniz."

"Asla teslim olmayacağını biliyordum," diyor Şifacı Coyle, sesi hırıltılı fakat bunun tek nedeni öfke değil. "Her ne yaparlarsa yapsınlar."

Corinne'in yüzüne bakıyoruz, gözleri hâlâ kapalı, ağzı açık, güçlükle nefes alıyor.

Şifacı Coyle haklı. Corinne asla teslim olmaz, onlara isim yahut bilgi vermektense, daha başka kızları, anneleri koruyup onların da aynı şeyleri yaşamalarına engel olmak için her tür cezayı kabullenir.

"Enfeksiyon," derken boğazım düğümleniyor. "Bu koku, yani..."

Şifacı Coyle dudaklarını sertçe ısırarak başını iki yana sallıyor.

"Ah Corinne," diyorum. "Hayır."

Ve orada, kollarımın arasında, yüzü bana dönük kucağımda yatarken...

Ölüyor.

Sonrasında yalnızca sessizlik var. Gürültülü ya da şiddetli değil, karşı da koyulmuyor. Sadece sessizleşiyor, duyar duymaz sonsuza dek süreceğini anladığınız türden bir sessizlik, etrafındaki her şeyi susturan, dünyanın sesini kısan türden bir sessizlik.

Duyabildiğim tek şey kendi nefesim, ıslak ve ağır ve sanırım bir daha asla eski hafifliğimi hissedemeyeceğim. Soluk alıp verişimin sessizliğinde tepeden aşağı bakıyorum, çevremizdeki diğer yaralıları görüyorum, acıyla bağırmak için ağızlarını açmışlar, kurtarılmalarının ardından bile görmeye devam ettikleri dehşet karşısında bakışları donuklaşmış. Şifacı Lawson'ın elinde ilaçlarla bize doğru koştuğunu görüyorum, artık çok geç. Lee'nin patikadan yukarı geldiğini görüyorum, annesiyle kız kardeşine sesleniyor, tüm bu karmaşanın arasında olmadıklarına inanmak istemiyor.

Başkan'ın katedralinde vaatlerde bulunup yalanlar söylediğini düşünüyorum.

(Todd'un Başkan'ın elinde olduğunu düşünüyorum)

Kucağımda yatan Corinne'e bakıyorum, beni hiç ama hiç sevmemiş olan, yine de hayatını benim için feda eden Corinne'e.

Bizler yaptığımız seçimleriz.

Başımı kaldırıp Şifacı Coyle'a baktığımda gözlerimdeki ıslaklık her şeyin etrafında ışıklı bir hale oluşmasına, yükselmekte olan güneşin ilk ışıklarını gökyüzünde bir leke gibi görmeme neden oluyor.

Fakat yine de onu yeterince net görebiliyorum.

Dişlerim sımsıkı kenetlenmiş, sesimse çamur kadar yoğun.

"Hazırım," diyorum. "Ne isterseniz yaparım."

26

YANIT

[TODD]

"AH, TANRIM," diye söylenip duruyor Başkan Ledger. "Ah, Tanrım."

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye çıkışıyorum en sonunda.

Kapı her zamanki saatinde açılmadı. Sabah geldi geçti ama burda olduğumuzu hatırlayan yok gibi. Dışarıda kent alevler ve KÜKREMELERLE kaplı, fakat bir yanım kahvaltıyı getirmedikleri için söylenip durduğunu düşünmeden edemiyo.

"Teslimiyet *barışı* sağlamak içindi," diyor. "Ve o lanet kadın *her şeyi* berbat etti."

Ona tuhaf tuhaf bakıyorum. "Burası da pek cennet sayılmazdı. Sokağa çıkma yasakları, hapishaneler ve..."

Fakat başını iki yana sallıyor. "O, bu küçük *savaşını* başlatmadan önce Başkan yasaları yumuşatmaya başlamıştı. Yasakları azaltıyordu. Her şey yoluna girecekti."

Ayağa kalkıp pencereden dışarı, dumanların hâlâ yükseldiği, yangınların sönmek bilmediği ve Seslerin kesilecek gibi olmadığı batıya doğru bakıyorum.

"İnsan biraz *pratik* olmalı," diyor Başkan Ledger, "zorbaların karşısında dahi."

"Sen böyle misin peki?" diye soruyorum. "Pratik?"

Gözlerini kısıyor. "Ne demeye çalıştığını anlamıyorum *evlat.*"

Ne demeye çalıştığımı ben de tam olarak bilmiyorum ancak korkuyorum, açım ve çevremizdeki dünya yerle bir olurken biz bu aptal kulede sıkışıp kaldık, olanları *izleyebiliyoruz* ama *değiştirmek* için hiçbi şey yapamıyoruz ve tüm bu yaşananlarda Viola'nın rolünün ne olduğunu bilmiyorum, *nerede* olduğunu ya da geleceğin neler getireceğini de bilmiyorum ve bütün bu olanlardan sonra her şey nasıl yoluna girebilir onu da bilmiyorum, ama *tek* bildiğim şey Başkan Ledger'ın ne kadar da *pratik* olduğunu söylemesinin sinirlerimi bozuyo olduğu.

Ah, evet, bir şey daha var.

"Bana evlat deme."

Bana doğru bir adım atıyor. "Bir erkek olayların doğru ya da yanlıştan çok daha karmaşık olduğunu anlayabilirdi."

"Kendi postunu kurtarmaya çalışan bir erkek bunu elbette ki anlardı." Ve Sesim dinmiyor, *Hadisene, hadi bir denesene.*

Başkan Ledger yumruklarını sıkıyor. "Sen bilmezsin Todd," diyor burnundan soluyarak. "Sen bilmezsin."

"Ben neyi bilmem?" diyorum ama tam o esnada kapı kilidi *takırt* diye açılınca irkiliyoruz.

Davy içeri dalıyor, elinde tüfekler var. "Hadi," diyor birini bana uzatarak. "Babam bizi çağrıyo."

Tek kelime etmeden çıkarkan Başkan Ledger arkamızdan "Hey!" diye bağırıyor ve Davy kapıyı üstüne kilitliyor.

"Elli altı asker öldürüldü," diyor Davy kulenin merdivenlerinden aşağı inerken. "Biz de onların bir düzine kadarını öldürdük, bir o kadarını da yakaladık ama neredeyse iki yüz tutukluyla birlikte kaçtılar."

"*İki yüz mü*?" diyorum bir an durarak. "Hapiste kaç kişi vardı ki?"

"Hadi pislik, babam bekliyo."

Onu yakalamak için koşuyorum. Katedralin giriş salonunu geçip ön kapıdan dışarı çıkıyoruz. "Yosmalar," diyo Davy başını iki yana sallayarak. "Yaptıklarını duysan inanmazsın. Koğuşlardan birini havaya uçurdular. Bir *koğuş*! Erkekler orda *uyuyordu*!"

Katedralden çıkıp meydandaki kargaşaya dalıyoruz. Batıdan halen yükselmekte olan duman her şeyi pusa boğuyor. Askerler tek başlarına ya da gruplar halinde sağa sola koşturuyor, bazıları önlerine çıkan insanları itip tüfekleriyle dövüyor. Diğerleri dehşete kapılmış gibi görünen kadınlarla yine dehşete kapılmış erkeklerin oluşturduğu grupların çevresinde nöbet tutuyor.

"Ama günlerini gösterdik," diyor Davy sırıtarak.

"Sen orada mıydın?"

"Hayır." Tüfeğine bakıyor. "Bir dahaki sefere olacağım."

"David!" diye bir ses duyuyoruz. "Todd!" Başkan atını meydandan bize doğru sürüyor, öyle hızlı geliyor ki Morpeth'in nalları yerden kıvılcım çıkarıyor.

"Manastırda bir şey olmuş," diye bağırıyor. "Oraya gidin. Hemen!"

Kargaşa tüm kente yayılmış durumda. At üstünde yolda ilerlerken her yerde asker görüyoruz, kasabalıları önlerine katmışlar, dün gece patlayıp elektrik santralini, su tesisini ve bir de yiyecek dükkânını yerle bir eden ilk üç bombadan geriye kalan daha ufak yangınları söndürmek üzere elden ele su kovası taşımaları için onları sıraya diziyolar, binalarsa hâlâ yanıyor çünkü Yeni Prentisstown'ın yangın hortumları hapishaneleri söndürmeye uğraşıyo.

"Neye uğradıklarını şaşırcaklar," diyor Davy hızla at sürerken.

"Kim?"

"Yanıt ve ona yardım eden erkekler."

"Kimse *kalmayacak ki*."

"Biz kalacağız," diyo Davy bana bakarak. "Bu da bi başlangıç."

Kentten uzaklaştıkça yol ıssızlaşıyor, öyle ki nerdeyse her şeyin normal olduğunu düşünecek insan, fakat arkaya dönüp bakınca göğe yükselen dumanlar görülebiliyo. Bu kadar uzakta kimsecikler yok ve öyle bi sessizlik çökmüş ki her yere sanki dünyanın sonu gelmiş gibi.

Kulenin yıkıntılarının bulunduğu tepeyi geçerken hiç asker görmüyoruz. Son köşeyi de dönünce manastıra varıyoruz.

Ve dizginleri sertçe çekiyoruz.

"Lağnetossun," diyo Davy.

Manastırın ön duvarı tamamen yerle bir olmuş. Duvarların üzerinde nöbetçi falan yok, bir zamanlar giriş kapısının olduğu yerde koca bi delik var sadece.

"Şu yosmalar," diyo Davy. "Onnarı *serbest* bırakmışlar."

Bunu düşününce tuhaf bi şekilde gülme isteği duyuyorum.

(Bunu o mu yaptı?)

"Şimdi *onlarla da* savaşmak zorunda kalcaz," diye mızmızlanıyo Davy.

Ama ben Angharrad'a bindim bile, hâlâ kendimi tuhaf ve hafiflemiş hissediyorum. *Özgürler*, diye düşünüyorum. *Özgürler.*

(Onlara bu yüzden mi katıldı?)

Kendimi öyle...

Rahatlamış hissediyorum ki.

Açıklığa yaklaşırken hızımı artırıyorum ve bir yandan da tüfeği sımsıkı tutuyorum, fakat içimden bi ses buna ihtiyacım olmıcağını söylüyo.

(ah Viola, sana güvenebilceğimi biliyodum...)

Sonra açıklığa varınca duruyorum.

Her şey duruyo.

İçim bi tuhaf oluyo.

"Gitmişler mi?" diyo Davy yanıma gelerek.

Sonra benim gördüklerimi o da görüyo.

"Bu da ne?.." diyo Davy.

Manklar gitmemiş.

Hepsi hâlâ burda.

Her biri.

1150 tanesi de.

Ölü.

"Bunu hiç annamıyom," diyo Davy etrafa bakarak.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum.

Kılavuz duvarlar dümdüz edilmiş ve her yer otların üzerine tepeleme yığılmış cesetlerle dolu, sanki biri erkekleri, kadınları, çocukları, bebekleri birer çöp yığınıymış gibi sağa sola atıvermiş.

Bi yerde yanan bi şey var ve tarlayı çevreleyen beyaz duman bu yığınların arasından geçerken dumandan parmaklarıyla her birine dokunuyo ama tek bi canlı bile bulamıyo.

Ve sessizlik.

Ne bi takırtı ne bi hışırtı ne bi nefes.

"Babama söylemeliyim," diyo Davy arkasına dönerek. "Bunu babama söylemeliyim."

Ve ön kapıdan çıkıp Kapan'a atladığı gibi geldiğimiz yöne doğru gidiyo.

Peşinden gitmiyorum.

Ayaklarım sadece öne doğru ilerleyebiliyo, cesetlerin arasında tüfeğimi çeke çeke ilerliyorum.

Ceset yığınları boyumdan yüksek. Ölü yüzlerini görmek için başımı kaldırmam gerekiyor, gözleri hâlâ açık, sinekler başlarındaki yaraları eşelemeye başlamış bile. Hepsi vurulmuş gibi görünüyo, çoğu da yüksek alınlarının ortasından, ama bazı cesetlerde kesik izleri de var, boğazlarıyla göğüslerinin üzerinde ve yavaş yavaş kesik uzuvlar ve başlar görmeye başlıyorum...

Tüfeğimi yere atıyorum. Farkında bile değilim.

Yürümeye devam ediyorum, gözümü kırpmadan, ağzım açık, gördüklerime inanamıyorum, bunu anlayamıyorum...

Çünkü kolları yana açık cesetlerin arasından geçmem gerekiyo, üzerinde benim taktığım şeritler olan kollar, benim beslediğim çarpık ağızlar, kırık kemikler...

Benim...

Ah, Tanrım.

Ah Tanrım, hayır, onlardan nefret ediyodum...

Etmemeye çalıştım ama elimde değildi...

(hayır, belki de elimdeydi...)

Onlara lanet okuduğum anlar aklıma geliyor...

Onları koyun olarak gördüğüm anlar...

(elimde bi bıçak, hızla indiriyorum...)

Fakat bunu istememiştim...

Asla, ben...

Ve doğu duvarına yakın, en yüksek ceset yığınına ulaşıyorum...

Ve onu görüyorum.

Buz kesmiş otların üzerine diz çöküyorum.

Duvarın üzerinde, bir adam boyunda yazılı...

Y harfi.

Yanıt'ın Y'si.

Maviyle yazılmış.

Başımı yavaşça öne eğiyorum, ta ki yere değene, soğuk kafatasıma işleyene dek.

(hayır)

(hayır, bu o olamaz)

(olamaz)

Soluğum buhar olarak çıkıp ufak bi çamur tabakasını eritiyo. Hareket etmiyorum.

(Bunu sana onlar mı yaptı?)

(Seni değiştirdiler mi?)

(Viola?)

(*Viola*?)

Karanlık üstüme üstüme gelmeye başlıyo, beni bi örtü gibi, boyumu aşan sular gibi sarıp sarmalıyo, hayır Viola hayır, bu sen olamazsın, sen olamazsın (Olabilir mi?) hayır hayır hayır olamaz...

Hayır...

Hayır...

Ve doğruluyorum...

Ve arkaya yaslanıyorum...

Ve kendi suratıma bi tokat atıyorum.

Sonra sertçe kendimi yumrukluyorum.

Bi daha.

Ve bi kez daha.

Vururken hiçbi şey hissetmeden.

Dudaklarım patlarken.

Gözlerim şişerken.

Hayır...

Tanrım hayır...

Lütfen...

Ve kendime bi yumruk daha atmak üzere geriliyorum...

Ama donakalıyorum...

Buz kestiğimi hissediyorum...

İçten içe...

(Beni kurtaracakken nerdesin?)

Donakalıyorum.

Hissizleşiyorum.

Manklara bakıyorum, ölmüşler, her yer ölü dolu.

Ve Viola gitmiş...

Bunun nasıl bi gidiş olduğunu kendi kendime bile söyleyemiyorum...

(Bunu *sen mi* yaptın?)
(Beni bulmak yerine *bunu mu* yaptın?)
Ve içten içe *ölüyorum*.
Ve yığının arasından bir ceset üzerime düşüyor.

Apar topar gerileyince diğer cesetlere takılıp yuvarlanıyorum, sonra tekrar ayağa kalkıp ellerimi pantolonuma sürerek ölümü ellerimden silip atmaya çabalıyorum.

Ve sonra bir ceset daha düşüyor.

Başımı kaldırıp yığına bakıyorum.

1017 çıkmaya çalışıyor.

Beni görünce donakalıyor, başı ve kolları diğer cesetlerin arasından çıkıyor, teninden kemikleri seçilebiliyor, ölü gibi zayıf.

Elbette ki kurtulmuş. *Elbette ki*. Aralarında hayatta kalmanın bi yolunu bulacak kadar hain biri varsa bu odur.

Hemen yığına koşup omuzlarından tutup çekiyorum, tüm bu ölülerin altından çıkarmak için.

Yığından kurtulur kurtulmaz yere yuvarlanıyo ve sonrasında birbirimize bakıyoruz.

Yaralı gözükmüyo, kolundaki askı çıkmış. Öylece bakıyo, gözleri en az benimki kadar açık olmalı.

"Yaşıyosun," diyorum bi aptal gibi. "Yaşıyosun."

Öylece bakıyo, bu kez Ses yok, takırtı da, hiçbi şey. Sadece yeni doğan gündeki sessizliğimiz ve havaya sarmaşık gibi dolanan duman.

"Nasıl?" diyorum. "Sen nasıl?.."

Fakat yanıt vermiyo, öylece bakmaya devam ediyor.

"Sen?.." diyorum ve sonra boğazımı temizlemem gerekiyor. "Sen bi kız gördün mü?"

Ve sonra duyuyorum, *Çıkı-dık-çıkı-dık-çıkı-dık.*

Yolda nalça sesleri. Davy yolda babasını diğer taraftan gelirken yakalamış olmalı.

Sertçe 1017'ye bakıyorum.

"Koş," diyorum. "Burdan kaçmalısın."

Çıkı-dık-çıkı-dık-çıkı-dık.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen, çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm, sadece koş, koş, kaç git burdan..."

Duruyorum çünkü ayağa kalkıyor. Hâlâ gözlerini kırpmadan bana bakıyo, yüzünde neredeyse hiçbi ifade yok.

Çıkı-dık-çıkı-dık-ÇIKI-DIK.

Önce bir sonra iki adım atıyo, ardından yerle bir olmuş kapıya doğru koşmaya başlıyo.

Ve durup bana bakıyo.

Arkasını dönüp bana bakıyo.

Sesi açık ve net bi şekilde bana doğru geliyo.

Beni gösteriyo, tek başıma.

Ve 1017'yi, elinde silahla.

Tetiği çekiyo.

Ben ayaklarının dibinde ölüyorum.

Sonra dönüp koşarak kapıdan çıkıyo, ormanın içinde gözden kayboluyo.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Todd," diyor Başkan havaya uçmuş olan kapıya bakarak. Dışarı çıkıyoruz. Kimse daha fazla ceset görmek istemiyo.

"Ama neden?" diyorum sesimdeki gerginliği belli etmemeye çalışarak. "Neden böyle bi şey yapsınlar?"

Başkan yüzüme, vurduğum yerdeki kan izlerine bakıyo ama bi şey demiyo. "Onları asker olarak kullanacağımızı düşünmüş olmalılar."

"Ama *hepsini* birden öldürmek?" Atının üstündeki Başkan'a bakıyorum. "Yanıt şimdiye kadar kazalar dışında kimseyi öldürmedi."

"Elli altı asker," diyor Davy.

"Yetmiş beş," diye düzeltiyor Başkan. "Ve üç yüz firari."

"Bizi burada daha önce de bombalamaya kalktılar, hatırlasana?" diye ekliyor Davy. "Yosmalar."

"Yanıt, mücadelesinde bir adım daha attı," diyor Başkan bana bakarak. "Ve biz de aynı şekilde karşılık vereceğiz."

"Ha şunu bileydin," diyor Davy tüfeğinin horozunu sebepsiz yere çekerek.

"Viola için üzgünüm," diyor Başkan. "Bunun bir parçası olduğu için ben de en az senin kadar hayal kırıklığına uğradım."

"Bunu bilmiyoruz," diye fısıldıyorum.

(Öyle mi?)

(Bunun bi parçası mısın?)

"Ne olursa olsun," diyor Başkan. "Çocukluk dönemin geldi de geçti bile. Şimdi liderlere ihtiyacım var. Senin lider olmana ihtiyacım var. Buna hazır mısın Todd Hewitt?"

"*Ben* hazırım," diyo Davy, Sesinden konuşmaya dahil edilmediğini hissettiği anlaşılıyo.

"Sana güvenebileceğimi zaten biliyorum oğlum."

Ve yine o Ses beliriyor.

"Bunu asıl Todd'dan duymam gerek." Bana biraz daha yaklaşıyor. "Artık benim tutuklum değilsin Todd Hewitt. Bunu çoktan aştık. Ama *bana* mı..." başıyla yerle bir olmuş kapı-

yı işaret ediyor, "... yoksa onlara mı katılacağını bilmeliyim. Başka seçenek yok."

Manastıra bakıyorum, yerdeki cesetlere, şaşkınlık içinde bakan ölü yüzlere, yaşadıkları anlamsız sona.

"Bana yardım edecek misin Todd?"

"Nasıl?" diyorum yere bakarak.

Fakat o yalnızca sorusunu tekrarlıyor. "Bana yardım edecek misin?"

Aklıma 1017 geliyor, artık koca dünyada bir başına.

Ailesi, arkadaşları bir çöp yığını gibi istiflenip sineklere terk edilmiş.

Bunu görmeden edemiyorum, gözlerimi kapadığımda bile.

Sürekli o parlak mavi **Y** harfini görüyorum.

Ah beni kandırma, diye düşünüyorum.

Beni asla bırakma

(ama o gitti)

(gitti)

Ve ben ölüyorum.

İçten içe ölüyüm, ölü, ölü, ölü.

Hiçbi şey kalmadı.

"Ederim," diyorum. "Yardım ederim."

"Harika," diyor Başkan içtenlikle. "Senin özel biri olduğunu biliyordum Todd. Bunu başından beri biliyordum."

Bunun üzerine Davy'nin Sesi cızırdıyor, fakat Başkan duymazdan geliyor. Morpeth'i ölülerin yığıldığı manastıra döndürüyor.

"Bana nasıl yardım edeceğine gelince. Eh, biz Yanıt'la tanıştık, öyle değil mi?" Yeniden bize dönüyor, gözleri ışıl ışıl. "Artık onların da Sorgu'yla tanışma vakti geldi."

BÖLÜM 5

SORGU DAİRESİ

27

YENİ HAYATIMIZ

[TODD]

"BU SESSİZLİK DÖNEMİNİN sizi yanıltmasına izin vermeyin," diyor Başkan platformun üzerinden, KÜKREMEYİ bastırmak için iyice yükselttiği sesi, her köşeye yerleştirilmiş hoparlörlerden meydanı titretiyor. Yeni Prentisstown halkı bu soğuk sabahta ona bakıyor, erkekler platformun önüne toplanmışlar, etrafları askerler tarafından sarılmış durumda, kadınlarsa ara sokaklardan dinliyor.

İşte yine buradayız.

Davy ve ben platformun arkasında atlarımızın üzerindeyiz, Başkan'ın hemen arkasında.

Bi nevi şeref muhafızı gibi.

Üniformalarımız üstümüzde.

Düşünüyorum, *Ben Daireyim ve Daire de Ben.*

Çünkü bunu düşününce başka hiçbi şey düşünmem gerekmiyo.

"Düşmanlarımız şu an bile bize karşı hareket halindeler. Şu anda bile bizim sonumuzu getirmek için plan yapıyorlar. Şu an bile bir saldırının kaçınılmaz olduğuna inanmak için nedenimiz var."

Başkan gözlerini uzun uzun kalabalığın üzerinde gezdiriyo. Burada hâlâ kaç kişinin yaşadığını, hâlâ çalıştığını, hâlâ yiyecek aradığını, kaç kişinin hâlâ günlük hayatına devam ettiğini unutmak çok kolay. Hepsi de yorgun görünüyo ve de aç, çoğu pislik içinde fakat hâlâ bakıyolar, hâlâ dinliyolar.

"Yanıt her an her yerde *herkese* karşı saldırıya geçebilir," diyor, oysa Yanıt'ın böyle bi şey yaptığı yok, en azından bir aydır. Onların adını en son şu hapishane baskınında duyduk, sonrasında da vahşi doğada ortadan kayboldular, peşlerine düşmesi gereken askerlerse yataklarında uyurken öldürüldü.

Gelgelelim bu yalnızca orda bi yerde oldukları anlamına geliyo, kazandıkları zaferi kutlayıp bir sonrakini planlıyor olmalılar.

"Üç yüz tutuklu kaçtı," diyor Başkan. "İki yüze yakın asker ve sivil öldü."

"İşte yine yükseliyolar," diye mırıldanıyor Davy, rakamlardan bahsediyor. "Bir sonraki konuşmasında *bütün* şehir ölmüş olcak." Gülüp gülmediğimi görmek için bana bakıyor. Gülmüyorum. Hatta ona bakmıyorum bile. "İyi be, neyse," diyerek önüne dönüyor.

"Şu soykırımı da unutmamalı," diyor Başkan.

Bunun üzerine kalabalık mırıldanmaya başlıyor ve KÜKREME biraz daha yükselip öfkeleniyor.

"Geçtiğimiz on yıl boyunca barış içinde evlerinizde size hizmet eden, baskı altındaki yüreklilikleri nedeniyle takdir ettiğimiz, Yeni Dünya'daki ortaklarımız olarak görmeye başladığımız Manklar."

Yine duraksıyor. "Hepsi öldü, gitti."

Kalabalık biraz daha KÜKRÜYOR. Mankların ölümü insanları gerçekten etkiledi, hatta saldırı esnasında ölen askerlerle sivillerden bile daha çok. Erkekler yeniden orduya yazılmaya başladı. Sonra Başkan hapisteki kadınlardan bazılarını serbest bıraktı, bazıları yurtlara değil de ailelerinin yanına döndü bile. Herkesin yiyecek paylarını da artırdı.

Ve sonra bu konuşmaları yapmaya başladı. Açıklamalar yapmaya.

"Yanıt özgürlük için mücadele ettiğini söylüyor. Fakat bunlar sizi kurtaracağına inandığınız insanlar değil mi? *Silahsız* nüfusu toptan öldürebilen insanlar?"

Boğazımın düğümlenmeye başladığını hissedince Sesimi bomboş, çorak bi araziden farksız hale getiriyorum, hiçbi şey düşünmüyorum, hiçbi şey *hissetmiyorum*, sadece...

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

"Son haftaların zorlu geçtiğinin farkındayım. Yiyecek ve su kısıtlamaları, gerekli olan sokağa çıkma yasakları, elektrik kesintileri, özellikle de soğuk gecelerde. Sizi göstermiş olduğunuz cesaret için alkışlıyorum. Bu durumun üstesinden gelebilmemizin tek yolu bizi yok etmek isteyenlere karşı bir araya gelmek."

Ve insanlar bir araya geldi, öyle di mi? Sokağa çıkma yasağına uyuyolar, kendilerine ayrılan su ve yiyecekleri sorun yaratmadan alıyolar, belirtilen zamanlarda sokağa çıkmıyolar, belirli bir saatten sonra ışıklarını söndürüyolar ve hava soğumaya devam etmesine rağmen bunları sürdürebiliyorlar. Kasabanın içinden geçerken, açık dükkânların önünde, ihtiyaçları olan şeyleri almak için bekleyen insanların oluşturduğu uzun kuyruklar görülüyo.

Bakışları yerde, bekliyorlar.

Başkan Ledger'ın anlattıklarına bakılırsa kasaba halkı hâlâ Başkan Prentiss'e karşı homurdanıyomuş, fakat artık Yanıt'a karşı yükselen homurtular çok daha fazlaymış; su tesisiyle elektrik santralini bombaladıkları için ve özellikle de Mankları öldürdükleri için.

Tanıdığın düşman tanımadığın düşmandan iyidir, diyo Başkan Ledger.

Biz hâlâ kuledeyiz, ben ve Başkan Ledger, bunun sebebini en iyi Başkan Prentiss bilir, ama artık bi anahtarım var ve dışarı çıkmam gerektiğinde onu içeri kitliyom. Bundan hoşlanmıyo ancak ne yapabilir ki?

Tanıdığın düşman tanımadığın düşmandan iyidir.

Yine de neden yalnızca bu iki seçeneğin olduğunu düşünmeden edemiyom.

"Bilgilerinizi bizimle paylaştığınız için de minnettarlığımı sunmak istiyorum," diyor Başkan halka doğru. "Bizi ışığa ulaştıracak olan şey tetikte olmaktır. Bırakın komşunuz izlendiğini bilsin. Ancak o zaman gerçek anlamda güvende olabiliriz."

"Bu daha *ne kadar* devam edecek?" diyor Davy ve kazara mahmuzladığı Kapan/Palamut'u durdurmak için dizginlere asılması gerekiyor. "Bu str'olası soğukta dondum."

Angharrad altımda huzursuz. Sesi **gitmek?** diye soruyor, soğukta soluk alıp verdikçe burnundan dumanlar çıkıyor. "Az kaldı," diyerek onu okşuyorum.

"Bu akşamdan itibaren," diyor Başkan, "sokağa çıkma yasağı iki saat azaltılıyor, eş ve annelerin ziyaret saatleri de otuz dakika uzatılıyor."

Erkekler başlarını aşağı yukarı sallıyor, kadınların bulunduğu yerdense birkaç rahatlama ağlayışı duyuluyor.

Minnettarlar, diye düşünüyorum. Başkan'a *minnettarlar*.

Bu büyük bir şey, di mi?

"Son olarak da," diyor Başkan. "Yeni Yönetim Binası'nın inşaatının tamamlanmış olduğunu söylemekten onur duyarım, bizi Yanıt'ın tehdidinden koruyacak olan bir bina, hiçbir sırrın saklanamayacağı bir bina, yeni hayatımızı temelden sarsmak isteyenlerin ideallerimiz konusunda yeniden eğitileceği, geleceğimizin onu çalmak isteyenlere karşı korunacağı bir bina."

Başkan sözlerinin etkisini arttırmak için bir süre duraksıyor.

"Bugün Sorgu Dairesi'ni açıyoruz."

Davy gözlerimin içine bakıp yeni üniformalarımızın omuz kısımlarına dikilmiş gümüş **S** harfine vuruyor, bu **S** harfini Başkan seçti çünkü bissürü çağrışım içeriyo, öyle di mi?

Davy'yle ben artık birer Sorgu Subayı'yız.

Onun heyecanını paylaşmıyom.

Çünkü artık pek bi şey hissetmiyom.

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

"İyi konuşmaydı baba," diyor Davy. "Uzun."

"Senin için değildi Davy," diyor Başkan ona bakmadan.

Üçümüz at üstünde manastıra doğru ilerliyoz.

Tabii artık orası manastır filan diil.

"*Her şey* hazır herhalde?" diye soruyo Başkan belli belirsiz bize doğru bakarak. "Yalancı çıkmaktan hiç hoşlanmam."

"Sürekli sorup durursan daha çabuk hazır olmıcak," diye homurdanıyo Davy.

Başkan kaşlarını çatarak ona bakıyo ama birileri Sesle dayak yemeden önce ben konuşuyom.

"Olabileceği kadar hazır," diyorum ruhsuz bi ses tonuyla. "Duvarlarla tavan bitti ama iç kısmı..."

"Bu kadar somurtmana gerek yok Todd," diyor Başkan. "İç kısmı daha sonra halledilir. Bina bitti ya, önemli olan da bu. Uzaktan bakıp bakıp titreyebilirler."

Sırtı bize dönük, önden gidiyor, yine de titreyebilirler derken gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Biz de bi parçası olcak mıyız?" diye soruyor Davy, Sesi hâlâ öfkeli. "Yoksa yine bi şekilde bize bebek bakıcılığı mı yaptırcan?"

Başkan, Morpeth'i yan çevirip yolumuzu kesiyor. "Hiç Todd'un bu kadar çok şikâyet ettiğini duydun mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyor Davy asık bir suratla. "Ama o sadece *Todd* işte."

Başkan kaşlarını kaldırıyor. "Ya sen nesin?"

"Ben senin oğlunum."

Başkan, Morpeth'i bize doğru ilerletince Angharrad geriliyor. **itaat et** diyor Morpeth. **Lider** diyor Angharrad başını öne eğerek. Yelesini okşayıp parmaklarımla birbirine girmiş tüylerini açarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sana ilginç bir şey anlatayım David," diyor Başkan sertçe ona bakarak. "Subaylar, ordu, kasaba halkı, sizi yeni üniformalarınız içinde at üstünde görüyor, yeni yetkilerinizi öğreniyor ve içinizden *birinin* oğlum olduğunu biliyor." Artık nerdeyse Davy'nin yanında, onu yol boyunca itekliyor. "Ve

siz yanlarından geçip gider, kendi işinizle meşgul olurken ne düşünüyorlar biliyor musun? Çoğu zaman yanlış bir tahminde bulunuyorlar. Çoğu zaman hanginizin benim kanımdan olduğunuz konusunda yanlış tahmin yürütüyorlar."

Başkan bana bakıyor. "Todd'u görüyorlar, onun görevine olan sadakatini, alçakgönüllü bakışlarıyla ciddi yüz ifadesini, sakin dış görünüşüyle Sesini bir yetişkin gibi kullanışını görüyorlar ve yanında dırdır eden, kaba saba, *saygısız* arkadaşının aslında benim oğlum olabileceği akıllarına bile gelmiyor."

Davy yere bakıyor, dişlerini sımsıkı kenetlemiş, Sesi kaynar bir kazan. "Sana benzemiyo bile."

"Biliyorum," diyor Başkan, Morpeth'i yeniden gittiğimiz yöne doğru çevirerek. "Sadece ilginç olduğunu düşündüm. Yani bunun çok sık olmasının."

İlerlemeye devam ediyoruz. Davy sessiz, öfkeli bir Ses bulutu halinde arkamızdan geliyor. Angharrad'ı yolun ortasından sürüyorum, Başkan'sa en önde.

"Aferin kızım," diye fısıldıyom.

Acemi oğlan diyor ve sonra düşünüyor, Todd.

"Evet, kızım," diye fısıldıyom kulaklarının arasına eğilip. "Buradayım."

Gün sonunda onunla birlikte ahırının etrafında vakit geçiriyor, eyerini kendim çıkarıp yelesini ben tarıyor ve ona yemesi için elmalar getiriyorum. Benden tek istediğiyse orada olduğuma, sürüyü terk etmediğime dair bir güvence ve bu doğru olduğu müddetçe mutlu ve bana Todd diyor ve kendimi ona açıklamam gerekmiyo ve ondan bi şey istemem gerekmiyo ve o da benden bi şey istemiyo.

Onu terk etmediğim sürece.

Onu asla *terk etmediğim* sürece.

Sesim bulutlanmaya başlıyor ve içimden tekrarlıyorum, *Ben Daireyim ve Daire de Ben.*

Başkan dönüp bana bakıyor. Ve gülümsüyor.

Üniformalarımız var ama orduda diiliz, Başkan bunu özellikle belirtti. Subay dışında başka bir rütbemiz yok, fakat üniformamız ve üniformanın kolundaki S harfi, atlarımızı manastıra doğru sürerken insanların yolumuzdan çekilmelerine yetiyo.

Şimdiye kadarki görevimiz halen hapiste olan erkeklerle kadınları korumaktı, tabii daha çok kadın var. Hapishanelerin basılıp yakılmasının ardından kalan tutuklular daha önce şifaevi olan bi çiftlik evine nakledildiler.

Bilin bakalım hangisine?

Geçtiğimiz ay boyunca, Davy ile birlikte, tutuklulardan oluşan grupları şifaeviyle manastır arasında getirip götürerek, Mankların başladığı işi tamamlatmak için çalıştık, sanırım kadınlarla erkekler Manklardan daha hızlı çalışıyo. Başkan bu kez bizden inşaatın başında durmamızı istemedi, ki bunun için ona minnettarım.

Gece olup da herkes şifaevine döndüğünde, Davy'le birlikte binanın çevresinde at sürüp içeriden gelen çığlıkları duymamaya çabalamaktan başka yapacak pek bi şeyimiz olmuyo.

Ne de olsa halen hapiste olanların bazıları Yanıt mensubu, Başkan'ın hapishane baskınının yapıldığı gece yakaladıklarından. Onları asla görmüyoz, çalışma gruplarıyla beraber dışarı çıkmalarına izin verilmiyo, sadece yanıt alınana dek gün

boyu sorgulanıyolar. Şimdiye dek Başkan onlardan sadece bir madenin yakınlarındaki bir kampın konumunu öğrenebildi, askerler oraya gittiğinde kamp çoktan terk edilmişti. İşe yarar daha başka şeyleri öğrenmek epey zaman alıyo.

Elbette ki içeride başkaları da var, Yanıt'a yardım etmek gibi suçlardan dolayı tutuklanmışlar, fakat Yanıt'ın Mankları öldürdüğünü ve kadınların duvara Y harfi çizdiklerini gördüğünü söyleyenler serbest bırakılıp ailelerinin yanına gönderiliyor. Tabii aslında orada olup bunu görmüş olmaları mümkün diil.

Diğerleriyse yanıt verene dek Yanıt hakkında sorguya çekiliyo.

İçeride sorgu devam ederken, Davy de çıkan sesleri bastırmak için yüksek sesle konuşup sanki bu onu rahatsız etmiyomuş gibi davranmaya çalışıyo, ama bundan rahatsız olduğunu bi aptal bile anlayabilir.

Bense düşüncelerimi kendime saklıyom, gözlerimi kapayıp çığlıkların sona ermesini bekliyom.

Benim için Davy'den daha kolay.

Çünkü daha önce de söylediğim gibi, artık pek bi şey hissetmiyom.

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

Ancak bugün her şey değişecek. Bugün yeni bina hazır, en azından hazır sayılır ve Davy ile birlikte şifaevi yerine bugün orada nöbet tutcaz, bir yandan da şu sorgu denen şeyi öğrenmeye başlıcaz.

İyi. Fark etmez.

Hiçbi şey fark etmez.

"Sorgu Dairesi," diyo Başkan son köşeyi de dönerken.

Manastırın ön duvarı yeniden inşa edildi ve hemen ardında yeni binanın yükseldiği görülebiliyo, çok yakınında durursan başını döndürebilecek koca bi taş blok. Ve yeni inşa edilen giriş kapısının üzerinde, üniformalarımızdaki gibi kocaman, gümüş rengi bir S harfi var.

Kapının her iki yanında da asker üniformaları içinde nöbetçiler duruyo. Biri Ivan, hâlâ er, yüzü hâlâ asık. Ona yaklaşırken benimle göz göze gelmeye çalışıyo, Sesindeyse sanırım Başkan'ın duymasını istemeyeceği şeyler çınlıyo.

O yokmuş gibi davranıyom. Başkan da öyle.

"Şimdi asıl savaşın ne zaman başlayacağını öğreneceğiz," diyor Başkan.

Kapı açılıyo ve tüm Sorgu'dan, Yanıt'ın nerede saklandığını bulmak ve onları en uygun şekilde yakalamaktan sorumlu olan adam beliriyo.

Yeni patronumuz.

"Bay Büyük Başkan."

"Yüzbaşı Hammar," diyo Başkan.

28

ASKER

[VIOLA]

"SESSİZLİK," diyor Şifacı Coyle işaretparmağını dudaklarına götürerek.

Rüzgâr dindi ve adımlarımızın ağaçların altındaki ince dalları çıtırdattığını duyabiliyoruz. Durup uygun adım yürüyen asker sesi olup olmadığını dinliyoruz.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey yok.

Şifacı Coyle başıyla işaret ediyor ve tepeden aşağı, ağaçların arasından ilerlemeye devam ediyor. Onu takip ediyorum. Yalnızca ikimiziz.

Ben ve o ve sırtıma bağlanmış olan bomba.

Kurtarma saldırısı sonucunda yüz otuz iki tutuklu kurtarıldı, yirmi dokuzu ise ya yolda ya da kampta öldü. Corinne otuzuncuydu. Zavallı Bayan Fox gibi kurtarılamayan daha başkaları da var ve sanırım onların kaderlerini asla öğrenemeyeceğim. Ancak Şifacı Coyle en azından yirmi askerlerini öldürdüğümüzü tahmin ediyor. Mucizevi bir şekilde, asıl saldırıya katılan Yanıt mensuplarından, aralarında Thea ve Şifacı Waggoner da olmak üzere yalnızca altısı öldü, gelgelelim

içlerinden beşi yakalandı ve Yanıt'ın nerede gizlendiğine dair bilgi alabilmek için işkence göreceklerine hiç şüphe yok.

Bu yüzden başka yere taşındık. Hem de apar topar.

Yaralıların çoğu henüz ayaklanamamışken, at arabalarında, atların üzerinde, güçlü kuvvetli olanlarımızın sırtında taşınabilecek ne kadar malzeme ve ilaç varsa yüklenip ormana kaçarak, bütün gece, ertesi gün ve o günün gecesi boyunca ilerleyip, en sonunda su ve sığınacak yer bulabileceğimiz bir kayalığa ulaşınca durduk.

"İş görür," dedi Şifacı Coyle.

Kıyıya kamp kurduk.

Ve savaş için hazırlıklarımıza başladık.

İşaret eder etmez çalılıkların arasına saklanıyorum. Anayolun dışında dar bir yoldayız ve uzakta, bir grup askerin Sesli halde bizden uzaklaştığını duyabiliyorum.

Kendi ilaç stoğumuz da her geçen gün azaldığından Şifacı Coyle bir paylaşım sistemi ayarladı, fakat saldırıdan bu yana Sesi olsun olmasın her erkek için kasabaya girmek zaten çok tehlikeli olduğundan artık bizi gizli bölmelerde kolay hedeflere ulaştıramıyorlar. Kasabanın dışındaki bir noktaya kadar at arabasıyla gittikten sonra geri kalan yolu yürümemiz gerekiyor.

Kaçmak daha da zorlu olacağından çok daha dikkatli olmalıyız.

"Tamam," diye fısıldıyor Şifacı Coyle.

Ayağa kalkıyorum.

Eğilerek yolu geçiyoruz.

Nehrin kıyısına taşındıktan sonra, onca insanı kurtardıktan sonra, Corinne'in ölümünden sonra...

Yanıt'a katılmamdan sonra...

Bir şeyler öğrenmeye başladım.

Şifacı Coyle buna "temel eğitim" diyordu. Şifacı Braithwaite'in liderlik ettiği bu eğitim yalnızca benim için değil, bize katılabilecek kadar iyileşen tüm hastalar için düzenleniyordu ki bu sayı da düşünebileceğinizden çok daha fazlaydı ve eğitim boyunca tüfeği nasıl doldurup ateşleyebileceğimizi, temel sızma tekniklerini, gece manevralarını, takip etme yöntemlerini, el işaretlerini, şifre kelimeleri öğreniyorduk.

Bir bombanın nasıl hazırlanıp yerleştirileceğini de.

"Bunu yapmayı nereden öğrendiniz?" diye sordum bir gece akşam yemeğinde; gün boyu hiç durmadan koşup, eğilip, bir şeyler taşıdığımızdan vücudumun her yanı ağrıyor. "Siz şifacısınız. Nasıl oluyor da bunu..."

"Ordu yönetmeyi mi kastediyorsun?" diye sordu Şifacı Coyle. "Mank Savaşı'nı unutuyorsun."

"Bizim kendi bölüğümüz vardı," dedi Şifacı Forth masaya doğru eğilip çorbasından bir yudum alarak.

Şifacılar artık ne kadar sıkı çalıştığımı görüp benimle konuşmaya başlamışlardı.

"Pek sevildiğimiz söylenemezdi," diye kıkırdadı Şifacı Lawson tam karşısından.

"Bazı generallerin savaşı sürdürme yöntemlerinden hoşlanmıyorduk," dedi Şifacı Coyle bana bakarak. "Biz yer altında çalışmanın daha etkili olacağını düşünüyorduk."

"Ve Sesimiz de olmadığından," dedi Şifacı Nadari masaya eğilmiş dururken, "istediğimiz yere sızabilirdik, öyle değil mi?"

"Fakat yetkisi olan erkekler aradıkları yanıtın biz olduğumuzu düşünmüyordu," dedi Şifacı Lawson kıkırdamaya devam ederek.

"İsmimiz de buradan geliyor," dedi Şifacı Coyle.

"Ve yeni hükümet oluşturulup da kent yeniden inşa edildiğinde," diye devam etti Şifacı Forth, "ihtiyaç hasıl olursa diye önemli malzemelerden stoklamamak anlamsız olurdu."

"Madendeki patlayıcılar," dedim farkına vararak. "Onları oraya yıllar önce sakladınız."

"Ve baksana ne iyi bir karar vermişsiz," dedi Şifacı Lawson. "Nicola Coyle hep öngörülü bir kadın olmuştur."

Nicola ismini duyunca şaşırıyorum, sanki Şifacı Coyle'un bir ön adının olması mümkün değilmiş gibi.

"Eh neyse," dedi Şifacı Coyle. "Erkekler savaşçı yaratıklardır. Öngörü yalnızca bunu hatırlamaktır."

Hedefimizin başında tıpkı beklediğimiz gibi kimse yok. Ufak fakat sembolik; kentin doğusundaki çiftlik arazisindeki bir kuyu. Kuyu ve tepesindeki ekipman dev bir sistem ya da bir dizi binaya değil de, yalnızca, biraz aşağıda kalan tarlaya yetecek kadar su çıkarabilir. Ancak kent Başkan'ın insanları hapse atmasına, onlara işkence edip öldürmesine göz yummaya devam ederse aç kalmaya mahkûm olacaktır.

Üstelik şehir merkezinden de epey uzakta, yani Todd'u görme ihtimalim yok.

Bu konuda tartışmayacağım. Şimdilik.

Uykudaki çiftlik evinin yanından geçerken nefesimizi tutarak kestirme yolun hemen kenarındaki hendek boyunca ilerliyoruz; evin üst katında hâlâ bir ışık yanıyor, ancak saat öyle geç ki bu ışık güvenlik amacıyla açık bırakılmış olmalı.

Şifacı Coyle eliyle bir işaret daha yapınca onun yanından geçip kuruması için ipe asılmış çamaşırların altından eğilerek ilerliyorum. Bir çocuk bisikletine takılıyorum fakat dengemi kaybetmiyorum.

Bombanın güvenli olduğu, hiçbir titreme ya da sarsılmadan etkilenmeyeceği farz ediliyor.

Ama.

Tuttuğum nefesi bırakıp kuyuya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Saklandığımız haftalar boyunca kente hiç yaklaşmadığımız, ortalıkta dolaşmayıp sessizce beklediğimiz, eğitim alıp hazırlık yaptığımız günlerde bile kentten kaçanlardan bazıları bizi buluyordu.

"*Ne* diyorlar?" dedi Şifacı Coyle.

"Tüm Mankları sizin öldürdüğünüzü," dedi kadın yara lapasını kanayan burnuna bastırarak.

"Bir dakika," dedim. "Mankların hepsi öldü mü?"

Kadın başını evet anlamında salladı.

"Ve bunu bizim yaptığımızı söylüyorlar," diye tekrarladı Şifacı Coyle.

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordum.

Şifacı Coyle ayağa kalkıp göle doğru baktı. "Kent halkını bizim aleyhimize çevirmek için. Bizi kötü insanlar gibi göstermek için."

"İşte tam da böyle söylüyor," dedi kadın. Ormanda eğitim yaparken onu buldum. Kayalık bir setten düşüp sadece burnunu kırarak ucuz kurtulmuştu. "İki günde bir mitingler oluyor," dedi. "İnsanlar dinliyor."

"Buna şaşırmadım," dedi Şifacı Coyle.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu siz yapmadınız, değil mi? Yani onları siz öldürmediniz?"

O anki bakışlarıyla bir kibriti bile tutuşturabilirdi. "Sen bizim tam olarak ne tür insanlar olduğumuzu düşünüyorsun kızım?"

Bakışlarımı kaçırmadım. "Eh, bilmiyorum, öyle değil mi? Koğuşlardan birini havaya uçurdunuz. Askerleri öldürdünüz."

Fakat o sadece başını iki yana sallıyordu, bunun bana verilmiş bir yanıt olup olmadığını bilmiyordum.

"Takip edilmediğine emin misin?" diye sordu kadına.

"Üç gündür ormandaydım. Sizi bulamadım bile." Beni işaret etti. "*O beni* buldu."

"Evet," dedi Şifacı Coyle beni süzerek. "Viola o konuda işe yarıyor."

Kuyuda bir sorun var.

"Eve çok yakın," diye fısıldıyorum.

"Değil," diye yanıtlıyor Şifacı Coyle fısıldayarak, bir yandan da arkama geçip çantayı açıyor.

"Emin misiniz?" diyorum. "Kuleyi uçurduğunuz bombalar..."

"Bomba var, bomba var." Sırtımdaki çantanın içindekiler üzerinde birtakım ayarlar yaptıktan sonra ona bakmam için beni döndürüyor. "Hazır mısın?"

Eve bakıyorum, içeride herhangi biri uyuyor olabilir; kadınlar, masum erkekler, çocuklar. Çok gerekmedikçe kimseyi öldürmeyeceğim. Bunu Todd ve Corinne için yapıyorsam, eh, o halde. "Emin misiniz?" diye soruyorum.

"Viola ya bana güvenirsin ya da güvenmezsin." Başını yana eğiyor. "Hangisi?"

Rüzgâr yeniden hızlanıyor ve Yeni Prentisstown'da uyuyanların Sesini yol boyunca bize taşıyor. Anlaşılmayan, horuldayan, bir KÜKREME neredeyse sessiz, tabii eğer böyle bir şey mümkünse.

Todd da orada bir yerde.

(o ne derse desin, yaşıyor)

"Hadi bitirelim şu işi," diyorum çantayı sırtımdan indirerek.

Kurtarma saldırısı Lee için pek de öyle olmamıştı. Kız kardeşi ve annesi ne kurtarılan ne de ölen tutuklular arasındaydı. Muhtemelen Yanıt'ın girmeyi başaramadığı hapishanedeydiler.

Ama.

"Ölmüşlerse bile," dedi bir gece gölün kıyısında oturmuş, yorucu ve uzun süren bir eğitim gününün ardından suya taş atarken, "bunu bilmek istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorsan hâlâ bir şans var demektir."

"Bilmem ya da bilmemem onların hayatta kalmasını sağlamaya yetmiyor." Yine yanıma oturdu. "Sanırım öldüler. Öyle *hissediyorum.*"

"Lee..."

"Onu öldüreceğim." Sesi bir tehdit savurmaktan çok, tutacağı bir söz veren erkeklerinkine benziyordu. "Eğer yeterince yaklaşabilirsem sana yemin ederim onu öldüreceğim."

Gökte yükselen aylar göle yansıyordu. Bir taş daha atıp ayların yansımasına doğru ilerleyişini izledim. Hemen arkamızdaki ağaçlarla kıyının yukarısında kalan kampta bir telaş vardı. Sağda solda Sesler, Şifacı Coyle'un dağıttığı ilaçlar için

uygun görülecek kadar şanslı olmayan Lee'den de bir uğultu yükseliyordu.

"Bu senin düşündüğün gibi bir şey değil," dedim usulca.

"Birini öldürmek mi?"

Başımı salladım. "Bunu hak eden biri bile olsa, sen onu öldürmezsen seni öldürebilecek biri bile olsa, bu düşündüğün gibi bir şey değil."

Bir sessizlik daha oldu ve sonra, "Biliyorum," dedi.

Ona baktım. "Sen bir asker öldürdün."

Yanıt vermedi, ki bu da aslında bir yanıttı.

"Lee?" dedim. "Neden anlatmıyorsun?.."

"Çünkü bu senin düşündüğün gibi bir şey değil, öyle değil mi?" dedi. "Bunu hak eden biri olsa bile."

Göle bir taş daha attı. Omuzlarımız birbirine dayanmıyordu. Aramızda mesafe vardı.

"Yine de onu öldüreceğim," dedi.

Üzerindeki kâğıdı yırtıp bombayı kuyunun kenarına bastırıyor ve ağaç özünden yapılan bir yapıştırıcıyla oraya yapıştırıyorum. Çantamdan iki tel çıkarıp uçlarını bombadan çıkan iki tele bağladıktan sonra bir ucu sallanır şekilde bırakıyorum.

Bomba artık hazır.

Çantamın ön cebinden yeşil renkli bir tuş takımı çıkarıp sallanan ucu tuş takımının altındaki bir noktanın etrafına sarıyorum. Tuş takımının üzerinde önce kırmızı sonra da gri düğmelere basıyorum. Yeşil sayılar aydınlanıyor.

Bomba artık kurulmaya hazır.

Göstergede 30:00 görünene kadar gümüş renkli bir düğmeye basıyorum. Tekrar kırmızı düğmeye basıp yeşil tuş takımını

ters çevirdikten sonra iki metal kapağı iç içe geçirip gri düğmeye bir kez daha basıyorum. Yeşil sayılar anında değişiyor: 29:59, 29:58, 29:57...

Bomba artık aktif.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldıyor Şifacı Coyle. "Artık gitme vakti."

Ve sonra neredeyse bir ay ormanda gizlenip hapisten kurtarılanların iyileşmesini, geri kalanların eğitim almasını, gerçek bir ordunun oluşmasını bekledikten sonra, en nihayetinde bu bekleyişin sona erdiği gece geliyor.

"Kalk kızım," dedi Şifacı Coyle yatağımın yanına eğilerek.

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım. Etraf hâlâ zifiri karanlıktı. Şifacı Coyle uzun çadırda uyuyanları uyandırmamak için alçak sesle konuşuyordu.

"Neden?" diye fısıldadım.

"Her şeyi yapacağını söylemiştin."

Ayağa kalkıp soğuğa çıkar, hoplayıp zıplayarak çizmelerimi giymeye çalışırken Şifacı Coyle üzerime takmam için bir şeyler hazırlıyordu.

"Kasabaya gidiyoruz, öyle değil mi?" dedim bağcıklarımı bağlarken.

"Bu kız tam bir dâhi," diye fısıldadı Şifacı Coyle çantayı hazırlamaya devam ederek.

"Neden bu gece? Neden şimdi?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Çünkü onlara hâlâ burada olduğumuzu hatırlatmamız gerekiyor."

Sırtımdaki çanta boş. Bahçeyi geçip evin kenarından ilerlerken ara ara durup uyanan olup olmadığını duymak için kulak kabartıyoruz.

Kimse uyanmıyor.

Gitmeye hazırım fakat Şifacı Coyle eğilmiş, evin bembeyaz dış duvarını inceliyor.

"Bu iş görür," diyor.

"Ne için?" Etrafa bakıyorum, ne de olsa artık geri sayan bir saat var.

"Kim olduğumuzu unuttun mu?" Pantolon çok daha pratik olmasına rağmen ısrarla giymeye devam ettiği uzun şifacı eteğinin cebine uzanıyor. Bir şey çıkarıp bana doğru atıyor. Hiç düşünmeden havada yakalıyorum.

"Neden açılışı sen yapmıyorsun?" diye soruyor.

Elime bakıyorum. Bu, ısınmak için yaktığımız ağaç dallarından yapılan mavi renkli, ufalanan bir tebeşir parçası.

Bir süre daha elimdekine bakıyorum.

"Tik tak," diyor Şifacı Coyle.

Yutkunuyorum. Sonra tebeşiri kaldırıp evin beyaz duvarına hızlıca üç çizgi çiziyorum.

Benim elimden çıkmış olan Y harfi bana geri bakıyor.

Soluk alıp verişimin yavaşladığını hissediyorum.

Etrafa bakınca Şifacı Coyle'un yola koyulduğunu görüyorum. Eğilip onun peşinden hızla ilerliyorum.

Yirmi sekiz dakika sonra, at arabamıza henüz yeni varmışken ormanın derinliklerinden bir *Bomm* sesi geliyor.

"Tebrikler asker," diyor Şifacı Coyle kampa doğru yola koyulurken. "Son savaşın ilk atışını az önce yaptın."

29

SORGU İŞİ

[TODD]

KADIN METAL BİR ÇERÇEVEYE bağlanmış, başının arkasına doğru yukarı kaldırılmış olan kolları bileklerinden çerçeveye bağlanmış.

Göle atlamaya hazırlanıyormuş gibi görünüyor.

Yüzünün kan içinde olması dışında.

"Şimdi hak ettiini bulcak," diyor Davy.

Fakat sesi tuhaf bi şekilde çok alçak.

"Bir kez daha sevgili bayan dostum," diyor Bay Hammar kadının arkasına geçerek. "Bombayı kim yerleştirdi?"

Hapishane baskınından bu yana patlatılan ilk bomba dün akşam bir çiftlikteki kuyuyla su pompasını havaya uçurdu.

Yine başladı.

"Bilmiyorum," diyo kadın, sesi boğuk ve hırıltılı. "Ben Haven'dan hiç çıkmadım bile, şeyden beri..."

"*Nerden* çıkmadın?" diyor Bay Hammar. Metal çerçevenin üzerindeki kollardan birini tutup öne iterek çerçeveyi suya daldırıyor ve kadın bağlı olmasına rağmen debelenirken onu bir süre öyle suyun içinde tutuyor.

Başımı öne eğip ayaklarıma bakıyorum.

"Başını kaldır lütfen Todd," diyor Başkan, hemen arkamızda ayakta duruyor. "Başka nasıl öğreneceksin?"

Başımı kaldırıyorum.

Ufak bir odadayız, odanın bir duvarı tek taraflı aynayla kaplı, aynalı camın arkasından, her tarafı aynalarla kaplı bir odadan Sorgu Arenası'na bakıyoruz. Ufak bir bankın üstünde Davy ile yan yana oturuyoruz.

İzliyoruz.

Bay Hammar çerçeveyi kaldırıyor. Kadın sudan çıkınca hızla soluk alıp verirken kollarının bağlı olduğu yerler iyice geriliyor.

"*Nerde* yaşıyosun?" Bay Hammar'ın suratında o tanıdık gülümsemesi var, hani şu suratından silinmek bilmeyen sinir bozucu gülümseme.

"Yeni Prentisstown," diyo kadın soluk soluğa. "Yeni Prentisstown."

"Doğru," diyo Bay Hammar ve sonra kadının kusana dek öksürmesini izliyor. Hemen yanındaki masanın üzerinden bir havlu alıp, kusmukları olabildiğince temizlemeye dikkat ederek kibarca kadının yüzünü siliyor.

Kadın hâlâ soluk soluğa, fakat Bay Hammar yüzünü temizlerken bakışlarını ondan ayırmıyor.

Artık eskisinden de daha korkmuş görünüyor.

"Bunu neden yapıyo?" diyor Davy.

"Neyi yapıyor?" diyor Başkan.

Davy omuz silkiyor. "Ne biliim işte, iyilik yapıyo."

Hiçbi şey demiyom. Başkan'ın da benim yaralarıma sargı bezi koyduğu anları Sesimden olabildiince uzak tutmaya çalışıyom.

Aylar önce.

Başkan'ın duruşunu değiştirdiğini, Davy duymasın diye Sesimi örtbas etmek için kıpırdandığını duyuyom. "Biz de insanız David. Bunu kendi zevkimiz için yapmıyoruz."

Bay Hammar'a, yüzündeki gülümsemeye bakıyorum.

"Evet, Todd," diyor Başkan, "Yüzbaşı Hammar uygunsuz olarak nitelendirilebilecek bir *keyif* alıyormuş gibi görünüyor, fakat itiraf etmelisin ki sonuca ulaşıyor."

"İyi misin?" diye soruyor Bay Hammar kadına. Konuşmalarını odaya yerleştirilmiş bir mikrofon sistemi sayesinde duyabiliyoruz. Sesini tuhaf bi şekilde dudaklarının hareketinden ayrıştırdığından, sanki izlediğimiz gerçek değil de bi vidyoymuş gibi oluyo.

"Seni sorgulamaya devam etmem gerektiği için üzgünüm," diyor Bay Hammar. "Bunun ne kadar çabuk biteceği sana bağlı."

"Lütfen," diyor kadın fısıltıyla. "Lütfen, ben hiçbir şey bilmiyorum."

Ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

"Lağnetossun," diye fısıldıyor Davy.

"Düşman ona acımamız için her türlü hileye başvuracaktır," diyor Başkan.

Davy ona dönüyor. "Yani bu bi hile mi?"

"Elbette."

Bakışlarımı kadından ayırmıyom. Bu hiç de hile gibi görünmüyo.

Ben Daireyim ve Daire de Ben, diye düşünüyorum.

"Elbette ki öyle," diyor Başkan.

"Burda kontrol sende," diyo Bay Hammar yeniden kadının etrafında yürümeye başlayarak. Kadın başını çevirip onu takip etmeye çalışıyo ama çerçeveye sıkıca tutturulduğundan bu pek de mümkün diil. Bay Hammar tam da onun görüş açı-

sının azcık dışında kalıyo. Onun dengesini bozmak için olsa gerek, diye düşünüyorum.

Çünkü tabiiki de Bay Hammar'ın Sesi yok.

Ama benle Davy'nin var.

"Sadece boğuk sesler Todd," diyor Başkan düşündüklerimi okuyarak. "Başının hemen yanındaki çerçeveden çıkan metal çubukları görüyor musun?"

İşaret ediyor. Davy de ben de görüyoruz.

"Sürekli olarak kulaklarına ince bir uğultu veriyor," diyor Başkan. "Gözlem odalarından duyabileceği her tür Sesi boğuyor. Onun Sorgu Subayı'na odaklanabilmesini sağlıyor."

"Zaten bildiğimiz şeyleri duymalarını istemeyiz," diyo Davy.

"Evet," diyor Başkan biraz şaşırarak. "Evet, kesinlikle öyle David."

Davy gülümsüyor ve Sesi hafif hafif ışıldıyor.

"Çiftlik evinin yan tarafındaki mavi **Y** harfini gördük," diyor Bay Hammar, hâlâ kadının arkasında. "Üstelik bomba da şu sizin örgütün daha önce kullandıklarından..."

"Bu *benim* örgütüm değil!" diyor kadın, fakat Bay Hammar sanki hiçbi şey dememiş gibi devam ediyo.

"Ve geçtiğimiz ay boyunca bu alanda çalıştığını biliyoz."

"Daha başka birçok kadın gibi!" diye bağırıyor gitgide çaresizleşen bir ses tonuyla. "Milla Price, Cassia MacRae, Martha Sutpen..."

"Demek onlar da işin içindeydi?"

"Hayır! Hayır, sadece..."

"Çünkü Bayan Price ve Bayan Sutpen sorgulandılar bile."

Kadın duruyor, yüzünde aniden daha korkmuş bi ifade beliriyor.

Davy yanımda kikirdiyo. "Hakladı seni," diye fısıldıyo.

Ama onun da tuhaf bi şekilde rahatladığını duyabiliyorum.

Acaba bunu Başkan da duyuyor mudur?

"Peki ne..." diyor kadın, bir an duraksadıktan sonra konuşmak zorunda olduğundan devam ediyor. "Ne dediler?"

"Onları da yardım etmeye zorladığını," diyo Bay Hammar sakince. "Onları da terörist örgütüne katmaya çalıştığını, reddedince de tek başına devam etçeeni söylediini."

Kadının suratı bembeyaz kesiliyor, ağzı açılıyor, gözleriyse şaşkınlık içinde koskocaman.

"Bu doğru değil, öyle değil mi?" diyorum normal bir ses tonuyla. *Ben Daireyim ve Daire de Ben.* "Buna gerek yokmuş gibi davranarak itiraf etmesini sağlamaya çalışıyo."

"Mükemmel Todd," diyor Başkan. "Bu işe karşı doğal bir becerin olduğu ortaya çıkabilir."

Davy önce bana, sonra babasına, sonra tekrar bana bakarken aklındaki soruların hiçbirini sormuyo.

"Bundan senin sorumlu olduunu zaten biliyoz," diyor Bay Hammar. "Hayatının geri kalanını hapiste geçirmeni sağlıcak kadar bilgimiz var." Tam önünde duruyor. "Şimdi önünde bir dostunmuşum gibi duruyom," diyor. "Seni hapisten de beter bi kaderden kurtarabilcek bi dostunmuş gibi."

Kadın yutkunuyor ve sanki tekrar kusacakmış gibi görünüyor.

"Ama ben hiçbir şey *bilmiyorum*," diyor zayıf bir sesle. "*Gerçekten* bilmiyorum."

Bay Hammar iç geçiriyor. "Eh, bunun gerçek bi hayal kırıklığı olduğunu söylemeliyim."

Tekrar arkasına geçip çerçevenin kolunu tutarak kadını suyun içine daldırıyo.

Ve orada tutuyo...

Ve orada tutuyo...

Aynaya, bizim izlediğimizi bildiği yöne bakıyo...

Bize gülümsüyo...

Ve onu hâlâ orada tutuyo...

Kadının yapabildiği kısıtlı hareketler suyu köpürtüyo...

Ben Daireyim ve Daire de Ben, diye düşünüyorum gözlerimi kapayarak...

"Gözlerini aç Todd," diyor Başkan...

Açıyorum...

Ve Bay Hammar kadını hâlâ suyun altında tutuyo...

Su iyiden iyiye köpürüyo...

Öyle sert hareket ediyo ki bileklerindeki iplerden kan sızmaya başlıyo...

"Tanrım," diyor Davy alçak sesle...

Ben de alçak sesle, "Onu öldürecek," diyorum...

Bu sadece bi vidyo...

Bu sadece bi vidyo...

(ama diil...)

(hiçbi şey hissetmiyom...)

(çünkü ölüyüm...)

(ölüyüm...)

Başkan benim üzerimden eğilip duvardaki bir düğmeye basıyor. "Bu kadarı yeterli olacaktır Yüzbaşı," deyince sesi Sorgu Arenası'nda yankılanıyor.

Bay Hammar çerçeveyi sudan çıkarıyo. Ama bunu yavaşça yapıyo.

Kadın öylece asılı, çenesi göğsüne düşmüş, ağzıyla burnundan sular damlıyo.

"Onu öldürdü," diyor Davy.

"Hayır," diyor Başkan.

"İtiraf edersen," diyo Bay Hammar kadına, "tüm bunlar sona erer."

Uzun bi sessizlik oluyor, hem de çok uzun.

Ve sonra kadından çatlak bir ses duyuluyor.

"Ne dedin?" diyor Bay Hammar.

"Ben yaptım," diyo kadın güçlükle.

"*Vay canına*!" diyo Davy.

"Ne yaptın?" diye soruyor Bay Hammar.

"Bombayı yerleştirdim," diyo kadın, başı hâlâ önde.

"Ve çalışma arkadaşlarını da şu terörist örgüte katılmaya ikna etmeye çalıştın."

"Evet," diye fısıldıyo kadın. "Hepsini yaptım."

"İşte!" diyor Davy bir kez daha rahatlayıp, bu rahatlamasını örtbas etmeye çalışarak. "İtiraf etti! Etti işte!"

"Hayır, etmedi," diyorum hâlâ hareketsiz duran kadına bakarak.

"*Ne?*" diyor Davy bana.

"Bunu uyduruyo," diyorum aynadan dışarı bakarken. "İşkence sona ersin diye." Başkan'la konuştuğumu gösterebilmek için başımı hafifçe yana kaydırıyorum. "Öyle di mi?"

Başkan yanıt vermeden önce bi süre bekliyo. Sesi olmamasına rağmen etkilendiğini anlayabiliyom. Şu Daire olayına başladığımdan bu yana her şey iyice apaçık bi hal aldı.

Belki de olması gereken budur.

"Uydurduğu çok açık," diyor en sonunda. "Fakat artık itiraf ettirdiğimize göre bunu ona karşı kullanabiliriz."

Davy'nin bakışları hâlâ babasıyla benim aramda mekik dokuyo. "Yani... biraz daha mı sorgulucaksınız?"

"Kadınların hepsi Yanıt'ın bir parçasıdır," diyor Başkan. "Ona karşı sadece sempati besleyerek olsa bile. Ne düşündüğünü bilmemiz gerek. Ne *bildiğini* bilmemiz gerek."

Davy çerçevenin üzerinde nefes nefese kalmış olan kadına bakıyor.

"Anlamıyom," diyor.

"Onu hapse geri gönderdiklerinde," diyorum, "diğer tüm kadınlar ona neler olduğunu bilir."

"Çok doğru," diyor Başkan bir an için elini omzuma koyarak. Nerdeyse şefkatli bir dokunuş. Ben hiç hareket etmeyince o da elini çekiyo. "Konuşmazlarsa onları nelerin beklediğini öğrenecekler. Ve bu sayede biz de bilmek istediklerimizi bilen kimse, ondan gerekli bilgileri alacağız. Dün geceki bomba, saldırıların yeniden başladığının, çok daha büyük şeylerin olacağının bir habercisiydi. Bir sonraki adımlarının ne olacağını öğrenmemiz gerek."

Davy hâlâ kadına bakıyo. "Peki ya o?"

"Elbette ki o da itiraf ettiği suçlar için cezalandırılacak," diyor Başkan, sözünün apaçık ortada olan bişey belirtmesi için Davy tarafından kesilmesinin ardından. "Hem kim bilir? Belki *sahiden* bir şey biliyordur." Tekrar aynadan dışarı bakıyo. "Bunu öğrenmenin tek yolu var."

"Sana bugünkü yardımların için teşekkür etmek istiyom," diyor Bay Hammar eliyle kadının çenesini kaldırarak. "Çok cesur davrandın ve gösterdiğin mücadele için kendinle gurur duyabilirsin." Gülümsüyo ama kadın ona bakmıyo. "Sorgudan geçen biçok erkekten daha cesurdun."

Bir adım gerileyip hemen yan taraftaki ufak masanın üzerindeki bezi alıyo. Bezin altında parlak birkaç metal duruyo. Bay Hammar içlerinden birini alıyor.

"Şimdi de görüşmemizin ikinci bölümüne geldik," diyerek kadına yaklaşıyor.

Kadın çığlık atıyo.

"Bu çok," diyor Davy, dışarıda beklerken odada dönüp duruyor, fakat söyleyebildiği tek şey bu. "Bu çok." Bana dönüyor. "Lağnetossun Todd."

Ben hiçbi şey demiyom, sadece cebimde taşıdığım elmayı çıkarıyom. "Elma," diye fısıldıyorum Angharrad'a, ona olabildiğince yaklaşarak. Elma diyor o da ve dudaklarını geri çekip elmayı dişliyor, Todd diyor sonra elmayı çiğnerken ve daha sonra bunu bi soru gibi tekrarlıyo, Todd?

"Seninle ilgili bi şey diil kızım," diye fısıldıyorum burnunu okşayarak.

Ivan'ın hâlâ benimle göz göze gelmeye çalışarak başında nöbet tuttuğu kapıya yakınız. Sesiyle yavaşça beni çağırdığını duyabiliyorum.

Onu hâlâ duymazdan geliyorum.

"Bu str'olası bi şeydi," diyor Davy Sesimi okumaya, bununla ilgili neler düşündüğümü öğrenmeye çalışıyor, ama ben olabildiğince düşünmemeye çalışıyorum.

Hiçbi şey hissetmiyorum.

Hiçbi şeyi anlamaya çalışmıyorum.

"Bu aralar epey bi artis oldun," diyor Davy alaycı bi şekilde, elma isteyen Kapan'ı görmezden geliyor. "Hatta bi ara gözünü bile kırpmadan..."

"Baylar," diyor Başkan kapıdan çıkarken, elinde uzun, ağır bi çuval var.

Ivan sopa gibi dimdik durup görevine dönüyo.

"Baba," diye selamlıyor Davy.

"O öldü mü?" diyorum Angharrad'ın gözlerinin içine bakarak.

"Ölüyken işimize yaramaz, Todd," diyor Başkan.

"Ama *epey* ölü görünüyodu," diyor Davy.

"Sadece bayıldığında," diyor Başkan. "Şimdi ikiniz için yeni bir görevim var."

Yeni bir görev kelimelerini sindirmemiz için kısa bi an gerekiyor.

Gözlerimi kapıyorum. *Ben Daireyim ve Daire de Ben.*

"Şu *str'olası* şeyi söyleyip durmaktan vazgeçer misin?" diye bağırıyo Davy.

Fakat hepimiz işitiyoruz Sesindeki dehşeti, gitgide artan endişeyi, babasından, *yeni görevden* ve bunu beceremiceğinden duyduğu korkuyu...

"Eğer korktuğunuz buysa sorgulamaları siz yürütmeyeceksiniz," diyor Başkan.

"Korkmuyom," diyor Davy nerdeyse bağırarak. "Korktuğumu kim söyledi?"

Başkan elindeki çuvalı ayaklarımızın dibine bırakıyo.

Bu çuvalı hatırlıyom.

Hiçbi şey hissetmiyom, hiçbi şeyi anlamaya çalışmıyom.

Davy de çantaya bakıyo. O *bile* şaşkın.

"Sadece tutuklular için," diyor Başkan. "Düşmanın içeriye sızmasını engelleyebilmemiz için."

"Yani bizden?.." Davy babasına bakıyo. "*İnsanlara* öyle mi?"

"İnsanlara değil," diyor Başkan. "Vatan hainlerine."

Bense hâlâ çuvala bakıyorum.

İçinde cıvata sıkma aletiyle birlikte numaralı şeritler olduğunu bildiğimiz çuvala.

30

ŞERİT

[VIOLA]

AZ ÖNCE SAATİ BAŞLATIP gidebileceğimizi söylemek üzere Şifacı Braithwaite'e dönerken, hemen arkamızdaki çalılıkların içinden bir kadın çıkıveriyor.

Öyle alçak bir sesle, "Yardım edin," diyor ki, sanki burada olduğumuzu bilmiyor da evrenden ona bir şekilde yardım etmesini istiyor gibi.

Sonra da yere yığılıyor.

"Bu şey de ne böyle?" diyorum at arabasına gizlediğimiz küçücük ilkyardım çantasından bir sargı bezi daha çıkarırken; sallanıp dururken bir yandan da yarasını temizlemeye çalışıyorum. Ön kolunun tam ortasında metal bir şerit var, öyle sıkı ki sanki etrafındaki deri içine doğru girmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Aynı zamanda enfeksiyonla öyle kıpkırmızı olmuş ki neredeyse sıcaklığını uzaktan hissedebileceğim.

"Bu çiftlik hayvanlarını işaretlemek için kullanılır," diyor Şifacı Braithwaite, bu kadar hızlı gitmememiz gereken yollarda öfkeli bir şekilde öküzlerin dizginlerini şaklatırken. "Alçak herif."

"Yardım edin," diye fısıldıyor kadın.

"Yardım ediyorum," diyorum. Yoldaki sarsıntılardan etkilenmemesi için başı kucağımda. Metal şeridin çevresine bir sargı bezi sararken kenarında bir rakam görüyorum.

1391.

"Adın ne?" diye soruyorum.

Gözleri yarı kapalı ve tek söyleyebildiği şey, "Yardım edin."

"Ve casus olmadığına eminiz, öyle mi?" diyor Şifacı Coyle kollarını kavuşturarak.

"Aman *Tanrım,*" diye çıkışıyorum. "Kalbinizin olması gereken yerde bir kaya mı taşıyorsunuz?"

Kaşları çatılıyor. "Her tür numarayı göz önünde bulundurmalıyız..."

"Enfeksiyon öyle kötü bir halde ki kolunu kurtaramayacağız," diyor Şifacı Braithwaite. "Eğer bir casussa bile gerekli bilgilerle geri dönebilecek durumda değil."

Şifacı Coyle iç geçiriyor. "Neredeydi?"

"Şu sürekli duyduğumuz yeni Sorgu Dairesi'nin orada," diyor Şifacı Braithwaite kaşlarını daha da çok çatarak.

"Yakınındaki depolardan birine bir cihaz yerleştirdik," diyorum. "Yaklaşabildiğimiz kadar yakına."

"*İşaretleme* şeritleri Nicola," diyor Şifacı Braithwaite ve öfkesi, soluk alıp verdikçe çıkan duman kadar belirgin bir hal alıyor.

Şifacı Coyle alnını sıvazlıyor. "Biliyorum."

"Kesemez miyiz?" diye soruyorum. "Sonra da yarayı iyileştiririz?"

Şifacı Braithwaite başını iki yana sallıyor. "Kimyasallar yüzünden, bu şekilde işaretlenen deri asla iyileşmez, amaç da

bu zaten. Kan kaybından ölmek istemiyorsan şeridi asla çıkarmazsın. Kalıcıdırlar. *Sonsuza dek.*"

"Aman Tanrım."

"Onunla konuşmalıyım," diyor Şifacı Coyle.

"Nadari onunla ilgileniyor," diyor Şifacı Braithwaite. "Ameliyat öncesinde kendinde olabilir."

"O halde gidelim," diyor Şifacı Coyle ve birlikte şifa çadırına doğru ilerliyorlar. Ben de peşlerinden gidecek gibi oluyorum, fakat Şifacı Coyle bir bakışıyla beni durduruyor. "Sen burada kal kızım."

"Neden?"

Ancak beni soğukta öylece bırakarak uzaklaşıyorlar.

"Eyi misin Hildy?" diye soruyor Wilf, ben öküzlerin arasında amaçsızca dolaşırken. Koşum takımlarının zorladığı yerleri fırçalıyor. Öküzlerse wiIP diyor.

Zaten başka da pek bir şey söylemiyorlar.

"Zorlu bir gece," diyorum. "Bir tür metal şeritle işaretlenmiş bir kadın bulduk."

Wilf bir an için düşünceli görünüyor. Öküzlerin sağ ayaklarındaki metal şeritlerden birine işaret ediyor. "Şunnar gibi mi?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Hemi de bi insanda ha?" Şaşkınlık içinde ıslık çalıyor.

"Her şey değişiyor Wilf," diyorum. "Her şey daha kötüye gidiyor."

"Biliyom," diyor. "Yahında bi şiyler yapçez, ööle ya da böle."

Ona bakıyorum. "Tam olarak ne planladığını biliyor musun?"

Başını iki yana sallayıp öküzlerden birinin bacağındaki metal şeride dokunuyor. **wiP** diyor öküz.

"Viola!" diye kamptan seslenildiğini duyuyorum.

Wilf de ben de Şifacı Coyle'un karanlığa gömülmüş kamptan bize doğru gelmekte olduğunu görüyoruz. "Herbikimseyi uyandırcak," diyor Wilf.

"Sayıklıyor," diyor Şifacı Nadari, ben yaralı kadının yattığı yere doğru eğilirken. "Bir dakikan var."

"Bize söylediğini ona da söyle kızım," diyor Şifacı Coyle kadına. "Sadece bir kez daha, sonra uyumana izin vereceğiz."

"Kolum?" diyor kadın, bakışları bulanık. "Artık acımıyor."

"Sadece söylediğini tekrarla bir tanem," diyor Şifacı Coyle olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla. "Sonra her şey yoluna girecek."

Kadının gözleri bir an için bana odaklanıp irileşiyor. "Sen," diyor. "Oradaki kız."

"Viola," diyorum diğer koluna dokunarak.

"Fazla vaktimiz yok, Jess." Kadının ismi olduğunu tahmin ettiğim ismi söylerken Şifacı Coyle'un sesi yükseliyor. "Söyle ona."

"Bana ne söyleyecek?" diyorum sinirlenmeye başlayarak. Onu bu şekilde uyanık tutmak zalimlik ve tam bunu dile getirmek üzereyken Şifacı Coyle tekrar konuşuyor, "Sana bunu kimin yaptığını söyle."

Jess'in gözleri korkuyla irileşiyor. "Ah," diyor. "Ah, ah."

"Sadece bir kez söyle, sonra seni rahat bırakacağız," diyor Şifacı Coyle.

"Şifacı Coyle..." diyorum sinirli bir şekilde.

"Oğlanlar," diyor kadın. "Oğlanlar. Erkek bile değiller."

Derin bir nefes alıyorum.

"Hangi oğlanlar?" diye soruyor Şifacı Coyle. "İsimleri neydi?"

"Davy," diyor kadın ve bakışları artık çadırın içinde olan biteni görmüyor. "Daha büyük olanı Davy idi."

"Sessiz olanı," diyor kadın. "Hiçbir şey söylemedi. Sadece işini yapıp hiçbir şey söylemedi."

"Onun adı neydi?" diye ısrar ediyor Şifacı Coyle.

"Gitmeliyim," diyerek ayağa kalkıyorum. Şifacı Coyle kolumdan sıkıca tutup gitmeme izin vermiyor.

"Onun adı neydi?" diye soruyor yeniden.

Kadın artık hızlı hızlı soluk alıp veriyor, neredeyse nefes nefese kalmış gibi.

"Bu kadar yeter," diyor Şifacı Nadari. "Ben zaten bunu istememiş..."

"Bir saniye daha," diyor Şifacı Coyle.

"Nicola..." diye uyarıyor Şifacı Nadari.

"Todd," diyor kadın yattığı yerden, benim kurtardığım, enfeksiyon kapmış kolunu kaybetmek üzere olan kadın, hiç görmediğim okyanusun dibinde olmasını dilediğim kadın. "Diğeri ona Todd diyordu."

"Benden uzak durun," diyorum Şifacı Coyle peşim sıra çadırdan çıkarken.

"O hayatta," diyor, "fakat artık onlardan biri."

"Kapa çeneni!" diyorum, öfkeli bir şekilde yürürken ne kadar yüksek sesle konuştuğumu umursamıyorum.

Şifacı Coyle koşarak gelip beni kolumdan yakalıyor. "Onu kaybettin kızım," diyor. "Tabii eğer ona gerçekten sahip olduysan."

Ona öyle hızlı ve sert bir tokat atıyorum ki kendisini korumaya fırsat bile bulamıyor. Bu tıpkı bir ağaç kütüğünü tokatlamak gibi. Geriye doğru sendeliyor, benimse elim acıyor.

"Ne dediğinin farkında değilsin!" diye bağırıyorum.

"Bu ne cüret," diyor eliyle yüzünü tutarak.

"Beni dövüşürken *görmedin* bile," diyorum hiç kımıldamadan. "Bir orduyu durdurmak için koca bir köprüyü havaya uçurdum. Delirmiş bir katilin boynuna bıçak sapladım. Sen geceler boyu insanları havaya uçururken ben onların hayatlarını kurtardım."

"Seni ahmak çocuk..."

Ona doğru bir adım atıyorum.

Gerilemiyor.

Fakat cümlesini yarıda kesiyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum yavaşça. "Her hareketin, Başkan'ın *daha* kötü bir şekilde tepki vermesine neden oluyor."

"Bu savaşı ben başlatmadım..."

"Ama *çok* seviyorsun!" Ona doğru bir adım daha atıyorum. "Bu savaşla ilgili her şeyi seviyorsun. Bombaları, savaşmayı, kurtarma saldırılarını."

Öyle öfkeli bir halde ki ay ışığında bile yüzünden belli oluyor.

Yine de ondan korkmuyorum.

Ve sanırım bunun farkında.

"Bu durumun iyi ve kötü kadar basit olduğunu düşünmek istiyorsun kızım," diyor. "Dünya bu şekilde işlemiyor. Asla iş-

lemedi, asla da işlemeyecek ve sakın unutma," sütü bile kesebilecek bir acılıkla gülümsüyor, "bu savaşta benim yanımdasın."

Yüzüne doğru iyice yaklaşıyorum. "Başkan'ın devrilmesi gerek ve ben de bunu yapmana yardım ediyorum. Peki ya bu iş bitince?" Ona öyle yakınım ki nefesini yüzümde hissedebiliyorum. "O zaman da seni mi devirmemiz gerekecek?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Fakat gerilemiyor da.

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

"Onu kaybettin Viola!" diye bağırıyor arkamdan.

Bense yürümeye devam ediyorum.

"Kente geri gitmeliyim."

"Şimdi mi?" diyor Wilf gökyüzüne bakarak. "Peh yakında şafah sökçek. Hiç güvvenli diil."

"*Hiçbir zaman* güvenli değil," diyorum, "ama başka şansım yok."

Yüzüme bakıyor. Sonra iplerle boyunlukları toplayarak at arabasını hazırlamaya girişiyor.

"Hayır," diyorum, "bunun nasıl yapılacağını bana göstermelisin. Senden hayatını riske atmanı isteyemem."

"Todd için mi gidiyon?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"O zağman seni götürcem."

"Wilf..."

"Hâlâ irken," diyor öküzleri yerlerine getirirken. "Hiç dilse olabildince yakınna götüriyim."

Öküzleri arabaya bağlarken başka bir şey demiyor. Bu gecelik işlerinin bittiğini düşünürken apar topar yeniden arabaya

koşulan öküzler şaşkınlık içinde wilf? wilf? deyip duruyorlar.

Jane'in bu işe ne diyeceğini düşünüyorum. Onun Wilf'ini tehlikeye attığımı düşünüyorum.

Ama yine de sadece, "Teşekkürler," diyorum.

"Ben de geliyorum." Arkamı dönünce Lee'nin uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturduğunu görüyorum fakat giyinip hazırlanmış bile.

"Niye kalktın?" diye soruyorum. "Ve hayır, gelmiyorsun."

"Evet, geliyorum," diyor, "ve bunca bağırışın arasında kim uyuyabilir ki?"

"Bu çok tehlikeli," diyorum. "Seslerinizi duyarlar..."

Ağzını hiç açmadan şöyle diyor, o halde duysunlar.

"Lee..."

"Onu arayacaksın, öyle değil mi?"

Çaresizlik içinde iç geçirirken, başka insanların da hayatını tehlikeye atmadan bu fikirden tamamen vazgeçmeyi düşünüyorum.

"Sorgu Dairesi'ne gidiyorsun," diyor Lee sesini alçaltarak.

Başımı sallıyorum.

Ve sonra anlıyorum.

Siobhan ve annesi de orada olabilir.

Tekrar başımı sallıyorum ve bu kez kabul ettiğimi anlıyor.

Kampın yarısı nereye gidiyor olduğumuzu bilmesine rağmen kimse bizi durdurmaya çalışmıyor. Şifacı Coyle'un kendine göre nedenleri olmalı.

Yolda fazla konuşmuyoruz. Ben yalnızca Lee'nin Sesini, ailesine, Başkan'a ve eğer onu eline geçirirse neler yapacağına dair düşüncelerini dinliyorum.

Bir de benimle ilgili düşüncelerini.

"En azından bir şey söyleseydin," diyor Lee. "Bu kadar yakından dinlemek kabalıktır."

"Duydum işte," diyorum.

Fakat ağzım kupkuru ve söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ediyorum.

Kente varmadan güneş doğuyor. Wilf öküzleri olabildiğince hızlı sürüyor, ama yine de kent uyanmışken ve at arabasında Sesli erkekler varken dönüş yolculuğu çok tehlikeli olacak. Korkunç bir risk alıyoruz.

Fakat Wilf yola devam ediyor.

Ne görmek istediğimi anlattım ve Wilf bir yer bildiğini söylüyor. Arabayı ormanın derinliklerinde durdurup bizi sarp ve yüksek bir kayalıktan yukarı çıkarıyor.

"Başlarınızı aşşada tutun," diyor. "Görrülmeyin."

"Görülmeyiz," diyorum. "Ama eğer bir saate dönmezsek bizi bekleme."

Wilf sadece bana bakıyor. Bizi bırakıp gitmesinin ne kadar olası olduğunu hepimiz biliyoruz.

Lee ile birlikte ağaçların ardına gizlenerek zirveye çıkıyoruz ve Wilf'in neden burayı seçtiğini anlıyoruz. Bu tepe yıkılan kulenin bulunduğu yere oldukça yakın ve Sorgu Dairesi'nden bu yana gelen yolu da net bir şekilde görebiliyoruz; oranın bir tür hapishane, işkence odası ya da buna benzer bir şey olduğunu duyduk.

Ne olduğunu bilmek dahi istemiyorum.

Yan yana yüzüstü yatıp çalılıkların arasından bakıyoruz.

"Kulaklarını iyice aç," diye fısıldıyor Lee.

Sanki buna ihtiyacımız varmış gibi. Güneş yükselir yükselmez Yeni Prentisstown KÜKREYEREK uyanıyor. Lee'nin kendi Sesini gizlemesinin gerekli olup olmadığını bile düşünmeye başlıyorum. Bu gürültünün içinde boğulmamak mümkün mü?

"Çünkü boğulmak doğru kelime," diyor Lee ben sorunca. "Sesin içinde kaybolursan boğulursun."

"Tüm bu gürültünün içinde büyümek nasıl bir şey hayal dahi edemiyorum," diyorum.

"Hayır," diyor. "Edemezsin."

Fakat bunu kötü niyetli bir şekilde söylemiyor.

Güneş parlamaya başlayınca yola gözlerimi kısarak bakabiliyorum. "Keşke dürbünüm olsaydı."

Lee cebine uzanıp bir dürbün çıkarıyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Etkileyici görünmek için sormamı mı bekliyordun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor gülümseyerek ve dürbünle bakıyor.

"Hadi ama," diyerek omzumla onu itekliyorum. "Ver şunu bana."

Uzanıp alamayayım diye yana eğiliyor. Kikirdemeye başlıyorum, o da öyle. Onu tutup hareket etmesini engellemeye çalışırken bir yandan da dürbüne uzanıyorum, ancak benden daha iri ve elini kaçırıp duruyor.

"Canını yakmaktan korkmuyorum," diyorum.

"Buna şüphem yok," diyerek gülüyor ve dürbünü yeniden yola çeviriyor.

Sesi aniden yükseliyor, öyle ki birileri bizi duyacak diye korkuyorum.

"Ne gördün?" diyorum, artık kikirdemiyorum.

Dürbünü bana verip bir yeri işaret ediyor. "Şuraya bak," diyor. "Yolda bu yöne geliyor."

Ama ben çoktan gördüm bile.

At üstünde iki kişi. Işıl ışıl, yepyeni üniformalar giymiş iki kişi atlarının üzerinde. İçlerinden biri konuşup el kol hareketleri yapıyor.

Kahkahalar atıyor. Gülümsüyor.

Diğerininse bakışları atında, ama o da atını aynı yöne sürüyor.

Omzuna parlak bir S harfi işlenmiş olan bir üniforma giymiş.

Todd.

Benim Todd'um.

Davy Prentiss'in yanında ata biniyor.

Beni vuran adamla birlikte çalışmaya gidiyor.

31

SAYILAR VE HARFLER

[TODD]

GÜNLER GEÇİP DURUYOR. Hep daha kötüye gidiyolar.

"*Hepsini mi*?" diye soruyor Davy, Sesinde gizliden gizliye bi panik hali var. "Her birini?"

"Bu bir güvenoyu David," diyor Başkan, atlarımız güne hazırlanırken bizimle birlikte ahırın kapısında duruyor. "Sen ve Todd kadın tutukluları numaralamak konusunda öyle mükemmel bir iş çıkardınız ki, bu programı genişletmek için sizden başka kimi düşünebilirim?"

Hiçbi şey demiyom, Davy'nin bana bakıp durmasını bile görmezden geliyom. Babasının övgüleri yüzünden Sesi karman çorman.

Üstelik Sesinde kadınların tümünü numaralamakla ilgili düşünceler de var.

Her birini.

Çünkü Sorgu Dairesi'ndekileri numaralamak bile düşündüğümüzden çok daha kötüydü.

"Kaçıp duruyorlar," diyor Başkan. "Gecenin sessizliğinde kaçıp teröristlerle birlik oluyorlar."

Davy küçük bir otlakta eyerlenen Kapan'a bakıyor, Sesinde numaralanan kadınların yüzü ve acı dolu çığlıkları var.

Bize söyledikleri sözler.

"Ve sürekli dışarı kaçabilmeleri, içeri de girebildikleri anlamına geliyor," diyor Başkan.

Bombaları kastediyor. Geçtiğimiz iki hafta boyunca neredeyse her gece bir tane, öyle çok ki bu artışın bir nedeni olmalı, çok daha büyük bir şeye hazırlanıyor olmalılar ve bombaları yerleştiren hiçbi kadın yakalanamadı, sadece içlerinden biri henüz yerleştirirken bomba patlayıvermiş. Birkaç parça kıyafet ve et parçası dışında onun izine rastlayamadılar.

Bu aklıma gelince gözlerimi kapıyom.

Hiçbir şey hissetmiyom, hiçbir şeyi anlamaya çalışmıyom.

(Yoksa o muydu?)

Hiçbi *şey* hissetmiyom.

"Bizden kadınların *hepsini mi* işaretlememizi istiyorsun," diyor Davy bir kez daha ve bakışlarını babasından uzağa çeviriyor.

"Daha önce de söyledim," diye iç çekiyor Başkan. "Her kadın Yanıt'ın bir parçasıdır, sadece kadın olduğu için bile diğer kadınlara karşı bir sempati besler."

Seyis Angharrad'ı da yakındaki küçük otlaklardan birine getiriyor. Angharrad burnuyla beni dürtmek için başını uzatıyor. Todd diyor.

"Direneceklerdir," diyorum başını okşayarak. "Bundan erkekler de hoşlanmaz."

"Ah, evet," diyor Başkan. "Dünkü mitingi kaçırdınız, değil mi?"

Davy ile birbirimize bakıyoruz. Dün bütün gün çalıştığımızdan mitingle ilgili hiçbi şey duymadık.

"Yeni Prentisstown erkeklerine konuştum," diyor Başkan. "Erkek erkeğe. Onlara Yanıt'ın bizim için teşkil ettiği tehdidden ve bunun hepimizin güvenliği için atılması gereken ihtiyatlı bir adım olduğundan bahsettim." Bir eliyle Angharrad'ın boynunu okşuyor. "Hiçbir direnişle karşılaşmadım."

"Bu mitingde hiç kadın yoktu di mi?" diye soruyorum.

Bana dönüyor. "Aramızdaki düşmanı yüreklendirmek istemem, öyle değil mi?"

"İyi de str'*olasıca* şeyler binlerce!" diyor Davy. "Hepsini işaretlemek yıllar sürer."

"Çalışan başka takımlar da olacak David," diyor Başkan sakin bir şekilde, oğlunun dikkatinin onda olduğuna emin olduktan sonra. "Ama ikinizin diğerlerinden daha iyi çalışacağına eminim."

Bunun üzerine Davy'nin Sesi canlanıyor. "Buna emin olabilirsin baba," diyor.

Fakat o bana bakıyor.

Ve yüzünde endişe var.

Bir kez daha Angharrad'ın burnunu okşuyorum. Seyis kaşağılanıp pırıl pırıl yağlanmış Morpeth'i de çıkarıyo. **itaat et** diyor Morpeth.

"Eğer endişe ediyorsanız," diyor Başkan, Morpeth'in dizginlerini alarak. "Kendinize şu soruyu sorun." Tek bir hareketle ata biniyo, sıvı gibi akıcı. Aşağıya, bize doğru bakıyo.

"Masum bir kadın işaretlenmeyi neden reddetsin ki?"

"Bu yanınıza kalmayacak," diyor kadın neredeyse sakin bir sesle.

Bay Hammar hemen arkamızda tüfeğinin horozunu çekip kadına doğrultuyo.

"Kör falan mısın?" diyor tiz bir sesle Davy kadına. "*Şu anda bile* yanıma kalmış durumda."

Bay Hammar gülüyo.

Davy sert bi hareketle cıvata aletini çeviriyor. Şerit kadının ön koluna yarısına kadar giriyor. Bağırıp şeridi tutuyor, sonra yere düşerken sağlam koluyla kendini koruyor. Bir dakika boyunca acı içinde kıvranıyor.

Saçları sımsıkı toplanmış, sarı ve kahve karışık, bi vidyo oynatıcının arkasındaki kablolar gibi. Başının arkasında da saçının griye döndüğü bi yer var, hepsi bi arada, tozlu bi arazideki nehir gibi.

Gözlerim bulanıklaşarak gri saçlarına bakıyorum.

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

"Ayağa kalk," diyor Davy kadına. "Şifacılar pansumanını yapsın." Dönüp yatakhanenin giriş kapısına kadar koridor boyunca dizilmiş bize bakan, sıralarının gelmesini bekleyen kadınlara bakıyor.

"Oğlan ayağa kalk dedi," diyor Bay Hammar tüfeğini sallayarak.

"Burda sana ihtiyacımız yok," diye çıkışıyor Davy sert bir ses tonuyla. "Bakıcısız da idare ederiz."

"Bakıcılık yapmıyom," diyerek gülümsüyo Bay Hammar. "Koruyom."

Kadın ayağa kalkıyor, bakışları üzerimde.

Yüzümde en ufak bir ifade yok, gerekmedikçe de olmuyo.

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

"Kalbiniz var mı sizin?" diye soruyor. "Kalbiniz varsa bunları nasıl yapabiliyorsunuz?" Ve sonra onu tedavi etmeyi bekleyen şifacılara dönüyo.

Arkasından bakıyom.

Adını bilmiyom.
Ama numarası 1484.
"1485!" diye sesleniyo Davy.
Sıradaki kadın öne çıkıyo.

Gün boyu, bir kadın yatakhanesinden öbürüne geçerek nerdeyse üç yüz şeridi bitiriveriyoz, Manklarla olduğumuzdan çok daha hızlıyız. Güneş batmaya ve Yeni Prentisstown sokağa çıkma yasağına hazırlanmaya başladığında, eve dönmek üzere yola çıkıyoruz.

Pek konuşmuyoz.

"Ne gündü ama di mi pislik?" diyor Davy çok geçmeden.

Hiçbi şey demiyom ama o da bi yanıt beklemiyo zaten.

"İyi olcaklar," diyor. "Acı duymasınlar falan diye şifacılar var."

Taka tak taka tak diye at üstünde ilerliyoruz.

Düşündüklerini duyuyorum.

Karanlık çöküyo. Yüzünü göremiyorum.

Belki de bu yüzden düşündüklerini saklamıyo.

"Ama ağladıklarında," diyor.

Konuşmuyorum.

"Söylicek bi şeyin yok mu?" Davy'nin sesi biraz daha yükseliyor. "Sürekli sessizsin, sanki artık konuşmak istemiyomuşun gibi, sanki ben konuşmaya değmezmişim gibi."

Sesi çatallanmaya başlıyo.

"Sanki benim konuşçak *bişeyim* var pislik. Sanki bu durumda *seçme şansım* var. Sanki hangi str'olası şeyi *yaparsam* yapayım bi yararını görüyom, daha iyi, savaşmayla ilgili işler alabiliyom. Tüm o aptal Mank bakıcılığı saçmalığı. Sonra da

dönüp aynı şeyi bu kez kadınlarla yapıyoz. Ve ne için? Ne için?"

Sesi alçalıyor.

"Bize ağlasınlar diye," diyor. "Bize insan diilmişsiz gibi baksınlar diye."

"Diiliz," diyorum yüksek sesle konuştuğuma şaşırarak.

"Evet, tabii, yeni sen busun, öyle di mi?" diyor alaycı bi şekilde. "Şu Bay Hissiz, Ben Daireyim Kabadayısı. Babam istese kendi *ananın* kafasına kurşunu sıkarsın."

Buna hiçbi şey söylemiyom, sadece dişlerimi sıkıyom.

Davy de bi süre sessiz kalıyor. Sonra, "Özür dilerim," diyor.

Sonra, "Özür dilerim Todd," diyor bu kez adımı kullanarak.

Sonra da, "*Ben* ne diye özür diliyom ki? Babamın gözüne giren okuma özürlü pislik sensin. Kimin umrundasın ki?"

Hâlâ hiçbi şey demiyom ve *taka tak taka tak* diye ilerliyoruz.

"İleri," diye kişniyor Angharrad, Kapan'a doğru, o da karşılığında hafifçe kişniyor, "İleri."

İleri dediğini duyuyorum Sesinde ve sonra acemi oğlan, Todd.

"Angharrad," diye fısıldıyom kulaklarının arasından.

"Todd?" diyo Davy.

"Evet?" diyorum.

Burnundan soluk alıp verdiğini duyabiliyom. "Hiçbi şey." Sonra fikrini değiştiriyor. "*Bunu* nası yapıyosun?"

"Neyi?"

Karanlıkta omuz silktiğini görebiliyorum. "Tüm bunların arasında sakin kalmayı. Bu kadar, ne biliyim, *hissiz* olmayı.

Yani..." Dalıp bi kez daha, bu kez nerdeyse sessizce tekrarlıyo, "ağladıklarında."

Buna hiçbi şey demiyom çünkü ona nası yardım edebilirim ki? Babası istemiyosa *Daire*'yi nası öğrenebilir ki?

"Ben de *biliyom*," diyor, "ama o aptalca şeyi denedim ve bende işe yaramıyo ve o bi türlü..."

Gereğinden çok şey söylemiş gibi aniden susuveriyo.

"Ah, boş versene," diyo.

Kasabanın merkezine girerken Yeni Prentisstown'ın KÜKREMESÖNÖN bizi sarıp sarmalamasına izin vererek ilerlemeye devam ediyoruz, atlar birbirlerine emirler yağdırıp kendi kendilerine kim olduklarını anımsatıyolar.

"Sen sahip olduğum tek dostsun pislik," diyo Davy en sonunda. "Bu şimdiye dek duyduğun en büyük trajedi diil mi?"

"Yorucu bir gün müydü?" diyor Başkan Ledger hücremize girince. Sesi tuhaf bi şekilde çok yumuşak ve gözleri üzerimde.

"Umrunda mı ki?" Çantamı yere atıp üniformamı bile çıkarmadan kendimi yatağın üstüne atıveriyom.

"Bütün gün kadınlara işkence etmek yorucu olmalı."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıyorum. "Onlara işkence etmiyom," diye çıkışıyorum. "Bu konuda çeneni kapasan iyi edersin."

"Hayır, *tabii ki* de onlara işkence etmiyorsun. Ne düşünüyordum ki? Sadece kollarına eğer çıkarırlarsa kan kaybından ölmelerine neden olacak keskin bir metal şerit takıyorsun. Hiç böyle bir şey *işkence* olarak görülebilir mi?"

"Hey!" Doğruluyorum. "Bunu hızlıca ve yaygara koparmadan yapıyoz. Bu durumu daha da kötüleştirmenin binbir türlü yolu var ama biz bunu yapmıyoz. Eğer yapılması gerekiyosa *bizim* yapmamız en iyisi."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, sesi hâlâ yumuşak. "Bu mazeret akşam rahat uyumana yardımcı olacak mı?"

Sesim yükseliyor. "Ah, öyle mi?" diye çıkışıyorum. "Dünkü mitingde Başkan'ın bağırdığını duymadığı kişi sen miydin? Ona karşı cesurca duramayan sen miydin?"

Beti benzi atıyor ve Sesinde gri bir kırgınlık görüyorum. "Bunu yapıp vurulsa mıydım?" diyor. "Ya da sorgulanmaya mı götürülseydim? Bunun ne yardımı olurdu?"

"Yaptığın bu mu?" diyom. "*Yardım mı* ediyosun?"

Buna yanıt vermiyo, sadece dönüp pencerelerin birinden dışarı, yalnızca çok gerekli yerlerde yanan ışıklara, Yanıt'ın bir sonraki büyük saldırısını ne zaman yapacağını, bunun ne kadar kötü olacağını ve onları kimin kurtaracağını merak eden bi kasaba dolusu insanın KÜKREMELERİNE bakıyo.

Sesim yüksek ve sinirli. Gözlerimi kapayıp derin bi soluk alıyom.

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

Hiçbi şey hissetmiyom, hiçbi şeyi anlamaya çalışmıyom.

"Yine ona alışmaya başladılar," diyor Başkan Ledger dışarıya doğru bakarak. "Onun arkasında birleşiyorlar, çünkü havaya uçurulmanın yanında birkaç yasağın lafı mı olur? Ama bu taktiksel bir hata."

Taktiksel kelimesini duyunca gözlerimi açıyom, çünkü bu tuhaf bi kelime seçimi.

"Erkekler artık dehşet içinde," diye devam ediyor, "sıranın onlara geldiğini düşünüp dehşete kapılıyorlar." Kendi kolu-

na, metal şeridin yerleştirilebileceği yere bakıyo. "Politik anlamda bir hata yapmış durumda."

Gözlerimi kısıp ona bakıyorum. "Onun hata yapmış olması senin neden umrunda ki?" diye soruyom. "Kimin tarafındasın sen?"

Ona küfretmişim gibi bana dönüyo ki sanırım söylediklerim onun için küfür sayılabilir. "*Kasabanın* tarafındayım," diyo burnundan soluyarak. "*Sen* kimin tarafındasın Todd Hewitt?"

Kapı çalınıyor.

"Akşam yemeği seni kurtardı," diyor Başkan Ledger.

"Akşam yemeği kapı çalmaz," diyorum ayağa kalkarken. Kilidi anahtarımla *takırt* diye açıp kapıyı aralıyom.

Gelen Davy.

Önce hiçbi şey demiyo, sadece endişeli bi şekilde sağa sola bakıyo. Yatakhanelerde bi sorun olduğunu düşünüp bikaç eşyamı almak üzere yatağa yöneliyom. Daha botlarımı bile çıkaramamıştım.

"Sadece bir dakika sürer," diyorum. "Angharrad hâlâ yiyodur. Bu kadar çabuk eyerlenmek hoşuna gitmicektir."

Bi şey demeyince dönüp ona bakıyom. Hâlâ endişeli, yüzüme bakamıyo. "Ne *oldu*?" diyorum.

Üstdudağını çiğneyip duruyo ve Sesinde tek görebildiğim şey utanç ve soru işaretleri ve Başkan Ledger'ın orada olmasının yarattığı kızgınlık ve daha fazla soru işareti ve tüm bunların arkasında tuhaf, güçlü bi duygu, nerdeyse suçluluk gibi, nerdeyse *apaçık*...

Sonra bunu apar topar örtbas ediyo ve kızgınlıkla utanç öne çıkıyo.

"Str'olası pislik," diyor kendi kendine. Sinirli bi şekilde sırtındaki kayışlardan birini çekince çanta taşıdığını görüyom. "Str'olası," diyo bi kez daha, fakat bu kez devamını getirmiyo. Çantayı açıp içinden bi şey çıkarıyo.

"*İşte*," diyo neredeyse bağırarak ve elindekini bana uzatıyo.

Annemin kitabı.

Bana annemin kitabını geri veriyor.

"Al işte!"

Yavaşça uzanıp kitabı sanki kırılabilir bi şeymiş gibi usulca elinden alıyorum. Kapağın derisi hâlâ yumuşak, Aaron'un beni bıçakladığı ve bıçağın kitaba denk geldiği yerdeki deliği hissediyorum. Elimi üzerinden geçiriyorum.

Başımı kaldırıp Davy'ye bakıyorum ama o bana bakmıyo.

"Neyse," diyerek arkasına döndükten sonra hızla basamaklardan aşağı inip gecenin karanlığına karışıyo.

32

SON HAZIRLIKLAR

[VIOLA]

AĞACIN ARKASINA SAKLANIYORUM, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Elimde bir silah var.

Yerdeki dalların çatırdayışını, herhangi bir ayak sesini duymak, askerin nerede olduğuna dair bana en ufak bir ipucu verebilecek işaretleri atlamamak için gözümü dört açıyorum. Orada olduğunu biliyorum, çünkü Sesini duyabiliyorum, ama öyle dümdüz ve geniş ki sadece peşimden geleceği yönle ilgili genel bir bilgi edinebiliyorum.

Çünkü *sahiden* peşimden geliyor. Buna şüphe yok.

Sesi gitgide yükseliyor. Sırtımı ağaca verdim ve onu sol tarafımda duyabiliyorum.

Tam doğru anda atlamam gerekecek.

Silahımı hazırlıyorum.

Sesinde, çevremdeki ağaçların hangisinin arkasında saklandığıma dair soru işaretleri görüyorum, seçenekleri bir iki taneye indiriyor: arkasında saklandığım ağaçla benden birkaç metre ötedeki bir başka ağaç.

Eğer onu seçerse hakladım demektir.

Artık nemli orman zemininde attığı adımları duyabiliyorum. Gözlerimi kapayıp sadece Sesine, tam olarak nerede durduğuna, ayaklarını nereye bastığına odaklanıyorum.

Hangi ağaca yaklaştığına.

Bir adım atıyor. Duraksıyor. Bir adım daha atıyor.

Seçimini yapıyor...

Ve ben de kendi seçimimi yapıyorum...

Atlıyorum, eğiliyor ve dönerek bacağımı ayaklarının arasına sokuyorum, onu şaşırtıyorum ve yere düşüyor, tüfeğini bana doğrultmaya çalışıyor ama ben üzerine atlıyorum ve bacağımla tüfeği tutan kolunu yere bastırıyorum, ağırlığımı göğsüne vererek silahımı boğazına dayıyorum.

Onu yakaladım.

"Aferin," diyor Lee bana gülümseyerek.

"Sahiden aferin," diyor Şifacı Braithwaite karanlığın içinden çıkarak. "Ve işte karar anı Viola. Senin insafına kalmış bir düşmana ne yaparsın?"

Lee'nin yüzüne bakıyorum, soluk soluğa, sıcaklığını altımda hissediyorum.

"Ne yaparsın?" diye soruyor Şifacı Braithwaite yeniden.

Silahıma bakıyorum.

"Ne yapmam gerekirse onu," diyorum.

Onu kurtarmak için ne yapmam gerekirse onu.

Todd'u kurtarmak için ne yapmam gerekirse onu.

Ertesi sabah Jane'in biraz daha çay içmemiz gerektiğine dair ısrarlarına rağmen kahvaltı alanından ayrılırken Şifacı Coyle belki yüzüncü kez, "Bunu yapmak istediğine *emin misin?*" diye soruyor.

"Eminim," diyorum.

"Harekete geçmeden önce tek bir şansın var. Sadece bir."

"O da beni kurtarmaya gelmişti," diyorum. "Ben tutsakken beni kurtarmaya gelmiş ve bunun için yapabileceği en büyük fedakârlığı yapmıştı."

Suratını asıyor. "İnsanlar değişir Viola."

"Bana verdiği şansın aynısını hak ediyor."

"Hımm," diyor Şifacı Coyle. Hâlâ ikna olmuş değil.

Fakat ona hiçbir seçenek bırakmadım.

"Ve bize katıldığında ondan alabileceğimiz bilgileri düşünsenize," diyorum.

"Evet." Başını çevirip hazırlıklara devam eden Yanıt kampına doğru bakıyor. Savaş hazırlıkları. "Evet, bunu söyleyip duruyorsun."

Todd'u bu kadar iyi tanıyor olmama rağmen onu at üstünde, üzerinde o üniformayla Davy'nin yanında görenlerin nasıl onun hain olduğunu düşünebileceklerini anlıyorum.

Ve gecenin karanlığında yorganımın altında uyuyamıyorum.

Ben de düşünüyorum.

(Ne yapıyor?)

(*Davy* ile ne yapıyor?)

Ve bu soruları elimden geldiğince aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Çünkü onu kurtaracağım.

Şifacı Coyle da bunu yapmamı onayladı. Kendimi riske atıp Yanıt son saldırısını yapmadan önce katedrale giderek son bir kez daha onu kurtarmaya çalışmamı onayladı.

Bunu onayladı çünkü eğer onaylamazsa ona artık hiçbir şey için yardım etmeyeceğimi söyledim, ne bombalarda, ne son saldırıda, ne de sekiz hafta sonra inecek olan gemiler geldi-

ğinde. Todd için bunu denemezsem hiçbir şey yapmayacağımı söyledim.

Tüm bunlara rağmen sanırım kabul etmesinin asıl nedeni Todd'un buraya gelince bize verebileceği bilgiler.

Şifacı Coyle *bilgi* sahibi olmayı seviyor.

"Bunu denediğin için çok cesursun," diyor Şifacı Coyle. "Aptal ama cesur." Bir kez daha beni baştan ayağa süzüyor, yüzünde belirsiz bir ifade var.

"Ne var?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Ah sinir kız, sende ne çok kendimi gördüğümü bir bilsen."

"Sence kendi ordumu yönetmeye hazır mıyım?" diyorum neredeyse gülümseyerek.

Bana son bir bakış atıp kampa yöneliyor, yeni emirler vermeye, hazırlıklara devam etmeye, saldırımızla ilgili son düzenlemeleri yapmaya hazır.

Saldırı yarın olacak.

"Şifacı Coyle!" diye sesleniyorum arkasından.

Bana dönüyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Şaşkın görünüyor, alnı kırış kırış. Ancak yine de başını sallayarak teşekkürümü kabul ediyor.

"Tamam mı?" diye sesleniyor Lee at arabasının üzerinden.

"Tamam," diyorum son düğümü atıp, çengeli yerine takarak.

"Epsi bu," diyor Wilf ellerindeki tozları silkeleyerek. At arabalarına bakıyoruz, on bir taneler ve hepsi ağzına kadar malzeme, silah ve patlayıcıyla dolu. Neredeyse Yanıt'ın tüm stoğu.

Bin kişilik, hatta daha da kalabalık bir orduya karşı on bir at arabası pek fazla değilmiş gibi görünebilir ama elimizde olan bu.

"Daa önce yapmışlaa," diyor Wilf, Şifacı Coyle'un söylediklerini tekrarlayarak, gelgelelim her zaman öyle düz bir ses tonuyla konuşuyor ki şaka yapıp yapmadığını anlamak imkânsız. "Yannızca taktig işi."

Ve sonra Şifacı Coyle'un her zaman yaptığı gibi gizemli bir şekilde gülümsüyor. Bu öyle komik ve beklenmedik ki kahkahalarla gülüyorum.

Fakat Lee gülmüyor. "Evet, planı çok gizli." Sağlam olup olmadığını kontrol etmek için at arabasının üzerindeki iplerden birini çekiyor.

"Sanırım bunun onunla ilgisi var," diyorum. "Bir şekilde onu *haklamak* ve o gittikten sonra..."

"Ordusu dağılır ve kasaba zalimliğine karşı ayaklanınca biz de günü kurtarmış oluruz," diyor Lee, fakat ses tonundan buna pek de ikna olmadığı belli. Wilf'e bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunun son olcanı söylüyo," Wilf omuz silkiyor. "Ben yappılsın isteyom."

Şifacı Coyle da böyle söyleyip duruyor, yani bunun savaşı sonlandırabileceğini, tek ihtiyacımız olanın hemen *şimdi* doğru yere vurulan doğru bir darbe olabileceğini, sadece kasaba kadınları bile bize katılsa, kış gelmeden, gemiler gelmeden, yerimizi bulmadan onu devirebileceğimizi söylüyor.

Ve sonra Lee şöyle diyor, "Bilmemem gereken bir şey biliyorum."

Wilf de ben de ona bakıyoruz.

"Şifacı Braithwaite ile birlikte mutfak penceresinin yanından geçtiler," diyor. "Yarınki saldırının nereden yapılacağı hakkında konuşuyorlardı."

"Lee..." diyorum.

"Bunu söleme," diyor Wilf.

"Kasabanın güneyindeki tepeden," diyerek Sesini öyle bir yükseltiyor ki *duymamamız* imkânsız, "dar geçitli olan, direkt kasabanın meydanına inen ufak yoldan."

Wilf'in gözleri irileşiyor. "Bunu *söğlememeliidin*. Eyer Hildy yakkalanırsa..."

Ama Lee sadece bana bakıyor. "Eğer başın derde girerse," diyor, "o tepeye doğru koşmaya başla. Oraya doğru koşarsan yardım bulabilirsin."

Sesiyse **Beni orada bulabilirsin** diyor.

"Ve yaralı kalplerimizle seni toprağa veriyoruz."

Bir tahıl ambarına yerleştirmeye çalıştığı bomba aniden patlayınca paramparça olan Şifacı Forth'un bedenine dair hiçbir şey içermeyen boş tabuta, tek tek birer avuç toprak atıyoruz.

Tören bittiğinde gün batıyor, soğuk, karanlık gölün yüzeyinde ışıyor; daha bu sabah gölün kenarları buz tutmuştu ve gün boyu da erimedi. İnsanlar gece görevleri için dağılmaya başlıyor, son dakika hazırlıklarıyla yerine getirilmesi gereken emirler var ve çok yakında asker olacak olan kadınlarla erkekler nihai vuruşu indirmek üzere ellerinde silahlarıyla yürüyorlar.

Şu andaysa hepsi sıradan insanlar gibi görünüyor.

Bu gece karanlık çöker çökmez gideceğim.

Onlarsa bana her ne olursa olsun yarın gün doğarken yola çıkacaklar.

"Vakit geldi," diyor Şifacı Coyle yanıma gelerek.

Gitme vaktimi kastetmiyor.

Öncesinde olması gereken başka bir şey var.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım," diyorum yanından yürüyerek.

"Çok büyük bir risk alıyoruz kızım. Hem de çok büyük. Eğer yakalanırsan..."

"Yakalanmayacağım."

"Ama eğer yakalanırsan." Bizi durduruyor. "Kampın nerede olduğunu biliyorsun, ne zaman saldıracağımızı da öyle ve şimdi sana doğu yolundan, Sorgu Dairesi'nin oradan saldıracağımızı söyleyeceğim. Kasabaya girip onu haklayacağız." Ellerimi ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakıyor. "Söylediklerimi anlıyor musun?"

Anlıyorum. Gerçekten. Bilerek bana yanlış bilgi veriyor, böylece yakalanırsam doğru olduğuna inanarak onlara yanlış bilgi verebilirim, tıpkı okyanus konusunda yaptığı gibi.

Ben de aynısını yapardım.

"Anlıyorum," diyorum.

Aniden esen dondurucu rüzgâra karşı önlüğünü iyice örtüyor. Sessizce birkaç adım daha atarak şifa çadırına doğru ilerliyoruz.

"Kimi kurtarmıştınız?" diye soruyorum.

"Ne?" Bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Yine duruyoruz. Benim için sorun yok. "Yıllar önce," diyorum. "Corinne birinin hayatını kurtardığınız için Konsey'den atıldığınızı söylemişti. Kimi kurtardınız?"

Düşünceli bir şekilde bana bakıp alnını sıvazlıyor.

"Geri dönmeyebilirim," diyorum. "Beni bir daha asla göremeyebilirsiniz. Sizinle ilgili iyi bir şey bilmek güzel olurdu, böylece koca bir baş belası olduğunuzu düşünerek ölmezdim."

Neredeyse gülümseyecek gibi olsa da anında ciddileşip yeniden sıkkın görünüyor. "Kimi kurtardım?" diyor kendi kendine. Derin bir soluk alıyor. "Bir vatan hainini kurtardım."

"*Ne?*"

"Yanıt hiçbir zaman tam olarak resmi değildi, anlarsın ya." Bu kez bizi daha farklı bir yöne, donmakta olan gölün kıyısına doğru yürütmeye başlıyor. "Mank Savaşı'nda çarpışan erkekler yöntemlerimizi pek doğru bulmuyordu, oysa çok etkiliydiler." Yine bana bakıyor. "*Sahiden* etkiliydiler. Haven yeniden yapılandırılırken Yanıt'ın yöneticilerini Konsey'e sokabilecek kadar etkili."

"Bu yüzden de şimdi işe yarayacağını düşünüyorsunuz. Yani çok daha büyük bir kuvvete karşı."

Başını aşağı yukarı sallayıp yine alnını sıvazlıyor. Alnının nasır tutmamasına şaşıyorum. "Yakalanan Mankları inşaatlarda kullanarak Haven kendi kendini yeni baştan yarattı," diyor. "Fakat bazıları yeni hükümetten memnun değildi. Düşündükleri kadar yetkili bir konuma gelememişlerdi." Önlüğünün altında titriyor. "Yanıt'a mensup bazı insanlardan bahsediyorum."

Bunun ne anlama geldiğini anlamam için bir süre bekliyor. "Bombalar," diyorum.

"Çok doğru. Bazı insanlar kendilerini savaşa öyle çok kaptırıyor ki sadece savaşmış olmak için savaşıyorlar."

Arkasına dönüyor, belki de yüzünü görmemi istemiyor ya da yüzümdeki yargılayıcı ifadeyi görmeye dayanamıyor.

"Adı Şifacı Thrace idi." Artık yüzü göle, soğuk ve karanlık gökyüzüne dönük. "Zeki, güçlü, saygın fakat dizginleri elinde tutmayı seven biriydi. Yanıt da dahil olmak üzere kimsenin onu Konsey'de istememesinin ve dışarıda bırakılmaya bu denli tepki vermesinin sebebi de buydu işte."

Yine bana dönüyor. "Destekçileri vardı. Ve kendi bombalama harekâtı. Şu an bizim Başkan'a karşı yürüttüğümüzden farklı sayılmazdı, ama elbette ki o dönem barış dönemiydi." Başını kaldırıp aylara bakıyor. "Gel zaman git zaman, Thrace Bombası olarak adlandırdığımız bir bomba türünde ustalaştı. Masum bir pakete benzeyen bombayı askerlerin toplandığı bir yere bırakırdı. Bomba, paketi yerden alan kişinin teninden kalp atışlarını hissetmedikçe devreye girmezdi. Yani kendi kalp atışların bombayı tehlikeli kılardı ve o andan sonra, elindekinin bir bomba olduğunu ve yalnızca elinden bırakırsan patlayacağını bilirdin. Yani eğer paketi elinden atarsan ya da etkisiz hale getiremezsen," omuz silkiyor, "bomm."

Yükselmekte olan iki ayın arasından bir bulutun geçişini izliyoruz. "Bu kötü şans getirir," diye mırıldanıyor Şifacı Coyle.

Kolunu kolumdan geçirince tekrar şifa çadırına doğru yürümeye başlıyoruz. "Yani tam anlamıyla bir savaş var denemezdi," diyor. "Daha çok, kısa süreli bir çatışmaydı. Ve Şifacı Thrace ağır yaralanınca herkes çok sevinmişti."

Havada yalnızca kendi ayak seslerimizle etraftaki erkeklerin Seslerinin duyulabildiği bir sessizlik çöküyor.

"Yaraları pek de ölümcül değilmiş o halde," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Ben çok iyi bir şifacıyım." Çadırın girişine varıyoruz. "Onu Eski Dünya'da küçük bir kızkenden beri tanıyordum. O an görebildiğim kadarıyla başka seçeneğim yoktu." Ellerini ovuşturuyor. "Bu yüzden beni Konsey'den attılar ve sonra onu yine de idam ettiler."

Ona bakıp anlamaya çalışıyorum, içindeki iyiliği, yaşadığı onca zor ve karmaşık şeyi ve onu şu anki kişi yapan tüm olayları anlamaya çalışıyorum.

Bizler yaptığımız seçimlerden ibaretiz. Yapmak *zorunda* olduğumuz seçimler. Başka da hiçbir şey değiliz.

"Hazır mısın?" diyor son kez.

"Hazırım."

Çadıra giriyoruz.

Çantam orada, Şifacı Coyle tarafından hazırlanmış, Wilf'in süreceği at arabasında ve kasabada taşıyacağım çanta. Yiyecek dolu, tamamen masum yiyecekler, ki eğer her şey plana uygun giderse kasabaya girmemi, nöbetçileri geçmemi, katedrale girmemi sağlayacaklar.

Eğer her şey yolunda giderse.

Gitmezse de en alta gizlenmiş kesenin içinde bir tabanca var.

Şifacı Lawson ve Braithwaite de çadırdalar, ilkyardım malzemelerini hazırlıyorlar.

Lee de orada, ne de olsa burada olmasını istemiştim.

Tam karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Elimi alıp sıkınca ayasında ufak bir kâğıt sakladığını hissediyorum. Bana bakıyor, Sesi olacaklarla dolu.

Çevremdeki Şifacıların içinde yazanları okuyamayacakları şekilde notu açıyorum, hem zaten bunun romantik ya da aptalca bir şey olduğunu düşünüyorlardır.

Tepki verme, yazılı. *Seninle birlikte gelmeye karar verdim. At arabanızı ormanda yakalarım. Sen kendi aileni bulmak istiyorsun, ben de kendi ailemi ve bunu yaparken ikimiz de yalnız olmamalıyız.*

Tepki vermiyorum. Kâğıdı katlayıp ona bakıp belli belirsiz başımı sallıyorum.

"İyi şanslar Viola," diyor Şifacı Coyle ve orada bulunan herkes aynı şeyi tekrarlıyor, en son da Lee.

Bunu özellikle onun yapmasını istemiştim. Bunu Şifacı Coyle'un yapmasına dayanamazdım, hem Lee'nin mümkün olduğunca dikkatli olacağını biliyorum.

Çünkü Yeni Prentisstown'da yakalanmadan dolaşabilmemin tek yolu var. Aldığımız istihbaratlara göre bu böyle.

Yani Todd'u bulmamın tek yolu var.

"Hazır mısın?" diye soruyor Lee ve bu soruyu onun sorması öyle farklı bir his ki tekrar sorulmuş olması beni rahatsız etmiyor.

"Hazırım," diyorum.

Kolumu uzatıp yenini kıvırıyorum.

"Sadece çok hızlı ol." Lee'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Lütfen."

"Olurum," diyor.

Ayağının dibindeki çantaya uzanıp üzerinde 1391 yazan metal bir şerit çıkarıyor.

33

BABALAR VE OĞULLAR

[TODD]

"SANA NE İSTEDİĞİNİ söyledi mi?" diye soruyor Davy.

"Onunla konuşabileceğim, senin olmadığın bir zaman mı vardı ki?" diyorum.

"Of, pislik, *aynı* binada yaşıyosunuz."

Sorgu Dairesi'ne doğru ilerliyoruz, bir gün daha biterken güneş batmak üzere. İki yüz kadın daha işaretlendi. Bay Hammar silahıyla başımızda işi denetlerken çok daha hızlı ilerleyebiliyoz. Bay Morgan ve Bay O'Hare'in liderlik ettiği diğer takımlarla birlikte işin hepsini bitirdik, fakat kadınların yaraları koyun ya da Manklarınki kadar çabuk iyileşmiyo.

Yolda ilerlerken kararan gökyüzüne bakınca bi şey fark ediyorum. "Sen nerede oturuyosun?"

"Ah, *şimdi* soruyo." Davy dizginleri şaklatınca Kapan/Palamut bikaç adım eşkin gidip sonra yeniden tırısa dönüyo. "Nerdeyse beş aydır birlikte çalışıyoz."

"Şimdi soruyorum."

Davy'nin Sesi biraz uğultulu. Yanıtlamak istemiyo, farkındayım.

"Yanıtlamak zorunda değil..."

"Ahırların üstünde," diyor. "Küçük bir odada. Döşeğim yerde. At boku kokuyo."

İlerlemeye devam ediyoruz. "İleri," diye kişniyor Angharrad. "İleri," diye kişniyor Kapan da. Todd, diye düşünüyor Angharrad. "Angharrad," diyorum.

Davy ve ben, dört gece önce annemin kitabını getirmesinden bu yana o konu hakkında bi daha konuşmadık. Tek kelime bile. Ve Seslerimizde bu konuyla ilgili en ufak bi işareti bile görmezden geliyoz.

Fakat artık daha fazla konuşuyoz.

Başkan benim babam olsaydı nası bi erkek olurdum diye düşünmeye başlıyorum. Başkan benim babam olsaydı ve ben de onun istediği gibi bi oğul olmasaydım nasıl bi erkek olurdum acaba? Acaba ahırların üstündeki bi odada mı kalıyor olurdum.

"Deniyorum," diyor Davy usulca. "Ama onun hangi str'olası şeyi *istediğini* kim bilebilir ki?"

Ben de bilmediğimden hiçbi şey demiyom.

Atlarımızı giriş kapısının oraya bağlıyoruz. İçeri girerken Ivan yine benimle göz göze gelmeye çalışsa da buna izin vermiyom.

"Todd," diyor yanından geçerken, bu kez daha çok çabalıyor.

"Senin için Bay Hewitt, er," diye çıkışıyo Davy.

Yürümeye devam ediyorum. Giriş kapısından Sorgu Dairesi binasının ön kapısına kadar kestirmeden gidiyoruz. Bu

kapıda da askerler nöbette, ancak onları geçip hâlâ buz gibi soğuk olan çıplak beton zeminde ilerleyerek aynı gözlem odasına giriyoz.

"Ah çocuklar, hoş geldiniz," diyor Başkan bizi karşılamak için aynaya arkasını dönerek.

Bay Hammar hemen arkasındaki Sorgu Arenası'nda, üstünde muşamba bi önlük var. Onun önündeyse çıplak bir adam çığlık çığlığa bağırıyor.

Başkan bir düğmeye basıp çığlığı ortasında kesiyor.

"İşaretleme görevinin bittiğini anlıyorum, doğru mu?" diye soruyor açık ve net bir şekilde.

"Bildiğimiz kadarıyla öyle," diyorum.

"O kim?" diye soruyor Davy içerideki adamı işaret ederek.

"Havaya uçan teröristin oğlu," diyor Başkan. "Annesi kaçtığında o kalmış, aptal adam. Şimdiyse bildiklerini öğreniyoruz."

Davy dudaklarını büzüyor. "İyi de annesi kaçtığında o kaçmadıysa..."

"İkiniz de benim için müthiş bir iş çıkardınız," diyor Başkan ellerini arkasında kavuşturarak. "Çok memnun kaldım."

Davy gülümsüyor.

"Fakat en sonunda tehditle karşı karşıyayız," diye devam ediyor Başkan. "Hapishane saldırısında yakalanan teröristlerden biri ensonunda bize işe yarar bir şey söyledi." Dönüp aynadan dışarı bakıyo. Bay Hammar görüntünün çoğunu kaplıyo ama artık adama her ne yapıyosa, adamın çıplak ayakları kıvrılıp duruyo. "Üzücü bir şekilde ölmeden önce bize, yakın zamandaki bombalamaların düzenine bakılacak olursa, birkaç gün içinde, hatta belki de yarın Yanıt'tan okkalı bir adım bekleyebileceğimizi söyledi."

Davy bana bakıyor. Bense Başkan'ın hemen arkasındaki çıplak duvarın ortasındaki bir noktaya bakıyorum.

"Elbette ki yenilecekler," diyor Başkan. "Kolaylıkla. Orduları bizimkine kıyasla öyle küçük ki bunun bir günden fazla süreceğini bile tahmin etmiyorum."

"Bizim de savaşmamıza izin ver baba," diyor Davy şevkle. "Hazır olduğumuzu biliyosun."

Başkan gülümsüyor.

"Sen terfi ediyorsun David," diyor Başkan. "Hem de ordudaki bir rütbeye. Artık Çavuş Prentiss olacaksın."

Davy'nin gülümsemesi neredeyse yüzünün sınırlarını aşıp keyif içinde parlayan Sesine karışıyor. "Hey yavrum be," diyor sanki biz orada değilmişiz gibi.

"Ön cephede Yüzbaşı Hammar'ın yanında olacaksın," diyor Başkan. "Tam da istediğin gibi savaşa katılacaksın."

Davy tam manasıyla ışıl ışıl. "Hey, adamım, *teşekkürler* baba!"

Başkan bana dönüyor. "Seni Teğmen Hewitt yapıyorum."

Davy'nin Sesi aniden değişiveriyor. "*Teğmen mi*?"

"Savaşın başladığı andan itibaren kişisel korumam olacaksın," diye devam ediyor Başkan. "Benim yanımda durup, savaşı idare ederken beni hedef alabilecek her tür tehdide karşı koruyacaksın."

Hiçbi şey söylemiyom, bakışlarım hâlâ çıplak duvarda.

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

"Ve işte Daire böyle dönüyor Todd," diyor Başkan.

"O neden teğmen oluyor?" diye soruyor Davy, Sesi çatlak.

"Teğmen bir savaş rütbesi değildir," diyor Başkan rahat bir şekilde. "Çavuşsa öyle. Eğer çavuş olmasaydın savaşa katılamazdın."

"Ah," diyor Davy, bir ona bir bana bakarak aptal yerine konulup konulmadığını anlamaya çalışıyor. Bense hiçbi şey düşünmüyom.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Teğmen," diyor Başkan alaylı bir şekilde.

"Teşekkürler," diyorum bakışlarımı duvardan ayırmadan.

"Bu seni yapmak istemediğin şeyden uzak tutacaktır," diyor. "Böylelikle öldürmek zorunda olmayacaksın."

"Birileri sizin peşinize düşmediği sürece," diyorum.

"Evet, birileri benim peşime düşmediği sürece. Bu senin için bir sorun olacak mı Todd?"

"Hayır," diyorum. "Hayır, efendim."

"Güzel," diyor Başkan.

Tekrar aynadan dışarı bakıyom. Çıplak adamın başı cansız bi şekilde göğsüne düşmüş, aralık çenesinden salyalar sızıyor. Bay Hammar öfkeli bi şekilde eldivenlerini çıkarıp sertçe masaya bırakıyor.

"Kutsanmış olmalıyım," diyor Başkan sıcak bir ses tonuyla. "Bu gezegeni tekrar rayına sokma hedefimi gerçekleştirdim. Günler, hatta belki saatler sonra teröristleri de ezip geçeceğim. Ve yeni yerleşimciler geldiğinde, onlara gururlu ve barış dolu bir şekilde elini uzatan kişi ben olacağım."

Bu anın gelmesi için sabırsızlanıyomuş gibi ellerini havaya kaldırıyo. "Ve yanımda kim olacak?" Ellerini bize doğru uzatıyo. "Siz ikiniz."

Davy neşe içinde uzanıp babasının elini tutuyo.

"Bu kasabaya geldiğimde tek bir oğlum vardı," diyor Başkan elini bana uzatarak, "ama Tanrı bana bir oğul daha verdi."

Ve eli havada, uzanıp tutmamı bekliyo.

İkinci oğlunun elini sıkmasını bekliyo.

* * *

"Tebrikler, *Teğmen* Pislik," diyor Davy, Kapan'a binerken.

"Todd?" diyor Ivan, ben Angharrad'a binerken yerini terk ederek.

"O artık senin üstün," diyor Davy. "Ön saflarda siper kazmak istemiyosan ona Teğmen diiceksin."

Ivan sakinleşmeye çalışırmışçasına derin bir nefes alıyor. "İyi, *Teğmen*, sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Angharrad'ın üstünden ona bakıyorum. Ivan'ın Sesi şiddetle, bacağına saplanan kurşunla ve sanki beni etkilemek istermişçesine açık açık düşündüğü, Başkan'a karşı öfke, komplo ve öç alma planlarıyla dolu.

"Bunları gizlemelisin," diyorum. "Kimin duyacağı hiç belli olmaz."

Angharrad'ın dizginlerini şaklatıyorum ve yola koyuluyoruz. Ivan'ın Sesi peşimde. Bense duymazdan geliyom.

Hiçbi şey hissetmiyor, hiçbi şeyi anlamaya çalışmıyom.

"Sana *oğlum* dedi," diyor Davy tepelerin ardında gözden kaybolan güneşe bakarken. "Sanırım bu bizi kardeş yapıyo."

Hiçbi şey demiyom.

"Kutlamak için bi şey yapmalıyız," diyor Davy.

"Nerede?" diyorum. "*Nasıl*?"

"Eh, artık subay olduk di mi kardeşim? Benim anlayışıma göre subayların *ayrıcalıkları* olur." Yan gözle bana bakıyo, Sesi neşeli gibi, Prentisstown'da sürekli olarak görmeye alışık olduğum şeylerle dolu.

Çıplak kadın görüntüleriyle.

Suratımı asıp ona çıplak ve kolunda metal şerit olan bi kadın görüntüsü yolluyom.

"Eee?" diyo Davy.

"Sen hastasın."

"Hayır kardeşim, sen *Çavuş* Prentiss'le konuşuyosun. En sonunda iyi olabilirim."

Gülüyo da gülüyo. Kendini öyle iyi hissediyo ki bu neşesinin birazı kendi Sesime değip ben istesem de istemesem de bulaştığı yerleri ışıl ışıl yapıyo.

"Ah, *hadi ama* Teğmen Pislik, hâlâ şu senin kızı düşünmüyon ya? Seni aylar önce terk etti. Sana yeni birilerini bulmamız lazım."

"Kapa çeneni Davy."

"Kapa çenini *Çavuş* Davy." Ve tekrar gülüyo. "İyi, iyi, evde oturup kitabını oku..."

Anında susuyor. "Ah, kahretsin, özür dilerim, hayır, bunu kastetmemiştim. Unuttum."

Ve tuhaf olan şu ki sahiden içten gibi.

Kısa süren sessizlikte Sesinde yine saklamaya çalıştığı o güçlü duygular beliriyo...

Gizlemeye çalıştığı her neyse onu...

Sonra konuşmaya devam ediyor, "Biliyo musun..." ve yaklaşan öneriyi görebiliyorum ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum, bunu dile getirirse bir an bile dayanamam. "Eğer senin için okumamı istersen..."

"Hayır Davy," diye araya giriyorum. "Hayır, teşekkürler, hayır."

"Emin misin?"

"*Evet.*"

"Eh, teklifim geçerli." Sesi yine parlıyor; yeni rütbesi, ka-

dınlar ve ikimizin kardeşliği hakkında düşündükçe renkleniyor.

Ve kasabaya dönüş yolunda neşeli bi şekilde ıslık çalmaya başlıyor.

Sırtım, her zamanki gibi akşam yemeğini yiyen Başkan Ledger'a dönük şekilde yatağımda yatıyorum. Ben de yiyorum fakat bi yandan da yorganın üzerinde duran annemin kitabına bakıyom.

"İnsanlar şu büyük saldırının ne zaman olacağını merak ediyor," diyor Başkan Ledger.

Ona yanıt vermiyom. Her gece yaptığım gibi elimi kitabın kapağında gezdiriyor, deri kapağını hissediyom, parmaklarımı bıçağın yırttığı yerde dolaştırıyom.

"İnsanlar bunun çok yakında olacağını söylüyor."

"Sen öyle diyosan." Kapağı açıyorum. Ben'in katladığı harita hâlâ içinde, sıkıştırdığım yerde duruyor. Görünüşe bakılırsa Davy bunca süredir kitabı bi kez olsun açmamış bile. Artık nerde kaldığını öğrendiğim için biraz ahır kokusu alıyom, yine de bu o kitap, ***onun*** kitabı.

Annemin. Annemin kelimeleri.

Oğlunun düştüğü duruma baksana.

Başkan Ledger gürültülü bi şekilde iç geçiriyo. "Buraya saldıracaklar, biliyorsun değil mi?" diyor. "Öyle bir şey olursa beni buradan çıkarman gerek."

"Beş saniyeliğine susamaz mısın?" İlk sayfaya, doğduğum gün annemin yazdığı ilk satırlara dönüyorum. Bi zamanlar bana okunan koca bi sayfa dolusu kelime.

(okuyan...)

"Silah yok, cephane yok." Başkan Ledger artık ayakta, yine pencereden dışarı bakıyor. "Savunmasızım."

"Ben ilgilenirim," diyorum, "şimdi *kapa şu lanet çeneni*."

Hâlâ ona bakmıyom. Annemin yazdığı ilk kelimelere bakıyom, onun el yazısına. Neler yazdığını biliyom fakat kâğıt üzerinde de görmeye çalışıyom.

Ben-m. Benim. İlk kelime *Benim.* Derin bi nefes alıyorum. *See. See-vvv. See-vvv-gili* gibi. *Benim Sevgili.* Ve son kelime *Oğlum,* bugün açık ve net bi şekilde duyduğum için biliyom.

Bana uzanan elini düşünüyorum.

Elini tuttuğum anı.

Benim Sevgili Oğlum.

"Sana onu okuyabileceğimi söylemiştim," diyor Başkan Ledger; okuma Sesime katlanamadığı her halinden belli.

Sinirli bir şekilde ona dönüyorum. "Sana *kapa çeneni* dedim!"

Ellerini kaldırıyo. "İyi, iyi, nasıl istersen." Oturup belli belirsiz bir ses tonuyla son bir alaycı kelime daha mırıldanıyo. "*Teğmen.*"

Doğruluyorum. Sonra iyice doğruluyorum. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." Bana bakmıyor.

"Sana bunu söylememiştim," diyorum. "Tek kelime bile etmedim."

"Sesindeydi."

"Hayır, değildi." Ayağa kalkıyorum. Çünkü haklıyım. Akşam yemeğinden sonra odaya geldiğimden bu yana annemin kitabından başka hiçbi şey düşünmüyorum. "*Nasıl bildin?*"

Bana bakıyo fakat ağzından tek kelime çıkmıyo, Sesi söylicek bi şeyler bulmaya çalışıyo.

Ve başaramıyo.

Ona doğru bir adım atıyorum.

Kapıdan bir *takırt* sesi geliyor ve Bay Collins içeri giriyor. "Dışarıda seni bekleyen biri var," diyor bana ve sonra Sesimi fark ediyor. "Neler oluyor?"

"Kimseyi beklemiyom," diyorum gözlerimi Başkan Ledger'dan ayırmadan.

"Bi kız," diyor Bay Collins. "Davy'nin yolladığını söylüyor."

"Lanet olsun," diyorum. "Ona *söylemiştim.*"

"Sen bilirsin," diyor. "Senden başka kimseyle konuşmayacağını söylüyor." Kıkırdıyor. "Hoş da bi parça."

Ses tonunu duyunca ona doğru dönüyorum. "Onu rahat bırak. Bu doğru diil."

"O zaman fazla vakit kaybetme derim." Kapıyı kaparken hâlâ gülüyor.

Dönüp Başkan Ledger'a bakıyorum, Sesim hâlâ yüksek. "Ser.le işim bitmedi."

"*Sesindeydi*," diyor ama ben dışarı çıkıp kapıyı kilitliyorum bile. *Takırt.*

Öfkeli bir şekilde merdivenlerden aşağı inerken, Bay Collins onu rahatsız etmeden kızdan nasıl kurtulabilceğimi düşünüyom, ne de olsa bunların hiçbirini yaşamak zorunda diil ve Sesim Başkan Ledger'la ilgili düşünce ve şüphelerle dolu ve basamaklar sonlandığında bi şeyler netleşiyo.

Bay Collins giriş salonunun duvarına dayanmış, bacaklarını çapraz yapmış bi halde keyifli keyifli gülümsüyo. Başparmağıyla işaret ediyo.

Oraya bakıyorum.

Ve işte orda.

34

SON ŞANS

[VIOLA]

"BİZİ YANLIZ BIRAK," diyor Todd beni içeri alan adama, ama bunu söylerken bakışlarını benden kaçırmıyor.

"İyi bi parça *demiştim*," diyor adam, yandaki odalardan birine girerken sırıtıyor.

Todd öylece durmuş bakıyor. "Sensin," diyor.

Ama bana doğru gelmiyor.

"Todd," deyip öne doğru bir adım atıyorum.

Ve o bir adım geriye atıyor.

Duruyorum.

"Bu kim?" diyor hemen arkamda elinden geldiğince gerçek bir asker gibi davranmaya çalışan Lee'ye bakarak.

"Bu Lee," diyorum. "Bir dost. Benimle geldi çünkü..."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni almaya geldim," diyorum. "Seni kurtarmaya geldim."

Yutkunduğunu görüyorum. Boğazında bir şeyler düğümleniyor gibi. "Viola," diyor en sonunda. Adım Sesinde de yankılanıyor. Viola Viola Viola.

Ellerini başına götürüp son gördüğümden bu yana daha da uzayıp karışmış olan saçlarını tutuyor.

Boyu da uzamış gibi.

"Viola," diyor yeniden.

"Benim," diyerek bir adım daha atıyorum. Bu kez geri adım atmadığından ilerlemeye devam ediyorum, koşmuyorum, sadece ona gitgide yaklaşıyorum.

Fakat yanına varınca yine geri adım atıyor.

"Todd?" diyorum.

"Burada ne *arıyorsun?*"

"Senin için geldim." Midemin kasıldığını hissediyorum. "Geleceğimi söylemiştim."

"Bensiz gitmeyeceğini söylemiştin," diyor ve Sesinden nasıl bir tiksinti duyduğunu anlayabiliyorum. "Beni burada *bıraktın.*"

"Beni aldılar," diyorum. "Başka seçeneğim yoktu."

Sesi gitgide yükseliyor ama içinde biraz mutluluk da sezebiliyorum...

Ah Tanrım, Todd, *öfke* de var.

"Ne yaptım ben?" diyorum. "Gitmeliyiz. Yanıt..."

"Demek artık Yanıt'ın bi parçasısın?" diye çıkışıyor daha da öfkelenerek. "O *katillerin* bi parçası."

"Peki ya sen artık asker misin?" diyorum yakasındaki S harfini işaret ederek, şaşkınım çünkü benim de sesimin yükseldiğini fark ediyorum. "Bana *katillikten* bahsetme."

"Yanıt Mankları öldürdü," diyor alçak ama öfkeli bir sesle.

Ve Sesinde Mankların cesetleri var.

Üst üste yığılıp çöp gibi atılıvermişler.

Duvarda Yanıt'ın Y'si.

Ve Todd bunların tam ortasında.

"Beni de onlarla birlikte öldürebilirlerdi," diyor.

Gözlerini kapıyor.

Ben Daireyim ve Daire de Ben dediğini duyuyorum.

"Viola?" diye sesleniyor Lee arkamdan. Dönüyorum. Bana doğru geliyor.

"Dışarıda bekle," diyorum.

"Viola..."

"Dışarıda."

Öyle endişeli ve benim için savaşmaya öyle hazır görünüyor ki kendimi kötü hissediyorum. Buraya gelirken onun tutuklusu olduğumu öyle yüksek bir Sesle ifade etti ki diğer askerler bana tecavüz edeceğini ve bunu örtbas etmeye çalıştığını düşünerek, yanımızdan geçerken ıslık çalarak ona şans dilediler. Sonra katedralin yakınında gizlendik, Davy Prentiss'in atına binip uzaklaştığını gördük, görmek istemeyeceğim şeyler düşünüyordu, kendisi ve Todd için bir kutlama yapılması gerektiğini düşünüyordu.

Ve biz de bu kutlamanın bir parçasıymışız gibi davrandık.

Ve bu işe yaradı.

Açıkçası bu kadar kolay bir şekilde işe yaramış olması üzücü.

Lee duruşunu değiştiriyor. "İhtiyacın olursa beni çağır."

"Çağırırım," diyorum ve bir an duraksadıktan sonra bizi görebilmek için aralık bırakarak ön kapıdan çıkıyor.

Todd'un gözleri hâlâ kapalı ve tekrarlayıp duruyor: Ben Dairesiyim ve Daire de Ben ve korkarım bu Başkan'ın söyleyebileceği bir şeye benziyor.

"Mankları biz öldürmedik," diyorum.

"Biz mi?" diyor gözlerini açarak.

"Bunu kimin yaptığını bilmiyorum fakat biz değildik."

"Siz kuleyi havaya uçurduğunuz gün onları öldürmek için de bir bomba attınız." Neredeyse duraksamadan konuşuyor. "Sonra hapishane saldırısının olduğu gün gelip işi bitirdiniz."

"Bomba mı?" diyorum. "Ne bombası?.."

Ama sonra anımsıyorum...

Askerlerin iletişim kulesinden uzaklaşmalarını sağlayan o ilk patlama.

Hayır.

Bunu yapmaz.

Hayır, bunu o bile yapmaz. *Bizim ne tür insanlar olduğumuzu sanıyorsun?* demişti...

Ancak soruyu yanıtsız bırakmıştı.

Hayır, *hayır*, bu doğru değil hem...

"Sana bunu kim söyledi?" diyorum. "Davy Prentiss mi?"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Ne?"

"Ne demek *ne?*" Sesim artık iyice yükseliyor. "Şu senin yeni en iyi arkadaşın. Beni vuran adam Todd, hani şu her sabah gülerek birlikte işe gittiğin adam."

Yumruğunu sıkıyor.

"Sen beni *gözetliyo muydun?*" diyor. "Üç ay boyunca seni görmüyom, üç ay boyunca senden hiçbi haber almıyom ve sen beni *gözetliyosun*? İnsanları havaya uçurmaktan artakalan zamanında bunu mu yapıyosun?"

"Evet!" Sesim onunkini bastırmak için iyice yükseliyor. "Üç ay boyunca seni, düşman olarak görmeye hazır insanlara karşı savundum Todd. Üç ay boyunca neden Başkan için bu kadar canla başla çalıştığını ve bizim konuşmamızın hemen ardından nasıl olup da okyanusta olacağımızı bildiklerini düşündüm." Suratı buruşuyor ama susmuyorum, kolumu kaldırıp yenimi sıyırıyorum. "Üç ay boyunca bunları neden kadınların koluna taktığını düşündüm!"

Yüzü anında değişiyor. Acıyı kendisi hissetmiş gibi bir ses çıkarıyor. Bunu bastırmak için elini ağzına götürse de Sesinden anlaşılıyor. Diğer elinin parmak uçlarını metal şeride yaklaş-

tırıp tenimin üzerinde, kolumu kaybetmeden kurtulamayacağım şeridin üzerinde dolaştırıyor. Tenim hâlâ kırmızı ve 1391 numaralı şerit üç Şifacı'nın tedavisine rağmen hâlâ zonkluyor.

"Yo hayır," diyor. "Yo, hayır."

Yan kapı açılıyor ve beni içeri alan adam başını uzatıyor. "Her şey yolunda mı Teğmen?"

"Teğmen mi?" diyorum.

"İyiyiz," diyor Todd yutkunarak. "İyiyiz."

Adam bir an daha bekledikten sonra tekrar içeri giriyor.

"*Teğmen* mi?" diyorum sesimi alçaltarak.

Todd öne eğilmiş, elleri dizlerinin üzerinde yere bakıyor. "Ben değildim, di mi?" diyor, o da alçak sesle konuşuyor. "Bunu ben..." Başını kaldırmadan metal şeridi işaret ediyor. "Sen olduğunu fark etmeden bunu ben yapmadım, di mi?"

"Hayır," derken Sesindekileri okuyorum, bunlara karşı olan hissizliğini okuyorum, görmezden gelmek için çok büyük çaba gösterdiği dehşeti okuyorum. "Bunu Yanıt yaptı."

Aniden başını kaldırıp bana bakıyor, bakışlarında soru işaretleri var.

"Buraya güvenli bir şekilde gelip seni bulabilmemin tek yolu buydu," diyorum. "Kasabanın etrafını kolaçan eden askerleri geçebilmemin tek yolu işaretlenmiş olduğumu düşünmelerini sağlamaktı."

Söylediklerimi anlayınca yüz ifadesi yine değişiyor. "Ah, Viola!"

Sesli bir şekilde soluğumu veriyorum. "Todd," diyorum. "Lütfen benimle gel."

Gözleri dolu dolu ama artık onu görebiliyorum, en sonunda onu görebiliyorum, yüzünde ve Sesinde ve bozguna uğramış gibi yanına düşen kollarında onu görebiliyorum.

"Artık çok geç," diyor ve sesi öyle üzgün ki benim de gözlerim doluyor. "Ben öldüm Viola. Ben öldüm."

"Hayır, ölmedin," diyerek ona biraz daha yaklaşıyorum. "Zor zamanlar geçiriyoruz."

Aşağı bakıyor, gözleri artık bir şeye odaklanmış değil.

hiçbi şey hissetmiyom diyor Sesi, hiçbi şeyi anlamaya çalışmıyom.

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

Bana bakıyor ve Sesindeki kayıp öyle büyük ki sanki bir uçurumun kenarındayım ve onun *içine* düşecekmişim gibi, öyle bomboş ve ıssız bir karanlık ki bir kez düşersem asla çıkış yolu bulamam.

"Todd," derken sesimde bir tutukluk var. "Şelalenin altındaki kayalıkta bana ne dediğini hatırlıyor musun? Beni kurtarmak için ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Başını yavaşça iki yana sallıyor. "Ben korkunç şeyler yaptım Viola. *Korkunç* şeyler..."

"Hepimiz düşeriz, demiştin." Artık onu sımsıkı tutuyorum. "Hepimiz düşeriz ama önemli olan bu değildir. Önemli olan tekrar ayağa kalkabilmektir."

Ancak silkinerek ellerimden kurtuluyor.

"Hayır," diyor arkasına dönerek. "Hayır, sen burada değilken her şey daha kolaydı. Seni görmezken..."

"Todd, ben seni kurtarmaya geldim..."

"Hayır. Hiçbi şey düşünmem gerekmiyodu..."

"Çok geç değil."

"Hayır, *çok geç*," diyor başını iki yana sallayarak. "Öyle!"

Ve uzaklaşıyor.

Benden uzaklaşıyor.

Onu kaybediyorum...

Ve aklıma bir fikir geliyor.
Tehlikeli mi tehlikeli bir fikir.

"Saldırı yarın gün batarken gerçekleşecek," diyorum.

Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıyor. "Ne?"

"O zaman olacak." Yutkunup sesimin titremesini engellemeye çabalayarak öne doğru bir adım atıyorum. "Yalnızca sahte planı bilmem düşünülüyordu fakat ben asıl planı da duydum. Yanıt buranın, bu *katedralin* hemen güneyinde, geçidin olduğu tepeden gelecek, Todd. Direkt buraya gelecekler ve Başkan'ı hedef alacaklarına eminim."

Endişeli bir şekilde yan kapıya bakıyor ama oldukça alçak sesle konuşuyorum. "Yalnızca iki yüz kişiler Todd fakat ellerinde silahlar, bombalar ve bir de planları var; başlarındaysa onu devirmeden durmayacak çok iyi bir lider."

"Viola..."

"Geliyorlar," diyorum biraz daha yaklaşarak. "Ve sen artık ne zaman, nereden geleceklerini biliyorsun ve eğer bu bilgi Başkan'a ulaşırsa..."

"Bana söylememeliydin," diyor gözlerini kaçırarak. "Saklamaya çalışıyom ama o bi şekilde öğreniyo. *Bana söylememeliydin!"*

İlerlemeye devam ediyorum. "O halde benimle gelmek zorundasın, öyle değil mi? Benimle *gelmelisin* yoksa sonsuza dek kazanmış olur ve bu gezegenin yönetimini ele geçirir ve yeni yerleşimcileri o karşılar..."

"Elini uzatarak," diyor Todd aniden, yumuşak bir ses tonuyla.

"Ne?"

Ama o yalnızca boşluğa uzattığı eline bakıyor. "Oğluyla birlikte karşılayacak."

"Eh, bunun da olmasını istemeyiz." Endişeli bir şekilde ön kapıya bakıyorum. Lee fazla tuhaf görünmeden başını uzatıp içeri bakıyor ancak dışarıda uygun adım yürüyen askerler var. "Fazla vaktimiz yok."

Todd'un eli hâlâ havada.

"Ben de kötü şeyler yaptım," diyorum. "Keşke her şey farklı olsaydı ama değil. Elimizde yalnızca şimdi ve burası var ve işleri yoluna koyabilmemiz için benimle gelmen *gerek.*"

Hiçbir şey demiyor fakat hâlâ havadaki eline bakıyor ve ben de bir adım daha atıp elini tutuyorum.

"Dünyayı kurtarabiliriz," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Sen ve ben."

Gözlerimin içine bakıyor, beni okumaya, sahiden orada olup olmadığımı, söylediklerimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyor, arıyor ve arıyor...

Gelgelelim beni bulamıyor.

Ah, Todd.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye bir ses geliyor odanın karşısından.

Elinde silah tutan bir adamdan.

Bu bizi içeri alan adam değil, daha önce hiç görmediğim biri.

Todd'un Sesinde bir kez gördüğüm zaman hariç.

"Dışarı nasıl çıktın?" diyor Todd şaşkınlık içinde.

"Bunsuz gitmezsin değil mi?" diyor. Silahsız elinde Todd'un annesinin günlüğü var.

"Onu bana *ver!*" diyor Todd.

Adam onu duymazdan gelip silahını Lee'ye doğru sallıyor. "İçeri gel, yoksa memnuniyetle dostumuz Todd'u vururum."

Dönüp bakıyorum. Lee'nin Sesi kaçıp gitme düşünceleriyle dolu ama Todd'a doğrultulmuş silahı ve benim yüz ifademi görünce içeri geliyor, öyle yüksek Sesle beni bırakmayacağını tekrarlıyor ki bir an için dikkatim dağılıyor.

"At şunu," diyor adam Lee'nin tüfeğini kastederek. Lee tüfeğini yere atıyor.

"Seni yalancı," diyor Todd adama. "Seni korkak."

"Kasabanın iyiliği için Todd," diyor adam.

"Tüm o homurdanmalar," diyor Todd ve Sesi öfke içinde. "Her şeyi nasıl mahvettiğine dair söylenip homurdanırken demek sen de bi ajandın."

"İlk başta değil," diyor adam bize doğru yürüyerek. "İlk başta gördüğün neyse oydum: Gözden düşüp istemediği halde hayatta bırakılan eski Başkan." Adam Todd'u geçip yanıma geliyor, Todd'un kitabı kolunun altında. "Çantanı bana ver."

"Ne?" diyorum.

"Çantanı bana ver dedim." Kolunu geriye doğru çekip silahı Todd'un başına doğrultuyor. Çantayı sırtımdan indirip ona veriyorum. Açıp içine bakmıyor bile, sadece alt tarafını eliyle yoklayıp, uygun şekilde bastırıldığında silahımın hissedilebileceği gizli cebi arıyor.

Adam gülümsüyor. "İşte burada," diyor. "Yanıt hiç değişmiyor, öyle değil mi?"

"Saçının kılına dokunursan," diyor Todd, "seni öldürürüm."

"Ben de öyle," diyor Lee.

Adam gülümsemeye devam ediyor. "Sanırım bir rakibin var Todd."

"Sen de kimsin?" diyorum tüm bu korumacılık sayesinde kendimi daha cesur hissederek.

"Con Ledger, Haven Başkanı hizmetinizde Viola." Hafifçe eğiliyor. "Yani sen o olmalısın öyle değil mi?" Todd'un çevresinde yürüyor. "Ah, bu arada Büyük Başkan rüyandaki Seslerle *çok* ilgilendi evlat. Uyurken düşündüklerinle çok ilgilendi. Şu senin Viola'nı ne kadar çok özlediğinle, onu bulmak için her şeyi yapmaya hazır olmanla."

Todd'un yüzünün kızarmaya başladığını görüyorum.

"Ve aniden bana karşı çok daha ılımlı davranmaya başlayıp ona bazı bilgiler sağlamamı, sana onun istediğini yaptırıp yaptıramayacağımızı görmemizi istedi." Başkan Ledger çok komik bir halde, elinde bir dolu şey taşıyor, bir elinde silah, bir elinde bohça, kolunun altında kitap ve yine de tehditkâr görünmeye çabalıyor. "Bunun çok işe yaradığını söylemeliyim." Bana göz kırpıyor. "Ne de olsa artık Yanıt'ın ne zaman ve nereye saldıracağını biliyoruz."

Lee'nin Sesi yükseliyor ve öne doğru öfkeli bir adım atıyor.

Başkan Ledger tüfeğinin horozunu çekiyor. Lee duruyor.

"Hoşuna gitti mi?" diyor Başkan. "Büyük Başkan bana kendi hücre anahtarımı verirken bunu da vermişti."

Tekrar gülümsüyor ve sonra ona nasıl baktığımızı görüyor. "Ah, kesin şunu," diyor. "Eğer Büyük Başkan Yanıt'ı yenerse tüm bunlar sona erer. Tüm bu bombalamalar, tüm bu kısıtlamalar ve sokağa çıkma yasakları." Artık biraz önceki gibi gülümsemiyor. "Bir değişiklik yapıp sistemin *içinde* nasıl çalışabileceğinizi öğrenmelisiniz. Onun *vekili* olduğumda, işleri herkes için daha iyi hale getirmek adına çok çalışacağım." Başını bana doğru sallıyor. "Kadınlar için de."

"Beni vursan iyi olur," diyor Todd, Sesi alev gibi. "Çünkü o silahı yere bırakcak olursan hiçbi şekilde güvende olmazsın."

Başkan Ledger iç geçiriyor. *"Kimseyi* vuracak değilim Todd; tabii eğer..."

Aniden yan kapı açılıyor ve beni içeri alan adam dışarı çıkıyor, yüzünden ve Sesinden şaşkınlığı okunabiliyor. "Sen ne..."

Başkan Ledger tüfeği ona doğrultup tetiği üç kez çekiyor. Adam kapı eşiğine doğru yığılıyor ve artık yalnızca ayakları görünüyor.

Hepimiz şoka girmiş şekilde orada öylece duruyoruz, silah sesleri hâlâ mermer zeminde yankılanıyor.

Başkan Ledger'ın Sesinde net bir görüntü var, morarmış bir göz ve patlamış dudak, yerde yatan adam onu dövüyor.

Bize doğru dönüp ona baktığımızı görüyor. *"Ne?"*

"Başkan Prentiss bundan hoşlanmıcak," diyor Todd. "Bay Collins'i ta eski Prentisstown'dan beri tanıyo."

"Viola ve Yanıt'ın saldırısıyla ilgili bilgiler her tür anlaşmazlığı ortadan kaldıracaktır." Başkan Ledger ellerindekileri koyabileceği bir yer bulmak için etrafa bakınıyor. En sonunda artık istemiyormuş gibi kitabı Todd'a fırlatıyor. Todd zor da olsa kitabı yere düşürmeden tutmayı başarıyor.

"Annen pek de iyi bir yazar değilmiş Todd," diyor Başkan Ledger öne doğru eğilip boştaki eliyle çantayı açarak. "Güçlükle okuyup yazıyormuş."

"Bunu ödeyeceksin." Todd bana bakıyor ve bunu yüksek sesle söyleyenin ben olduğumun farkına varıyorum.

Başkan Ledger çantamı karıştırıyor. "Yiyecek!" diyor ışıl ışıl bir yüz ifadesiyle. Bir ananas çıkarıp hemen ağzına atıyor. Biraz daha karıştırıp bulduğu ekmek ve meyvelerin hemen hepsinden bir lokma alıyor. "Ne kadar süre *kalmayı* düşünüyordunuz?" diye soruyor ağzı doluyken.

Todd'un öne doğru bir hareket yaptığını görüyorum.

"Seni duymuyorum sanma," diyor Başkan Ledger tüfeği yeniden sallayıp bir yandan da çantanın dibini karıştırarak. Eli çantaya iyice girmişken durup yukarı bakıyor. "Bu da nedir?" Bir süre daha karıştırdıktan sonra çantadan daha büyük bir şey çıkarmaya başlıyor. Önce bunun silah olduğunu düşünüyorum, fakat sonra bir anda çekip çıkarıveriyor.

Ayağa kalkıyor.

Ve merakla elindeki Thrace bombasına bakıyor.

Bir an bunun doğru olamayacağını düşünüyorum. Gözlerimin gördüğüne, bombaların neye benzediğini bildiğime artık inanmadığım bir an. Elinde tuttuğu şeyin hiçbir anlam ifade etmediği bir an. Hem de hiçbir şey.

Ama sonra Lee hemen yanımda irkiliyor ve her şey anlam kazanıyor, her şey düşünebileceğim en lanet olası biçimde anlam kazanıyor.

"Hayır," diyorum.

Todd olduğu yerde dönüyor. "Ne? Bu da ne?"

Zaman iyice yavaşlıyor. Başkan Ledger bombayı elinde evirip çevirince hızlı bir bipleme başlıyor, biri çantamı arayıp bombayı eline aldığında başlaması planlanan bir bipleme, kendi nabzının harekete geçirdiği ve bırakırsan seni öldüreceğini bildiğin bir bombanın biplemesi.

"Yoksa bu..." diyor Başkan Ledger başını kaldırarak...
Ama Lee koluma doğru uzanıyor bile...
Ön kapıya doğru fırlayalım diye kolumu tutmaya çalışıyor...
"Koş!" diye bağırıyor.
Fakat ben öne atlıyorum, geriye değil...
Ve Todd'u yana doğru itiyorum...
Ölü adamın düştüğü odaya doğru...
Başkan Ledger artık bizi vurmaya çalışmıyor...
Hiçbir şey yapmıyor...
Olan bitenin farkına varırken orada öylece duruyor...
Ve biz kapıdan içeri düşerken...
Ve ölü adamın üstünden yuvarlanırken...
Ve korunmak için birbirimize sarılırken...
Başkan Ledger bombayı fırlatıp atmaya çalışıyor...

Elinden atıyor...
Ve...

BOOMM

–patlama onu bin parçaya ayırıyor, arkasındaki duvarı ve bizim atladığımız odanın çoğunu havaya uçuruyor ve patlamanın neden olduğu ısı neredeyse kıyafetlerimizle saçlarımızı yakıyor, molozlar üstümüze geliyor ve güçbela bir masanın altına giriyoruz, ama Todd'un başının arkasına bir şey çarpıyor ve uzun bir kiriş bacaklarımın üstüne düşüyor, her ikisinin de kırıldığını hissediyorum ve bu inanılmaz acıyla bağırırken tek

düşünebildiğim şey *bana ihanet etti bana ihanet etti* ve bunun Todd'u kurtarma değil onu *öldürme* görevi olduğu anlaşılıyor ve tabii Başkan'ı da, eğer şanslıysa–

Bana ihanet etti...

Bana *yine ihanet etti*...

Ve sonrası karanlık.

Bir süre sonra sesler duyuluyor, toz ve molozların arasından gelen sesler, acıdan serseme dönmüş beynimde yankılanan sesler.

Bir ses.

Onun sesi.

Üstümde duruyor.

"Bak sen," diyor Başkan. "Kimler gelmiş."

BÖLÜM 6
SORGU VE YANIT

35

VIOLA SORGULANIYOR

[TODD]

"BIRAK ONU!"

Camı yumrukluyom ama ne kadar sert vurursam vurayım kırılmıyo.

"*BIRAK ONU!*"

Bağırmaktan sesim çatlasa da, tamamen kısılana dek bağırmaya devam etçem.

"*ONA DOKUNURSAN SENİ ÖLDÜRÜRÜM!*"

Viola Sorgu Arenası'ndaki çerçeveye bağlanmış durumda, kolları geride ve yukarıda, metal şeridin etrafındaki teni kıpkırmızı, başıysa herhangi bir Ses duymasını engellemeye yarayan titreşen minik çubukların arasında.

Hemen altında su dolu bir küvet, yanındaysa üzerinde keskin aletler olan masa var.

Bay Hammar kollarını kavuşturmuş öylece bekliyor, Davy de odanın karşısındaki kapıdan endişeli bi şekilde olanları izliyo.

Ve Başkan orada, sakin bi şekilde etrafında dönüp duruyor.

Tek anımsadığım şey BOMM sesi ve Başkan Ledger'ın ateş ve duman bulutunun arasında ortadan kaybolması.

Kendime geldiğimde buradaydım, başım ağrıyor, üstüm başımsa toz, moloz ve kurumuş kanla leş gibi.

Ve ayağa kalktım.

İşte oradaydı.

Camın arkasında.

Sorgulanıyordu.

Odadaki hoparlörü çalıştıran düğmeye yeniden basıyorum. "BIRAK ONU!"

Fakat kimse beni duyuyormuş gibi görünmüyor.

"Bunu tamamen gönülsüz bir şekilde yapıyorum Viola," diyor Başkan hâlâ yavaş yavaş etrafında dönerken. Onu çok *net* bir şekilde duyabiliyorum. "Dost olabileceğimizi düşünmüştüm, seninle benim. Birbirimizi anladığımızı sanmıştım." Hemen önünde duruyor. "Ama sonra sen evimi havaya uçurdun."

"Bomba olduğunu bilmiyordum," diyor ve yüzünden ne kadar acı çektiğini görebiliyorum. Patlamadan dolayı üstü başı kurumuş kan içinde, her yerinde de kesik ve sıyrıklar var.

Ancak en kötüsü ayakları. Ayakkabıları çıkmış, bilekleri şişip kıvrılarak kapkara kesilmiş ve Başkan'ın, acısını dindirecek bi şey vermediğini biliyorum.

Bunu yüzünden anlayabiliyorum.

Ne kadar acı çektiğini görüyorum.

Cama fırlatıp kırabilmek için hemen arkamdaki sandalyeyi çekmeye çalışıyom fakat betona sabitlenmiş.

"Sana inanıyorum Viola," diyor Başkan tekrar yürümeye başlayarak. Bay Hammar öylece durmuş sırıtarak olanları izliyo, arada bi benim arkasında olduğumu bildiği aynaya bakıp biraz daha sırıtıyo. "Şifacı Coyle tarafından uğradığın ihanet karşısındaki şaşkınlığına inanıyorum. Aslında buna hiç de şaşırmaman gerek."

Viola hiçbi şey demiyo, sadece başını öne eğiyo.

"Ona zarar vermeyin," diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Eğer faydası olursa," diyor Başkan. "Bunu kendi üzerime alıp almama konusunda emin değilim. Şifacı Coyle katedralimin tam kalbine bir bomba sokup katedralle birlikte belki beni de yok edebilme imkânını gördü."

Başını kaldırıp benim bulunduğum yere bakıyor. Aynayı tekrar yumrukluyorum. Bunu duymamaları *imkânsız* ama duymazdan geliyor.

Davy bakıyo ama, yüzünde şimdiye dek hiç görmediğim kadar ciddi bi ifade var.

Ve ta burdan bile Sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

"Ona es geçemeyeceği bir fırsat sundun," diye devam ediyor Başkan. "Todd'a olan aşırı bağlılığın senin muhtemelen hiçbir bombacının giremeyeceği yerlere girebilmeni sağlayacaktı. Muhtemelen seni öldürmek istemiyordu, fakat beni alaşağı etmek için bir fırsattı bu ve bununla kıyaslandığında, en nihayetinde feda edilebilir olduğuna karar verdi."

Ve Viola'nın yüzüne bakıyorum.

Çok üzgün, öyle üzgün ve yenilmiş görünüyo ki.

Ve yine sessizliğini hissediyorum, artık bambaşka bir hayatmış gibi gelen bataklıktaki günlerde hissettiğim özlem ve kayıp duygularını da hissediyorum. Bu öyle şiddetli bir duygu

ki gözlerim yaşarıyor, midem kasılıyor ve boğazım düğümleniyor.

"Viola," diyorum. "Lütfen, Viola."

Ama başını kaldırmıyo bile.

"Ve eğer onun gözünde değerin yalnızca bu kadarsa Viola," Başkan artık hemen önünde ona doğru eğilip gözlerinin içine bakıyor, "belki de artık asıl düşmanının kim olduğunu öğrenmişsindir." Duraksıyor. "Ve asıl dostlarının kim olduğunu da."

Viola hiçbi şey söylemiyor, sessiz kalıyor.

"Ne dedin?" diyor Başkan.

Boğazını temizleyip tekrarlıyor. "Ben yalnızca Todd için geldim."

"Biliyorum." Başkan yeniden doğrulup yürümeye başlıyor. "Todd'dan ben de çok hoşlandım. Artık benim ikinci oğlum gibi." Yüzü kıpkırmızı kesilen Davy'ye bakıyor. "Sadık, çalışkan ve bu kasabanın geleceğine gerçekten büyük katkıda bulunuyor."

Yine pencereyi yumruklamaya başlıyorum. "KAPA ÇENENİ!" diye bağırıyorum. "*KAPA ÇENENİ*!"

"Eğer o bizimleyse," diyor Başkan, "ve şu senin Şifacı sana karşıysa o halde önündeki yol çok açık."

Ama Viola başını iki yana sallıyor bile. "Sana söylemem," diyor. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Fakat o sana ihanet etti." Başkan arkasından dolaşıp tekrar önüne geçiyor. "Seni öldürmeye kalktı."

Bunun üzerine Viola başını kaldırıyor.

Gözlerinin içine bakıyor.

Ve şöyle diyor, "Hayır, seni öldürmeye kalktı."

Of, cesur kız.

Sesim gururla kabarıyor.

İşte *benim* kız arkadaşım.

Başkan, Bay Hammar'a bir işaret veriyor.

O da çerçeveyi tutup suya daldırıyor.

"HAYIR!" diye bağırarak tekrar pencereleri yumruklamaya başlıyorum. "HAYIR, LAĞNET OSSUN!" Küçük odanın kapısına gidip tüm gücümle tekmelemeye başlıyorum. "VIOLA! VIOLA!"

Bir ses duyup tekrar aynalı cama dönüyorum...

Sudan çıkmış öksürüp su tükürüyo.

"Vaktimiz daralıyor," diyor Başkan ceketinin üzerinden bir pamuk tiftiğini alarak, "yani sadede gelsek iyi olacak."

O konuşurken ben hâlâ aynalı camı yumruklamaya devam ediyorum. Başkan dönüp bana bakıyor. O taraftan beni göremez fakat bakışları tam üzerimde.

"VIOLA!" diye bağırarak camı yumrukluyorum.

Suratı biraz asılıyo...

"*VIOLA*!"

Ve Sesiyle bana vuruyo.

Bu öncekinden *çok* daha kuvvetli.

Sanki beynimin orta yerinde bi milyon insan bağrıyo gibi, hatta öyle derinlerden geliyo ki kendimi korumak için bile oraya erişemiyom ve bağrıp duruyolar SEN Bİ HİÇSİN SEN Bİ HİÇSİN ve sanki kanım kaynıyomuş ve gözlerim pörtlüyomuş gibi geliyo ve artık ayakta duramayıp geriye doğru sendeleyerek kendimi sandalyeye atıveriyom, sesler tokat gibi çınlıyo, çınlıyo ve çınlıyo, hiç durmıcakmış gibi...

Gözlerimi yeniden açabildiğimde Başkan'ın Arena'dan çıkmaya çalışan Davy'yi durdurduğunu ve Davy'nin aynalı cama doğru baktığını görüyorum.

Ve Sesinden endişeli olduğunu anlıyorum.

Benim için endişeli.

"Yanıt'ın ne zaman saldıracağını söyle," diyor Başkan, Viola'ya, sesi artık buz gibi ve çok sert. "Nereden saldıracaklar?"

Başını iki yana sallayınca su damlaları etrafa sıçrıyo. "Söylemem."

"Söyleyeceksin," diyor Başkan. "Korkarım ki söyleyeceksin."

"Hayır. Asla!"

Ve hâlâ başını iki yana sallıyor.

Başkan aynalı cama bakınca yine göz göze geliyoz fakat aslında beni göremiyo. "Ne yazık ki senin bu itirazlarınla uğraşacak fazla vaktimiz yok," diyor.

Başıyla Bay Hammar'a işaret ediyo.

Ve o da Viola'yı yine suya batırıyo.

"DURUN!" diye bağırarak camları yumrukluyorum. "KESİN ŞUNU!"

Hâlâ suyun içinde...

Ve hâlâ...

Camı öyle sert yumrukluyorum ki ellerim şişiyor...

"ÇIKARIN ONU! ÇIKARIN ONU! ÇIKARIN ONU!"

Ve o suyun içinde debeleniyo...

Ama hâlâ çıkarmıyolar...

Hâlâ suyun altında...

"*VIOLA*!"

Elleriyle ipleri sertçe çekiyo...

Her yana su sıçrıyo ve o debeleniyo...

Ah tanrım ah tanrım ah tanrım ah tanrım Viola Viola Viola Viola...

Yapamam...

Yapamam...

"HAYIR!"

Beni affet...

Lütfen beni affet...

"BU GECE!" diye bağırıyorum. "GÜNBATIMINDA! KATEDRALİN GÜNEYİNDEKİ TEPEDEKİ GEÇİTTEN! BU GECE!"

Ve düğmeye basıp tekrar tekrar bağrıyorum...

"BU GECE!"

O suyun altında debelenirken...

Gelgelelim kimse beni duymuyo...

Sesi kapatmış...

Str'olası sesi kapatmış...

Pencereye gidip yumrukluyorum...

Ama kimse kıpırdamıyo...

Ve hâlâ suyun altında...

Camı ne kadar sert yumruklasam...

Neden kırılmıyo...

Bu str'olası şey neden *kırılmıyo*...

Başkan işaret edince Bay Hammar çerçeveyi kaldırıyo. Viola yutarcasına soluk alıp veriyor, saçları (anımsadığımdan

uzun) yüzüne yapışmış, kulaklarına dolanmış, üzerinden sular boşanıyo.

"Burada kontrol sende Viola," diyor Başkan. "Yanıt'ın ne zaman saldıracağını söylersen tüm bunlar sona erer."

"BU GECE!" diye öyle bi bağırıyorum ki sesim kuru toprak gibi çatlıyor. "GÜNEYDEN!"

Ama o başını iki yana sallıyo.

Ve kimse beni duyamıyo.

"Fakat sana ihanet etti Viola." Başkan yine şaşırmış numarası yapıyor. "Onu neden kurtarasın ki? Neden?.."

Bi şey fark etmiş gibi duruveriyor. "Yanıt'ın içinde değer verdiğin insanlar var."

Viola başını sallamayı kesiyor. Ona bakmıyor ama artık başını da sallamıyor.

Başkan önünde diz çöküyor. "Bu söylemen için çok daha büyük bir neden. Şifacı'nı nerede bulabileceğimi söylemen için bundan iyi bir neden olabilir mi?" Uzanıp Viola'nın yüzüne yapışmış ıslak saçlarını yana çekiyor. "Eğer bana yardım edersen onlara zarar gelmeyeceğini garanti ederim. Ben yalnızca Şifacı Coyle'u istiyorum. Diğer tüm şifacılar hapiste kalabilir ve geri kalanlar, yani hiç şüphesiz öfkeli palavralara kanmış olan masum kurbanlar, onlarla bir kez görüşme şansımız olduktan sonra serbest bırakılırlar."

Bay Hammar'a işaret edip onun uzattığı havluyla Viola'nın yüzünü siliyor. Viola hâlâ ona bakmıyo.

"Eğer söylersen birçok hayat kurtarmış olursun," diyor usulca suları silerek. "Sana söz veriyorum."

En sonunda başını kaldırıyo.

"Söz mü?" diyor omzunun üzerinden Bay Hammar'a bakarak.

Ve yüzünde öyle öfkeli bir ifade var ki o bile şaşırıyo.

"Ah, evet," diyor Başkan ayağa kalkarak. Havluyu Bay Hammar'a geri veriyor. "Yüzbaşı Hammar'ı merhametin bir işareti olarak görmelisin Viola. Onun hayatını bağışladım." Yine yürümeye başlıyor ama arkasına geçince durup bana bakıyor. "Tıpkı dostlarının ve sevdiklerinin hayatlarını bağışlayacağım gibi."

"Bu gece," diyorum fakat artık sesim bir hırıltıdan ibaret.

Beni nasıl duyamaz?

"Ama tabii eğer bilmiyorsan belki de iyi dostun Lee bize söyler."

Bunu duyar duymaz başını kaldırıyor, gözleri irileşmiş hızlı hızlı soluk alıp veriyor.

Patlamadan nası sağ kurtulmuş olabilceğini bilmiyom...

"O hiçbir şey bilmiyor," diyor duraksamadan. "Ne zaman yahut nerede olacağı hakkında hiçbir fikri yok."

"Buna inansam bile," diyor Başkan, "emin olmamız için onu uzun ve zorlu bir sorgudan geçirmemiz gerekir."

"Onu rahat bırakın!" diyor Viola, Başkan'ı takip etmek için başını çevirmeye çalışarak.

Başkan aynanın önünde duruyor, sırtı Viola'ya, yüzüyse bana dönük. "Ya da belki Todd'a sormamız yeter."

Suratının önündeki camı yumrukluyom. Kımıldamıyo bile.

Ve sonra, "Todd asla söylemez. Asla," diyor Viola.

Ve Başkan bana bakmaya devam ediyor.

Ve *gülümsüyor*.

Mideme kramplar giriyor, kalbim yerinden fırlıcakmış gibi atıyor, başım öyle hafif ki sanki yere yığılıp kalıvericem.

Ah, Viola...

Viola, lütfen...

Beni affet.

"Yüzbaşı Hammar," diyor Başkan ve Viola yine suya daldırılıyor, batarken korkudan bağırmaya fırsat bile bulamıyor.

"HAYIR!" diye bağırarak aynalı cama vuruyorum.

Ancak Başkan ona bakmıyo bile.

Bana bakıyo, sanki tuğladan bi duvarın arkasında olsam bile beni görebilcekmiş gibi.

"KESİN ŞUNU!" diye bağırıyorum Viola yine çırpınmaya başlarken...

Ve yine...

Ve yine...

"VIOLA!"

Ve ellerimin kırılcakmış gibi olmasına rağmen vurmaya devam ediyorum...

Ve Bay Hammar sırıtarak onu suyun dibinde tutuyo...

"*VIOLA*!"

Ve ipi çeken bilekleri kanamaya başlıyo...

"SENİ GEBERTÇEM!"

Başkan'ın suratına bağırıyorum...

Tüm Sesimle...

"*SENİ GEBERTÇEM*!"

Ve o hâlâ suyun içinde...

"VIOLA! VIOLA!"

Fakat Davy...

Onca insan varken...

Buna bi son veren Davy oluyor.

"Çıkarın onu!" diye aniden bağırarak bulunduğu köşeden onlara doğru ilerliyo. "Tanrı aşkına onu öldürceksiniz!" Ve çerçeveyi tutup sudan çıkarıyo ve Başkan, Bay Hammar'a izin vermesi için bi işaret yapıyo ve Davy Viola'yı sudan çıkarınca Viola'nın boğazı aldığı havayı sularla birlikte dışarı öksürmekten yırtılcak gibi oluyo.

Bir an için kimse bi şey demiyo, Başkan sanki yeni bi tür balık görmüş gibi oğluna bakıyo.

"Eğer ölürse bize nası yardım edebilir?" diyor Davy titreyen bi sesle, kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyo. "Demek istediğim buydu."

Başkan sessiz kalıyor. Davy geri geri giderek kapının yanında durduğu yere dönüyo.

Viola asılı olduğu yerde öksürüp duruyo ve ben pencereye öyle bi yapışmışım ki sanki *içinden* geçip ona ulaşmaya çalışıyorum.

"Eh," diyor Başkan ellerini arkasında kavuşturup Davy'ye bakarak. "Sanırım öğrenmemiz gerekeni öğrendik zaten."

Yürüyüp duvardaki bir düğmeye basıyor. "Lütfen daha önce söylediğini tekrar eder misin Todd?"

Viola ismimi duyunca başını kaldırıyor.

Başkan çerçeveye ilerleyip başının iki yanındaki Ses-kesici çubukları çıkarınca Viola Sesimi duyabildiğinden etrafa bakıyo.

"Todd?" diyor. "Orada mısın?"

"Buradayım!" diye bağırıyorum ve sesim Arena'da yankılanıyor.

"Lütfen birkaç dakika önce söylediklerini tekrarla Todd." Başkan yine bana bakıyor. "Bu gece gün batarken diye bir şey söylemiştin?"

Viola Başkan'ın baktığı yere bakıyor, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade var, şaşkınlık ve şok. "Hayır," diye fısıldıyor ve sesi sanki bağırır gibi yüksek çıkıyor.

"Viola bunu tekrar söylediğini duymayı hak ediyor Todd," diyor Başkan.

Biliyordu. Onca zaman boyunca Sesimi duyabiliyodu, elbette duyabiliyodu, Viola duyamasa bile bağırdığımı o duyabilirdi.

"Viola?" diyorum yalvarırmış gibi.

Ve o aynaya bakıyo, nerede olabileceğimi görmeye çalışıyo. "Ona söyleme!" diyor. "Lütfen Todd, söyleme..."

"Bir kez daha Todd," diyor Başkan çerçeveyi tutarak, "yoksa yine suya girer."

"Todd, hayır!" diye bağırıyo Viola.

"Seni pislik!" diye bağırıyom. "Seni gebertçem. Yemin ederim SENİ GEBERTÇEM!"

"Hayır, yapmazsın," diyor. "Ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Todd, lütfen, hayır..."

"Söyle Todd. Nerede ve ne zaman?"

Ve çerçeveyi alçaltmaya başlıyo.

Viola cesur görünmeye çalışıyo fakat bedeni kıvranarak suyun dışında kalmaya çalışıyo. "Hayır!" diye bağırıyo. "HAYIR!"

Lütfen lütfen lütfen...

"HAYIR!"

Viola...

"Bu gece günbatımında," diyorum ve sesim onun bağırışlarını, Davy'nin Sesini, kendi Sesimi, hatta tüm sesleri bastırıyor. "Katedralin güneyinde kalan vadideki geçitten."

"HAYIR!" diye bağırıyor Viola...

Ve yüzündeki ifade...

Benim için yüzünde oluşan o ifade...

Ve göğsüm ortadan ikiye ayrılıyo.

Başkan çerçeveyi çekerek onu sudan uzaklaştırıp yere indiriyo.

"Hayır," diye fısıldıyo Viola.

Ve işte tam o esnada ağlamaya başlıyo.

"Teşekkürler Todd," diyor Başkan. Bay Hammar'a dönüyor. "Artık ne zaman ve nerede olacağını biliyorsun Yüzbaşı. Emirleri Yüzbaşı Morgan, Tate ve O'Hare'e ilet."

Bay Hammar hazırola geçiyo. "Evet, efendim," diyo sanki bi ödül kazanmış gibi. "Tüm erkekleri haklıcam efendim. Başlarına ne geldiğini anlamıcaklar bile."

"Oğlumu da götür," diyor Başkan başıyla Davy'yi işaret ederek. "Savaşı midesinin kaldırabildiği kadar görsün."

Davy endişeli görünüyo ama aynı zamanda gururlu ve heyecanlı da; Bay Hammar'ın gülümsemesindeki tuhaf değişimi fark etmemiş gibi.

"Gidin," diyor Başkan, "ve kimseyi sağ bırakmayın."

"Evet *efendim*," diyor Başkan ve Viola hıçkırarak ağlıyor.

Davy babasına selam vererek Sesini olabildiğince cesur göstermeye çalışıyo. Aynaya doğru benim için bi bakış atıyo, şefkat dolu bi bakış, Sesiyse korku ve heyecan dolu ama daha çok korku dolu.

Sonra da Bay Hammar'ın peşinden dışarı çıkıyo.

Artık yalnızca ben, Viola ve Başkan var.

Ona yalnızca bakabiliyorum, çerçeveden sarkıyo, başı aşağıda, ağlıyo, hâlâ bağlı ve sırılsıklam, o kadar üzgün görünüyo ki neredeyse bunu tenimde hissedebiliyorum.

"Arkadaşınla ilgilen," diyor Başkan bana, yine camın diğer tarafında, yüzü benimkine çok yakın. "Ben yanan evime dönüp gündoğumuna hazırlanacağım."

Gözünü kırpmıyo, hatta sanki hiçbi şey olmamış gibi görünüyo.

İnsan diil.

"Çok insanca Todd," diyor. "Nöbetçiler katedrale kadar ikinize eşlik edecekler." Kaşlarını kaldırıyor. "İkinizin de geleceği hakkında konuşmamız gereken çok şey var."

36

YENİLGİ

[VIOLA]

TODD'UN ODAYA girdiğini duyuyorum, önce Sesi geliyor ama başımı kaldıramıyorum.

"Viola?" diyor.

Hâlâ başımı kaldırmıyorum.

Bitti.

Kaybettik.

Ellerini bileğimdeki iplerde hissediyorum, onları çekiyor, en sonunda birini çıkarabiliyor, fakat kolum arkada kalmaktan öyle tutulmuş ki serbest kalınca daha çok acıyor.

Başkan Prentiss kazandı. Şifacı Coyle beni kurban etmeye çalıştı. Lee artık bir tutsak, tabii bu da yalan değilse, şimdiye dek çoktan ölmediyse. Maddy bir hiç için öldü. Corinne bir hiç için öldü.

Ve Todd...

İkinci ipi çıkarmak için önüme geçiyor ve ipi çözünce çerçeveden düşüyorum, beni yakalayıp yavaşça yere çöküyor.

"Viola?" diyor bana sarılıp, başım göğsünde, üstümden akan sular tozlu üniformasını ıslatıyor, kollarım önümde, hiçbir şeye tutunamıyorum, metal şeridin olduğu yer sızlıyor.

Ve başımı kaldırınca omzundaki parlak S harfini görüyorum.

"Bırak beni," diyorum.

Ama hâlâ tutuyor.

"*Bırak* beni," diyorum daha yüksek sesle.

"Hayır," diyor.

Onu ittirmeye çalışıyorum ancak kollarım öyle zayıf ve öyle yorgunum ki ve her şey bitti. Her şey bitti.

Ve hâlâ beni tutuyor.

Ve yine ağlamaya başlıyorum, bana daha sıkı sarıldığını hissediyorum, daha çok ağlıyorum ve kollarımı biraz hareket ettirebildiğimde ona sarılıp daha da çok ağlıyorum, hissettiklerinden dolayı ve kokusundan, Sesinden ve bana sarılmasından dolayı ve endişe etmesinden, kendi kendini yiyip bitirmesinden ve ilgisinden ve yumuşaklığından...

Ve şu ana dek onu ne kadar özlediğimi bilmiyordum.

Ama Başkan'a söyledi...

Ona *söyledi*...

Ve yine onu ittirmeye çalışmalıyım, buna katlanamayacak olsam bile.

"Ona söyledin," diyorum boğuk bir sesle.

"Üzgünüm," diyor, gözleri irileşmiş ve korku dolu. "Seni boğuyordu ve ben yapamadım, yapamadım işte..."

Ve ona bakıyorum, işte orada, Sesindeyim, ben suya batırılırken o camı yumrukluyor ve daha kötüsü, neler hissettiğini görebiliyorum, ümitsiz *öfkesini,* beni kurtaramayacak oluşunu...

Ve yüzü öyle endişeli ki.

"Viola, lütfen," diyor yalvararak. *"Lütfen."*

"Onları öldürecek," diyorum. "Hepsini. Wilf orada Todd. Wilf."

Dehşete kapılmış gibi görünüyor. "Wilf mi?"

"Ve Jane," diyorum. "Daha bir sürü insan, Todd, *hepsini.* Hepsini katledecek ve bu son olacak. Bu *her şeyin* sonu olacak."

Sesi umutsuz ve bomboş bir hal alıyor; yanıma, su birikintisinin içine yığılıveriyor. "Hayır," diyor. "Yo, hayır."

Bunu söylemek istemiyorum fakat söyleyiverdim bile. "Tam onun istediğini yaptın. Seni nasıl konuşturabileceğini iyi biliyordu."

Bana bakıyor. "Başka seçeneğim mi vardı ki?"

"Beni öldürmesine izin vermeliydin!"

Bana bakıyor ve Sesinde beni, tüm bu karmaşa ve acının derinlerinde bir yerde saklanan gerçek Viola'yı bulmaya çalıştığını, baktığını görebiliyorum...

Ve bir an için beni bulmasını istemiyorum.

"Beni öldürmesine izin vermeliydin," diyorum bu kez usulca.

Yapamazdı, öyle değil mi?

Bunu yapıp kendisi olmaya devam edemezdi.

Bunu yapıp Todd Hewitt olarak kalamazdı.

Öldüremeyen oğlan.

Öldüremeyen *erkek.*

Bizler yaptığımız seçimlerden ibaretiz.

"Onları uyarmalıyız," diyorum utanç içinde ve gözlerine bakamıyorum. "Tabii yapabilirsek." Su dolu küvetin kenarını kavrayıp ayağa kalkıyorum. Bileklerimden bacağıma doğru bir sancı saplanıyor. Bağırıp öne düşüyorum.

Ve bir kez daha beni yakalıyor.

"Ayaklarım," diyorum. Çıplak, şişmiş ve maviyle siyah arası pis bir renge bürünmüş olan ayaklarıma bakıyoruz.

"Seni bir şifacıya götürelim." Beni yerden kaldırmak için kolunu omzuma doluyor.

"Hayır," diyorum onu durdurarak. "Yanıt'ı uyarmalıyız. En önemli şey bu."

"Viola..."

"Onların hayatı çok daha önemli..."

"Seni *öldürmeye* çalıştı Viola. Seni havaya uçurmaya çalıştı."

Bacağımın ağrısını hissetmemeye çalışırken soluk soluğa kalıyorum.

"Ona hiçbi şey borçlu diilsin," diyor.

Fakat kollarını omzumda hissedince hiçbir şeyin artık o kadar da imkânsız görünmediğini fark ediyorum. Todd'un bana dokunduğunu hissediyorum ve içimde yükselen bir öfke var ama bu ona karşı değil ve homurdanarak tekrar doğruluyorum, düşmemek için ona yaslanıyorum. "Ona *borçluyum,*" diyorum. "Hayatta olduğumu görünce yüzünün alacağı ifadeyi borçluyum."

Küçük bir adım atmayı deniyorum ancak bu çok fazla geliyor. Tekrar bağırıyorum.

"Atım var," diyor. "Seni ona bindirebilirim."

"Buradan öylece çıkıp gitmemize izin vermez," diyorum. "Nöbetçilerin bizi ona götüreceğini söyledi."

"Evet," diyor. *"Bunu görcez."*

Kolunu omzuma iyice doladıktan sonra eğilip diğer kolunu dizlerimin altına sokuyor.

Ve beni kaldırıyor.

Ayak bileklerim çekilince bir kez daha acı içinde bağırıyorum fakat sonra beni kucağında tutuyor, tıpkı tepeden aşağı Haven'a götürdüğü gibi.

Beni kucağında tutuyor.

O da aynı şeyi hatırlıyor. Bunu Sesinde görebiliyorum.

Kolumu boynuna doluyorum. Gülümsemeye çalışıyor.

Her zamanki gibi çarpık bir gülümseme.

"Birbirimizi kurtarıp durmaya devam etmek zorundayız, di mi?" diyor. "Sence hiç ödeşcek miyiz?"

"Umarım, hayır," diyorum.

Yine somurtuyor ve Sesinin bulutlandığını görüyorum. "Üzgünüm," diyor usulca.

Gömleğini tutup sıkıyorum. "Ben de öyle."

"Yani birbirimizi affettik mi?" Yüzünde yine o çarpık gülümseme beliriyor. "Yine?"

Ve gözlerinin içine, görebildiğim kadar derinine bakıyorum çünkü beni duymasını istiyorum; söylediklerimi, hissettiklerimi ve söylemek istediklerimi duymasını istiyorum.

"Daima," diyorum. "Her zaman."

Beni bir sandalyeye bıraktıktan sonra gidip kapıyı yumruklamaya başlıyor. "Çıkarın bizi!" diye bağırıyor.

"Tüm bunların bir anlamı var Todd," diyorum ayaklarım ağrıdığından olabildiğince az soluk almaya çalışarak. "Unutmamamız gereken bir şey."

"Neymiş o?" Kapıyı bir kez daha yumrukluyor ve elleri acıdıkça belli belirsiz şekilde "ah" diyor.

"Başkan senin zayıf noktanın ben olduğumu biliyor," diyorum. "Sana istediğini yaptırması için tek yapması gereken şey beni tehdit etmek."

"Evet," diyor Todd başını çevirmeden. "Evet, bunu zaten biliyodum."

"Denemeye devam edecektir."

Dönüp bana bakıyor, elleri iki yanında birer yumruk. "Sana bakamayacak bile. Bir daha asla."

"Hayır," diyerek başımı sallıyorum ve acıdan yüzüm buruşuyor. "Bu şekilde olmaz Todd. Onun durdurulması lazım."

"İyi de onu neden *bizim* durdurmamız gerekiyo?"

"Bunu biri yapmalı." Ayaklarıma ağırlık vermemek için arkaya doğru yaslanıyorum. "Kazanamaz."

Todd kapıyı tekmelemeye başlıyor. "O zaman bırak da şu senin Şifacı yapsın. Bi şekilde ona ulaşırız, becerebilirsek onları uyarırız ve sonra çeker gideriz."

"Nereye?"

"Bilmiyorum." Kapıyı kırabilecek bir şey bulmak için etrafa bakmaya başlıyor. "Terk edilmiş yerleşim yerlerinden birine gideriz. Şu senin gemiler gelene dek bi yerde saklanırız."

"Şifacı Coyle'u yendikten sonra gemilere yönelecektir." Onu takip etmek için başımı çevirirken acıyla irkiliyorum. "İndiklerinde yalnızca az sayıda insan uyanık olur Todd. Onları hakladıktan sonra diğerlerinin istediği kadar uyumalarını sağlayabilir. Hatta istemezse hiç uyandırmayabilir bile."

Arayışını durdurup bana bakıyor. "Bu doğru mu?"

Başımı evet anlamında sallıyorum. "Yanıt'ı yok ettikten sonra geriye onu durdurabilecek kim kalır ki?"

Yumruğunu sıkıp sonra yine gevşetiyor. "Bizim yapmamız gerek."

"Önce Yanıt'ı bulmalıyız," diyorum doğrulmaya çalışarak. "Onları uyarmalıyız..."

"Ve nası bi liderleri olduğunu söylemeliyiz."

İç geçiriyorum. "Her ikisini de durdurmamız gerekecek, öyle değil mi?"

"Eh bu kolay, öyle di mi?" diyor Todd. "Yanıt'a Şifacı'nla ilgili gerçekleri anlattıktan sonra başlarına yeni biri geçer." Bana bakıyor. "Belki de sen."

"Belki de sen." Soluklanmak için kısa bir süreliğine duruyorum. Bu gitgide daha da güç bir hal alıyor. "Her koşulda buradan çıkmalıyız."

Ve sonra kapı aniden açılıveriyor.

Eşikte tüfekli bir asker duruyor.

"İkinizi de katedrale götürmek için emir aldım," diyor.

Ve sanırım onu tanıyorum.

"Ivan", diyor Todd.

"Teğmen," diyerek başını sallıyor Ivan. "Emre hazırım."

"Sen Uzakdal'dansın," diyorum ama o gözlerini bile kırpmadan Todd'a bakıyor. Sesinde bir şeyler duyabiliyorum, sanki...

"Teğmen," diyor daha ziyade işaret veriyormuşa benzeyen bir ses tonuyla.

Todd'a bakıyorum. "Ne yapıyor?"

"Emre hazırsın," diyor Todd, Ivan'a odaklanarak. Seslerinin arasında hızla uçuşan bulanık şeyler görüyorum. *"Er* Farrow."

"Evet, efendim," diyor Ivan hazırola geçerek. "Üstümün emirlerine hazırım."

Todd bana bakıyor. Düşündüğünü duyabiliyorum.

"Neler oluyor?" diyorum.

Todd'un Sesinde Lee'nin belirdiğini görüyorum. Tekrar Ivan'a dönüyor. "Başka bir tutuklu daha var mı? Bir oğlan? Dağınık sarı saçlı?"

"Evet, var efendim," diyor Ivan.

"Ve beni ona götürmeni emretsem, götürür müsün?"

"Siz benim üstümsünüz *Teğmen.*" Ivan artık Todd'a daha sert bakıyor. "Verdiğiniz emirlere uymak zorundayım."

"Todd?" diyorum ama olan biteni anlamaya başlıyorum.

"Şu anda burada benden daha üst rütbeli bir subay var mı?" diye soruyor Todd.

"Hayır efendim. Sadece ben ve nöbetçiler. Diğer herkes savaşa gitti."

"Kaç nöbetçi var?"

"On altı kişiyiz efendim."

Todd dudaklarını ıslatıp düşünüyor. "Onlar da beni üstleri olarak görürler mi Er Farrow?"

Ivan ilk kez başını çevirip alçak sesle yanıt vermeden önce hızlıca arkasına bakıyor. "Şu anki liderliğimizle ilgili bazı endişeler var efendim. İkna edilebilirler."

Todd dimdik doğrulup ceketini düzeltiyor. Boyunun ne kadar uzun olduğunu, onu son görüşümden bu yana ne kadar uzadığını, yüzünün hiç de çocuksu olmayan çizgilerini fark edip tok ve kalın sesini duyuyorum.

Ona bakıyorum ve bir erkek görmeye başlıyorum.

Boğazını temizleyip Ivan'ın önünde dimdik duruyor.

"O halde beni Lee denen şu tutukluya götürmeni istiyorum."

"Her ne kadar sizi direkt Büyük Başkan'a götürmem emredildiyse de," diyor Ivan ciddi bir ses tonuyla, "vermiş olduğunuz emirlere itaat etmezlik yapamayacağımı hissediyorum *efendim.*"

Beklemek üzere kapıdan dışarı çıkıyor. Todd oturduğum sandalyeye gelip hemen yanıma diz çöküyor.

"Neler planlıyorsun?" diye soruyorum Sesini okumaya çalışarak, fakat öyle hızlı değişiyor ki takip etmem çok güç.

"Bunu başka kimse yapmayacağı için bizim yapmamız gerektiğini söylemiştin," derken o çarpık gülümsemesi yüzüne iyice yayılıyor. "Eh, belki de onu durdurabilmemizin bi yolu vardır."

37

TEĞMEN

[TODD]

KAPIDAN ÇIKIP IVAN'ı koridor boyunca takip ederken Viola'nın beni izlediğini hissediyorum. Ona güvenip güvenemicemizi düşünüyor olmalı.

Bunu ben de düşünüyorum.

Çünkü bu sorunun yanıtı hayır, öyle di mi? Ivan orduya gönüllü olarak katılarak Uzakdal'da kendini kurtardı ve onun bu olaydan aylar önce yanıma gelip Prentisstown'ın tarafında olduğunu söylediğini hatırlıyom. Muhtemelen ordu kasabaya girdiğinde onlara katılmak için sabırsızlanıyodu ve sonrasında askerleri buraya getirip üstüne üstlük bi de onbaşı oldu.

Ta ki Başkan Prentiss onu bacağından vurana dek.

Güç neredeyse oraya gidersin, demişti bana bi seferinde. *Hayatta kalmanın yolu budur.*

Yani belki de yeni bi güç bulduğunu düşünüyodur.

"Tam da düşündüğüm gibi *efendim*," diyor Ivan bi kapının dışında durarak. "İçeride."

"Yürüyebilir mi?" diye soruyom Ivan kapıyı açarken...

Lee *AAAAAAAAHHHHHHHH!!!* diye bağırarak dışarı fırlayıp Ivan'ı yere devirdikten sonra yüzüne art arda yumruklar indirmeye başlıyo bile ve onu omuzlarından tutup çekmem

gerekiyo ve yumruklarını kaldırıp bana dönüyo fakat sonra kim olduğumu görüyo.

"Todd!" diyo şaşkın bi şekilde.

"Bizim hemen..." diyecek oluyorum.

"O nerede?" diye bağırarak etrafına bakıyo ve Ivan tüfeğini kafasına indirmesin diye aralarına girmem gerekiyo.

"O yaralı," diyorum. "Sargı bezi ve atel gerekiyo." Ivan'a dönüyorum. "Burda var mıdır?"

"İlkyardım çantamız var," diyor Ivan.

"İşe yarar. Hemen Lee'ye ver, o da Viola'yla ilgilenir. Sonra adamlara onlarla konuşmak istediğimi söyle."

Ivan kötü kötü Lee'ye bakıyo, Sesi öfkeli.

"Bu bir emirdir asker," diyorum.

"Evet *efendim*," diyor Ivan memnuniyetsiz bir şekilde ve sonra koridorda gözden kayboluyor.

Lee şaşkın bi şekilde bana bakıyo. "*Evet efendim mi*?"

"Viola açıklar." Ivan'ın peşinden gitmesi için onu itiyorum. "Hadi şu sargı bezlerini ona yetiştir! Acı çekiyor!"

Bu onu harekete geçiriyor. Arkama dönüp giriş salonuna doğru gidiyorum. Yanlarından geçerken iki nöbetçi bana bakıyo. "Neler oluyor?" diye soruyo içlerinden biri.

"Neler oluyor *efendim*," diye çıkışıyorum dönüp bakmadan. Sorgu Dairesi'nin ön kapısından çıkıp küçük patikadan bahçe kapısına ulaşıyorum.

Burası neredeyse huzurlu.

Ve işte Angharrad.

Davy getirmiş olmalı.

"Hey, kızım," diyorum yavaşça yaklaşıp burnunu okşayarak. Acemi oğlan? diyor Sesi. Todd?

"Her şey yolunda kızım," diye fısıldıyorum. "Her şey yolunda."

Yara diyerek yüzümdeki kurumuş kanı kokluyor. O uzun, ıslak diliyle ağzımla yanaklarımı şapırdatarak yalıyor.

Gülüp tekrar burnunu okşuyorum. "Ben iyiyim kızım, iyiyim."

Hâlâ eyerine bağlı olan çantama uzanırken Sesi sürekli ismimi tekrarlıyo, Todd Todd. Tüfeğim de hâlâ burada.

Annemin kitabı da.

Bahse girerim bunu da Davy getirmiştir.

Angharrad'ın dizginlerini bağlı olduğu direkten çözüp, üzerinde, gümüş renkli büyük bi **S** harfinin olduğu kapıya gelene dek onu yola çıkarıyom. "Kısa bi konuşma yapmalıyım," diyorum eyeri sıkılaştırarak. "Bunu senin üstündeyken yapmam en iyisi."

Acemi oğlan diyo, Todd.

"Angharrad," diyorum.

Ayağımı üzengiye koyup yukarı zıpladıktan sonra bacağımı atıp eyere oturarak gökyüzüne bakıyorum. Güneş şelalelere doğru alçalıyo. Hava kararmak üzere.

Fazla vakit yok.

"Bana şans dile," diyom.

"İleri," diye kişniyo Angharrad. "İleri."

Nöbetçiler bi bana bi onları susturmaya çalışan Ivan'a bakıyolar fakat bunun işe yaraması için Seslerinin uğultusunu da kesmeleri gerek, çünkü siren gibi ötüp duruyolar.

"O bir *teğmen*," diyo Ivan onlara.

"O bi *oğlan*," diyo bi başka nöbetçi, kızıl saçlı olan.

"O *Büyük Başkan*'ın oğlanı," diye yanıtlıyo Ivan.

"Evet ve sen de onu kasabaya geri götürcektin asker," diyo koca göbekli, yakasında onbaşı rütbesi olan bi diğeri. "Emre itaatsizlik ettiğini söyleme sakın."

"Teğmen bana başka bi emir verdi," diyo Ivan.

"Ve onun sözü Büyük Başkan'ınkini etkisiz kılıyo, öyle mi?" diyo Kızıl Saçlı.

"Hadi ama!" diye bağırıyo Ivan. "Kaçınız bu görevi ceza olarak aldınız, unuttunuz mu?"

Bu onları susturuyo.

"Büyük Başkan'a karşı bi oğlanın ardına düşçeemi sanıyosanız aptal olmalısınız," diyo Onbaşı Koca Göbek.

"Prentiss her şeyi *biliyo*," diyor Kızıl Saçlı. "Bilmemesi gereken şeyleri biliyo."

"Bizi vurdurur," diyor uzun boylu ve soluk tenli bi başka asker.

"Kime vurduracak?" diyo Ivan. "Ordu savaşmaya gitti, Başkan'sa havaya uçmuş katedralinde oturmuş Todd'la birlikte gelmemi bekliyo."

"Orada ne yapıyo?" diye soruyo Kızıl Saçlı. "Neden orduyla birlikte diil?"

"Onun tarzı diil," diyom. Hepsi dönüp yine bana bakıyo. "Başkan savaşmaz. Yönetir, liderlik yapar fakat tetik metik çekip elini kana bulamaz." Angharrad gerginliğimi hissedip yana doğru hafifçe kayıyo. "Bunu başkalarına yaptırır."

Hem, diyorum Sesimde gizlemeye çalışarak, *benimle konuşmak istiyor*.

Bu da bi bakıma savaştan bile daha kötü.

"Ve sen onu devirceksin, öyle mi?" diye soruyo Onbaşı, kollarını kavuşturarak.

"O sadece bi insan," diyorum. "İnsanlar yenilebilir."

"O bi insandan fazlası," diyo Kızıl Saçlı. "Herkes Sesini bi silah gibi kullanabildiğini söylüyo."

"Ve çok yakınına gidersen aklını kontrol edebildiğini," diyo Soluk Tenli.

Ivan alay ediyo. "Bunlar söylentiden ibaret. Öyle bi şey yapamaz..."

"Evet, yapabilir," diyorum ve bir kez daha bütün gözler bana dönüyo. "Size Sesiyle vurabilir ve bu çok acı veriyo. Zihninizin derinliklerine bakıp istediği şeyleri yapmanız ya da söylemeniz için zorlayabilir. Evet, tüm bunları yapabilir."

Bana bakmaya devam ediyolar, ne zaman işe yarıcak bi şeyler söyliceğimi merak ediyo gibiler.

"Fakat sanırım bunun için göz göze gelmesi gerek..."

"*Sanır mısın*?" diyo Kızıl Saçlı.

"Üstelik Ses vuruşu ölümcül diil ve bunu aynı anda yalnızca bi kişiye yapabilir. Hepimizi birden yenemez, eğer aynı anda saldırırsak."

Ancak az önce Arena'da bana vurduğunda eskisine kıyasla ne kadar güçlenmiş olduğunu da Sesimde gizliyom.

Çalışmış, silahlarını geliştirmiş.

"Fark etmez," diyo Soluk Tenli. "Kendi nöbetçileri de olcaktır. Doğruca ölüme gitmek gibi bi şey bu."

"Beni ona götürmenizi bekliyo olcak," diyorum. "Nöbetçilerin yanından rahatça geçip beklediği yere gidebiliriz."

"Neden seni dinleyelim ki *Teğmen*?" diye soruyo Onbaşı, rütbemle alay ederek. "Bizim çıkarımız ne?"

"Zorbalıktan kurtulmak!" diyor Ivan.

Onbaşı gözlerini deviriyo. Bunu yapan bi tek o değil.

Ivan yeniden şansını deniyor. "Çünkü o gider gitmez başa *biz* geçicez."

Bu kez tepki daha az fakat Soluk Tenli araya giriyo, "Büyük Başkan Ivan Farrow tarafından yönetilmek isteyen var mı?"

Bunu espri gibi söylüyo ama kimse gülmüyo.

"Peki ya Büyük Başkan Hewitt?" diyor Ivan bana bakarak, gözlerinde tuhaf bi ışıltı var.

Onbaşı Koca Göbek dudak büküp, "O daha bi oğlan," diyor.

"Hayır," diyorum. "Artık diil."

"Büyük Başkan'ın peşine düşmeye istekli tek kişi o," diyor Ivan. "Bu *bi şey* ifade etmiyo mu?"

Nöbetçiler birbirlerine bakıyo. Seslerindeki soruları duyabiliyorum, dört dönen şüpheleri, birbirlerini haklı çıkaran korkularını ve Seslerinde yenilgiyi duyabiliyorum.

Ancak Seslerinde bu durumun nasıl değiştirilebileceğini de duyuyorum.

"Eğer bana yardım ederseniz," diyorum, "size ilaç bulurum."

Hepsi birden anında susuyolar.

"Bunu yapabilir misin?" diye soruyo Kızıl Saçlı.

"Hayır," diyo Onbaşı. "Blöf yapıyo."

"Katedralin kileri ilaç dolu," diyorum. "Başkan'ı oraya ilaç koyarken kendi gözlerimle gördüm."

"Neden ona *Başkan* diyip duruyosun?" diye soruyo Soluk Tenli.

"Benimle gelirseniz," diyorum, "onu tutuklamama yardım ederseniz, burdaki herkes taşıyabildiği kadar ilaç alır." Artık beni dinliyolar. "Haven'ın tekrar Haven olma vakti geldi de geçiyo bile."

"İlacı tüm ordudan kesti," diyor Ivan. "Büyük Başkan'ı devirip onlara ilacı geri verirsek sizce kimi dinlemeye başlarlar?"

"Bu sen olmazsın Ivan."

"Hayır," diyor Ivan yine bana o bakışı atarak. "Fakat *onu* dinleyebilirler."

Adamlar bana bakıyo, Angharrad'ın üzerindeyim, elimde tüfeğim, sırtımdaysa tozlu üniformam var ve ortaya attığım fikirlerle verdiğim sözler Seslerinde dört dönerken, kendi kendilerine soruyolar, bunu deneyecek kadar çaresiz mi?

Viola'yı düşünüyorum, Arena'da oturuyor; kurtarmak istediğim her şey, uğruna hiçbi şeyden kaçınmayacağım her şey.

Onu düşününce askerleri nası ikna edeceğimi artık biliyom.

"Tüm kadınlar işaretlendi," diyorum. "Sizce sırada kim var?"

Geri döndüğümde Lee, Viola'nın ayağına son sargı bezlerini doluyor; Viola ise çok daha az acı çekiyomuş gibi görünüyo.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye soruyorum.

"Birazcık."

"Fark etmez," diyorum. "Angharrad dışarıda. Lee'yle seni Yanıt'ı bulmaya götürecek."

"Peki ya sen?" diyor Viola doğrularak.

"Ben onunla yüzleşeceğim," diyorum. "Onu alt edeceğim."

Bunu *duyunca* sahiden doğruluyor.

"Ben de seninle geliyorum," diyor Lee anında.

"Hayır, gelmiyosun," diyorum. "Sen Yanıt'a saldırıyı iptal

etmelerini söylüyosun *ve* onlara Şifacı Coyle'un nasıl iş yaptığını anlatıyosun."

Lee'nin sımsıkı kapadığı dudakları birer çizgi, fakat Sesinde bombaya karşı öfke olduğunu görebiliyorum. O da ölebilirdi. "Viola senin kimseyi öldüremiiceni söylüyo."

Viola'ya kötü kötü bakıyorum. Neyse ki başını çeviriyo.

"Onu öldürcem," diyor Lee. "Kız kardeşime ve anneme yaptıkları için onu öldürcem."

"Eğer Yanıt'ı uyarmazsanız ona ödetmeniz gereken çok daha fazla ölü olacak."

"Şifacı Coyle'u *alabilir*," diyor Lee ama Sesinde başka insanlar görmeye başlıyorum bile, Wilf ve Jane, başka erkekler ve kadınlar ve Viola ve Viola ve Viola ve Viola.

"Sen ne yapacaksın Todd?" diye soruyor Viola. "Onunla teke tek yüzleşemezsin."

"Teke tek olmayacak," diyorum. "Bazı nöbetçileri de benimle gelmeleri için ikna ettim."

Gözleri açılıyor. "Sen ne?"

Gülümsüyorum. "Ufak çaplı bi isyan başlattım."

"Kaç kişi?" diye soruyor Lee, yüz ifadesi hâlâ çok ciddi.

Duraksıyorum. "Yedi," diyorum. "Hepsini ikna edemedim."

Viola'nın suratı asılıyo. "Başkan'a karşı yedi kişiyle mi savaşacaksın?"

"Bu bi şans," diyorum. "Ordunun çoğu son savaşa katılmaya gitti. Başkan beni *bekliyor*. Bi daha onu bu kadar korumasız bulamayız."

Kısa bir süre bana baktıktan sonra bir elini Lee'nin diğer elini de benim omzuma koyarak ayağa kalkıyo. Yüzünün acıyla buruştuğunu görüyorum, fakat Lee sargıları sımsıkı

yapmış ve kırık kemikleri iyileştirenlerden olmasalar bile en azından bikaç saniye ayakta durmasını sağlıyolar.

"Ben de seninle geliyorum," diyor.

"Hayır, gelmiyosun," diyorum ve aynı anda Lee de bağrıyo, "Hiç şansın yok!"

Dudaklarını büzüyo. "Bu konuda söz hakkınız olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?"

"Yürüyemiyosun," diyorum.

"Atın var," diyor.

"Bu kendini *güvence* altına alma fırsatın," diyorum.

"O *ikimizi* de bekliyor Todd. Oraya bensiz gidersen planın daha en başından suya düşer."

Ellerimi belime koyuyorum. "Fırsatını bulursa Başkan'ın seni yine bana karşı kullanıcağını kendin söylemiştin."

Ağırlığını ayaklarına vermeye çalışırken acı içinde dişlerini sıkıyor. "O halde planın işe yarasa iyi olur, öyle değil mi?"

"Viola..." diye lafa başlıyor Lee fakat Viola onu bir bakışıyla susturuyor.

"Yanıt'ı bul Lee. Onları uyar. Fazla vaktin yok."

"Ama..."

"*Git*," diyor bu kez daha sert bir şekilde.

Ve ikimiz de Sesinde onun iyice belirginleştiğini görüyor, onu bırakmak istemediğini *hissediyoz*. Bu öyle şiddetli ki başımı çevirmem gerekiyo.

Ancak bi yandan da ona vurmak istememe neden oluyo.

"Todd'u bırakmayacağım," diyor. "Onu yeniden bulmuşken bırakamam. Üzgünüm Lee ama böyle olmalı."

Lee bir adım gerilerken Sesindeki acıyı gizleyemiyo. "Üzgünüm," diyo yeniden.

"Viola..." diyo Lee.

Gelgelelim o başını iki yana sallıyor. "Başkan her şeyi bildiğini düşünüyor. Neler olacağını bildiğini sanıyor. Orada öylece oturmuş Todd'la benim ortaya çıkarak onu durdurmamızı *bekliyor.*"

Lee araya girmeye çalışsa da ona izin vermiyor.

"Fakat unuttuğu bir şey var," diye devam ediyor. "O da Todd'la benim bu gezegenin neredeyse yarısını birlikte kat ettiğimiz, *tek başımıza.* Onun en kaçık papazını alt ettik. Koca bir ordudan kaçtık, vurulduk, dayak yedik, kovalandık ve yine de bunca zaman işkence görerek ya da savaş esnasında ölmeden hayatta kalmayı başardık."

Elini Lee'nin omzundan çekip yalnızca bana yaslanarak ayakta duruyor.

"Ben ve Todd? Başkan'a karşı birlikte?" Gülümsüyor. "Hiç şansı yok."

38

KATEDRALE YÜRÜYÜŞ

[VIOLA]

"ORDA NE DEMEK istedin?" diyor Todd eyeri sıkarken. Alçak sesle konuşuyor ve bakışları yaptığı işin üzerinde. "Yani onun bize karşı hiç şansı olmamasıyla ilgili?"

Omuz silkiyorum. "İşe yaradı, öyle değil mi?"

Kendi kendine gülümsüyor. "Adamlarla konuşmalıyım." Bizden uzakta durmuş, elleri ceplerinde bizi izleyen Lee'ye başıyla işaret ediyor. "Bunu onun için olabildiğince kolaylaştırmaya çalış, tamam mı?"

Lee'ye el salladıktan sonra bize eşlik edecek olan yedi askerin beklediği büyük taş kapıya doğru gidiyor. Lee yanıma geliyor.

"Bundan emin misin?" diyor.

"Hayır," diyorum, "fakat Todd'dan eminim."

Burnundan soluyor, yere bakarken Sesini dümdüz tutmaya çalışıyor. "Onu seviyorsun," diyor. Soru değil, yalnızca bir ifade.

"Seviyorum," diyorum. Bu da bir ifade.

"O şekilde mi?"

İkimiz de Todd'a bakıyoruz. Kollarını kaldırmış, adamlara ne planladığımızı ve ne yapmaları gerektiğini anlatıyor.

Tıpkı bir lider gibi görünüyor.

"Viola?" diyor Lee.

Ona dönüyorum. "Yanıt'ı ordudan önce bulman lazım Lee, tabii eğer bulabilirsen."

Suratını asıyor. "Şifacı Coyle hakkında söyleyeceklerime inanmayabilirler. Birçok insan onun doğru kişi olmasına bel bağlamış durumda."

"O halde şöyle düşün," diyorum yavaşça atın dizginlerini tutarken. ▲cemi oğlan? diye düşünüyor, o da Todd'a bakıyor. "Şöyle düşün. Eğer onlara ulaşabilirsen ve biz de Başkan'ı alt edebilirsek her şey bugün sona erebilir."

Lee gözlerini kısıp güneşe bakıyor. "Ya onu alt edemezseniz?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Eh, o zaman gelip bizi kurtarman gerekecek, öyle değil mi?"

O da gülümsemeye çalışıyor.

"Hazırız," diyor Todd yanımıza gelerek.

"Tamamdır," diyorum.

Todd elini Lee'ye uzatıyor. "İyi şanslar."

Lee elini sıkıyor. "Sana da," diyor.

Ama bunu söylerken bana bakıyor.

Lee ormana girip tepeleri aşarak Yanıt'a ordudan önce ulaşmak üzere yola çıktıktan sonra geri kalanımız yol boyunca ilerlemeye devam ediyoruz. Todd Angharrad'ı ilerletiyor, o da sürekli olarak Sesinde ▲cemi oğlan deyip duruyor, üstünde yeni biri olduğu için endişeli. Todd onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyor, burnunu ve göğsünü okşuyor.

"Nasıl hissediyosun?" diye soruyor yatakhane binalarının ilkine yaklaşırken.

"Ayaklarım acıyor," diyorum. "Başım da öyle." Elimi üzerimdeki elbisenin kol kısmında, metal şeridin bulunduğu yerde dolaştırıyorum. "Bir de kolum."

"Bunun dışında?" Gülümsüyor.

Todd ile beni sanki gerçekten Başkan'a götürüyorlarmış gibi etrafımızda uygun adım ilerleyen nöbetçilere bakıyorum: Ivan'la birlikte biri önde, hemen arkalarında iki kişi, sağımda iki kişi daha ve solumda da sonuncusu.

"Onu yenebileceğimize inanıyor musun?" diye soruyorum Todd'a.

"Eh," diyerek gülümsüyor, "gidiyoz işte, öyle di mi?"

Gidiyoruz.

Yeni Prentisstown'a doğru.

"Hadi hızlanalım," diyor Todd daha yüksek bir sesle.

Adamlar hızlanıyor.

Binalarla dolu bölgelerden geçerken, "Terk edilmiş," diye fısıldıyor saçları alev kızılı olan nöbetçi.

Binalar var ama hiç insan yok.

"Terk edilmemiş," diyor göbeği önde giden bir diğer nöbetçi. "Saklanıyorlar."

"Ordu olmadan burası çok garip," diyor kızıl saçlı olan. "Sokakta bir ileri bir geri yürüyen askerler olmayınca yani."

"*Biz* varız ya asker," diyor Ivan. "Biz de askeriz."

Kepenkleri sımsıkı kapalı evler, sürgüleri çekili dükkânlar, üzerinde ne bir at arabası ne bir füzyon bisikleti, ne de yürüyen insanlar olan sokaklar geçiyoruz. Kapalı kapıların ardından gelen belli belirsiz bir KÜKREME duyulabiliyor.

Ve bu *korkmuş* bir Ses.

"Yaklaştığını biliyolar," diyor Todd. "Bunun bekledikleri savaş olabilceğini biliyolar."

Angharrad'ın üstünden etrafa bakıyorum. Bütün evler karanlık, pencereden bakan yok, ayakları sargılı bir kızı taşıyan atın etrafındaki bu nöbetçilerin ne yaptığını merak eden de yok.

Ve sonra yol kıvrılıyor ve işte katedral orada.

Biz dururken kızıl saçlı nöbetçi, "Vay canına," diye mırıldanıyor.

"Buradan sağ mı çıktın?" diyor koca göbekli, Todd'a. Şaşkınlık içinde ıslık çalıyor. "Belki de *sahiden* kutsanmışsındır."

Çan kulesi hâlâ ayakta, fakat oldukça dengesiz bir tuğla yığının tepesinde durduğundan nasıl olup da hâlâ ayakta olduğu bir muamma. Ana binanın iki duvarı da yıkılmamış, daire şeklinde renkli camları olanı da dahil.

Ama gerisi.

Gerisi yalnızca taş ve moloz yığını.

Çatının neredeyse tamamının göçmüş olduğu ve iki duvarın en büyük bölümün patlayarak yola ve hemen önündeki meydana doğru saçıldığı arkadan bile görülebiliyor. Kemerler her an yıkılabilecek kadar dengesiz duruyor, kapılar menteşelerinden çıkmış ve batmakta olan güneşin son ışıklarının aydınlattığı binanın iç kısmı neredeyse tamamen dışa açık durumda.

Ve tek bir nöbetçi bile yok.

"Koruması yok mu?" diye soruyor Kızıl Saçlı.

"Bu ondan beklenebilcek bi şey," diyor Todd, yıkık duvarların arasından Başkan'ı görebilecekmiş gibi katedrale doğru bakarken.

"Tabii eğer içerdeyse," diyor Ivan.

"İçerde," diyor Todd. "Bana güven."

Kızıl saçlı asker geri geri gitmeye başlıyor. "İmkânsız," diyor. "Kendi ölümümüze doğru gidiyoz çocuklar. Bu imkânsız."

Ve dehşet içindeki son bir bakıştan sonra geldiğimiz yöne doğru koşmaya başlıyor.

Todd iç geçiriyor. "Başka var mı?" Adamlar birbirlerine bakarken Sesleri neden buraya gelmeyi kabul ettiklerini sorguluyor.

"Size de metal şerit takacaktır," diyor Ivan. Başıyla bana işaret ediyor. Kolumu sıyırıp onlara gösteriyorum. Tenim hâlâ kıpkırmızı ve alev gibi yanıyor. Enfeksiyon, diye düşünüyorum. İlkyardım merhemleri tam olarak işe yaramıyor.

"Ve sonra sizi kölesi yapacak," diye devam ediyor Ivan. "Sizi bilmem ama ben orduya bunun için katılmadım."

"Peki *neden* katıldın?" diye soruyor bir diğer nöbetçi, fakat yanıt almak istemediği çok açık.

"Onu alt edersek," diyor Ivan, "kahraman oluruz."

"İlaca kavuşan kahramanlar," diyor koca göbekli başını sallayarak. "Ve ilacı kontrol eden..."

"Yeterince konuştuk," diyor Todd ve Sesinde olayların gidişatından rahatsız olduğunu duyabiliyorum. "Bunu yapçak mıyız, yapmıcak mıyız?"

Adamlar birbirlerine bakıyor.

Ve Todd sesini yükseltiyor.

Emredercesine yükseltiyor.

Öyle yükseltiyor ki ben bile dönüp bakıyorum.

"Size *hazır mıyız* diye sordum?"

"Evet, efendim," diyor adamlar neredeyse bunu söylediklerine şaşırarak.

"O halde gidelim," diyor Todd.

Ve adamlar uygun adım ilerlemeye devam ediyor, *rap rap rap*, yol üstündeki mıcırları ezerek, alçak bir tepeden inerek,

kasabadan geçip yaklaştıkça büyüyen katedrale doğru ilerleyerek.

Birkaç ağacın yanından geçerken solumuza, güneyde kalan tepelere bakıyorum.

"Tanrı aşkına," diyor Koca Göbek.

Yaklaşan ordu buradan bile görülebiliyor, daracık bir yolda kıvrılarak ilerleyen simsiyah bir şerit, zirvesinde geçit olan tepeye, Yanıt'la karşılaşacakları yere doğru ilerliyor.

Batmakta olan güneşe bakıyorum.

"Bir saat kadar," diyor Todd baktığımı görünce. "Belki daha da az."

"Lee onlara zamanında yetişemeyecek," diyorum.

"Yetişebilir. Kestirme yollar olmalı."

Yılankavi ordu tepeden yukarı tırmanıyor. Öyle çoklar ki bir meydan muharebesinde Yanıt'ın onlara karşı koymasına imkân yok.

"Başarısız olamayız," diyorum.

"Olmıcaz," diyor Todd.

Ve katedrale varıyoruz.

Yan tarafına geçiyoruz. Burası en çok zarar görmüş olan yer, kuzey duvarının tamamı yola çökmüş.

Yıkıntıları aşarken, "Unutmayın," diye fısıldıyor Todd adamlara. "Siz emredildiği gibi Başkan'a iki tutuklu götürüyosunuz. Kimse bunla ilgili hiçbi şey düşünmemeli."

Yol boyunca ilerlemeye devam ediyoruz. Taş yığınları öyle yüksek ki katedralin içini göremiyoruz. Başkan her yerde olabilir.

Köşeyi dönünce, bir zamanlar ön kapının bulunduğu, şimdiyse halen çan kulesi ve şu renkli yuvarlak camın tepeden

baktığı, geniş hol ve tapınağa açılan kocaman delikle karşılaşıyoruz. Arkamızda kalan güneş dosdoğru içini aydınlatıyor. Üst katların duvarlarından zeminleri çökmek üzere olan odalar görülüyor. Yarım düzine kardinal kuşu taşların arasında kalan yiyeceklerle kalıntıları eşeliyor. Yapının geri kalanı, yorgun düşmüş de her an yere yığılabilirmiş gibi kendi üzerine yaslanmış.

Ve dış kabuğunun içinde...

"Kimse yok," diyor Ivan.

"Bu yüzden hiç nöbetçi yok," diyor Koca Göbek. "O da ordunun yanında."

"Hayır, değil," diyor Todd asık suratla çevreye bakarken.

"Todd?" diye soruyorum bir şeyler hissederek...

"Todd'u buraya getirmemizi *kendisi* söyledi," diyor Ivan.

"O halde nerede?" diye soruyor Koca Göbek.

"Ah, buradayım," diyor Başkan duvarların ya da onu saklayan bir ışığın içinden aniden belirivermiş gibi, onu saklayabilecek kadar geniş olmayan bir gölgenin içinden çıkarken.

"Bu ne şeytanca?.." diyor Koca Göbek gerileyerek.

"Şeytan değil," diyor Başkan ellerini iki yanına doğru açıp molozların arasından bize doğru ilk adımlarını atarken. Nöbetçilerin hepsi tüfeklerini ona doğrultuyorlar. Silahlı bile değil gibi.

Ama geliyor işte.

"Hayır, Şeytan değil," diyor gülümseyerek. "Çok daha kötüsü."

"Olduğun yerde dur," diyor Todd. "Burada seni vurmaktan mutluluk duyacak adamlar var."

"Biliyorum," diyor Başkan katedral girişinin en alt basamağında durarak; bir ayağı oraya yuvarlanmış büyükçe bir kayanın üzerinde. "Örneğin Er Farrow." Başıyla Ivan'ı işaret ediyor. "Hâlâ kendi yetersizliği yüzünden cezalandırıldığı için öfkeli."

"Kapa çeneni," diyor Ivan ona doğru nişan alarak.

"Gözlerinin içine bakma," diyor Todd alelacele. "Kimse gözlerinin içine bakmasın."

Başkan yavaşça ellerini havaya kaldırıyor. "O halde tutuklunuz mu olacağım?" Askerlere, ona doğrultulmuş silahlara şöyle bir göz gezdiriyor. "Ah, evet, anlıyorum," diyor. "Bir planınız var. İnsanlara ilacı geri vermek, öfkelerinden faydalanarak gücü ele geçirmek. Evet, çok zekice."

"Böyle olmıcak," diyor Todd. "Sen orduyu dağıtcaksın. Herkes yine özgür olcak."

Başkan bunu değerlendiriyormuş gibi elini çenesine götürüyor. "Olay şu ki Todd," diyor, "insanlar hakkında konuşup dursa da aslında özgürlüğü gerçekten *istemiyor.* Hayır, bence ordu Yanıt'ı ezip geçecek, sana eşlik eden askerler ihanet suçuyla idam edilecek, sen, ben ve Viola vaat ettiğim geleceğinizle ilgili küçük sohbetimizi yapacağız."

Ivan gürültülü bir şekilde tüfeğinin horozunu kaldırıyor. "Böyle düşünüyosun, değil mi?"

"Sen bizim tutuklumuzsun ve hepsi bu," diyor Todd, Angharrad'ın eyerine asılı çantadan uzunca bir ip çıkararak. "Ordunun buna nası tepki vereceğini görcez."

"Pekâlâ," diyor Başkan neredeyse neşeli bir şekilde. "Ama ilacı hemen almaya başlamanız için adamlarından birini kilere göndermeliyim. Planlarının hepsini net bir şekilde okuyabiliyorum ve eminim bunu istemezdin."

Koca Göbek bakıyor. Todd başıyla işaret edince Koca Göbek koşarak basamakları çıkıp Başkan'ın yanından geçiyor. "Biraz ileride ve aşağıda," diye işaret ediyor Başkan, "yol açık."

Todd ipi alıp Başkan'a doğru yürüyor, ona doğrultulmuş silahları geçiyor. Dizginleri kavrayan ellerim terlemeye başlıyor.

Bu kadar kolay olamaz.

Olamaz...

Başkan bileklerini öne uzatınca Todd duraksıyor, ona bu kadar yaklaşmak istemiyor. "Bi şey yapmaya kalkarsa," diyor arkasına bakmadan, "vurun onu."

"Memnuniyetle," diyor Ivan.

Todd uzanıp ipi Başkan'ın bileklerine dolamaya başlıyor.

Katedralde ayak sesleri duyuyoruz. Koca Göbek koşarak geliyor, nefes nefese kalmış, Sesi fırtına gibi esiyor.

"Kilerde olduğunu söylemiştiniz *Teğmen.*"

"Orada," diyor Todd. "Kendi gözlerimle gördüm."

Koca Göbek başını iki yana sallıyor. "Boş. Tamamen bomboş."

Todd, Başkan'a dönüyor. "O halde yerini değiştirdin. Nerede?"

"Yoksa?" diyor Başkan. "Beni vurur musun?"

"Ben şahsen bu seçeneği tercih ederim," diyor Ivan.

"İlaçları nereye götürdün?" diyor Todd bu kez öfkeli bir şekilde.

Başkan önce ona sonra etrafındaki adamlara bakıp son olarak bana bakıyor.

"Beni asıl endişelendiren sendin," diyor. "Fakat güçlükle yürüyorsun, öyle değil mi?"

"Ona bakayım deme!" diye bağırıyor Todd ona iyice yaklaşarak. "O pis gözlerini *çek* üstünden."

Başkan yine gülümsüyor, gevşekçe bağlanmış elleri hâlâ önde. "Pekâlâ," diyor. "Söyleyeceğim."

Tekrar gülümseyerek herkese göz gezdiriyor.

"Yaktım," diyor Başkan. "Manklar üzücü bir şekilde aramızdan ayrıldıktan sonra artık ihtiyaç kalmadığından, tüm hapları, hapların yapımında kullanılan tüm bitkileri yakıp laboratuvarı da havaya uçurduktan sonra tüm bunların suçunu Yanıt'a attım."

Şaşkın bir sessizlik oluyor. Uzaktan ordunun KÜKREMEŞÖ duyuluyo, emirlere itaat ederek tepeye tırmanmaya devam ediyolar.

"*Yalancının* tekisin," diyor Ivan en sonunda öne doğru bir adım atarken, tüfeği hâlâ havada. "Hem de beceriksiz bi yalancı."

"Sesini duyamıyoz," diyor Todd. "Hepsini yakmış olamazsın."

"Ah ama Todd, oğlum," diyor Başkan başını iki yana sallayarak. "Ben şimdiye kadar hiç ilaç almadım."

Bir sessizlik daha. Adamların Seslerinde yükselen şüpheyi duyabiliyorum. Hatta birkaçı Başkan'ın gücü ve yapabileceklerini düşününce geri adım atıyor. Belki de *sahiden* Sesini kontrol edebiliyordur. Ve eğer bunu *yapabiliyosa...*

"Yalan söylüyor," diyorum Şifacı Coyle'un sözlerini anımsayarak. "O Yalanların Büyük Başkan'ı."

"Eh, en sonunda bana *Büyük Başkan* diyebildin," diyor Başkan.

Todd, Başkan'ı itiyor. "Neredeler, söyle."

Başkan geriye doğru birkaç adım sendeledikten sonra yeniden dengesini sağlıyor. Hepimize tek tek bakıyor. Herkesin Seslerinin yükseldiğini duyabiliyorum, en çok da Todd'unkinin, öfkeli ve çok yüksek.

"Ben yalan söylemem baylar," diyor Başkan. "Eğer gerekli disipline sahipseniz Ses kontrol edilebilir. Susturulabilir." Tekrar her birimize bakarken gülümsüyor. "Kullanılabilir."

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN dendiğini duyuyorum.

Fakat bunu söyleyen onun Sesi mi...

Yoksa Todd'unki mi anlayamıyorum.

"Bu kadar yeter!" diye bağırıyor Ivan.

"Biliyor musun Er Farrow," diyor Başkan, "bence de öyle."

Ve işte o an saldırıya geçiyor.

39

EN KÖTÜ DÜŞMANIN

[TODD]

İLK SES DARBESİNİN yanımdan geçtiğini hissediyorum, omzumun üstünden *vuujjjj* diye geçen yoğun bi kelime, ses ve resim dalgası direkt tüfekli adamları hedef alıyor. İrkilerek yere yatıyorum...

Çünkü adamlar ateş etmeye başlıyo...

Ve ben de tam önlerindeyim...

"Todd!" diye bağırdığını duyuyorum Viola'nın fakat tüfekler ateşleniyo ve yerde yuvarlanıyorum, dirseğimi çiziyorum ve hızla arkaya bakınca Onbaşı Koca Göbek'in Angharrad'ın önünde diz çökmüş, sırtını bize dönmüş, her iki eliyle başını sımsıkı tutmuş yere doğru bağırdığını görüyom, Viola ise ona bakarken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyo. Bir diğer nöbetçi sırtüstü düşmüş, parmakları gözlerinde, sanki onları söküp çıkarmaya çalışıyo gibi ve üçüncü nöbetçi baygın bi şekilde yüzüstü yatıyo. Diğer ikisiyse kente doğru koşmaya başlamış bile.

Başkan'dan çıkan Ses daha önce hiç görmediğim kadar yüksek ve kuvvetli.

Sorgu Dairesi'ndekinden *çok daha* yüksek.

Beş kişiyi bir anda etkileyecek kadar yüksek.

Yalnızca Ivan hâlâ ayakta, bir eli kulağında ve diğeriyle Başkan'a doğrultmaya çalıştığı tüfeğini tehlikeli bi şekilde sallayıp duruyo...

BAMM

Kurşun gözlerimin önünde yere saplanıp toz toprak kaldırıyo...

BAMM

Bi diğeri katedralin içindeki taşlardan sekiyo...

"IVAN!" diye bağırıyorum.

BAMM

"Ateş etmeyi kes! Bizi öldürceksin!"

BAMM

Kurşun hemen Angharrad'ın başının yamından geçiyo. Angharrad geriliyo ve Viola'nın şaşkın bir şekilde dizginlere sımsıkı tutunduğunu görüyom...

Ve sonra Başkan'ın öne ve öne ve öne doğru yürüdüğünü...

Gözleri saldırdığı adamların üzerinde...

Yanımdan geçiyo...

Ve ben doğru dürüst düşünmüyom bile...

Onu durdurmak için yerden fırlıyorum...

Ve o da bana dönüp Sesi üstüme yolluyo...

Dünya bir anda parlıyo, korkunç, acı verici bir parlaklık, sanki herkes ne kadar acı çektiğini görüp gülebiliyo ve **SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN** kurşun gibi üzerine geliyo, hayatınla ilgili kötü olan her şeyi ortaya çıkarıyo, hayatın boyunca yaptığın tüm kötülükleri, sana değersiz olduğunu söylüyo, pislik olduğunu, **HİÇBİ ŞEY** olduğunu, hayatının hiçbi amacı ya da anlamı olmadığını ve etrafına ördüğün duvarlarla birlikte kişiliğini de paramparça etmeni ve

ya ölmeni ya da hayatını bi hediye gibi sunmanı söylüyo, seni kurtarabilecek olan kişiye bi hediye, seni kontrol edebilecek, tüm bunları uzaklaştırabilecek, her şeyi iyi iyi iyi yapabilecek kişiye bir hediye...

Ancak Ses bile hareket eden bir gövdeyi durduramaz.

Tüm bunları hissediyorum ama hâlâ ona doğru koşuyorum ve ona vurup katedralin merdivenlerinden aşağı yuvarlıyorum.

Nefessiz kalınca homurtuya benzer bi ses çıkarıyor ve Ses bir an için kesiliyor. Onbaşı Koca Göbek bağırıp yere düşüyo, Ivan nefes almaya çalışıyo ve Viola, "Todd!" diye bağırıyo ve sonra boynuma bir el dolanıp başımı kaldırıyo ve Başkan gözlerimin içine bakıyo...

Ve bu kez etkisini tüm gücüyle hissediyorum.

"Tüfeği ver bana!" diye bağırıyor Başkan, diz çökmüş, elleri kulaklarında kıvranan Ivan'ın yanında ayakta duruyor fakat tüfek hâlâ ona dönük. "Ver şunu!"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, içlerinde toz ve kum var, bir an için nerede olduğumu düşünüyorum...

SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN

"Ver şu tüfeği asker!"

Başkan, Ivan'a bağırırken Sesiyle durmaksızın ona vuruyo ve Ivan yere çöküyo...

Ancak tüfek hâlâ ona dönük...

"Todd!"

Başımın yanında at bacakları görüyorum. Viola hâlâ Angharrad'ın üstünde. "Todd, uyan!" diye bağırıyor. Ona bakıyorum. "Tanrı'ya şükür!" diye bağırıyo ve yüzünde hayal kırıklığı. "Şu aptal ayaklarım! Lanet olası attan inemiyorum!"

"Ben iyiyim," diyom ama iyi olup olmadığımı bilmiyom ve doğrulmaya çalışınca başım dönüyo.

SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN

"Todd, neler oluyor?" diyor Viola ben ayağa kalkmak için dizginlerden birine tutunurken. "Ses duyuyorum ama..."

"Tüfek!" diye bağırıyor Başkan, Ivan'a yaklaşarak. "Şimdi!"

"Ona yardım etmeliyiz," diyorum...

Ancak en kuvvetli saldırı karşısında irkiliyorum...

Öyle bi Ses dalgası çıkıyo ki nerdeyse Başkan'la Ivan arasındaki havanın eğilip büküldüğü görülebiliyo...

Ve Ivan homurdanıp dilini ısırıyo...

Ağzından kan geliyo...

Sonra da bi çocuk gibi bağırıp yere devriliyo...

Tüfeğini de düşürüyo...

Hem de tam Başkan'ın eline.

Başkan tüfeği alıp horozunu çektikten sonra tek bi hareketle bize doğrultuyo. Ivan titreyerek yerde yatıyo.

"Ne oldu böyle?" diyor Viola, öyle öfkeli ki tüfek umrunda bile değil gibi.

Ellerimi havaya kaldırırken hâlâ dizginleri tutuyom.

"Sesini kullanabiliyo," diyorum bakışlarımı ondan ayırmadan. "Sesini bi silah gibi kullanabiliyo."

"Kesinlikle," diyor Başkan yeniden gülümseyerek.

"Tek duyduğum şey bağırışlardı," diyor Viola yerde yatan adamlara bakarak, hâlâ nefes alıyorlar ancak bayılmışlar. "Silah gibi derken ne kastediyorsun?"

"Gerçeği Viola," diye yanıtlıyor Başkan. "Hem de silahların en iyisi. Bir insana kendisiyle ilgili gerçekleri söylediğinde, işte," postalıyla Ivan'ı dürtüklüyo, "bunu kabullenmekte güçlük çekerler." Somurtuyor. "Ama bu şekilde kimseyi öldüremezsin." Başını kaldırıp yine bize bakıyor. "En azından şimdilik."

"Ama..." Viola buna inanmıyor. "Nasıl? Sen nasıl?.."

"İnandığım iki ilke vardır, sevgili kızım," diyor Başkan yavaşça bize doğru ilerleyerek. "Bunlardan ilki, eğer kendini kontrol edebilirsen başkalarını da kontrol edebileceğindir. İkincisiyse, eğer *bilgiyi* kontrol edebilirsen başkalarını kontrol edebileceğin." Gülümsüyor, gözleri ışıl ışıl. "Bu benim çok işime yarayan bir felsefe oldu."

Bay Hammar'ı düşünüyorum. Bay Collins'i de. Eski kasabamda Başkan'ın evinden geldiğini duyduğum tekdüze sesleri.

"Diğerlerine de öğrettin," diyorum. "Prentisstownlı erkeklere Seslerini nasıl kontrol edebileceklerini öğrettin."

"Değişken bir başarı oranıyla," diyor, "ama evet, subaylarımın hiçbiri ilaç kullanmadı. Neden kullansınlar ki? Bir ilaca bağımlı olmak zayıflıktır."

Artık neredeyse yanımızda. "Ben Daireyim ve Daire de Ben," diyorum.

"Evet, sen kesinlikle çok etkileyici bir başlangıç yapmıştın, öyle değil mi Todd? O kadınlara korkunç şeyler yaparken kendini kontrol edebilmiştin."

Sesim öfkeli. "*Kapa çeneni*," diyorum. "Ben sadece bana söylediklerini yapıyodum..."

"*Ben sadece emirleri uyguluyordum*," diye dalga geçiyor Başkan. "Zamanın başlangıcından bu yana alçakların sığınağı." İki metre ötemizde duruyor, tüfeği göğsüme doğrultmuş. "Kızın attan inmesine yardım et lütfen Todd."

"Ne?" diyorum.

"Sanırım sorun ayak bileklerindeydi. Yürümek için yardımına ihtiyacı olacak."

Dizginler hâlâ elimde. Aklımdan örtbas etmeye çalıştığım bir düşünce geçiyor.

Acemi oğlan? diyor Angharrad.

"Seni temin ederim Viola," diyor Başkan. "Eğer o güzel hayvanın üzerinde kaçmayı düşünüyorsan Todd'a tek bir kurşun sıkmaktan fazlasını yaparım." Dönüp bana bakıyor. "Bana çok acı verecek olsa da."

"Onu bırak," diyorum. "Ne istersen yaparım."

"Hımm, bunu daha önce nerede duymuştum acaba?" diyor. "İndir kızı."

Bir an için yine de Angharrad'a bir şaplak atsam mı diye düşünüyorum, Viola'nın kaçmasına yardımcı olsam mı, güvenli bi şekilde uzaklaşmasını sağlayabilir miyim...

"Hayır," diyor Viola ve attan inmek üzere hareketleniyo bile. "Hiç şansın yok. Seni bırakmıyorum."

Onu kollarından tutup aşağıya indiriyorum. Ayakta durmak için bana yaslanması gerekiyor.

"Harika," diyor Başkan. "Hadi şimdi içeri girip şu konuşmamızı yapalım."

"Önce bildiklerimle başlayalım."

Bizi o yuvarlak, renkli camları olan odaya getirdi, artık her iki tarafı da dışarıya açık ve o renkli pencere hâlâ yerinde ama artık molozlara bakıyo.

Kırık bir masayla iki sandalyenin bulunduğu ufak bi açıklığa bakıyo.

Viola ile benim oturduğumuz açıklığa.

"Örneğin," diyor Başkan, "Aaron'u öldürmediğini biliyorum Todd, erkek olmak için o son adımı hiç atmadığını, bıçağı saplayanın Viola olduğunu biliyorum."

Viola kolumu tutup sıkarak bilmesinin önemli olmadığını anlatmaya çalışıyor.

"Seni Viola'yla konuşman için serbest bıraktığımda onun sana Yanıt'ın okyanusta saklandığını söylediğini biliyorum."

Sesim öfke ve utanç içinde yükseliyor. Viola kolumu daha da sıkıyor.

"Lee adlı bir oğlanı Yanıt'ı uyarmak üzere gönderdiğini biliyorum." Kırık masaya yaslanıyor. "Ve tabii ki de saldırının tam yeri ve saatini biliyorum."

"Sen bi canavarsın," diyorum.

"Hayır," diyor Başkan. "Sadece bir liderim. Tüm düşüncelerini okuyabilen bir lider, kendinle, Viola'yla, benimle, bu kasabayla, sakladığını düşündüğün sırlarla ilgili tüm düşüncelerini, *her şeyi* okuyabiliyorum Todd. Söylediklerimi dinlemiyorsun." Tüfek hâlâ elinde, öylece bize bakıyor. "Sen daha ağzını açmadan ben Yanıt'ın bu sabahki saldırısıyla ilgili her şeyi biliyordum."

Oturduğum yerde doğruluyorum. "Ne?"

"Viola'yı sorgulamadan orduya toplanması için emir vermiştim."

Doğrulmaya başlıyorum. "Ona *boş yere mi* işkence ettin?"

"Otur," diyor Başkan ve ondan gelen alçak bir sesle birlikte dizlerimin bağının çözüldüğünü hissedip hemen oturuyorum. "Boş yere değil Todd. Artık *hiçbir şeyi* boş yere yapmadığımı bilecek kadar beni tanımış olmalısın."

Yaslandığı kırık masadan doğrulup hem yürüyüp hem konuşuyor.

"Benim için tamamen şeffafsın Todd. Burada, bu odadaki ilk buluşmamızdan şu ana dek. Her şeyi bildim. *Daima.*"

Viola'ya bakıyor. "Düşündüğümden daha dişli çıkan şu arkadaşının aksine."

Viola somurtuyor. Eğer Sesi olsa ona tokat atıyor olacağına eminim.

Aklıma bir şey geliyor...

"Deneme bile," diyor Başkan. "Henüz kendini o kadar geliştirmedin. Yüzbaşı Hammar bile bu konuda henüz ustalaşamadı. Sadece kendini kötü bir şekilde yaralamakla kalırsın." Yine bana bakıyor. "Ama *öğrenebilirsin* Todd. Epey ilerleyebilirsin, beni Prentisstown'dan bu yana takip eden embesillerden çok daha iyi olabilirsin. Zavallı Bay Collins'in değeri ancak bir uşak kadar ve Yüzbaşı Hammar sadece sıradan bir sadist, ama sen, Todd, *sen*," gözleri parlıyor, "sen ordular yönetebilirsin."

"Ben ordu falan yönetmek istemiyom," diyorum.

Gülümsüyor. "Başka şansın olmayabilir."

"Her zaman bir şans vardır," diyor Viola yanımdan.

"Ah, insanlar bunu söylemekten çok hoşlanır," diyor Başkan. "Kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar." Bana yaklaşıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Ama ben seni izliyordum Todd. Başka birini öldüremeyen oğlan. Sevgili Viola'sını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan oğlan. Yaptığı korkunç şeylerin hissettirdiği suçluluk duygusuyla tüm hislerini

kapamaya çalışan oğlan. Yine de işaretlediği kadınların yüzlerindeki her acıyı, her seğirmeyi hisseden oğlan."

Yüzüme doğru iyice eğiliyor. "Ruhunu kaybetmeyi reddeden oğlan."

Onu hissediyorum. Artık Sesimde, dört dönüyor, her şeyi alaşağı edip zihnimin içindeki odayı dağıtıyor. "Kötü şeyler yaptım," diyorum, böyle bir şey söylemeyi düşünmemiştim bile.

"Fakat bunlar için *acı çekiyorsun* Todd." Sesi çok daha yumuşak, neredeyse dokunaklı. "Sen kendinin en büyük düşmanısın, kendini benim yapabileceğimden bile çok daha fazla cezalandırıyorsun. Erkeklerin Sesi vardır ve bununla başa çıkabilmelerinin yolu kendilerini biraz olsun öldürmektir, ama sen, bunu istesen bile yapamıyorsun. Şimdiye dek tanıdığım her erkekten daha çok *hissediyorsun* Todd."

"Kapa çeneni," diyorum, başımı çevirmeye çalışıyor ama yapamıyorum.

"Ancak bu seni güçlü kılıyor Todd Hewitt. Bu hissiz ve bilgi keşmekeşi içindeki dünyada hissetme kabiliyeti çok nadir bulunan bir beceridir evlat."

Ellerimle kulaklarımı kapıyorum, ama yine de onu başımın içinde duyabiliyorum.

"Sen yenemediğimsin Todd. Düşmek bilmeyen. Elindeki kana rağmen masum kalabilen. Sesinde hâlâ bana Başkan diyen."

"Masum diilim!" diye bağırıyorum, kulaklarım hâlâ kapalı.

"Yanımda liderlik yapabilirdin. İkinci adamım olabilirdin. Ve Sesini kontrol etmeyi öğrendiğinde *beni* bile alt edecek gücü bulabilirdin."

Ve sonra kelimeler tüm vücudumda yankılanıyo.

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

"Kes şunu!" diye bağırdığını duyuyorum Viola'nın, ama sesi kilometrelerce uzaktan geliyor.

Başkan elini omzuma koyuyor. "Oğlum olabilirdin, Todd Hewitt," diyor. "Gerçek ve tek vârisim. Ben hep böyle bir..."

"Baba?" diye bir ses duyuyoruz, sisi delip geçen bir kurşun gibi.

Başımın içinde yankılanan Ses kesiliyor, Başkan aniden geriye doğru bi adım atıyo, bir an için yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum.

Davy arkamızda, bir elinde tüfek var. Kapan'ı basamaklardan çıkarmış ve moloz yığınlarının üzerinden üçümüze bakıyor. "Neler oluyor? Yerde yatan adamlar da kim?"

"Burada ne arıyorsun?" diye çıkışıyor Başkan asık bir suratla. "Savaş kazanıldı mı ki?"

"Hayır baba," diyor Davy moloz yığınlarının üzerinden bize doğru gelerek. "Bu bir oyundu." Sandalyemin yanında duruyor. "Hey, Todd," diyor başını sallayıp beni selamlayarak. Viola'ya bakıyor ama onunla göz göze gelemiyor.

"*Ne* oyunu?" diye soruyor Başkan, ancak şimdiden sinirlenmiş gibi görünüyor.

"Yanıt tepeden falan gelmiyo," diyor Davy. "Ormanın derinliklerine kadar gittik ama hiçbi işaret yoktu, hiçbi şey."

Viola'nın soluğunun kesildiğini duyuyorum, gizlemeye çalışsa da keyifli bir şaşkınlık yaşıyor.

Başkan ona bakıyor, bakışları sert, yüzü düşünceli mi düşünceli.

Ve tüfeğini ona doğrultuyor.

"Bize anlatmak istediğin bir şey var mı Viola?"

40

HİÇBİR ŞEY DEĞİŞMİYOR, HER ŞEY DEĞİŞİYOR

[VIOLA]

TODD SANDALYESİNDEN KALKIP Başkan'la benim arama geçiyor bile, Sesi öyle yüksek ve öfkeli ki Başkan bir adım geriliyor.

"İçindeki gücü görüyor musun evlat?" diyor. "İşte onun sorgusunu bu yüzden izledin. Acı çekmek seni *güçlü* kılıyor. Bunu nazıl dizginleyeceğini öğreteceğim ve birlikte..."

"Ona zarar verirsen," diyor Todd tane tane konuşarak, "seni parça parça ederim."

Başkan gülümsüyor. "Sana inanıyorum." Tüfeği kaldırıyor. "Yine de."

"Todd," diyorum.

Bana dönüyor. "İşte böyle kazanıyor. Bizi birbirimize karşı kullanarak. Tıpkı söylediğin gibi. Ama artık burada bitiyor..."

"Todd..." ayağa kalkmaya çalışıyorum fakat şu aptal ayak bileklerim ağırlığımı taşıyamıyor ve sendeliyorum. Todd bana uzanıyor...

Davy beni kolumdan yakalayıp düşmeme engel olduktan sonra sandalyeye oturtuyor. Benimle göz göze gelmiyor.

Todd'la da. Hatta babasıyla da. Beni bırakıp bir adım gerilerken Sesi utanç içinde parlıyor.

"Teşekkürler David," diyor Başkan şaşkınlığını gizleyemiyor. "Şimdi," diyor tekrar bana dönerek, "Yanıt'ın asıl saldırı planı hakkında beni bilgilendirebilir misin?"

"Ona hiçbi şey söyleme," diyor Todd.

"*Hiçbir* şey bilmiyorum," diyorum. "Lee onlara ulaşmış..."

"Yeterince vakit yoktu ve sen de bunu biliyorsun," diyor Başkan. "Olanlar gayet açık değil mi Viola? Senin Şifacı bir kez daha seni yarı yolda bıraktı. Eğer bomba planlandığı şekilde patlamış olsaydı yanlış bilgiye sahip olup olmadığın fark etmezdi, çünkü seninle birlikte *benim* de ölmüş olmamı umuyordu. Ancak eğer yakalanırsan, eh, yapacak bir şey yok. En iyi yalancı söylediği yalanın gerçek olduğuna inanandır."

Bunun üzerine bir şey demiyorum çünkü bu yalnızca Lee'nin kulak misafiri olduğu bir şeyse nasıl olur da beni yanlış yönlendirmiş olabilir ki...

Ama sonra düşünüyorum...

Buna kulak misafiri olmasını *istemiş* olmalı

Bana söylemeden duramayacağını *biliyordu.*

"Planı harika bir şekilde işledi, öyle değil mi Viola?" Batan güneşin gölgesi Başkan'ın yüzüne vurup onu karanlığa gömüyor. "Oyun üstüne oyun, yalan üstüne yalan. Seninle tam da istediği gibi oynadı, öyle değil mi?"

Öfke içinde ona bakıyorum. "Seni yenecek," diyorum. "O da senin kadar acımasız."

Gülümsüyor. "Ah, *çok daha fazla,* bana kalırsa."

"Baba?" diyor Davy.

Başkan şaşırıyor, oğlunun orada olduğunu unutmuş gibi. "Evet David?"

"Şey, peki ya *ordu?*" Davy'nin Sesi şaşkınlık ve çaresizlik içinde, babasının yaptıklarından bir anlam çıkarmaya çalışıyor fakat pek başarılı olamıyor. "Şimdi ne yapçaz? Nereye gitçez? Yüzbaşı Hammar emirlerini bekliyo."

Yeni Prentisstown'ın korku dolu KÜKREMESİ dört bir yanımızda evlerden sızıyor, fakat buna rağmen pencerelerde kimsecikler yok ve dağ geçidi olan tepeden orduya ait daha karanlık, daha kötücül bir çınlama geliyor. Tepenin üzerinde hâlâ görülebiliyorlar, birbirlerinin üzerinden kayan böceklere benziyorlar.

Ve biz burada oturuyoruz, Başkan ve oğluyla birlikte, katedralin yıkıntıları arasında, gezegendeki tek insanlar bizmişiz gibi oturuyoruz.

Başkan yine bana dönüyor. "Evet Viola, söyle. Şimdi ne yapmalıyız?"

"Devrilmelisin," diyorum gözümü kırpmadan ona bakarak. "Kaybetmelisin."

Bana doğru gülümsüyor. "Nereden geliyorlar Viola? Sen zeki bir kızsın. Bir şeyler duymuşsundur, asıl planlarına dair bir ipucu."

"Sana hiçbi şey söylemicek," diyor Todd.

"Söyleyemem," diyorum, *"çünkü bilmiyorum."*

Ve düşünüyorum da *sahiden* bilmiyorum.

Tabii eğer şu doğu yoluyla ilgili söyledikleri...

"Bekliyorum Viola." Başkan tüfeğini Todd'un başına doğrultuyor. "Onun hayatı pahasına."

"Baba?" diyor Davy, Sesi şaşkınlık içinde. "Ne yapıyorsun?"

"Boşver sen David. Atına bin. Birazdan Yüzbaşı Hammar'a iletmeni istediğim mesajı söyleyeceğim."

*"Silahı Todd'*a doğrultuyosun baba."

Todd dönüp ona bakıyor. Ben de öyle. Ve Başkan da.

"Onu vurmıcaksın," diyor Davy. "Vuramazsın." Davy'nin yanakları kıpkırmızı, yanıklarının rengi öyle koyulaşmış ki batan güneşe rağmen fark edilebiliyor. "Onun ikinci oğlun olduunu söylemiştin."

Davy Sesini gizlemeye çabalarken rahatsız edici bir sessizlik oluyor.

"Güçten ne kastettiğimi anlıyor musun Todd?" diyor Başkan. "Oğlumu nasıl etkilediğine bir baksana. Kendine bir takipçi bulmuşsun bile."

Davy bana bakıyor, gözlerimin içine. "Nerede olduklarını söyle." Sesi endişeli, işlerin gidişatı hiç hoşuna gitmiyor. "Hadi, söyle."

Todd'a bakıyorum.

O da Davy'nin tüfeğine bakıyor.

"Evet, Viola, söylesene, neden söylemiyorsun?" diyor Başkan. "En iyi tahminin. Batıdan mı geliyorlar?" Şelalelere doğru bakıyor, ufuktaki en yüksek yere, zikzaklar çizerek tepeden aşağıya inen yolun gerisinde, güneşin kaybolmak üzere olduğu noktaya, bir kez aşağıya inip hiç yukarı çıkamadığım tepeye. Sonra dönüyor. "Ya da belki de kuzeyden, tabii bu durumda bir şekilde nehri aşmaları gerekir? Ya da doğudaki tepelerin birinden? Evet, hatta belki de şu senin Şifacı'nın kuleyi havaya uçurup halkınla iletişim kurma şansını ortadan kaldırdığı tepeden."

Yine dişlerimi sıkıyorum.

"Tüm bunlardan sonra hâlâ ona sadık mısın?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Asker gönderebiliriz baba," diyor Davy. "Farklı bölgelere. Bir yerden gelecekler sonuçta."

Başkan bir süre bekliyor, bize bakıyor. En sonunda Davy'ye dönüp şöyle diyor, "Git de Yüzbaşı Hammar'a..."

Sözü uzaktan gelen bir BOMM sesiyle kesiliyor.

"Bu doğudan geliyor," diyor Davy, o yönde katedralin duvarı olmasına rağmen hepimiz dönüp bakıyoruz.

Gerçekten doğudan geliyor.

Hatta bana tam olarak söylediği yol bu.

Gerçeğin yalan olduğunu ve yalanın gerçek olduğunu düşünmemi sağladı.

Eğer tüm bunlardan sağ salim kurtulursam konuşmamız gerekecek, o ve ben.

"Sorgu Dairesi," diyor Başkan. "Elbette. Başka neresi..."

Tekrar durup başını eğerek dinliyor. Ondan birkaç saniye sonra duyuyoruz. Arka taraftan, buraya geldiğimiz yoldan katedrale doğru koşan birinin Sesi; katedralin yan tarafından dolanarak öne geçip nefes nefese yanımıza geliyor.

Bu o kızıl saçlı nöbetçi, hani şu kaçan. Binanın yıkıntıları arasına girerken kiminle karşılaştığının farkında bile değil. "Geliyorlar!" diye bağırıyor. "Yanıt geliyor!"

Başkan'dan bir Ses patlaması geliyor ve Kızıl Saçlı sırtüstü yere yuvarlanıyor. "Sakin ol asker," diyor Başkan sinsi bir ses tonuyla. "Doğru dürüst anlat."

Nöbetçi nefes nefese, soluk alıp verişini kontrol edemiyor. "Sorgu Dairesi'ni ele geçirdiler." Başını kaldırıp Başkan'a bakınca göz göze geliyorlar. "Bütün nöbetçileri öldürdüler."

"Elbette ki," diyor Başkan bakışlarını kızıl saçlının gözlerinden ayırmadan. "Kaç kişiler?"

"İki yüz." Kızıl Saçlı artık gözünü bile kırpmıyor. "Ama tutukluları serbest bırakıyorlar."

"Silahları?" diye soruyor Başkan.

"Tüfekler. Güdümlüler. Bomba atarlar. At arabalarının üzerinde de kuşatma silahları var."

"Savaş nasıl gidiyor?"

"Çok sert savaşıyorlar"

Başkan kaşını kaldırıyor, bakışları hâlâ onun üzerinde.

"Çok sert savaşıyorlar, *efendim,*" diyor Başkan hâlâ gözlerini kırpmadan, sanki denese de bakışlarını Başkan'dan çeviremeyecekmiş gibi görünüyor. Uzaktan bir *BOMM* sesi daha geliyor ve Başkan dışında herkes irkiliyor. "Savaş için geliyorlar efendim," diyor asker.

Başkan bakışlarını çekmiyor. "O halde sen de onları durdurmaya çalışıyor olmalısın, öyle değil mi?"

"Efendim?"

"Tüfeğini alıp Yanıt'ın kasabanı yerle bir etmesine engel olmaya çalışmalısın."

Askerin aklı karışıyor ama hâlâ gözünü kırpmıyor. "Ben..."

"Sen ön saflarda olmalısın asker. Bu en zorlu anımız."

"Bu en zorlu anımız," diye mırıldanıyor asker dediklerini duymuyormuş gibi.

"Baba?" diyor Davy fakat Başkan onu duymazdan geliyor.

"Ne bekliyorsun asker?" diyor Başkan. "Savaş zamanı."

"Savaş zamanı," diyor nöbetçi.

Başkan, "Hadi!" diye aniden kükreyince kızıl saçlı nöbetçi apar topar yol boyunca Yanıt'a doğru koşmaya başlıyor, Yanıt'tan kaçtığı hızla onlara doğru geri gidiyor.

Şaşkın bir sessizlik içinde gözden kayboluşunu izliyoruz.

Başkan, Todd'un ona ağzı açık bir şekilde baktığını görüyor. "Evet sevgili evlat, bu konuda da çok daha iyi olacaksın."

"Onu öldürmüş kadar oldun," diyorum. "Her ne yaptıysan..."

"Yaptığım, görevinin farkına varmasını sağlamaktı," diyor Başkan. "Ne azı ne fazlası. Şimdi, her ne kadar bu tartışma çok *büyüleyici* olsa da sonra devam etmek zorunda kalacağız. Korkarım Davy'nin ikinizi birden bağlamasını istemek durumundayım."

"Baba?" diyor Davy bir kez daha, şaşkın bir şekilde.

Başkan ona bakıyor. "Sonra Yüzbaşı Hammar'a gidip ona olabildiğince hızlı bir şekilde orduyu tepeden aşağı indirmesini söyleyeceksin." Başkan ordunun mevzilendiği tepelere doğru bakıyor. "Buna bir son vermenin vakti geldi."

"Onu bağlayamam baba. Bu *Todd."*

Başkan ona bakmıyor. "Yeter David. Sana bir emir verdiğimde..."

Bomm!

Duruyor ve hepimiz yukarı bakıyoruz.

Çünkü bu kez farklı, çok daha farklı bir ses. Belli belirsiz bir şşşşş sesi duyuyoruz ve hemen ardından gitgide artan bir gümbürtü gökyüzünü kaplıyor.

Todd şaşkın bir şekilde bana bakıyor.

Sadece omuz silkiyorum. "Daha önce duyduğum bir şey değil."

Gümbürtü giderek yükseliyor, kararmakta olan gökyüzünü titretiyor.

"Bu bomba sesine benzemiyo," diyor Davy.

Başkan bana bakıyor. "Viola, söylemek istediğin..."

Durup başını çeviriyor.

Ve hepimiz farkına varıyoruz...

Ses doğudan gelmiyor.

"Şurada," diye işaret ediyor Davy, tüfeğini şelalenin üstündeki, batan güneşin kızıla boyadığı gökyüzüne doğrultarak.

Başkan tekrar bana bakıyor. "Bu basit bir güdümlü için çok gürültülü." Yüzü kasılıyor. "Roketleri mi var?" Bana doğru öyle büyük bir adım atıyor ki neredeyse üzerime çıkacak. *"Roket mi yaptılar?"*

"Geri bas!" diye bağırıyor Todd bir kez daha aramıza girmeye çalışarak.

"Bunun ne olduğunu öğreneceğim Viola!" diyor Başkan. "Sen söyleyeceksin!"

"Ne olduğunu *bilmiyorum,"* diyorum.

Todd bağırıp tehditler savurmaya devam ediyor. "Onun *kılına* zarar verirsen..."

"Ses yükseliyor!" diye bağırıyor Davy elleriyle kulaklarını kapayarak. Hepimiz dönüp batıdaki ufka bakıyoruz, bir nokta gitgide yükseliyor, batan güneşin parlaklığı arasında bir görünüp bir kaybolurken yaklaştıkça büyüyor.

Kente doğru yaklaşıyor.

"Viola!" diye bağırıyor Başkan sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından ve aynı zamanda da Ses gönderiyor, fakat erkeklerin hissettiği her neyse ben onu hissetmiyorum.

"BİLMİYORUM!" diye bağırıyorum.

Ve sonra gözlerini ondan ayırmayan Davy konuşuyor, "Bu bir gemi."

41

DAVY PRENTISS'İN ANI

[TODD]

BU BİR GEMİ.

Str'olası bi *gemi*.

"Seninkiler," diyorum Viola'ya.

Fakat başını sallıyo, hayır demek için diil, sadece şelalenin üzerinde yükselen gemiye bakıyo.

"Yerleşimci gemisi için çok küçük," diyor Davy.

"Ve çok erken," diyor Başkan buradan vurabilecekmiş gibi tüfeğini gemiye doğrultarak. "En azından iki ayları daha var."

Ancak Viola hâlâ tüm bu konuşulanları duymuyomuş gibi bakıyo, yüzünde beliren umut öyle acı verici ki bakmak bile bana acı veriyo. "Bir gözcü," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim şekilde. "Bir gözcü daha. Beni aramak için gönderilmiş olmalı."

Gemiye dönüyorum.

Şelaleyi geçip nehrin üzerinde süzülüyor.

Gözcü gemisi, tıpkı aylar hatta birkaç ömür önce bataklığa düşerek ailesinin ölümüne, onun da bu gezegende kalmasına neden olan gemi gibi. Yine de bi ev kadar büyük gözüküyo, küt kanatlarıysa o kadar kısa ki sanki onu havada tutmaya yetmicekmiş hissi veriyor. Kuyruğundan alevler çıkıyor ve

yüzlerce metre aşağıdaki nehri bi yol gibi kullanarak nehre doğru alçalıyo, alçalıyo, alçalıyo.

Yaklaşmasını izliyoruz.

"David," diyor Başkan gözlerini gemiden ayırmadan, "atımı getir."

Davy de gökyüzüne bakıyo, Sesi şaşkınlık ve merak içinde açılıyo.

Ve neler hissettiğini tam olarak biliyorum.

Yeni Dünya'da kuşlar dışında hiçbi şey uçmaz. Yolda giden makinelerimiz vardır, füzyon bisikleti, bikaç füzyon arabası fakat genelde sadece at, öküz ve at arabalarıyla kendi ayaklarımızı kullanırız.

Kanadımız yoktur.

Gemi nehir boyunca alçalıyo, katedrale yaklaşıp neredeyse tam üstümüzden geçiveriyo, öyle yakın ki altındaki ışıklar bile görünüyo ve egzozu ısıdan dolayı parlıyo. Üstümüzden geçip nehre doğru alçalıyo.

Yanıt'a doğru.

"*David*!" diye bağırıyo Başkan.

"Kalkmama yardım et," diye fısıldıyor Viola. "Onlara gitmeliyim. Gitmem şart."

Ve bakışları çılgına dönmüş, derin derin soluk alıp veriyo ve bana öyle sert bi şekilde bakıyo ki neredeyse bakışlarını hissedebiliyorum.

"Ah, kalkmana yardım edecek," diyor Başkan silahı işaret ederek. "Çünkü benimle geliyorsun."

"*Ne*?" diyor Viola.

"Onlar *senin* insanların Viola," diyor Başkan. "Nerede olduğunu merak edeceklerdir. Seni onlara ben götürebilirim." Bana bakıyor. "Ya da onlara üzülerek kazada öldüğünü söyleyebilirim. Hangisini tercih edersin?"

"Seninle gitmiyorum," diyor Viola. "Sen bir yalancısın ve bir katil..."

Başkan sözünü kesiyor. "David, ben Viola'yı gemisine götürürken sen de Todd'un başında nöbet tutacaksın." Viola'ya dönüyor. "İşbirliği yapmadığında oğlumun silahına davranma hevesini biliyor olmalısın."

Viola öfkeyle Davy'ye bakıyo. Ben de Davy'ye bakıyom, elinde tüfeği orada öylece durmuş bi bana bi babasına bakıyo.

Sesi gümbür gümbür.

Sesinde açıkça beni vurmasının mümkün *olmadığını* söylüyo.

"Baba?" diyor.

"Bu kadar yeter David," diyerek suratını asıyo Başkan bi yandan Davy ile göz göze gelmeye çalışırken...

Ve bunu başarırken.

"Dediğimi yapacaksın," diyor oğluna. "Todd'u bizi zahmetten kurtararak yanında getirdiği iple bağlayıp başında nöbet tutacaksın ve yeni gelen misafirlerimizle birlikte geri döndüğümde her şey huzurlu ve mutlu olacak. Yeni dünya başlayacak."

"Yeni dünya," diye mırıldanıyo Davy, bakışları donuk, tıpkı o kızıl saçlı asker gibi, sorular ve şüpheler Sesinden uzaklaştırılıyo.

Bir başkasının iradesine boyun eğerken.

Aklıma bi şey geliyo.

Beni affet Davy.

"Seninle bu şekilde konuşmasına izin mi verceksin Davy?"

Gözlerini kırpıyo. "Ne?"

Bakışlarını babasından kaçırıyo.

"Bana ve Viola'ya silah doğrultmasına izin mi verceksin?"

"Todd," diye uyarıyo Başkan.

"Duyduğunu söylediğin onca Ses," diyorum Başkan'a ama gözlerim Davy'nin üstünde, gözlerinin içine bakıyorum. "*Her şeyi* bildiğini söylüyosun ama daha kendi oğlunu doğru dürüst tanımıyosun di mi?"

"David," diyor Başkan.

Fakat artık Davy'nin dikkatini *çekiyorum*.

"Yine istediğinin olmasına izin mi verceksin?" diyorum ona. "Hiçbi ödül vermeden sana patronluk taslamasına izin mi verceksin?"

Davy gergin bi şekilde bana bakarken bi yandan da babasının beynine doldurduğu onca şeyden kurtulmaya çalışıyo.

"Bu gemi her şeyi değiştiriyo Davy," diyorum. "Yepyeni insanlar. Koca bi kent için, bu kokuşmuş yeri daha iyi bi hale getirmek için uğraşmaya değer."

"*David*," diyor Başkan. Bir Ses çakması oluyor ve Davy irkiliyor.

"Kes şunu baba," diyor.

"O gemiye ilk önce kimin ulaşmasını istiyosun Davy?" diyorum. "Yardım almak için benle Viola'nın mı? Yoksa o yeni gelenleri de yönetmesi için babanın mı?"

"*Kapa* çeneni!" diyor Başkan. "Silahın kimde olduğunu unuttun mu?"

"Davy'de de var," diyorum.

Herkes Davy'nin de elinde bi silah olduğunu hatırlarken kısa bi duraksama oluyor.

Başkan'dan gelen yeni bir Ses çakmasıyla birlikte Davy tekrar irkiliyor. "Lanet olsun *baba*, şu str'olası şeyi kessene!"

Ama bunu söylerken babasına bakıyor.

Ve babası yine onunla göz göze geliyor.

"Todd'u bağla ve atımı getir David," diyor Başkan gözlerini kaçırmadan.

"Baba?" diyor Davy, sesi alçalıveriyor.

"Atım," diyor Başkan. "Dışarıda."

"Aralarına gir," diye fısıldıyor Viola. "Göz temasını engelle!"

Hareket ediyorum ama Başkan gözlerini Davy'den ayırmadan silahı Viola'ya doğrultuyo. "Kımıldama Todd."

Duruyorum.

"Atımı getir evlat," diyor Başkan, "gidip yeni yerleşimcileri birlikte karşılayalım." Oğluna gülümsüyor. "Benim prensim olursun."

"Bunu daha önce de söyledi," diyorum Davy'ye. "Ama sana diil."

"Seni kontrol ediyor," diye bağırıyor Viola. "Sesini kullanarak seni..."

"Lütfen Viola'ya sessiz olmasını söyle," diyor Başkan.

"Sessiz ol Viola," diyor Davy yumuşak bir ses tonuyla, gözlerini hiç kırpmadan.

"*Davy!*" diye bağırıyorum.

"Sadece seni kontrol etmeye çalışıyor David," diyor Başkan. "Tıpkı en başından beri olduğu gibi."

"*Ne?*" diyorum.

"En başından beri," diye mırıldamyo Davy.

"Senin terfi etmeni kimin engellediğini sanıyorsun?" diyor Başkan ve bunu direkt Davy'nin beynine söylüyor. "Yanlış yaptığın her şeyi bana kimin söylediğini sanıyorsun?"

"Todd?" diyor Davy güçsüzce.

"*Yalan* söylüyo," diyorum. "Bana bak!"

Ancak Davy'nin üzerindeki yük çok fazla. Hiç hareket etmeden öylece babasına bakıyo.

Başkan derin derin iç geçiriyo. "Bunu benim yapmam gerekecek."

Öne doğru ilerleyip tüfeğiyle gerilememizi işaret ediyo. Viola'yı kolundan yakalayıp ayağa kaldırıyo. Viola ayak bileklerinin acısıyla çığlık atıyor. Otomatikman yardım etmek üzere öne çıkıyorum, ama Viola'yı itekleyip önüne alarak tüfeğini sırtına dayıyor.

Bağırmak, tehdit etmek, onu lanetlemek için ağzımı açıyorum...

Sessizliği bozan Davy oluyor.

"İniyor," diyor usulca.

Hepimiz doğuya bakıyoruz. Gemi yavaşça bir daire çizip kasabanın doğusundaki alçak bir tepenin etrafında dönüyor...

Belki de bir zamanlar kulenin bulunduğu tepedir bu...

Bir kez daha dönüp ağaçların üstünde havada asılı bekliyor...

Sonra yavaş yavaş alçalarak gözden kayboluyo...

Davy'ye dönüyom, bakışları bulanık ve allak bullak...

Ancak artık babasına bakmıyo...

Gemiye bakıyo...

Ve sonra başını çevirip bana bakıyo...

"Todd?" diyor yeni uyanıyormuş gibi...

Ve tüfeği orada, öylece elinden sarkıyo...

Ve bir kez daha...
Beni affet.

Öne atılıp elinden alıveriyorum. Karşı koymuyo bile, sadece bırakıveriyo, parmaklarımm arasına bırakınca tüfeği kaldırıp horozunu çekerek Başkan'a doğrultuyorum.

Gülümsüyor, kendi tüfeği hâlâ Viola'nın sırtında.

"Demek yüzleşiyoruz öyle mi?" diyor otuz iki dişini göstererek.

"Bırak onu," diyorum.

"Lütfen silahını Todd'dan geri al David," diyor Başkan fakat bana bakmaya, elimdeki silahı izlemeye devam etmesi gerekiyo.

"Bunu yapayım deme Davy."

"Kes şunu!" diye bağırıyo Davy, Sesi yükseliyo. Başını ellerinin arasına aldığını hissediyorum. "İkiniz de şu *str'olası* şeyi keser misiniz?"

Fakat Başkan hâlâ bana bakıyor, ben de Başkan'a.

Geminin inerken çıkardığı ses kasabanın üzerinde yankılanıyor, tepeden aşağı inen ordunun Sesini, Yanıt'ın uzaklarda bir yerlerde çıkardığı *bom* seslerini ve tüm geleceklerinin buna, şu ana, şu saniyeye, benim ve Başkan'ın silahlarına bağlı olduğunu bilmeyen Yeni Prentisstown sakinlerinin dehşete kapılmış, gizlenmeye çalışan KÜKREMELERİNİ bastırıyo.

"Bırak onu," diyorum.

"Sanmıyorum Todd." Ondan gümbürütüyü andıran bi Ses geliyo.

"Parmaklarım tetikte," diyorum. "Sesinle bana saldırmaya kalkarsan ölürsün."

Başkan gülümsüyor. "Adilce," diyor. "Fakat kendine şu soruyu sorman gerekiyor sevgili dostum Todd, eğer o tetiği çekmeye karar verirsen ben de kendi tetiğimi çekmeden önce davranabilir misin? Beni öldürmek sevgili Viola'nın da ölümüne mi sebep olur?" Başını eğiyor. "Bununla yaşayabilir misin?"

"Sen ölmüş olursun ama," diyorum.

"O da öyle."

"Yap şunu Todd," diyor Viola. "Kazanmasına izin verme."

"Bu da mümkün diil," diyorum.

"Öz babana silah doğrultmasına izin mi vereceksin David?" diye soruyor Başkan.

Ama hâlâ bana bakıyor.

"Zaman değişiyor Davy," diyorum bakışlarımı Başkan'dan ayırmadan. "Şu anda her şeyin nası olacağına karar vermemiz gerekiyo. Buna sen de dahilsin."

"Neden böyle olmak zorunda?" diye soruyor Davy. "Hep birlikte gidebiliriz. Ata binip hep beraber gidebiliriz ve..."

"Hayır David," diyor Başkan. "Hayır, bu kesinlikle olamaz."

"Silahı indir," diyorum. "Silahı indir ve tüm bunlara bi son ver."

Başkanın gözleri parlıyor ve neler olacağını anlıyorum...

"Kes şunu," diyorum hızlı hızlı göz kırpıp omzunun üstünden arkaya bakarak.

"Kazanamazsın," diyor Başkan ve beynimin içinde sesini iki kez, üç kez, yüzlerce kez duyuyorum. "Hem beni vurup hem de Viola'nın hayatını garanti altına alamazsın Todd. Bu riski alamayacağını hepimiz biliyoruz."

Öne doğru bir adım atıp Viola'yı da ittiriyor. Viola ayak bileklerinin acısıyla inliyor.

Fakat ben de farkında olmadan geriye doğru bir adım atıyorum.

"Gözlerinin içine bakma," diyor Viola.

"Deniyorum," diyorum ancak konuşma sesi bile içime işlemeye başlıyo.

"Bu bir kayıp değil Todd," diyor Başkan, sesi öyle yüksek ki sanki beynimin titrediğini hissediyorum. "Senin ölmeni istemiyorum, en az kendi ölümümü istemediğim kadar. Daha önce söylediğim her şey doğruydu. Yanımda olmanı istiyorum. O gemiden çıkacak insanlarla birlikte burada kuracağımız geleceğin bir parçası olmanı istiyorum."

"*Kapa* çeneni," diyorum.

Fakat hâlâ öne doğru ilerliyor.

Ben de geriliyorum.

Davy'nin arkasına geçene kadar.

"Ben de Viola'ya zarar gelmesini istemiyorum," diyor Başkan. "Bunca zamandır ikinize de bir gelecek vaat ettim. Bu sözüm hâlâ geçerli."

Ona direkt bakmasam da sesi başımın içinde çınlıyo, onu ağırlaştırıp sadece...

"Onu dinleme!" diye bağırıyo Viola. "O bir yalancı."

"Todd," diyor Başkan. "Seni oğlum gibi görüyorum. Gerçekten öyle."

Ve Davy bana dönüyo, Sesi ümit dolu ve şöyle diyo, "Hadi Todd, duymadın mı?"

Ve Ses, bana uzanıyo, şevkle endişe, el ve parmaklar gibi bana uzanıyo, bana *yalvarıyo*, silahı bırakmam için, bırakıp her şeyi yoluna koymam ve tüm bunlara bi son vermem için...

Ve şöyle diyo, "Kardeş olabiliriz..." Ve bakışlarımı Davy'ye çeviriyorum.

Ve gözlerinin içinde kendimi görüyorum, Sesinde de öyle, Başkan'ı babam olarak, Davy'yi erkek kardeşim, Viola'yı ise kız kardeşimiz olarak görüyorum...

Davy'nin dudaklarına yayılan o ümit dolu gülümsemeyi görüyorum...

Ve üçüncü kez söylemeliyim...

Beni affet.

Tüfeği Davy'ye doğrultuyorum.

Başkan'a, "Bırak onu," derken Davy'nin yüzüne bakamıyorum.

"Todd?" diyor Davy alnını kırıştırarak.

"Bırak diyorum!" diye bağırıyorum.

"Yoksa ne yaparsın Todd?" diye dalga geçiyor Başkan. "Onu mu vurursun?"

Davy'nin Sesi soru işaretleri, şaşkınlık ve dehşetle dolu...

İçinde bir ihanet yükseliyor...

"Cevap ver Todd," diyor Başkan. "Yoksa *ne* yaparsın?"

"Todd?" diyor Davy bir kez daha, bu kez daha alçak bir sesle.

"Yoksa Davy'yi vururum," diyorum. "Oğlunu vururum."

Davy'nin Sesi hayal kırıklığı dolu, öyle yoğun ki duygular üzerinden çamur gibi akıyo. Sesinde hiç öfke duymuyom ki bu da işleri daha da kötü yapıyo. Üstüme atlamayı, bana yumruk atmayı ya da silahı almaya çalışmayı düşünmüyo bile.

Sesindeki tek şey benim ona silah doğrultmuş halim.

Hayattaki tek dostu ona silah doğrultuyo.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Ama duymuş gibi görünmüyo.

"Sana kitabını verdim," diyo. "Sana kitabını geri verdim."

"Viola'yı bırak!" diye bağırıyorum gözlerimi Davy'den çekerek, kendime sinirlendiğim için sesim yükseliyo. "Yoksa Tanrı şahidim olsun..."

"Hadi o zaman," diyor Başkan. "Vur onu."

Davy, Başkan'a bakıyo. "Baba?"

"Bir oğul olarak pek bir işe yaramıyordu zaten," diyor Başkan tüfeğiyle Viola'yı iteklerken. "Onu neden ön saflara gönderdim sanıyorsun? En azından bir *kahraman* gibi ölmesini umuyordum."

Viola'nın yüzünde acı dolu bi ifade beliriyo ama bunun nedeni ayak bilekleri değil.

"Sesini kontrol etmekte hiçbir zaman ustalaşamadı," diye devam ediyor Başkan, Davy'ye bakarak; onunsa Sesi...

Sesinin neye benzediğini söyleyemem.

"Üstesinden gelemediği emirlerle asla başa çıkamadı. Seni yakalayamadı. Viola'nın icabına bakamadı. Sadece senin etkinle biraz iyileşme gösterdi Todd."

"Baba..." diyo Davy.

Ama babası onu duymazdan geliyo.

"Benim istediğim oğul *sensin* Todd. Daima sendin. Boşuna yer kaplayan bu çocuk *değil*."

Ve Davy'nin Sesi...

Ah, Tanrım, Davy'nin Sesi...

Sesini duymamak için, "BIRAK ONU!" diye bağırıyorum. "Onu vururum, bunu yaparım!"

"Yapmazsın," diyor Başkan yeniden gülümseyerek. "Senin bir katil olmadığını herkes biliyor Todd."

Viola'yı tekrar itekliyo...

O da acıyla bağırıyo...

Viola, diye düşünüyorum...

Viola...

Dişlerimi sıkıp tüfeği kaldırıyorum...

Horozu çekiyorum...

Ve bu söylediğim şey doğru...

"Onu kurtarmak için öldürürüm," diyorum.

Başkan duruyo. Bi bana bi Davy'ye sonra yine bana bakıyo.

"Baba?" diyo Davy. Yüzü allak bullak.

Başkan bana bakıp Sesimi okuyo.

"Bunu yaparsın, öyle değil mi?" diyor neredeyse kendi kendine. "Onu öldürürsün. Kız için."

"Bırak onu," diyorum yeniden. "*Hemen.*"

Başkan ciddi olduğumu, bunu gerçekten yapacağımı anlayınca bi bana bi Davy'ye bakmaya devam ediyo.

"Sadece silahı bırak!" diye kükrüyorum Davy'ye bakmadan, onun Sesini dinlemeden. "*Her şey bitti!*"

Başkan derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyor.

"Pekâlâ Todd," diyor. "Nasıl istersen."

Viola'dan uzaklaşıyor.

Omuzlarım gevşiyor.

Ve ateş ediyor.

42

SON OYUN

[VIOLA]

"TODD!" diye bağırıyorum, tüfeğin sesi kulaklarımda çınlıyor, o hariç her şey siliniyor, tüm dünya aklımda dört dönen sorulara indirgeniyor, acaba iyi mi, acaba vuruldu mu, acaba...

Ama vurulan o değil...

O hâlâ silahını doğrultuyor...

Ateşlenmemiş olan silahını...

Davy'nin yanında ayakta duruyor...

Davy dizlerinin üzerine çöküyor...

Dizleri yerdeki moloz yığınına çarpınca iki küçük toz bulutu yükseliyor...

"Baba?" diyor, yalvaran bir ses tonuyla, bir kedi yavrusu gibi...

Ve sonra öksürüyor, dudaklarından kan sızıyor...

"Davy?" diyor Todd, sanki vurulan oymuş gibi Sesi yükseliveriyor...

Ve görüyorum...

Davy'nin göğsündeki deliği, üniformasının kumaşında, hemen yakasının altında...

Ve Todd ona koşup yanına diz çöküyor...

"Davy!" diye bağırıyor...

Ama Davy'nin Sesi babasına dönük...
Soru işaretleri dört dönüyor...
Yüzünde şaşkınlık ifadesi...
Eli yarasına uzanıyor...
Tekrar öksürüyor...
Ve öğürüyor...
Todd da Başkan'a bakıyor...
Sesi öfke dolu...
"Ne yaptın sen?" diye bağırıyor...

[TODD]

"NE YAPTIN SEN?" diye bağırıyom.

"Onu denklemden çıkardım," diyor Başkan sakince.

"Baba?" diyo Davy bir kez daha, kanlı elini ona uzatarak...

Ancak babası sadece bana bakıyo.

"Asıl oğlum her zaman sendin Todd," diyor Başkan. "Potansiyeli olan, gücü olan, yanımda olmasından gurur duyacağım."

Baba? diyor Davy'nin Sesi...

Ve tüm bunları duyuyor...

"Seni str'olası *canavar*," diyorum. "Seni *gebertçem*..."

"Bana *katılacaksın*," diyor Başkan. "Bunu biliyorsun. Yalnızca an meselesi. David zayıftı, utanç kaynağıydı..."

"*KAPA ÇENENİ*!" diye bağırıyom...

Todd? dediğini duyuyom...

O yöne bakıyom...

Davy de bana bakıyo...

Sesi dört dönüyo...

Sorularla, şaşkınlıkla ve korkuyla dolu...

Ve Todd?
Todd?..
Üzgünüm...
Üzgünüm...
"Davy yapma..." diyorum...
Fakat Sesi bununla dolu...
Ve görüyorum...
Görüyorum...
Gerçeği görüyorum...
En sonunda burda...
Bana gerçeği gösteriyo...
Benden sakladığı şeyi...
Ben'le ilgili...
Karman çorman bi şekilde...
Ben'in yol boyunca Davy'ye doğru koştuğunu gösteren görüntüler...
Davy'nin atının şaha kalktığını gösteren görüntüler...
Davy yere düşerken silahının ateşlendiğini gösteren görüntüler...
Kurşunun Ben'in göğsüne saplandığını gösteren görüntüler...
Ben'in sendeleyerek otların arasına daldığını gösteren görüntüler...
Davy peşinden gidemeyecek kadar korkmuş...
Davy bana gerçeği söyliyemicek kadar korkmuş, şeyden sonra...
Tek arkadaşı olmamdan sonra...
Bunu istememiştim diyo Sesi...
"Davy..." diyorum...
Üzgünüm diye düşünüyo...

Ve bunlar gerçek...
Gerçekten üzgün...
Her şey için...
Prentisstown için...
Viola için...
Ben için...
Tüm hatalar ve yanlışlar için...
Babasını hayal kırıklığına uğrattığı için...
Ve bana bakıyo...
Ve yalvarıyo...
Bana yalvarıyo...
Sanki onu affedebilcek tek kişi benmişim gibi...
Sanki bu güce yanızca ben sahipmişim gibi...
Todd?..
Lütfen...
Ve tek söyleyebildiğim şey "Davy..."
Ve Sesindeki korku ve dehşet çok fazla...
Çok fazla...
Ve sonra kesiliyo.
Davy yere yığılıyo, gözleri hâlâ açık, hâlâ bana bakıyo, hâlâ onu affetmem için bana yalvarıyo (yemin ederim).
Ve orada öylece yatıyo.
Davy Prentiss öldü.

[VIOLA]

"Sen aklını yitirmişsin," diyorum hemen arkamdaki Başkan'a.

"Hayır," diyor. "Başından beri haklıydınız, ikiniz de. Asla bir şeyi çok sevme, yoksa seni kontrol etmek için kullanılabilir."

Güneş artık batmak üzere ama gökyüzü hâlâ kızıl, kasabanın Sesi hâlâ KÜKRÜYOR, Yanıt yaklaşırken uzaktan bir başka *Bomm!* sesi daha duyuluyor ve gemi artık inmiş olmalı. Kapıları açılıyordur. Biri, muhtemelen Simone Watkin ya da Bradley Tench, tanıdığım insanlar, *beni* tanıyan insanlar dışarı bakıp nereye indiklerini anlamaya çalışıyor olmalılar.

Ve Todd, Davy Prentiss'in cansız bedenine doğru eğilmiş.

Ve sonra başını kaldırıyor...

Sesi kaynayan bir kazan gibi, içindeki acıyı duyabiliyorum, utancı ve *öfkeyi...*

Ve ayağa kalkıyor...

Ve tüfeğini doğrultuyor...

Sesinde kendimi görüyorum, Başkan'ı da, hemen arkamda, tüfeği havada, gözlerinde zafer ışıltıları.

Ve Todd'un ne yapacağını anlıyorum.

"Yap hadi," derken midem kasılıyor fakat doğru olan bu, bu bu bu...

Ve Todd tüfeği kaldırıyor...

"Yap hadi!"

Ve Başkan beni sertçe ittiriyor, bacaklarımdan yukarı acıyı hissediyorum ve elimde değil, bağırıyorum ve öne düşüyorum, öne, Todd'a doğru, öne, yere doğru...

Ve Başkan aynı şeyi yine yapıyor...

Todd'u kontrol etmek için beni kullanıyor...

Çünkü Todd'un da elinde değil...

Beni yakalamak üzere öne atılıyor...

Ben düşmeden tutmak için...

Ve Başkan saldırıya geçiyor.

[TODD]

Beynim patlıcak gibi, saldırıya geçince üstüme üstüme gönderdiği tüm o görüntülerle yanıp tutuşuyo ve bu hiç de bi tokat gibi değil, benliğimin ortasına sokulan kızgın bi metal gibi ve Viola'yı yakalamak üzere öne atlarken öyle şiddetli bi şekilde bana çarpıveriyo ki başım arkaya doğru gidiyo ve işte yine geliyo, Başkan'ın sesi ama bi şekilde *benim* de sesim, bi şekilde *Viola*'nın da sesi ve hepsi birden aynı şeyi söylüyo **SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN...**

Bedenlerimiz hâlâ öne doğru gidiyo ve birlikte yere düşüyoruz, kafasının ağzıma çarptığını hissediyom ve **SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN** göğsümün üstüne düşüyo ve kollarıyla tutunmaya çalışıyo ve yerde birlikte yuvarlanırken siren gibi bi ses beynimi altüst ediyo **SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN** ve tüfeğin elimden düştüğünü hissediyom ve Viola'nın ağırlığını üzerimde hissediyom ve sanki ayların öte tarafındaymış gibi adımı sesleniyo ve **SEN HİÇBİ ŞEYSİN** diyo, "Todd" **SEN HİÇBİ ŞEYSİN** diyo "Todd!" ve bu sanki onu suyun altından izlemeye benziyo ve beni korumak için ellerinin üstünde doğrulmaya çalıştığını görüyom fakat Başkan hemen üstünde ve tüfeğini havaya kaldırıp başının arkasına indiriyo ve Viola yanıma düşüyo...

Ve beynim kaynıyo...

Beynim kaynıyo...

Beynim kaynıyo...

SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN...

Ve gözlerinin kapandığını görüyom...

Ve ağırlığını hissediyom...

Ve *Viola* diye düşünüyom...

VIOLA! diye düşünüyom.

VIOLA!!! diye düşünüyom.

Ve Başkan arı sokmuş gibi benden uzaklaşıyo.

"Vay canına," diyor başını iki yana sallayarak, beynimin içindeki karmaşadan kurtulmak için gözlerimi kırpıp duruyorum, bakışlarım yeniden odaklanıyo ve düşüncelerim tekrar bana ait. "Gücün olduğunu söylemiştim evlat."

Gözleri iri, parlak ve istekli.

Ve Sesiyle bir kez daha saldırıyo.

Ellerimi kulaklarıma kaldırıyorum (silahı tutmuyorum, silahı tutmuyorum) sanki bu işe yarayacakmış gibi ama Sesi kulaklarınla duymazsın ve orada, beynimin içinde, kişiliğimin içinde, sanki hiçbi kişiliğim yokmuş gibi onu ele geçiriyo **SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN** kendi Sesim havalanıp bana vuruyo, sanki kendi kendimi yumrukluyomuşum gibi **SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN...**

Viola, diye düşünüyorum ama kayboluyorum, daha derine düşüyorum, güçsüzleşiyorum ve beynim zangır zangır...

Viola...

[VIOLA]

/vi'oʊlə/ dendiğini duyuyorum; ses bir vadinin derinliklerinden geliyor gibi. Başkan'ın darbesi yüzünden başım ağrıyor, kanıyor ve yüzüm toz toprak içinde ve gözlerim yarı açık ama hiçbir şey göremiyorum...

/vjo|ə dendiğini duyuyorum bir kez daha.

Gözlerimi iyice açıyorum.

Todd kayalara doğru geriliyor, elleri kulaklarında, gözleri sımsıkı kapalı...

Ve Başkan onun tepesindeyken bir öncekine benzer bağırışlar duyuyorum, aynı çınlama, aynı Ses bu kez ona doğrultulmuş ve...

/vjo|ə dendiğini duyuyorum tüm bu çınlamaların arasında...

Ve ağzımı açıyorum...

Ve bağırıyorum...

[TODD]

"TODD" diye seslenildiğini duyuyom bi yerlerden...

Ve bu o...

Bu o...

Bu o...

Ve o hayatta...

Ve bana sesleniyo...

Viola...

Viola...

VIOLA...

Bi hırıltı duyuyom ve başımın içindeki Ses yine kesiliyo, gözlerimi açıyom, Başkan arkaya doğru sendeliyo, bi eli kulağında, herkesin yaptığı gibi...

Bi Ses saldırısında herkesin yaptığı gibi.

VIOLA, diye düşünüyorum bi kez daha, tam da ona doğru fakat başını eğip tüfeği bana doğrultuyo. Yine düşünüyorum...

VIOLA

Ve bi kez daha...

VIOLA

Ve geriye doğru bi adım atıp Davy'nin cesedine takılıp gerisingeri yere yuvarlanıyo...

Güçlükle doğruluyom...

Ve Viola'ya doğru koşuyom...

[VIOLA]

Bana doğru koşuyor, elleri açık ve bana uzanıyor, beni omuzlarımdan tutup oturur konuma getirdikten sonra konuşmaya başlıyor, "Yaralı mısın, yaralı mısın, yaralı mısın..."

Ve ben de konuşuyorum, "Silah hâlâ elinde..."

Ve Todd arkasına dönüyor...

[TODD]

Ve arkama dönünce Başkan ayağa kalkıyo, bana bakıyo ve yine şu Sesini yolluyo ve ben ondan kaçıp, kayaların üzerinden tüfeği düşürdüğüm yere doğru koşarken beni takip ettiğini duyuyom ve...

Ve bi silah sesi...

Ve elimi uzatmışken hemen önümde toz toprak havalanıyo...

Tam tüfeğe uzanırken...

Ve duruyorum...

Ve başımı kaldırıyorum...

Ve gözlerimin içine bakıyo...

Ve Viola'nın adımı seslendiğini duyuyorum...

Ve anladığını biliyorum...

Adımı söylemesine ihtiyacım olduğunu anlıyor...

Ve bu şekilde onu bi silah gibi kullanabilirim...

"Sakın deneme Todd," diyor Başkan namlunun ucundan bana bakarak...

Ve beynimin içinde sesini duyuyorum...

Bu kez saldırı gibi değil...

Sesinin sinsi, yılan gibi kaygan bi hali...

Yaptığım tüm seçimleri kontrol etmesini sağlayan hali...

Hepsini kendi seçimi haline getirmesini sağlayan hali...

"Daha fazla savaşmayacaksın," diyor...

Bi adım yaklaşıyo...

"Daha fazla savaşmayacaksın ve her şey bitecek..."

Ona arkamı dönüyorum...

Ama yine ona bakmam gerekiyo...

Gözlerinin içine bakmalıyım...

"Beni dinle Todd..."

Ve sesi beynimde yankılanıyo...

Ve çok kolay olmaz mıydı sadece...

Sadece...

Sadece teslim olmak...

Teslim olup dediğini yapmak...

"Hayır!" diye bağırıyorum...

Fakat dişlerim hâlâ sımsıkı kenetli...

Ve o hâlâ içimde...

Hâlâ bana ulaşmaya çalışıyo...

Ve ben...

Ben...

SEN HİÇBİ ŞEYSİN...

Hiçbi şeyim...

"Bu doğru Todd," diyor Başkan bi adım daha atarak, tüfeği bana doğrultmuş. "Sen bir hiçsin."

"Ben hiçbi şeyim..."

"Ama," diyor...

Ve sesi en derinimde kalan yerleri bile çizip geçen bi fısıltı...

"Ama," diyor...

"Seni *bir şey* yapacağım."

Ve gözlerinin içine bakıyom...

Gözleri içine düştüğüm birer dipsiz kuyu...

Karanlığına düşüyorum...

Ve gözucuyla...

[VIOLA]

Tüm gücümle taşı fırlatıyorum ve bunu yaparken nişancılığımın Lee'nin söylediği kadar iyi olması için dua ediyorum...

Dua ediyorum, Lütfen, Tanrım...

Eğer oradaysan...

Lütfen...

Ve *bamm!*

Başkan'ı şakağından vuruyorum...

[TODD]

Korkunç bi *yırtılma* hissi oluyo, sanki Sesimden bi şey sökülüp alınıyo gibi...

Ve dipsiz kuyu yok oluyo...

Başka yere dönüyo...

Ve Başkan başını tutarak yana sendeliyo, ellerinin arasından kan damlıyo...

"*TODD!*" diye bağırıyo Viola...

Ve ona bakıyom...

Taşı attığı yerde ellerini bana doğru uzatmış...

Ve onu görüyorum...

Benim Viola'm.

Ve ayağa kalkıyorum.

[VIOLA]

Ayağa kalkıyor.

Dimdik duruyor.

Ve tekrar adını sesleniyorum...

"TODD!"

Çünkü bu bir şey yapıyor...

Bu ona bir şey yapıyor...

Bu onun için bir şey yapıyor...

Başkan yanılıyor...

Sonsuza dek sürecek bir yanılgı içinde...

Seni kontrol *edebileceği* için herhangi bir şeyi çok sevmemek doğru değil.

Asla kontrol edilmemek için bir şeyi çok fazla sevmeye *ihtiyacın* olduğu doğru.

Bu bir zayıflık değil...

En büyük gücün...

"TODD!" diye bağırıyorum bir kez daha...

Ve bana bakıyor...

Ve adımı Sesinde duyuyorum...

Ve biliyorum...

Tüm kalbimle biliyorum...

Hemen şimdi...

Todd Hewitt...

Birlikte yapamayacağımız hiçbir şey yok...

Ve *kazanacağız...*

[TODD]

Başkan başını kaldırıyo, iki büklüm olmuş, başını tuttuğu ellerinin arasından kan sızıyo...

Dönüp bana bakıyo, kaşları çatık...

Ve işte Sesi geliyo...

Ve...

VIOLA

Onu geri gönderiyorum...

İrkiliyo...

Fakat yeniden deniyo...

VIOLA

"Bizi yenemezsin," diyorum...

"Yenebilirim," diyor dişlerinin arasından. "Yeneceğim."

VIOLA

Yeniden irkiliyo...

Tüfeği kaldırmaya çalışıyo...

Bu kez daha sert vuruyorum...

VIOLA

Tüfeği düşürüp geriye doğru sendeliyo...

Bana ulaşmaya çalışan Sesini duyabiliyorum, içime girmeye çalışıyo...

Ama başı ağrıyo...

Benim saldırılarımdan...

Tam isabet eden bir taştan...

"Bunun tam olarak neyi ispat ettiğini düşünüyorsun?" diyor. "Gücün var ama onunla ne yapacağını bilmiyorsun."

VIOLA

"İyi gidiyo gibiyim," diyorum.

Ve gülümsüyo, dişleri hâlâ sımsıkı kenetli. "Öyle mi?"

Ve ellerinin titrediğini fark ediyorum...

Sesimin havada uçtuğunu fark ediyorum, parlak ve cızırtılı...

Ayaklarımı hissetmiyorum...

"Bu pratik gerektirir," diyor Başkan. "Yoksa beynini paramparça edersin." Biraz daha doğruluyor, gözlerimin içine bakmaya çalışıyor. "Sana gösterebilirim."

Ve tam o sırada Viola bağırıyor, ***"TODD!"***

Ve tüm gücümle Başkan'a vuruyom...

Viola'nın verdiği tüm güçle...

Tüm öfkem, hayal kırıklıklarım ve hiçliğimle...

Viola'yı görmediğim her anı...

Endişe duyduğum her anı...

Her şeyi...

Viola hakkında bildiğim en ufak detayları...

Ona fırlatıyom...

VIOLA

Ve düşüyo...
Geriye, geriye ve geriye...
Gözleri kayıyo...
Başı dönüyo...
Bacakları tutmaz oluyo...
Düşüyo düşüyo düşüyo...
Yere yığılıyo...

Ve orada öylece kalıyo.

[VIOLA]

"Todd?" diyorum.

Tüm vücudu titriyor, öyle ki neredeyse ayakta dahi duramayacak ve Sesinde hiç hoş olmayan bir inleme duyuyorum. Bir adım atarken sendeliyor.

"Todd?" diyorum ayağa kalkmaya çalışarak fakat ayak bileklerim...

"Tanrım," diyerek yanıma çöküyor. "Bu insanı bitiriyo."

Derin derin soluk alıp veriyor, baktığı yere odaklanamıyor gibi.

"İyi misin?" diye soruyorum kolunu tutarak.

Başını sallıyor. "Sanırım."

Başkan'a bakıyoruz.

"Başardın," diyorum.

"*Biz* başardık," diyor ve doğrulmaya çalışırken Sesi biraz daha açılıyor.

Gelgelelim elleri hâlâ titriyor.

"Zavallı Davy," diyor.

Kolunu sıkıyorum. "Gemi," diyorum usulca. "Gemiye bizden önce varacak."

"Ben bir şey yapmazsam," diyor. Ayağa kalkınca bir an için sallanıyor fakat Sesiyle Palamut diye seslendiğini duyabiliyorum.

Acemi oğlan dendiğini duyuyorum ve Davy'nin atı bağlı olduğu yerden kurtulup yanımıza geliyor, Acemi oğlan, Acemi oğlan, Acemi oğlan.

Todd dendiğini duyuyorum daha uzaktan ve nalça sesleri arasında Angharrad, Palamut'un peşinden gelip yanında duruyor. "İleri," diye kişniyor. "İleri," diye kişniyor Palamut da.

"Kesinlikle ileri," diyor Todd.

Omuzlarımın altından kavrayıp beni kaldırıyor. Palamut Sesinde yapmasını istediğini görüp üzerine daha rahat binebilmem için eğiliyor. Güvenli bir şekilde eyere oturduktan sonra Todd ayağa kalkarken hafif bir şaplak atıyor.

Todd'un yanına gelince Angharrad da eğiliyor ama Todd, "Hayır, kızım," diyerek burnunu okşuyor.

"Ne?" diyorum paniğe kapılarak. "Sen ne olacaksın?"

Başkan'ı işaret ediyor. "Onunla ilgilenmeliyim," diyor yüzüme bakmadan.

"Ne demek ilgilenmek?"

Arkama doğru bakıyor. Dönüyorum. Karınca sürüsü gibi ilerleyen ordu yön değiştirmiş ve şimdi tepenin aşağılarına doğru ilerliyor.

Sonra da buraya gelecekler.

"Git," diyor. "Gemiye git."

"Todd," diyorum. "Onu öldüremezsin."

Bana bakarken Sesi karmakarışık ve hâlâ ayakta durmaya çabalıyor. "Bunu hak ediyor."

"Evet, hak ediyor ama..."

Fakat Todd başını iki yana sallamaya başlıyor bile. "Bizler yaptığımız seçimlerden ibaretiz."

Ben de başımı sallıyorum. Birbirimizi anlıyoruz. "Yoksa Todd Hewitt olmazdın," diyorum. "Ve seni bi kez daha kaybetmicem."

[TODD]

Kaybetmicem diyince hafiften gülüyom.

"Onunla kalmam gerek, biliyosun di mi?" diyorum. "Sen olabildiğince hızlı bi şekilde gemiye gitmelisin ve ben de ordunun gelmesini beklemeliyim."

Üzgün bi şekilde de olsa başını sallıyo. "Peki, sonra ne yapacaksın?"

Başkan'a bakıyorum, hâlâ kayaların üzerinde baygın bi şekilde yatıyo, hafifçe inlemeye başlamış.

Kendimi çok *ağır* hissediyorum.

Ama yine de konuşuyorum, "Onun yenilmiş olduğunu görmek hoşlarına gidebilir. Yeni bi lider arayışında olacaklardır."

Gülümsüyo. "Bu lider de sen mi olacaksın?"

"Peki ya sen Yanıt'la buluştun diyelim?" diyorum gülümseyerek. "Sen ne yapacaksın?"

Gözlerine düşen saçlarını geriye atıyo. "Onların da yeni bir lidere ihtiyacı olacaktır."

Öne çıkıp elimi Palamut'un üstüne, hemen onun elinin yanına koyuyorum. Yüzüme bakmıyo, sadece parmak uçlarımız değene dek elini kaydırıyo.

"Sen oraya gidiyosun ve ben burda kalıyorum diye ayrılıyo değiliz," diyorum.

"Hayır," diyo ve anladığını biliyorum. "Hayır, kesinlikle değiliz."

"Senden bi daha ayrılmıcam," diyorum parmaklarımıza bakarak. "Düşüncelerimde bile."

Elini biraz daha kaydırınca parmaklarımız birleşiyo ve ikimiz de kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyoruz.

"Gitmeliyim Todd," diyor.

"Biliyorum."

Palamut'un Sesine bakıp ona yolun nerede olduğunu, geminin nereye indiğini ve ne kadar hızlı gitmesi gerektiğini gösteriyorum.

"İleri," diye kişniyo açık ve net bi şekilde.

"İleri," diyorum.

Viola'ya bakıyorum.

"Hazırım," diyor.

"Ben de öyle," diyorum.

"Kazanacağız," diyor.

"Kazanabiliriz."

Son bi bakış.

Birbirimizi tanıdığımız son bi bakış.

Ruhlarımızın derinliklerine uzanan.

Ve Palamut'a sert bir şaplak atıyorum.

Ve gidiyolar, moloz yığınlarının üzerinden yola doğru, (umarım umarım umarım) bize yardım edebilecek insanlara doğru.

Hâlâ yerde yatan Başkan'a bakıyorum.

Üç kilometre kadar öteden yaklaşmakta olan ordunun seslerini duyuyorum.

İp arıyorum.

Görüyorum ama ipi almadan önce Davy'nin gözlerini kapatmak için eğiliyorum.

[VIOLA]

Yolda uçarcasına gidiyoruz ve düşüp boynumu kırmamak için çabalıyorum.

"Askerlere dikkat et!" diye bağırıyorum Palamut'un geriye doğru yatırdığı kulaklarının arasında.

Yanıt'ın kasabanın nerelerine kadar girdiği hakkında hiçbir fikrim yok, kim olduğumu anlayıp dinlemeden beni haklayıp haklamayacaklarını da bilmiyorum.

Beni görünce onun ne tepki vereceğini de...

Beni *gördüğünde*...

Ona ve herkese anlatmam gereken şeyleri anlattığımda...

"Daha hızlı!" diye bağırıyorum ve bir motor çalışmış gibi Palamut daha da hızlanıyor.

Gemiye gidecektir. Buna şüphem yok. Geminin indiğini görmüş ve dosdoğru ona yönelmiş olmalı. Ve eğer oraya benden önce varırsa onlara trajik ölümüm için ne kadar üzgün olduğunu, Yanıt'ın devirmeye çalıştığı zorbanın ellerinde nasıl acımasızca öldüğümü söyleyecek, gözcü gemisinde havadan kullanılabilecek silahlar olup olmadığını soracaktır...

Ki var.

Öne doğru biraz daha eğilip ayak bileklerimdeki acıdan dudaklarımı ısırarak daha da hızlı gitmemizi sağlamaya çalışıyorum.

Katedrali geçip kepenkleri indirilmiş dükkânlarla sımsıkı kilitlenmiş evlerin önünden geçiyoruz. Güneş artık iyice batmış, kararan gökyüzünün altında her şeyi birer siluete çeviriyor.

Ve Başkan'ın yenildiğini öğrendiklerinde Yanıt'ın nasıl bir tepki vereceğini düşünüyorum...

Ve bunu yapanın Todd olduğunu öğrenince ne düşüncelerini...

Ve onu düşünüyorum...

Onu düşünüyorum...

Onu düşünüyorum...

Todd diye düşünüyor Palamut.

Ve yolda hızla ilerliyoruz...

Ve uzaktan bir *BOMM* sesi gelince neredeyse yere yuvarlanıyorum.

Palamut bir anda yavaşlayıp duruyor, yere düşmemem için kendi çevresinde dört dönüyor. Dönüp bakıyorum...

Ve yolun aşağısındaki alevleri görüyorum.

Yanan evleri.

Ve dükkânları.

Ve tahıl ambarlarını.

Ve dumanların arasından bu yöne doğru koşan insanları görüyorum, asker değiller, sıradan insanlar karanlıkta yanımızdan koşarak geçiyorlar.

Öyle hızlı gidiyorlar ki durup bize bakmıyorlar bile.

Yanıt'tan kaçıyorlar.

"*Ne yaptığını sanıyor* bu kadın?" diyorum yüksek sesle.

Ateş diye düşünüyor Palamut endişeli bir şekilde ayaklarını yere vurarak.

"Her şeyi yakıyor," diyorum. "Her şeyi yakıyor."

Neden?

Neden?

"Palamut..." demeye başlıyorum.

Ve tok, uzun bir boru sesi vadi boyunca çınlıyor.

Palamut tiz bi sesle kişniyor, Sesinde hiçbir şey yok, sadece korku var, öyle dehşet verici bir korku ki kalbimin hızlanmaya başladığını hissediyorum ve buna yanımdan koşarak geçen insanların sesleri de ekleniyor, çoğu bağırıp çağırıyor, durup arkama, kente ve daha ötesine bakıyorlar.

Karanlık iyice çökmüş olmasına rağmen ben de dönüp bakıyorum.

Uzakta ışıklar var, şelalenin yanından aşağıya uzanan kıvrımlı yol boyunca aşağı iniyorlar...

Ordunun kullandığı yol değil bu.

"Bu da ne?" diyorum kendi kendime. "Bu ışıklar da neyin nesi? Bu *ses* de neydi böyle?"

Ve sonra bir adam yanımda duruyor, Sesi apaydınlık ve şaşkınlıkla hayret içinde döneniyor, bıçak kadar keskin bir korkuyla fısıldıyor, "Hayır."

Fısıldıyor. "Hayır, olamaz."

"Ne?" diye bağırıyorum. "Neler oluyor?"

Ve sonra o tok boru sesi yeniden vadide yankılanıyor.

Ve bu ses sanki dünyanın sonunu imliyor.

BAŞLANGIÇ

BAŞKAN HENÜZ ELLERİNİ bağlayamadan uyanıyo.

İnliyo, katışıksız bi Ses çıkarıyo, gafil duruma düştüğünden bu yana ondan geldiğini duyduğum ilk Ses.

Yenildiğinden bu yana.

"Yenilmedim," diye mırıldanıyo. "Geçici olarak durduruldum."

"Kapa çeneni," diyorum ipleri iyice sıkarak.

Dolaşıp önüne geçiyorum. Bakışları saldırımdan dolayı hâlâ puslu fakat yine de bi şekilde gülümsüyo.

Tüfeğin dipçiğini suratına indiriyom.

"Senden tek bi Ses bile duyarsam," diye uyarıyorum namluyu işaret ederek.

"Biliyorum," diyor Başkan, ağzı kan içinde ama hâlâ gülümsüyo. "Gerçekten yaparsın, öyle değil mi?"

Hiçbi şey demiyom.

Ve yanıtım bu.

Başkan iç geçirip boynunu esnetmek istermiş gibi başını geriye yaslıyo. İnanılmaz bi şekilde hâlâ yerli yerinde duran renkli cama bakıyo. Camın hemen dışında yükselen aylar camdaki yansımalarını aydınlatıyolar.

"İşte yine buradayız Todd," diyor. "Gerçek anlamda tanıştığımız odada." Etrafına bakıyo, artık onun sandalyede bağlı

oluşuna, benimse etrafında dolaşmama. "Her şey değişir," diyor, "ama aynı kalır."

"Beklerken konuşmanı dinlemeye ihtiyacım yok."

"Neyi beklerken?" Gitgide daha da dikkat kesiliyo.

Sesi kayboluyo.

"Ve sen de bunu yapabilmeyi isterdin, öyle değil mi?" diyor. "Bir kez olsun kimsenin ne düşündüğünü bilmemesini isterdin."

"Sana kapa çeneni dedim."

"Şu anda orduyu düşünüyorsun."

"*Kapa* çeneni."

"Seni *gerçekten* dinleyip dinlemeyeceklerini merak ediyorsun. Viola'nın halkının yardım edip edemeyeceklerini düşünüyorsun."

"Şu lanet olası tüfeği yine kafana indiririm."

"Sahiden kazanıp kazanmadığını merak ediyorsun."

"Sahiden kazandım," diyorum. "Ve bunu sen de biliyorsun."

Uzaktan art arda gelen iki *BOMM* sesi duyuyoruz.

"Her şeyi yok ediyor," diyor Başkan sesin geldiği yöne bakarak. "İlginç."

"Kimden bahsediyosun?" diye soruyorum.

"Şifacı Coyle'la hiç tanışmadın, öyle değil mi?" Önce bir omzunu sonra diğerini iplerin içinde oynatıyo. "Çarpıcı bir kadın, çarpıcı bir düşman. Beni yenebilirdi. Bunu sahiden yapabilirdi." Yine gülümsüyor. "Ama bunu ondan önce sen başardın, öyle değil mi?"

"*Her şeyi yok ediyor*, derken ne kastediyosun?"

"Her zamanki gibi söylediğim şeyi kastediyorum."

"Bunu neden yapsın ki? Neden her şeyi havaya uçursun?"

"İki sebebi var," diyor. "Birincisi kaos yaratmak, böylece düzgün bir düşman gibi kendisiyle savaşılmasını zorlaştırıyor. Ve ikincisi de, savaşmayacak olan kişileri ortadan kaldırarak yenilemeyeceği izlenimi yaratıyor, böylece işini bitirdiğinde insanları yönetmesi çok daha kolay olur." Omuz silkiyor. "Onun gibiler için her şey savaş demektir."

"Senin gibiler yani," diyorum.

"Bir zorbanın yerini diğerine vereceksin Todd. Bunu sana söyleyen kişi ben olduğum için üzgünüm."

"Hiçbir şey verecek değilim. Ve sana sessiz olmanı söylemiştim."

Tüfeğim ona dönük olduğu halde yıkıntıların ordan bize bakan Angharrad'ın yanına gidiyom. Todd diye düşünüyo, Susadım.

"Ön tarafta hâlâ yalak var mı?" diye soruyom Başkan'a. "Yoksa o da mı havaya uçtu?"

"Havaya uçtu," diyo Başkan. "Ama arka tarafta, benim atlarımın bağlı olduğu yerde bir tane var. Oraya gidebilir."

Morpeth, yani Başkan'ın atının ismini düşünerek Angharrad'a bakınca içinde bitakım hisler beliriyo.

Morpeth diye düşünüyo, itaat et.

"Hadi kızım," diyorum burnunu okşayarak. "Tabiki de itaat etçek."

Bikaç kez oyun yapar gibi elimi ittirdikten sonra yıkıntıların arasından çıkıp arkaya doğru ilerliyo.

Bir *BOMM* sesi daha duyuluyo. Viola için biraz endişeleniyorum. Şimdiye dek ne kadar uzaklaştığım düşünüyorum. Yanıt'a yaklaşıyor olmalı, yani...

Başkan'dan bi Ses geldiğini duyuyorum.

Tüfeğin horozunu çekiyorum.

"Sakın *deneme* dedim."

"Biliyor musun Todd?" diyo sanki hoş bi öğle yemeği yiyomuşuz gibi. "Saldırı Sesi kolaydı. Hazırlanıp karşındakine olabildiğince hızlı bir şekilde vuruyorsun. Yani, evet, odaklanman, fazlasıyla konsantre olman gerekiyor ama bunu bir kez yaptıktan sonra istediğin zaman tekrarlayabilirsin." Dudağında biriken kanı tükürüyo. "Tıpkı sen ve şu senin *Viola*'nda gördüğümüz gibi."

"Onun adını ağzına alma."

"Ama öte yandan," diye devam ediyo. "Bir başkasının Sesini *kontrol etmek*, eh, bu *çok* daha ustalık gerektirir ve *çok* daha zordur. Bu tıpkı aynı anda bin farklı kolu indirip kaldırmaya benzer ve evet, bazı insanların üstünde bunu uygulamak kolaydır, bazı basit insanların üstünde diğerlerine göre daha kolaydır ve kalabalığa karşı şaşırtıcı derecede kolay kullanılabilir, fakat yıllardır fayda sağlayabileceğim şekilde kullanmaya çalışmama rağmen bunu ancak çok yakın bir zamanda başarabildim."

Bir an için düşünüyorum. "Başkan Ledger."

"Hayır, hayır," diyor neşeli bir şekilde. "Başkan Ledger yardım etmeye *istekliydi*. Politikacılara asla güvenme Todd. Sabit bir merkezleri yoktur, bu yüzden de onlara asla inanamazsın. O *bana* geldi, senin rüyalarını ve söylediklerini anlattı. Hayır, hayır burada kontrol falan yoktu, sadece sıradan bir zayıflık."

İç geçiriyorum. "*Susar mısın* artık?"

"Söylemeye çalıştığım şey Todd," diye konuşmaya devam ediyo, "ancak bugün *seni*, benim yapmamı istediğin şeyi yapmak için zorlamaya yaklaşabildim." Anlayıp anlamadığımı görmek için yüzüme bakıyo. "Ancak bugün."

Uzaktan bi *BOMM* sesi daha geliyo, Yanıt'ın boş yere havaya uçurduğu bi yer daha. Hava kararmaya başladığından ordu görülemiyo fakat artık kasabaya inmiş, yolu takip ederek buraya yönelmiş olmalılar.

Ve gece çöküyo.

"Ne dediğini anlıyom," diyorum. "Ne yaptığımı biliyom."

"Hepsini sen yaptın Todd." Bakışları üzerimde. "Manklar. Kadınlar. Hepsi senin iradenle oldu. Hiçbir kontrole gerek kalmadı."

"Ne yaptığımı biliyorum," diyorum bir kez daha, sesim alçak fakat Sesim onu uyarırcasına yükselmeye başlıyo.

"Teklifim hâlâ geçerli," diyo Başkan, o da alçak sesle konuşuyo. "Çok ciddiyim. Sende güç var. Sana bunu nasıl kullanabileceğini öğretebilirim. Bu gezegeni yanı başımda yönetebilirsin."

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN, dediğini duyuyorum.

"Kaynak bu," diyor. "Sesini kontrol edersen kendini kontrol edersin. Kendini kontrol edersen," diyerek başını hafifçe eğiyor, "dünyayı kontrol edebilirsin."

"Sen Davy'yi öldürdün," diyorum ona doğru bi adım atarak, tüfek hâlâ ona dönük. "Asıl merkezi olmayan sensin. Ve artık *sahiden* çeneni kapıcaksın."

Ve sonra alçak ama güçlü, boru sesini andıran bi ses gökyüzünde yankılanıyo.

Dikkatinizi çekmek istese Tanrı'nın çıkarabilceği bi ses.

Arka taraftaki atların kişnediklerini duyuyom. Yeni Prentisstown'ın hâlâ saklanmakta olan sakinlerinin şaşkınlık dolu Seslerini duyuyom. Ordunun uygun adım yürüyüşünün aniden bozulduğunu duyuyom.

Başkan'ın Sesinin yükselip yeniden alçaldığını duyuyom.

"Bu da neydi böyle?" diyorum etrafa bakarak.

"Hayır," diye fısıldıyo Başkan.

Ve sesi *keyifli.*

"Ne?" diyom tüfekle onu dürterek. "Neler oluyo?"

Fakat sadece gülümseyip başını çeviriyo.

Şelalenin ordaki tepelere, kasabaya inen dolambaçlı yola bakıyo.

Ben de oraya bakıyom.

Işıklar en tepede.

Işıklar dolambaçlı yol boyunca aşağıya inmeye başlıyo.

"Ah, Todd," diyo Başkan şaşkınlık içinde ve evet, sesi neşeli. "Ah, Todd, evlat, ne yaptın sen?"

"Ne?" diyerek gözlerimi kısıp karanlığa bakıyom sanki bu daha iyi görmemi sağlıcakmış gibi. "Bu da ne..."

Boru sesi bi kez daha duyuluyo ve bu kez öyle yüksek ki sanki gökyüzü ikiye bölünüyomuş gibi geliyo.

Kasabanın KÜKREMESİNİN yükseldiğini, artan soru işaretlerinin Seslerin içinde kaybolduğunu duyuyorum.

"Söyle Todd," diyor Başkan, sesi hâlâ neşe içinde. "Ordu geldiğinde tam olarak ne yapmayı planlıyordun?"

"Ne?" diyorum kaşlarımı çatıp dolambaçlı yola doğru bakarak, fakat orası çok uzak ve hava da karanlık. Sadece ışık görebiliyom, tepeden aşağı inen ışıklar.

"Fidye niyetine beni mi verecektin?" diye konuşmaya devam ediyo neşeli bi şekilde. "Beni idam etsinler diye onlara mı verecektin?"

"Bu patlamalar da neyin nesi?" diyorum onu gömleğinden yakalayarak. "Bu ses inen yerleşimcilerden mi geliyo? Yoksa istila falan mı ediyolar?"

Sadece gözlerimin içine bakıyo, gözleri ışıl ışıl. "Sahiden de seni lider olarak seçeceklerini ve onları barış dolu yeni bir döneme tek başına sokabileceğini mi düşündün?"

"Onlara liderlik yapacağım," diye çıkışıyorum yüzüne yaklaşarak. "İzle ve gör."

Onu bırakıp diğerlerinden daha yüksek bi moloz yığınına tırmanıyom. Artık evlerinden başlarını uzatan, birbirlerine seslenen, sağa sola koşuşturan insanlar görüyom.

Bu her neyse, Yeni Prentisstownlıları saklandıkları yerden çıkarmaya yetmiş görünüyo.

Başımın arkasında bi Ses uğultusu hissediyom.

Arkama dönüp silahı ona doğrultup tekrar yere iniyom. "Sana bu oyunları kesmeni söylemiştim!"

"Sadece konuşmamızı devam ettirmeye çalışıyordum Todd," diyor sahte bi masumiyetle. "Artık ordunun başına geçip gezegenin Büyük Başkanı olacağına göre liderlik planlarını çok merak ediyorum."

Suratındaki o gülümsemeyi yumruklamak istiyom.

"Neler oluyo?" diye soruyorum. "*Tepeden aşağı inen şey de ne*?"

Boru sesi üçüncü kez yankılanıyo, bu kez daha da yüksek, öyle yüksek ki tüm vücudumu titretiyo.

Ve artık kasaba sakinleri sahiden bağırmaya başlıyo.

"Gömleğimin ön cebine uzan Todd," diyor Başkan. "Sanırım bir zamanlar sana ait olan bir şey bulacaksın."

Suratına bakıyorum, bi numara yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum fakat sadece o aptal gülümsemeyi görüyorum.

Sanki yine kazanıyomuş gibi.

Tüfeği ona doğrultup boşta kalan elimi cebine sokuyorum, parmaklarım küçük, metal bi şeye değiyo. Çekip çıkarıyom.

Viola'nın dürbünü.

"Sahiden çok şaşırtıcı," diyor Başkan. "Şu yeni yerleşimcilerin geri kalanlarının da gelmesini dört gözle bekliyorum, bize getirecekleri yeni hediyeleri düşündükçe."

Hiçbi şey demeden moloz yığınının tepesine geri çıkarak boştaki elimle dürbünü kaldırıp gece görüşünü açmaya çalışıyom. Çok zaman oldu, bunu en son...

Doğru düğmeyi buluyorum.

Vadi gözlerimin önünde belirliveriyo, yeşil ve beyazın tonlarında karanlığı delerek kasabaya uzanıyo.

Dürbünü yola çevirip nehir boyunca tepedeki dolambaçlı yola, tepeden aşağı inen ışıklara kadar bakıyorum...

Ve...

Ve...

Ve aman Tanrım.

Arkamda Başkan'ın bağlı olduğu sandalyede güldüğünü duyuyorum. "Ah, evet, Todd. Gördüklerin hayal değil."

Bi an için hiçbi şey diyemiyom.

Bunu tarif etcek kelime yok.

Nasıl?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bi Mank ordusu kasabaya giriyor.

* * *

Bazıları, ön tarafa yakın olanlar, zırh benzeri bi şeyle kaplı ve burunlarının ucunda tek bi boynuz olan iri yaratıkların üstündeler. Hemen arkalarında birlikler var, çünkü bu dostane bi yürüyüş diil, hayır efendim, hem de hiç diil, şelalenin üstündeki tepenin ucundan yılankavi yola çıkıyolar.

Bunlar savaşmaya gelen askerler.

Ve binlercesi var.

"Ama," diyorum nefes nefese ve güçlükle konuşarak, "ama hepsi ölmüştü. Mank Savaşı'nda hepsi ölmüştü!"

"Hepsi mi Todd?" diye soruyor Başkan. "Biz gezegenin küçücük bir kısmında yaşarken tüm gezegendeki Mankları öldürmüş olabilir miyiz sence? Sence bu mantıklı mı?"

Gördüğüm ışıklar yaratıkların üstünde ilerleyen Mankların elindeki meşalelerden geliyor; orduya yol göstermek için kullandıkları meşaleler, askerlerin taşıdıkları mızrakların, okların ve sopaların uçlarını yakmak için kullanılan meşaleler.

Hepsi de bi silah taşıyo.

"Ah, onları yendik," diyor Başkan. "Binlercesini öldürdük, özellikle de yakın çevredekileri. Bizden sayıca çok fazla olmalarına rağmen bizim silahlarımız ve motivasyonumuz daha iyiydi. Onları bu topraklardan sürerken bir daha asla geri dönmeyeceklerini, asla yolumuza çıkmayacaklarını düşünüyorduk. Elbette ki savaştan sonra kenti yeniden inşa etmek için bazılarını esir aldık. Bu adilceydi."

Kasaba artık gerçekten KÜKREYOR. Ordu durmuş, insanların sağa sola koşturarak birbirlerine anlamsız şeyler söylediklerini duyabiliyom, korku ve şaşkınlık dolu sözler.

Moloz yığınından inip silahı göğsüne dayıyorum. "Neden geri geldiler? Neden *şimdi*?"

Ve hâlâ sırıtıyo. "Bizden tek seferde sonsuza dek nasıl kurtulabilecekleri hakkında düşünecek epey vakitleri olmuştur, sence de öyle değil mi? Bunca yıl boyunca? Sanırım bir neden arıyorlardı zaten."

"Nası bi neden?!" diye bağırıyorum. "Niye geliyorlar..."

Ve susuyorum.

Soykırım.

Tüm kölelerin öldürülmesi.

Cesetlerinin çöp yığını gibi atılması.

"Çok doğru Todd," diyor sanki hava durumundan bahsediyomuşuz gibi başını aşağı yukarı sallayarak. "Nedenin kesinlikle bu olduğunu düşünüyorum, sence?"

Ona bakıyorum, yine her zamanki gibi durumu çok geç kavrıyorum. "Bunu sen yaptın," diyorum. "*tabii ki de* sen yaptın. Mankları, her birini tek tek sen öldürdün ve suçu Yanıt'ın üstüne attın." Tüfeği göğsüne bastırıyorum. "Geri gelecekleri*ni umuyodun*."

Omuz silkiyo. "Onları bir kez daha ve sonsuza dek yenebileceğimi umuyordum, evet." Dudaklarını birleştiriyor. "Fakat planın beklediğimden hızlı işlemesini sağladığın için sana teşekkür etmeliyim."

"Bana mı?" diyorum.

"Ah, evet, kesinlikle sana Todd. Ben sahneyi hazırladım. Fakat haberci sendin."

"Haber?.."

Hayır.

Hayır.

Dönüp tekrar moloz yığınına çıkıyom, dürbünden bakıyom, bakıyom ve bakıyom.

Çok fazla sayıdalar ve çok uzaktalar.

Ama orada, öyle di mi?

O kalabalığın arasında bi yerde.

1017.

Ah, hayır!

"Bence de *Ah, hayır* bu duruma çok uygun Todd," diye sesleniyo Başkan. "Onu sen bulasın diye hayatta bıraktım, fakat şu sizin *özel ilişkinize* rağmen senden pek de hoşlanmıyordu, öyle değil mi? Her ne kadar ona yardım etmeye çalışsan da. Sen onun işkencecilerinin yüzüsün, kardeşlerine ulaştırdığı yüz." Belli belirsiz bir kahkaha duyuyorum. "Gerçekten de şu anda senin yerinde olmak istemezdim Todd Hewitt."

Kendi etrafımda dönüp dört bir yana bakıyorum. Sonra bir kez daha. Güneyde, doğuda ordular görünüyo ve şimdi batıdan da bi ordu geliyo.

"Ve biz burada oturuyoruz," diyor Başkan, sesi hâlâ sakin. "Hem de tam ortalarında." Omzuyla burnunu kaşıyo. "Şu gözcü gemisindeki zavallı insanlar ne düşünüyordur kim bilir."

Hayır.

Hayır.

Bir kez daha kendi etrafımda dönüp yaklaşmalarına bakıyorum. Benim için geliyolar.

Beynim hızla çalışıyo.

Ne yapacağım?

Ne yapacağım?

Başkan sanki hiçbi şey olamış gibi ıslık çalmaya başlıyo.

Ve Viola orada bi yerde...

Ah, Tanrım, tüm bu karmaşanın içinde...

"Ordu," diyorum. "Ordu onlarla savaşmak zorunda kalacak."

"Boş vakitlerinde mi?" diye soruyo Başkan kaşlarını kaldırarak. "Yanıt'la savaşırken buldukları üç beş boş dakikada mı?"

"Yanıt bize katılmak zorunda."

"Biz mi?" diyor Başkan.

"Ordunun yanında savaşmalılar. Buna *mecburlar*."

"Sahiden de Şifacı Coyle'un bunu kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Gülümsüyo fakat enerjisi yerine geldikçe bacaklarının hareket etmeye başladığını görebiliyom. "Kendisinin ve Mankların düşmanının aynı olduğunu düşünecektir, öyle değil mi? Şuraya yazıyorum. Pazarlık etmeye çalışacaktır." Yine göz göze geliyoruz. "Ve sence bu seni ne duruma düşürecek Todd?"

Soluk soluğayım. Buna verecek yanıtım yok.

"Ve Viola orada bir yerde," diyerek anımsamamı sağlıyo, "tek başına."

Doğru.

Orada bi yerde.

Ve *yürüyemiyo* bile.

Ah, Viola, ne yaptım ben?

"Ve bu koşullar altında, sevgili evlat, sahiden de ordunun senin lider olmanı kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Bu şimdiye dek duyduğu en aptalca fikirmiş gibi kahkaha atmaya başlıyo. "Sence savaşa girmek için *sana* güvenecekler mi?"

Elimde dürbün dört dönüyom. Yeni Prentisstown karmaşa içinde. Doğuda binalar yanıyo. Sokaklarda insanlar koşuşu-

yo, Yanıt'tan kaçıyolar, Başkan'ın ordusundan kaçıyolar ve şimdi bir de Manklardan kaçıyolar. Dört bi yana kaçışıyolar ama gidecek yerleri yok.

Boru sesi yine yankılanıyo, pencerelerdeki çatlamış camları titretiyo.

Dürbünden görebiliyom.

Kocaman, uzun bi trompet, dört Manktan daha büyük, iki zırhlı yaratığın sırtında taşınıyo ve şimdiye dek gördüğüm en iri Mank tarafından çalımyo.

Ve tepenin altına vardılar bile.

"Sanırım beni çözme vaktin geldi Todd," diyor Başkan, sesi havada yankılanan belli belirsiz bi vızıltı gibi.

Dönüp tüfeği bi kez daha ona doğrultuyom. "Beni kontrol edemezsin," diyorum. "Artık değil."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum," diyor. "Fakat sanırım ikimiz de bunun iyi bir fikir olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?"

Duraksıyorum, soluk soluğayım.

"Mankları daha önce yendiğimi biliyorsun," diyor. "Kasaba bunu biliyor. Ordu bunu biliyor. Artık neyle karşı karşıya olduğumuzu bildiklerine göre, beni görmezden gelip senin liderliğinde birleşmek istemeyeceklerdir."

Hâlâ hiçbi şey demiyom.

"Ve tüm bu ihanetten sonra Todd," diyo gözlerimin içine bakarak, "*hâlâ* yanımda olmanı istiyorum. Hâlâ yanımda savaşmanı istiyorum." Duraksıyo. "Bunu birlikte kazanabiliriz."

"Bunu seninle birlikte kazanmak istemiyorum," diyerek tüfeği doğrultuyorum. "Seni *yendim*."

Başıyla onaylıyo fakat hemen ardından bi kez daha tekrarlıyo. "Her şey değişir ama aynı kalır."

Ayak seslerinin kiliseye yaklaştığını duyuyom. Ordunun bir kısmı en sonunda kasabaya girecek kadar toparlanabilmiş. Meydana yakın ara sokaklardan birine yöneldiklerini duyabiliyom.

Fazla vakit yok.

"Beni bağlamış olman umrumda bile değil Todd," diyo Başkan, "ama artık çözmek zorundasın. Onları yenebilecek tek kişi benim."

Viola...

Viola, ne yapmalıyım?

"Evet, yine Viola," diyo sinsi fakat sıcak bi ses tonuyla. "Viola tek başına onların arasında." Gözlerinin içine bakmamı bekliyo. "Onu öldürürler Todd. Bunu yaparlar. Ve onu kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun."

Boru sesi yine duyuluyo.

Doğudan bi *BOMM* sesi daha geliyo.

Başkan'ın askerlerinin ayak sesleri yaklaşıyo.

Ona bakıyorum.

"Seni yendim," diyorum. "Bunu unutma. Seni yendim ve yine yenerim."

"Buna hiç şüphem yok," diyo.

Ama gülümsüyo.

VIOLA diye düşünüyom ona doğru ve irkiliyo.

"Onu kurtarırsan hayatta kalırsın," diyorum. "O ölürse sen de ölürsün."

Başını aşağı yukarı sallıyo. "Anlaştık."

"Beni kontrol etmeye kalkarsan seni vururum. Bana saldırmaya çalışırsan seni vururum. Anladın mı?"

"Anladım," diyor.

Bir saniye daha bekliyorum fakat artık kaybedecek vakit yok.

Hiçbi şeye karar vercek vakit yok.

Tüm dünya buraya doğru geliyo gibi.

Ve o tüm bunların ortasında.

Ve ondan bi daha asla ayrılmıcam, birlikte olmasak bile.

Beni affet, diye düşünüyom.

Ve Başkan'ın arkasına geçip ipi çözüyom.

Yavaşça ayağa kalkarken bileklerini ovuşturuyo.

Bi kez daha duyulan boru sesinin geldiği yöne bakıyo.

"En sonunda," diyo. "Bu sinsi, gizli mücadele sona erdi, gölgelerin peşinde koşup casusluk saçmalıklarıyla uğraşmanın sonu geldi." Bana dönünce göz göze geliyoz ve gülümseyişinin arkasında sahici bi deliliğin ışıldadığını görebiliyom. "En sonunda asıl olaya geldik, erkekleri erkek yapan asıl şey, dünyaya gelme nedenimiz Todd." Ellerini ovuşturuyo ve son sözünü söylerken gözleri ışıldıyo.

"*Savaş.*"

İKİNCİ KİTABIN SONU

Acımasız bir ordudan kaçan Todd, ağır yaralı Viola'yı en büyük düşmanları Başkan'ın ayağına götürdüğünü bilmiyordu. O artık bir tutsak ve Başkan yeni oyunların peşinde.

Peki ama kasabanın dışında ne gibi sırlar saklı?
Şu gizemli "Yanıt" da neyin nesi?
Bu soruların cevapları bombalar eşliğinde gelecek...

Carnegie Madalyası ve Guardian Edebiyat ödülü başta olmak üzere pek çok ödül sahibi "Kaos Yürüyüşü" üçlemesinin ikinci kitabı, ağır baskı altında verilen mücadeleye dair gerilim ve aksiyon dolu bir roman.

Sadece ePubPDF.WordPress.com' da
Güncel Paylaşımın Adresine Sizi de Bekleriz

Serinin tüm kitapları:

ISBN: 978-605-5060-05-3
9 786055 060053
www.delidolu.com.tr